

Thần tiên người đang làm gì

Vì
Lộ
Thần
Hi

REVIEW BY
HẠ DUNG HOA

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 05](#)

[Chương 06](#)

[Chương 07](#)

[Chương 08](#)

[Chương 09](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Một trăm hai mươi bảy lần yêu đương vụng trộm

Nguyệt hắc, phong cao, xòe bàn tay ra cũng không thấy

Chỉ có ánh sáng leo lét chiếu ra từ chiếc đèn dầu nhỏ như hạt đậu
chiếu ra từ phòng chứa củi

“Lại đây.”

“Ôm”

“Hé miệng ra”

Đột nhiên thanh âm như ra lệnh vang lên trong phòng chứa củi.

Thanh âm kia dù có chút bá đạo lại mang theo ý tứ ra lệnh nhưng lại
trầm thấp khàn khàn rất hấp dẫn người, vừa nghe là biết chủ nhân của
giọng nói này đang bị học môn tăng cao, muốn tán gái, muốn...

Trên tường hiện lên bóng dáng ngoan ngoãn tiến về phía trước, còn
làm ra biểu tình làm nũng.

Không được, không được, hắn vừa thấy biểu tình của khuôn mặt này
liền không nhịn được cười, ần ần hơn nửa canh giờ, bao nhiêu nhu tình
mặt ý sắp bị phá hết rồi. Chết tiệt, thế mà nàng còn chớp chớp cặp mắt to
tròn đen lúng liếng nhìn hắn nữa chứ.

“Chết tiệt!” Hãn khí phách vô cùng ôm lấy nàng, oán hận ra lệnh “nhắm mắt lại cho ta, ta đã dạy ngươi một trăm hai mươi bảy lần rồi, Ngôn Sơn Thất!!!”

Lạch cạch.

Tiểu mỹ nhân rất nghe lời, lập tức nhắm mắt lại, thuận tiện còn giơ cái miệng nhỏ về phía trước.

Đến đây, đến đây, đến đây!

Bạch Tử Phi trừng mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn trước mặt, đột nhiên cảm thấy tim đập thành thích.

Hừ, đừng cho rằng công tử phong lưu như hãn sắp làm chuyện phong lưu với tiểu mỹ nhân mà khẩn trương, hãn khẩn trương chẳng qua là vì...

Ôm lấy vai nàng, cổ áp chết nhịp tim, cúi đầu, đưa môi tới gần...

Phanh! Rầm!

Cánh cửa sài phòng đơn bạc đã bị người bên ngoài đập đổ, phát ra tiếng động thật lớn rồi bỏ mình nằm im trên mặt đất, gió đêm lạnh buốt lập tức thừa cơ nhào vào.

Vài người. Không đúng, là mấy chục người...cũng không đúng, là một đám người...giống như thủy triều dâng, hùng dũng tiến vào sài phòng, tựa như quan binh đang truy bắt tội phạm, phút chốc làm cho sài phòng nho nhỏ trở nên chật như nêm.

“Oa nha nha nha nha —— Bạch Tử Phi!” còn chưa nhìn rõ mặt đã nghe tiếng la hét vang trời “tiểu nhi lớn mất, dám trói muội muội của ta, ngươi muốn gì hả?”

Ngôn Sơ Nhất âm thanh chói tai làm cho mọi người suýt nữa vỡ cả màng nhĩ.

“Đáng thương a đáng thương, cách mạng còn chưa thành công, muội phu tiếp tục cố gắng a!” Ngôn Sơ Nhị vừa nói vừa vỗ vai Bạch Tử Phi.

“Tử Phi, người cũng không biết chọn địa phương chút nào, cứ nhiên đem muội muội ta đến sài phòng thấp kém này để trải qua lần đầu tiên” Ngôn Sơ Tam nhăn nhăn cái mũi, còn không quên thi triển đại pháp đá lông nheo.

“Đại trưởng phu không nên hành động khi chưa có sự chuẩn bị kỹ, Tử Phi, cần quân sự không? mười hai lạng bạc một lần nha” Ngôn Sơ Tứ đùa nghịch bắt đầu gảy bàn tính.

Ngôn Sơ Ngũ cùng Ngôn Sơ Lục vốn là song sinh, tướng mạo thập phần giống nhau, chia làm hai bên trái phải, oán hận nghiêng răng trừng mắt với Bạch Tử Phi.

Làm cho người ta lạnh thấu xương.

Vậy còn chưa đâu, trong đám người xông vào còn có người tay trái vung bút, tay [hải cầm sách nhảy vọt tới trước mặt Bạch Tử Phi, vừa ghi chép vừa phỏng vấn cấp tốc “ một trăm hai mươi bảy lần, bản tin lần thứ một trăm hai mươi bảy. Các vị độc giả, phóng viên của Giang Hồ Phong Tình báo hiện đang mạo hiểm tính mạng, có mặt tại sài phòng của tiêu cục Ngôn gia ở Cô Tô thành để chứng kiến nụ hôn của Bạch Tử Phi võ công cái thế, danh chấn thiên hạ cùng Ngôn Sơ Thất tiểu thư. Theo công tác thống kê bước đầu của phóng viên thì đã có tới một trăm hai mươi bảy lần Bạch công tử hôn Ngôn tiểu thư không thành công, xin hỏi Bạch công tử với lần thất bại thứ một trăm hai mươi bảy này có cảm xúc gì? Có rút ra kinh nghiệm gì từ một trăm hai mươi bảy lần thất bại hay không? bước tiếp

theo người tính làm thế nào? xin hãy tiết lộ một chút với phóng viên bản báo...”

Bạch Tử Phi trán đổ mồ hôi, trên đỉnh đầu là một đám quạ đen bay vòng vòng.

Khoa trương quá mức, quá mức khoa trương rồi, còn dám tự xưng là phóng viên của Giang Hồ Phong Tình Báo, đã thế còn tính vẽ hình minh họa làm người ta chịu không nổi. Bạch Tử Phi vừa mới chớp lông mi một cái, tên khoa trương kia liền la lên “ Bạch công tử, xin đừng cử động, xin hãy giữ nguyên tư thế định hôn trộm Ngôn tiểu thư, chỉ cần ba canh giờ thôi, ta cam đoan sẽ nhanh chóng hoàn thành bức tranh thủy mặc này, sau đó có thể làm cho độc giả chiêm ngưỡng hình ảnh tình huống”

Ta phun!

Bạch Tử Phi thiếu chút nữa là phun ra máu.

Ba canh giờ, biểu hân duy trì tư thế trong ba canh giờ. Hừ Ngôn Sơn Nhất không giết hân, Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơn Lục cũng sẽ dùng nước miếng dìm chết hân.

Trời ạ! Thương thiên a, đại địa a, thiên sứ đại tỷ, địa ngục diêm vương a, các người là đang muốn trêu đùa Bạch Tử Phi ta sao? hân từ nhỏ tới lớn đã “phi lễ” Ngôn Sơ Thất tổng cộng một trăm hai mươi bảy lần nhưng chưa một lần thành công ah. Đám người này lại y như siêu nhân biết ẩn mình, dù hân trốn tới đâu, bọn họ cũng ngay vào lúc mấy chốt nhất lấy tốc độ một ngàn phần giây mà xuất hiện phá đám.

Rõ ràng là ông trời cũng muốn chơi ta, nếu không cũng không thảm đến vậy.

Đáng sợ nhất là trong đám người này, còn có ba tỷ nữ thân cận bên cạnh Ngôn Sơn Thất, vừa tiến lên đỡ nàng, vừa ngăn cản Bạch Tử Phi.

“Đang đêm nguyệt hắc phong cao” Ngôn Tiểu Lam phát pháo đầu tiên

“Sài phòng nơi hậu viện” Ngôn Tiểu Thanh bổ sung.

“Tiểu thư làm chuyện gì?” Ngôn Tiểu Lục vội vàng hỏi.

Ngôn Sơn Thất từ lúc này đến giờ vẫn trầm mặc không lên tiếng, giờ mới liếc mắt nhìn Bạch Tử Phi, chu mỏ nói “ yêu đương vụng trộm”

Phốc —————

Chịu không nổi là chịu không nổi. Bạch Tử Phi rốt cuộc là chịu không nổi nữa rồi. Đả kích lớn nhất chính là bốn người này, mỗi lần bọn họ hòa lại nói thì chỉ vài ba câu là làm hấn không thể chịu nổi, đáng giận hơn là người chốt hạ cuối cùng làm cho lửa giận của hấn bùng phát lại chính là Ngôn Sơn Thất luôn trầm mặc ít nói.

Cái gì mà yêu đương vụng trộm? yêu đương vụng trộm là thế nào. Hấn rõ ràng chỉ muốn hôn nàng, chỉ muốn xác định chủ quyền sở hữu, chỉ muốn chắc chắn thứ thuộc về mình thôi. Những người này không cần phải vậy chứ, cũng không nên quá mức điên khùng như vậy ah. Thực là chịu không nổi mà.

“A —————”

Dưới ánh trăng, một tiếng hét thê thảm như tiếng sói tru vang lên.

Phóng viên của Phong Tình tiểu báo lập tức vung tay múa bút “ Bạch công tử vì thất bại lần thứ một trăm hai mươi bảy mà kêu la thảm thiết, đánh mất hình tượng bạch y tiêu sái phong lưu, tóc tai bù xù lao ra khỏi sài phòng của Ngôn gia...Người người nghe được đều thấy thương tâm, người người nhìn thấy đều muốn rơi lệ. Các vị độc giả thân ái, xin hãy cùng chúng tôi đoán xem lần yêu đương vụng trộm thứ một trăm hai mươi tám sẽ diễn ra ở đâu? Quả thực là một đề mục hấp dẫn ah...”

Trong hậu hoa viên tĩnh lặng của Bạch gia, Bạch Tứ Hỉ kích động không thôi, tay cầm đại điệp thư, nước mắt lưng tròng, hai chân nghiêng ngả lão đảo chạy về phía Bạch Tử Phi đang múa bút, vấp phải thềm đá dưới chân, suýt chút nữa thì ngã nhào vào nghiêng mực trên án.

“Công tử, người vừa mới đi ra !” Tứ Hỉ kích động không thôi, điên cuồng hét lớn

Bạch Tử Phi đang lúc “ khoái ý ân cừ” đột nhiên nghe thấy thanh âm của Tứ Hỉ thì bút lông trong tay thiếu chút nữa đã phóng vào miệng hăn.

Người mới đi ra , người cả nhà vừa mới mới ra đến đây!

Đúng là ngu ngốc mà, Bạch đại công tử hăn từ trong bụng mẹ đi ra đã mười mấy năm rồi, cái gì mà mới ra chứ.

“Câm miệng, Tứ Hỉ “ Bạch Tử Phi cau mày “ có chuyện thì nói, không chuyện thì mau cút”

Không thấy Bạch công tử hăn đang muốn phát tiết sao, không cần thận để bị thương thì hăn cũng không chịu trách nhiệm đâu.

Bạch Tứ Hỉ vẻ mặt kích động, không để ý tới biểu tình khó chịu của công tử nhà mình, vội nhét cuốn Giang Hồ Phong Tình báo trong tay mình vào tay hăn “ công tử, người mau đọc đi, bản tin hiện trường đêm qua, miêu tả sinh động, văn chương lai láng. Công tử, người xem, người chỉ thiếu một chút nữa là chạm được vào môi Ngôn tiểu thư rồi, sao người không cố gắng thêm chút nữa chứ?”

Ba!

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh, rốt cuộc Tứ Hỉ này là chủ tử hay hần là chủ tử? còn dám trách hần không đủ cố gắng nữa chứ. Đêm qua hần gần như đã dùng đủ mọi thủ đoạn, chỉ còn thiếu có nhảy vào hố lửa mà thôi, thế mà Tứ Hỉ còn trách hần là không đủ cố gắng. Buồn cười, Bạch công tử hần là bán tự, bán tranh, không bán thân”

Cúi đầu nhìn nét chữ như rồng bay phượng múa trong Giang Hồ Phong Tình Báo:

“Hôm qua nguyệt hắc phong cao, có dấu hiệu mưa to gió lớn, phóng viên bản báo không sợ bị muỗi đem đi cúng thất tuần bốn mươi chín ngày của cụ tổ nhà chúng nó, không ngại cực khổ chịu đựng suốt chín chín tám mươi một canh giờ, thủy chung canh giữ ngay tuyết đầu tại chuồng cho của hậu viên tiêu cục Ngôn gia, rốt cuộc trời xanh không phụ người có lòng, phóng viên rốt cuộc cũng đã chứng kiến được cảnh yêu đương vụng trộm của Bạch công tử cùng Ngôn Sơn Thất tiểu thư Ngôn gia

Chỉ cần nhìn bóng người nghiêng nghiêng trong sài phòng cũng biết Bạch công tử đang dùng chiêu nhu tình mật ý, vài ba câu ôn nhu ngọt ngào đã làm cho Ngôn tiểu thư mê đắm tới thất điên bát đảo, lại dùng chiêu mê hồn mị nhãn, khẽ liếc một cái cũng làm Ngôn tiểu thư bủn rủn chân tay té nhào vào lồng ngực rộng lớn của hần, tiếp theo là chiêu thần tiên dò đường, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Ngôn tiểu thư, cuối cùng là chiêu đoạt thần lang hôn, đôi môi mỏng mà lãnh ngạnh của Bạch công tử từ từ hướng tới đôi môi anh đào của Ngôn tiểu thư. Nhưng...nhưng...nhưng...ngay thời điểm mấu chốt quan trọng này, sáu vị công tử Ngôn gia cùng phóng viên bản báo đã xuất hiện kịp thời ngăn chặn một trận huyết vũ tinh phong, đúng lúc cứu được nụ hôn đầu tiên quý giá của Ngôn tiểu thư. Đây thực sự là chuyện mừng của quốc gia, là niềm vui của mỗi nhà ah”

Ta phun! Ta phun! Ta phụt lên huyết một ngàn CC!

Bạch Tử Phi cầm tờ phong báo trên tay mà thiếu chút nữa thổ huyết, nếu tên phóng viên khoa trương kia mà đứng trước mặt hắn thì khẳng định hắn sẽ dùng nghiên mực đập vào mặt hắn cho đã ghiền. Đây là đưa tin từ hiện trường sao? văn chương chó má gì thế? Rõ ràng là bịa đặt nghiêm trọng, rõ ràng là không trung thực, rõ ràng là khoa trương quá mức. Sức tưởng tượng của người này thực sự quá lớn, chuyện nhỏ xiu cũng viết thành chuyện quốc gia đại sự, hắn muốn tố cáo tên phóng viên vô lương này. Phóng viên toàn quốc mau nghe lời tố khổ của Bạch Tử Phi hắn.

Càng khoa trương hơn chính là hình minh họa mà tên phóng viên vô lương kia đặc ý, lúc đó Bạch Tử Phi tức tới mức khuôn mặt vặn vẹo, qua ngòi bút của tên khoa trương này, toàn bộ phong độ ngời ngời của hắn đều bị bức tranh này đập đổ hết, hắn trong bức tranh thậm như bị hàng vạn con ngựa dày xéo qua, quả thực là chân dung thổ tả, hắn là tài tử bị phỉ báng mà.

Bạch Tử Phi tức giận đến mức mặt đỏ như tôm luộc, hai tay nắm chặt thành quyền “ tên phóng viên này là đồ không có đạo đức, lần nào cũng viết ta thành chịu không nổi như vậy. Dựa vào cái gì mà nói môi nàng phẫn nộ anh đào, mà ta thì là hơi mỏng lại ngạnh? Bộ trên miệng ta có treo hai tảng đá sao? còn nữa, cái gì mà đoạt thần lang hôn, có lầm hay không, Ngôn Sơn Thất kia là võ lâm thất đoạn được không? ta cường hôn nàng, nàng tát ta một cái đên chao đảo, suýt chút nữa là tới báo danh chỗ Diêm đại ca, ở đó mà nói ta cường hôn nàng. Toàn là tin tức chó má, không chút trung thực, là không trung thực nghiêm trọng”

Tức chết hắn rồi. Bạch Tử Phi ra sức xé tờ báo, thuận tay còn vơ đồng giấy trên bàn vò thành một nắm, ném thẳng vào bờ tường.

Nào ngờ không nghe âm thanh rơi xuống đất mà lại nghe ngoài bờ tường có tiếng bước chân cùng tiếng tranh giành

“Của ta, của ta!”

“Rác lẫn này của Bạch công tử là của ta”

“Bạch công tử là của ta, bản vẽ của Bạch công tử là giành tặng ta ah”

Một đám thiếu nữ chờ đợi ngoài bờ tường Bạch phủ, chờ bên trong thỉnh thoảng vút ra một hai bản vẽ hoặc một áng văn chương là có thể chiêm ngưỡng được van chương tuyệt thế của Bạch công tử kỳ tài.

Bất quá lúc này đây, đám thiếu nữ đã chậm chân rồi, đám giấy lộn đã rơi vào tay một nam nhân, hắn lập tức lưu loát ghi chép

“ Buổi chiều nắng nhẹ, Bạch công tử quăng ra một đồng giấy lộn, nhìn xem thì thấy ba chữ Ngôn Sơn Thất. Có thể thấy được tình cảm Bạch công tử dành cho Ngôn tiểu thư đã tới mức sâu đậm, tẩu hỏa nhập ma. Đáng thương cho Bạch công tử ah, có cần chúng ta thay người không báo một chút không?”

Phun —————

Bạch Tử Phi thực sự phun máu, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Đám phóng viên chết tiệt kia không chịu rời đi mà còn tăng thêm người canh giữ bên ngoài Bạch phủ. Hắn là hận Ngôn Sơn Thất muốn chết, cho nên trên giấy mới viết ngập tràn tên của nàng, hoàn toàn không phải là tương tự tới mức tẩu hỏa nhập ma ah. Cái tên này đã không có mắt nhìn còn không có đầu để suy nghĩ.

Bạch Tứ Hỷ thấy công tử ngã nhào cũng không tiến tới dìu hắn, chỉ nói thầm bên tai “ công tử, người hâm mộ người lại tăng nha, hôm qua canh chừng ngoài phủ có ba ngàn chín trăm chín mươi bảy người, hôm nay đã tăng lên tới bốn ngàn lẻ một nha. Công tử, quả nhiên là nam nhân không xấu nữ nhân không thương, Tứ Hỷ đúng là phải học điểm này từ người, có vậy ta mới có thể làm cho nhóm nha hoàn vui vẻ được”

“Câm miệng” Bạch Tử Phi cảm thấy mình sắp điên rồi, đây rốt cuộc có phải là chỗ cho người sống không, vì cái gì mà ngày nào hắn cũng bị làm cho chết đi sống lại, ngất xỉu như thế này chứ?

“Công tử, người lại thẹn thùng, hiện tại người chính là siêu cấp công tử của Cô Tô thành nha, không chỉ có thân phận tăng cao mà ngay cả tranh của người dán trên báo tường cũng tăng thêm ba trăm điểm, giá trị sắp đạt tới mức vô tiền khoáng hậu là ba ngàn lạng bạc. Công tử, người cũng không thể lười biếng, mau viết tiếp đi” Bạch Tứ Hi lâu lâu nói ra bất mãn.

Bạch Tử Phi thật sự muốn đem nghiên mực đập vào đầu hắn “ta đã bảo người câm miệng cơ mà, viên thuốc Tứ Hi, người còn nhìn ta như vậy, còn nói tiếp, ta sẽ uống người”

Những người này đầu óc quả thực không bình thường, Bạch Tử Phi thật muốn biết trong đầu bọn họ rốt cuộc là chứa cái gì. Đầu tiên là Ngôn Sơn Thất ở cách vách, nếu năm đó không vì sai lầm của nàng, hắn cũng không có mặt ở cái địa phương quỷ quái này suốt bao nhiêu năm nay. Năm đó, cuộc sống của hắn khoan khoái nhẹ nhàng biết bao, so với cái địa phương quỷ quái này tốt hơn không biết bao nhiêu lần...

Phải biết rằng, hắn chính là.

“Công tử, người đừng nói người là thần tiên nữa.” Bạch Tứ Hi vừa thấy ánh mắt kiêu ngạo của Bạch Tử Phi là biết hắn muốn nói gì liền lập tức chặn họng.

Bạch Tử Phi khóe miệng run rẩy, “Ta chính là thần tiên, nói như thế nào mười mấy năm rồi, người vẫn là không tin?”

Bạch Tứ Hi bĩu môi, “Công tử chẳng lẽ không có nghe nói qua sao, một người nói dối quá nhiều lần, dù người khác không tin thì chính bản thân mình cũng sẽ tin. Công tử, người đừng tự lừa mình nữa”

Té xỉu! viên thuốc Tứ Hỷ này là khinh người quá đáng.

Bạch Tử Phi sắp bị tức chết rồi, đúng là hổ lạc đồng bằng bị chó khinh mà, hẳn rõ ràng là hộ vệ của đại đệ tử của Huyền Thiên đại thần.

Được rồi, hẳn thừa nhận thân phận hẳn nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa, so với bất Mã Ôn trong truyền thuyết không hơn bao nhiêu, chỉ là một tiên nhân hộ tống tuyệt thế tiên đan mà thôi nhưng dù sao cũng là thần tiên mà. Lại là thần tiên trong biên chế chính thức đằng hoàng nha, có lương hưu, có chế độ nghỉ đông, cũng phải chịu giới luật của thiên đình. Nhưng chỉ vì năm đó khi hẳn hộ tống đại đệ tử Huyền Thiên đại thần vừa mới tu luyện thành công “hỗn thể đan”, lúc ở trên chín tầng trời nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Nữ đang luyện tập cửu chuyển toàn thiên vũ nhất thời thất thần mới làm cho ba viên hỗn thể đan rơi xuống đất...mất đi một viên...

Lúc này nữ nhân Ngôn Sơn Thất mới được ba tuổi bị hỗn thể đan từ trên trời suýt chút nữa là rơi trúng đầu. Hỗn thể đan rơi xuống đất, dơ bẩn, Bạch Tử Phi nghĩ rằng nữ nhân đều thích chưng diện, Hỗn thể đan bẩn như vậy chắc chắn nữ nhân này sẽ không chú ý. Tuy rằng lúc đó Ngôn Sơn Thất còn chưa được tính là nữ nhân, nhưng dù sao cũng sẽ là nữ nhân, thế nhưng nàng lại làm cho hẳn ghen hòng trần trời. Nàng...thế nhưng nhặt viên đan kia lên, không thèm để ý mà đưa vào miệng.

Nhai nhai, nuốt nuốt...

Ác, thực bẩn.

Bạch Tử Phi lúc ấy còn đang đứng ở không trung suy nghĩ.

Giây phút sau hẳn bừng tỉnh đại ngộ thì giật mình kinh hãi. Má ơi, tiểu nữ nhân này đã ăn Hỗn thể đan. Xong đời, xong đời rồi, Hỗn thể đan phải phối hợp ba viên cùng lúc mới được, thiếu một cũng không xong, mà cho dù ăn một viên cũng không thể thăng thiên thành tiên nhưng nếu cùng lúc ăn cả ba viên thì có thể thọ cùng thiên địa, hưởng phúc cùng trời đất, là do

Huyền Thiên đại thần và đại đệ tử dùng tất cả tâm huyết luyện nên để mừng thọ cho cấp trên. Kết quả...bị tiểu nha đầu này nuốt vào bụng rồi.

Không hay ho nhất là hắn lại là tiên nhân hộ tống tiên đan, tiên đan bị mất, hắn không thể thoát tội. Bị thiên đình phạt tới táng gia bại sản không nói, còn có thể bị đẩy vào đạo súc sinh, biến thành heo chịu nỗi khổ luân hồi. Trước kia chẳng phải Thiên Bồng nguyên soái cũng bị biếm thành Trư Bát Giới sao? hắn cũng không muốn khuôn mặt đẹp trai của hắn bị biến thành mặt heo ah.

Nhưng phải làm sao bây giờ? Tiên đan đã bị xú nha đầu kia ăn rồi, hắn không thể cạy miệng nàng lôi ra hay mổ bụng nàng mà lấy được. Tuy biết nàng là phạm nhân, có ăn tiên đan này vào thì tám, mười năm sau cũng chưa chắc tiêu hóa được nhưng đan này nếu một khi vào bụng sẽ như hỏa long, nếu muốn lấu ra thì trừ phi dùng tiên pháp hấp thụ, miệng đối miệng mà hút tiên đan ra.

Bạch Tử Phi thấy chung quanh không có người, lập tức hạ mây đáp xuống, ý định “phi lễ” tiểu nha đầu, nào biết còn chưa kịp thực hiện ý đồ thì đột nhiên xuất hiện một người qua đường, thấy vậy la lớn “ sắc lang phi lễ tiểu cô nương vị thành niên, mọi người mau đánh sắc lang a”

Lập tức một loạt cà chua, trứng thối, đá nhỏ ào ào bay tới, đáp xuống người hắn.

Bạch Tử Phi lúc ấy còn là một tiểu tiên nhân, chưa từng gặp qua trận thế như vậy, bị đánh tập thể, thiếu chút nữa là bị chôn sống. Bạch Tử Phi vừa trốn vừa nghĩ, nhân gian hiện tại quả thực rất dữ dội mãnh, ngay cả thần tiên như hắn còn chưa kịp thi triển tiên pháp đã lập tức bị trấn áp trở thành cầu tiên nhân. Thực sự là làm mất mặt tiên giới ah.

Mãi cho tới nửa đêm, hắn mới dám rời khỏi chuồng chó, trước khi đi còn không quên nhìn trước ngó sau, bộ dáng như một con chó không có

nhà để về.

Phải làm sao bây giờ, tiên đan không thể cứ vậy mà đưa cho tiểu nha đầu kia, đừng nói là thiên đình sẽ không bỏ qua cho hắn, cho dù có cầu xin Huyền Thiên đại thần thì cũng không thể nào luyện ra thêm một viên đan giống y như vậy được, cho nên nếu không thể giết nha đầu kia để lấy đan thì việc duy nhất có thể làm chính là hôn nàng, hút lấy đan dược từ trong miệng nàng ra.

Bạch Tử Phi thật sự vô lực , không thể ngờ được đường đường là một thần tiên như hắn cũng có ngày phải làm chuyện này, hôn một cô gái vị thành niên. Nghĩ lại hắn còn thấy xấu hổ và tức giận muốn chết, thật muốn quay về cái chuồng chó cho rồi. Dù có chút có lỗi, nhưng cũng may trên trời một ngày, nhân gian một năm, sinh nhật thiên đế còn mười bảy ngày nữa mới tới, cũng có nghĩa hắn có mười bảy năm ở nhân gian để thu hồi đan dược kia.

Vì vậy Bạch Tử Phi liền tìm hiểu nha đầu kia, biết được nhi tử độc nhất của Bạch tri phủ ở sát vách nhà nàng không may vừa rơi xuống nước mà bỏ mình, hắn liền nhân cơ hội này mà nhập xác, bắt đầu cuộc sống lưu lạc chốn dân gian.

Những năm gần đây, tuy rằng hắn không ngừng tìm cơ hội hôn Ngôn Sơn Thất, nhưng thực không may là nàng có tới sau người ca ca võ công cái thế, một tắc không rời , hơn nữa bản thân nàng cũng là người có võ công không kém, là Sơn Thất nữ hiệp nha. Bạch Tử Phi đáng thương dù gì cũng là tiểu tiên chính quy, nhưng hắn tiên pháp chỉ có thể dùng một chút, võ lại càng không, nói thẳng ra là một tiên nhân sơ sinh không hơn không kém.

“Ai!” Bạch Tử Phi đại thở dài một hơi.

“Công tử, nói người không phải thần tiên, người cũng đừng thờ dài” Bạch Tứ Hỉ không chút cảm thông với công tử nhà mình “dù sao thì người cũng chính là đang mơ ước tiểu thư Ngôn gia thôi”

“Ta là thần tiên!” Bạch Tử Phi tức giận “ hơn nữa không phải mơ ước”

Thực sự không nên dạy thư đồng biết quá nhiều chữ, nếu không tương lai chính mình bị tức chết.

“Hi, tùy tiện đi, dù sao công tử cũng là không có ý tốt với người ta”, cái tên phá sản này rốt cuộc là người của Bạch gia hay là thám tử của Ngôn gia? Bạch Tứ Hỉ cười híp mắt “ công tử nếu buồn rầu như vậy, chị bằng... tới nhà cầu hôn đi, cưới Ngôn tiểu thư là xong”

.....

Ngôn gia, Ngôn Sơ Thất tiểu thư đột nhiên té xỉu....

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Roạt, roạt...

Tờ Giang Hồ Phong Tình báo trong tay Ngôn đại lão gia phút chốc trở thành những mảnh giấy vụn, bay lả tả trong không trung như lá rụng chiều thu.

Nhưng mà Ngôn đại lão gia vẫn chưa hết tức, tức giận đến muốn kêu trời, chỉ tay vào đám người trước mặt “ người, người, người, người, người, người, người, người...” ngón tay suýt chút nữa là chạm vào chóp mũi mấy đứa con

“Ta phải nói các người thế nào đây? Các người ăn của ta, ở của ta, tiêu xài cũng của ta thế mà không nghe ta. Các người chỉ có một muội muội bảo bối thế nhưng sáu đại nam nhân lại không thể bảo hộ được, làm cho xú tiểu tử kia chiếm tiện nghi. Nhìn xem báo chí viết gì đi, làm mất hết thể diện của Ngôn gia ta, làm mất hết mặt mũi của ta ah”

Xếp hàng dài là sáu vị công tử của Ngôn gia, người nào cũng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đối với chỉ trích của phụ thân bọn họ đã sớm tập thành thói quen.

Từ khi muội muội ba tuổi, tiểu tử Bạch gia kia cũng bắt đầu “phi lễ” muội muội, bọn họ cũng bắt đầu nhận được lệnh của phụ thân bảo hộ cho muội muội bảo bối, tiểu thư duy nhất, thiên kim của Ngôn gia, Ngôn Sơn Thất, một tắc cũng không được rời. Nhưng chẳng biết sao, lần nào cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm cho tên Bạch tiểu tử kia có cơ hội bắt

muội muội mang đi. Tiếp theo là bọn họ phải đối mặt với cơn thịnh nộ của phụ thân.

“Người! Không phải được xưng võ lâm đệ nhất sao?” Ngôn đại lão gia tức giận chỉ tay vào Ngôn Sơ Nhất hỏi

Ngôn Sơ Nhất tướng mạo thành thật, thanh âm hùng hậu trả lời “ cha, căn cứ theo bảng xếp hạng mới nhất của Giang Hồ Võ Hiệp báo thì muội muội xếp hạng trên cả ta”

Phun! Ngôn Đại lão gia hộc máu, đại ca không bằng tiểu muội, người còn dám nói ra!

“Người! Không phải được xưng là đệ nhất quân sư, binh thư lâu lâu, mắt đọc vạn cuốn sách sao? ngón tay Ngôn đại lão gia chuyển sang Ngôn Sơ Nhị

Ngôn Sơ Nhị tướng mạo thanh tú, nhú mi đáp “ cha, đệ nhất kỳ tài Cô Tô thành chính là Bạch công tử ở cách vách, con còn kém xa muội phụ ah”

Phun! Sao hửn lại có đứa con không tiến bộ vậy chứ? Ngôn đại lão gia suýt bị nội thương, dám đề cao cừu nhân, còn cười, còn gọi là muội phụ nữa Chứ. Người thật vô dụng.

“Người! Không phải tự xưng tiểu ngạo thiên hạ mỹ nhân sao? chẳng phải tất cả nữ nhân đứng trước mặt người đều mất hết nhan sắc sao?” tới lượt Ngôn Sơ Tam xinh đẹp như hoa bị điểm danh.

Ngôn Sơ Tam phất khăn tay sực nức mùi nước hoa, mắt phượng chớp chớp nhìn phụ thân, tặng cho hửn một cái mị nhãn “ phụ thân muốn ta lần áp muội muội hay là muốn ta câu dẫn Bạch công tử đây?”

Phun! Ngôn Đại lão gia thật muốn ngã xuống đất bỏ mình, trên đời này bộ dạng xinh đẹp sẽ câu dẫn nam nhân sao? Đứa con a, người là không phải là con ta a? !

“vậy còn người!”

Ngôn Sơn Tứ tay vẫn gảy bàn, tính mắt không nhìn cha, mặt không ngược lên nói “ cha, người đừng hỏi, để cho ta tính, ta vừa tính tới một ngày bảy trăm tám mươi chín vạn sáu ngàn năm trăm hai mươi ba điểm một trăm năm mươi chín...”

Phun ... phun phun phun ... Ngôn Đại lão gia sớm muộn gì cũng có một ngày phải học máu bỏ mình, giờ là lúc nào mà còn tính với toán?

Ngôn Đại lão gia đã muốn hoàn toàn nội thương, ngón tay run rẩy chỉ về phía Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơ Lục “ người...còn có người...”

Ngôn Sơ Ngũ và Ngôn Sơ Lục vốn là huynh đệ sinh đôi, bộ dáng mi thanh mục tú, giống nhau như đúc, vừa nghe phụ thân điểm danh mình liền lập tức hướng phụ thân ôm quyền, quỳ xuống

“Phụ thân!”

“Sai lầm rồi!”

Hai người này đúng là chuyên gia ngôn ngữ học nha, nói hai câu đơn giản đã làm Ngôn đại lão suýt nữa bỏ mình. Rõ ràng là bọn họ sai nhưng tình lược lại thành “ phụ thân, sai lầm rồi”, vậy hóa ra hẳn là người có lỗi sao?

Ngôn Đại lão gia ngón tay run rẩy, miệng chảy xệ, mắt lóe kim quang, phần nộ vựng tay chỉ ra ngoài cửa quát lớn “ tất cả các người, Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ, Lục, mau đến thiện đường diện bích sám hối, cơm chiều cũng không được ăn”

Nghe được lời phụ thân, các công tử Ngôn gia mặt không nhả mày không nhú, lập tức xếp hàng, đội hình trật tự rời đi. Chiêu này bọn họ cũng quá quen thuộc, phụ thân nghĩ bọn họ vẫn còn là đứa nhỏ, nhìn thấy cơm canh sẽ đói đến chảy nước miếng sao?

Nhìn thấy các ca ca quy củ rời đi, đại sảnh chỉ còn lại một mình Ngôn Sơ Thất với cảm giác áy náy

Nàng cúi đầu, mân mê roi da vẫn thường dùng, im lặng không nói lời nào.

Ngôn lão gia nhìn thấy đám con trai nổi đuôi rời đi thì thở phì phì ngồi xuống ghế, quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, phẫn nộ yêu kiều của tiểu nữ nhi thì lửa giận lập tức bay biến, bày ra dáng vẻ cha hiền đáng yêu.

“Sơ Thất ngoan, người có khỏe không? có bị dọa sợ không? đều do mấy ca ca vô tích sự của người thế mà lại để cho Bạch tiểu tử kia tiến vào, làm dọa tới Sơ Thất ngoan của cha. Đến, uống chén canh định thần này đi”

Ba nha hoàn đứng sau lưng Ngôn Sơ Thất suýt chút nữa là té xỉu vì những lời này của Ngôn lão gia.

Đại lão gia thực có bản lĩnh nha, chuyện vậy mà cũng nói ra được. Chỉ cần dùng gót chân để nghĩ cũng biết được tuy Bạch công tử có lẩn trốn được vào hoa viên hậu viện, nhưng nếu tiểu thư không cam tâm tình nguyện cùng người ta hò hẹn thì được sao? chẳng phải Giang Hồ Phong Tình báo cũng đã đưa tin từ hiện trường, tiểu thư đã chính miệng nói là mình đi “yêu đương vụng trộm” sao? nếu thực sự bị người ta ép thì đã không nói vậy, hơn nữa Bạch công tử cũng không có năng lực đó ah...Cho dù có, tiểu thư cũng có thể một tay đánh cho hằn vệt nếp như con tép ah...

Nhìn thấy tiểu thư vẫn trầm mặc cúi đầu, Ngôn Tiểu Thanh thực hiểu ý mà lên tiếng thay “lão gia đã quá lo lắng”

“Tiểu thư có chừng mực.” Ngôn Tiểu Lam tiếp lời.

“Mọi chuyện đều có nguyên nhân “ Ngôn Tiểu Lục bổ sung

“Ta tự nguyện.” Ngôn Sơ Thất rốt cục cũng ngẩng đầu lên, thản nhiên thốt ra một câu.

Loảng xoảng, loảng xoảng...

Ngôn đại lão gia lại suýt chút nữa là thổ huyết.

Tuy biết rằng nữ nhi bảo bối của hãn quý chữ như vàng, bình thường hiếm khi mở miệng nhưng mà ba từ vừa rồi quả thực sức công phá không phải nhỏ ah.

“Nữ nhi a, chuyện này không thể tùy tiện nói lung tung, đêm khuya hẹn hò cùng nam tử chính là chuyện đại kị nha, nếu truyền ra ngoài thì phụ thân sao có thể gả người cho người ta được chứ. Bảo bối, con đừng nói với phụ thân là con coi trọng xú tiểu tử cách vách kia nha. Tuy rằng hãn bụng đầy chữ nghĩa, so với võ lâm thế gia chúng ta thì học thức hơn nhưng mà phụ thân đang mong con gả cho võ trượng nguyên để thay phụ thân cai quản tiêu cục nha, không ngờ xú tiểu tử kia chỉ vài ba câu chữ nghĩa đã bắt mất tâm của nữ nhi của ta”

Ngôn Đại lão gia đúng là đã có kế hoạch cho việc tuyển cho chồng cho nữ nhi bảo bối, hãn muốn tìm một người đến ở rể để thay hãn quản lý tiêu cục. Mà trong mắt hãn, đám con các quan viên đều không bằng một sợi tóc của nữ nhi hãn.

Hắc, đừng tưởng rằng Ngôn đại lão gia trọng nữ khinh nam, thực ra là vì Ngôn đại lão gia sau khi sinh được sáu nhi tử thì luôn mong ngóng có một nữ nhi, làm cho hãn hưởng thụ niềm vui đủ nết đủ tẻ, mãi đến năm mười tuổi Ngôn lão gia và phu nhân mới sinh được Ngôn Sơ Thất. Tuy nhiên đại phu nhân sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì lại bị hậu sản mà về

nơi cực lạc, để lại Ngôn gia toàn là nam nhân, vì thế Ngôn Sơ Thất trở thành nữ nhân duy nhất trong nhà, ai nấy cũng đều cưng chiều nàng, ngâm trong miệng sợ tan, để trên tay sợ rớt. Sáu công tử Ngôn gia còn mong muội muội mau chóng lớn lên, xinh đẹp dịu hiền, đáng yêu hoạt bát, trở thành niềm vui của mọi người.

Nào biết đâu rằng, vận mệnh đúng là trêu người.

Tuy rằng muội muội thuận lợi lớn lên, không đau không ốm, còn phi thường xin đẹp nhưng mà không phải là một tiểu cô nương dịu dàng ngoan hiền, ngày ngày vẫn theo các ca đánh nhau, cũng không hoạt bát đáng yêu chút nào, cho dù có truy hỏi nàng ba canh giờ, nàng cũng chỉ nói có một từ “đói”

Điều này làm cho toàn thể Ngôn gia từ trên xuống dưới, tổng cộng là mười bảy người, kể cả con la trong chuồng cũng giống đực đều hoàn toàn hỏng mất.

Cũng may trước khi đại phu nhân qua đời đã giúp nàng chọn ba nha hoàn hầu hạ bên người, ba người này cũng Ngôn Sơ Thất lớn lên, cũng trở thành người đại diện phát ngôn cho nàng. Chẳng qua hình thức phát biểu có chút kỳ lạ, thay vì nói hết một câu thì lại được chia làm ba, quan trọng nhất là về đầu tiên đều do tiểu thư nói trước.

Ngôn đại lão gia không thể không thừa nhận tên Bạch tiểu tử ở cách vách kia đã tìm cách “phi lễ” nữ nhi bảo bối của mình suốt mười hai năm. Từ lúc năm tuổi nhìn thấy nữ nhi bảo bối thì hẳn bắt đầu sử dụng mọi phương pháp, không ngại ở bất kỳ địa phương nào để thực hiện ý đồ đen tối là hôn trộm nữ nhi đáng yêu. Ngôn đại lão gia thực sự tức giận, hận không thể giết chết tên xú tiểu tử kia, làm cho Bạch gia tuyệt hậu.

Hùng hùng hổ hổ là vậy nhưng nghĩ tới hai chữ tri phủ thì lại nhin. Đáng giận là Ngôn đại lão gia càng nhin, tên xú tiểu tử kia càng được nước

lần tới, rốt cuộc là đã tới một trăm hai mươi bảy lần. Nếu tin này truyền đi thì còn ai dám đến Ngôn gia hản làm rể chứ.

Ngôn Đại lão gia thật sự là hận a hận a! trong lòng hung hăng giày xéo, chém giết xú tiểu tử kia một ngàn lần.

Nhìn thấy phụ thân tức giận đến trán nổi gân xanh, Ngôn Sơn Thất rốt cuộc không ngồi yên nữa, đứng dậy rời đi

“Bảo bối, đi đâu vậy?”

“Tiểu thư, dùng bữa xong đã” Ngôn Tiểu Thanh mở đầu

“Không có chuyện gì thì về phòng đi” Ngôn Tiểu Lục bổ sung

“Chì cầu thanh tĩnh, không ai quấy nhiễu” Ngôn Tiểu Lam hiểu ý mà chột hạ

“Nghỉ ngơi.” Ngôn Sơn Thất bỏ lại hai từ rồi nhanh chóng rời đi.

Ngôn Đại lão gia rốt cục nhìn không được nữa, nữ nhi ời, nữ nhi à, người...người...người bộ dạng như thế thì sao có thể tìm được rể hiền cho ta chứ. Ai đâu mà thích một thê tử ít lời như vậy chứ, nói thêm vài chữ sẽ chết sao, nữ nhi bảo bối ời.

Không được, không được, tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy được.

Ngôn Đại lão gia vung tay hét lớn “ người đâu, thay ta dựng lô đài, ta muốn cho nữ nhi bảo bối của mình luận võ chiêu phu, trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, nếu ta không gả được nữ nhi thì ta liền sửa thành họ Bạch”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Hiệp nữ chọn rẽ

Ngôn gia tiêu cục từ trước đến nay nói là làm, trời còn chưa tối hẳn, lôi đài đã được dựng xong.

Trên cao còn có một lá cờ màu hồng thật to bay phàn phật trong gió.

Ở Cô Tô thành có thể nói Ngôn gia thuộc gia thế hàng đầu, uy chấn tứ phương, hơn nữa còn có phóng viên Giang Hồ Phong Tính báo tức trực để đưa tin trực tiếp, cho nên lôi đài còn chưa hoàn chỉnh, tin tức đã được lan truyền khắp nơi.

Tin Ngôn tiểu thư luận võ chiêu phu lan ra liền lập tức chấn động võ lâm, oanh động giang hồ, nhất thời tất cả các cao thủ hai phái lưỡng bạch đều đồng loạt hướng về Cô Tô thành, làm cho các khách điểm được một phen kiếm tiền, phòng trọ chật ních người, tiệm cơm cũng chật ních người, ai không có tiền thì ăn xong leo lên lôi đài ngủ, mơ rằng sáng mai mở mắt ra có thể ôm Ngôn tiểu thư vào lòng.

Trời vừa mờ sáng, Ngôn Sơ Tam liền gõ phèn la “ đình đình đình” làm cho Hồ Lang đại hiệp đang mơ mơ màng màng tức giận rống to một tiếng.

Ngôn Sơ Tam giật mình, lập tức phi thân về phía sau, la to “ thúi quá”

Trơ mắt nhìn muội muội bảo bối của mình bị một đám nam nhân vây quanh, Ngôn Sơ Tam cũng không gấp, ngược lại còn đi đến bên cái ghế phơi nắng, tính ngồi xuống.

Ai ngờ mông còn chưa chạm vào ghế đã nghe la lên một tiếng thảm thiết.

Đám nam nhân đang vây quanh Ngôn Sơ Thất lập tức lấy nàng làm trung tâm, hướng ra bốn phía mà văng ra, tạo thành hình hoa hướng dương hình người.

Ngôn Sơ Tam lấy khăn tay che mũi, khinh thường nói “ quá vô dụng, ba giây cũng không chịu nổi, so với đám ngày hôm qua còn kém xa, đây đều là nam nhân sao?”

“.....”

Đám người nằm trên mặt đất im lặng không lên tiếng.

Ngôn Sơ Thất đứng trong đám nam nhân, không nói lời nào, mái tóc bay bay trong gió, hai mắt trong veo như nước mở to, lộ ra sự kiên định. Váy áo bay bay trong gió nhẹ, ánh nắng ban mai chiếu lên người nàng làm cho người ta cảm giác nàng như tiên nữ hạ phàm. Tiểu mỹ nhân phong tư tuyệt sắc như vậy, nam nhân nào chẳng muốn lấy về nhà, nhưng mà muốn thì muốn, cũng cần phải coi lại mình có khả năng đó hay không.

Tiểu mỹ nhân tuyệt sắc này chính là...chính là...Ngôn đại nữ hiệp đứng đầu trong bảng xếp hạng các cao thủ võ lâm ah.

Ngôn Sơ Nhất ngồi trên ghế, nhìn các nam nhân té trên đất xếp thành hình đóa hoa, nhẹ nhàng ra lệnh “ Sơ Tam, ai không có sức đứng lên thì quăng ra ngoài”

Ngôn Sơ Tam nghe lão đại ra lệnh thì tức giận chỉ tay vào đám nam nhân mắng “ vô dụng, cả một đám vô dụng, một chút khí lực cũng không có, còn muốn ta mang đi, hừ, làm hư mấy cái móng tay yêu quý của ta thì sao?”

Đương đương đương!

Dù móng tay có quý thì cũng không quý bằng muối muối bảo bối, cho nên rốt cuộc hẳn vẫn nhận mệnh đứng lên, tức giận gõ vào thanh la đến đình tai nhức óc

Một đám vô dụng, ngay cả muối muối ta cũng đánh không lại, ta cho các người điếc luôn.

Đương đương đương đương đương đương ...

Thanh âm vang vọng làm cho Bạch Tử Phi đang làm ổ trong giường cũng không thể ngủ được nữa, rốt cuộc có để cho người ta yên hay không, thanh la đã đánh nhiều ngày như vậy, tai cũng sắp điếc hết rồi. Bạch Tử Phi hẳn đêm qua còn thức học thi, hiện tại đầu rất đau, cần được nghỉ ngơi ah.

“Đừng gõ nữa, đừng gõ nữa” Bạch công tử nổi giận “ không để cho người ta sống hay sao, thanh âm lại to quá mức như vậy. Đầu mục của Cô Tô thành đâu hết rồi, sao lại để cho người ta làm loạn lên thế?”

Nghe tiếng công tử la hét, Bạch Tứ Hỷ vội vàng chạy vào “ công tử, người tỉnh ah, cách vách thực náo nhiệt, người có muốn đi xem một chút không?”

“Xem, xem cái đầu người” Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh “phiền muốn chết còn muốn tham gia náo nhiệt, người cho rằng ta giống người, đều là phàm nhân ngu ngốc hay sao?”

Vô duyên vô cớ bị công tử mắng, Tứ Hỷ có chút không cao hứng bĩu môi “ dạ, công tử là thần tiên, cho nên không giống đám người phàm vô danh tiểu tốt chúng tôi, nhưng mà công tử ah, cách vách là đang luận võ chiêu phu, Ngôn tiểu thư mà công tử hằng mơ ước có thể sẽ gả cho người khác ah”

“Ta đã nói là không phải mơ ước” Bạch Tử Phi tức giận từ trên giường bật dậy, thật muốn đá cho Tứ Hỉ một cái “ta không thèm, ta chẳng qua là muốn lấy lại thứ thuộc về mình mà thôi”

Tứ Hỉ bĩu môi “còn nói không mơ ước tiểu thư người ta vậy mà lần nào cũng nói người ta là thuộc về mình gì đó...”

Thư đồng ngu ngốc.

Bạch Tử Phi thật sự là tức giận quá mức rồi, lập tức chân không nhảy xuống giường.

Bạch Tứ Hỉ thấy công tử đã thực sự nổi giận, vội vàng giơ tay đầu hàng, cầu xin tha thứ “công tử, công tử, là ta nói hươu nói vượn, công tử xin tha mạng. Bất quá công tử, người thực sự ở đây làm Lã Vọng ôm cần câu sao? nếu lỡ Ngôn tiểu thư thực sự bị nam nhân khác đoạt mất thì sao? lúc đó chỉ sợ người ngay cả khóc cũng không kịp ah”

“Phi! Ta sẽ không vì nàng mà khóc” Bạch Tử Phi nhú mày “hơn nữa, trẻ con như người biết gì, Ngôn Sơ Thất võ công cái thế, tuy là nữ nhân nhưng ra chiêu mau lẹ, hành động trầm ổn, ngay cả đại ca nàng cùng Sơ Ngũ, Sơ Lục còn đánh không lại nàng thì trên đời này còn có nam nhân nào có thể tới gần nàng chứ”

“Haahaha” Tứ Hỉ nhịn không được mà cười rộ lên “công tử còn nói không quan tâm Sơ Thất tiểu thư, người rõ ràng để ý người ta, quan sát người ta cẩn thận, tỉ mỉ như vậy nha”

Bạch Tử Phi đau đầu, thật muốn lập tức đánh cho Tứ Hỉ hoa rơi nước chảy.

“Nhưng mà công tử, Ngôn đại lão gia lập lời đài chọn rể chẳng phải là khi dễ công tử người là văn nhược thư sinh trời gà không chặt, cho nên mới đăng tin trên Giang Hồ Phong Tình báo, cho nữ nhi luận võ chiêu phu nha.

Tin này đã sớm truyền khắp giang hồ, mấy ngày qua theo ta tìm hiểu được thì cao thủ võ lâm từ khắp nơi đều đổ xô về đây, nếu lỡ có ai đó tài năng xuất, đả bại được Sơ Thất tiểu thư, vậy chẳng phải công tử sẽ khổ rồi sao?” Tứ Hỉ một lòng trung thành, không thể không nhắc nhở công tử nhà mình.

Tứ Hỉ nói vậy làm cho Bạch Tử Phi cũng giật mình.

Hắn biết võ công của Ngôn Sơ Thất là vô địch thiên hạ nhưng biết đâu nửa đường lại xuất hiện một tên Trình Giáo Kim, võ công siêu phàm, có thể đánh thắng nàng. Như vậy chẳng phải Ngôn Sơ Thất sẽ phải rời xa nơi này, theo về nhà người khác sao? nếu vậy lúc đó hắn muốn lấy lại Hồn thể đan thì cũng phải theo nàng tới nhà nam nhân khác sao?

Nghĩ tới đây, Bạch Tử Phi nhịn không được mà nhíu mày, mang giày nói “ đi, chúng ta đi nhìn một chút”

Hahahah, Bạch Tứ Hỉ trong lòng nở hoa, tự đắc vì công phu miệng lưỡi của mình, rốt cuộc cũng thuyết phục được công tử rồi.. Thật tốt quá, tuyệt vời, hắn đúng là một thư đồng trung thành, là thư đồng số một nha.

Đương đương đương. Đương đương đương. cánh tay phải của Ngôn Sơ Tam cũng sắp rụng rời rồi, tức giận nói “ ta mặc kệ, Sơ Ngũ, Sơ Lục, giao cho các người”

Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơ Lục đang đứng bên cạnh lôi đài nghe tam ca nói vậy hai người liếc nhìn nhau một cái, không động đậy.

Trên lôi đài lại đúng là náo nhiệt, chỉ nghe “ ạch” một tiếng

Một nam tử hắc y đang bay về phía này.

Ngôn Sơ Năm điểm nhẹ mũi chân, tung mình bay lên . Ba, hắc y nam tử rơi xuống trước mặt Ngôn Sơ Lục, tiếp xúc với đất mẹ thân yêu.

“Tám trăm bảy mươi hai.” Ngôn Sơ Ngũ mặt không đổi sắc đáp xuống đất, không quên đếm.

Ngôn Sơ Lục mặt mày lạnh nhạt nhìn “sinh vật” áo đen nằm thành một đống

“Chà, không khoa trương như vậy chứ”

Bạch Tử Phi và Bạch Tứ Hi vừa tới, nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt không hỏi giạt mình kinh ngạc.

Đây là luận võ chiêu phu hay là hắc điểm chuyên làm bánh bao bằng thịt người của Tôn nhị nương chứ? Sao các nam nhân đó đều bị đánh cho tơi tả như thế? Thật đáng thương, các huynh đài, các người có ổn không?

Bạch Tử Phi tràn ngập đồng tình nhìn chằm người vừa bị hạ xuống lôi đài, đáng thương cho hãn, mặt dán chặt vào đất, e là hít thở không thông rồi.

Ngôn Sơ Nhị ngồi bên cạnh lão đại, thấy Bạch Tử Phi tới thì lập tức thân thiết vẫy tay với hãn “muội phu, hôm nay rảnh rồi đi xem náo nhiệt sao?”

Phi, nói lung tung cái gì?

Chẳng phải hôm nay muội muội của hãn luận võ chiêu phu sao? còn dám gọi mình là muội phu, vậy chẳng phải nói mình đang bị muội muội hãn cho đội nón xanh sao? Bạch Tử Phi hãn mà lên tiếng chẳng phải là con rùa sao.

“Phạch, phạch”

Bạch Tử Phi ra sức phe phẩy cái quạt trong tay, Giang Nam đệ nhất tài tử lên sân khấu, đương nhiên là làm mê đảo chúng sinh.

“Ngôn Sơ Nhị huynh thật có lòng, làm phiền người bận rộn mà vẫn nhớ tới tiểu đệ. Tiểu đệ hôm nay đúng là có chút rảnh rỗi, lại nghe nói trước nhà có sân khấu kịch nên không thể chỉ ở trong nhà mà nghe âm thanh, nên hôm nay đến xem một chút, không ngờ đầy đủ lực công tử ở đây, không biết tiền bạc thế nào ah?”

Đúng là tú tài, nói có mấy câu cũng như móc họng người ta, vài từ ngắn ngủi đã đánh trả lại sự giễu cợt của Ngôn Sơ Nhị, còn lôi hết cả lực công tử Ngôn gia ra, xem bọn hắn như là con hát ah.

“Tứ Hỷ, mang bạc tới đây” Bạch Tử Phi chưa chịu buông tha, còn tính đem bạc đi lên lôi đài.

Nhưng thư đồng trung thành của hắn còn bận mắt đi mày lại với ba nha hoàn của Ngôn Sơ Thất, không rảnh để nghe lời hắn

Bạch Tử Phi tăng hăng vài tiếng, Tứ Hỷ cũng không để ý tới hắn, Bạch công tử nổi giận hét lớn “viên thuốc Tứ Hỷ”

“A, ta đây, công tử” Tứ Hỷ sợ tới mức hồn bay phách tán.

“Người đang làm gì hả? ta gọi người một ngàn tám trăm lần rồi” âm thanh vẫn còn tức giận lại càng điếu.

“Công tử, người ta đang bận nha” Tứ Hỷ nũng nịu còn phao mị nhãn với hắn “không thấy ba nha hoàn kia sao, công tử, người xem nên chọn người nào đây?”

Phi. Bạch Tử Phi suýt chút nữa là nhét thỏi bạc trong tay vào miệng Tứ Hỷ.

Còn có thiên lý hay không? chuyện chung thân đại sự của công tử là hắn còn chưa có tính tới, thư đồng nhà mình đã mơ tuyển nương tử. Thời đại này là thời đại nào ah, thư đồng lại muốn qua mặt công tử?

Ngôn Sơ Nhị nhìn Bạch Tử Phi giận dữ và xấu hổ thì thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Bạch Tử Phi này tài hoa nhất thế, thi họa vang danh khắp đại giang nam bắc nhưng đối với chữ tình lại cực kỳ ngu ngốc, không bằng một góc thư đồng của mình. Ngày nào cũng quấy rầy muội muội của hã nhưng lại không thừa nhận mình đã động tâm với Sơ Thất, tiểu muội luận võ chiêu phu, hã còn thực sự mang bạc tới xem diễn là sao?

Trên lôi đài, Ngôn Sơ Thất lại vừa giải quyết xong một ứng cử viên, nhìn thấy Bạch Tử Phi ở dưới lôi đài thì liền dừng tay lại, lẳng lặng dùng ánh mắt trong suốt nhìn hã.

Bạch Tử Phi vừa nhìn thấy ánh mắt của nàng thì toàn thân run lên.

Thực ra Ngôn Sơ Thất bộ dạng cũng không khó xem, thực ra còn là một giai nhân thanh tú mỹ lệ, khuôn mặt tinh xảo khéo léo, mái tóc đen mượt như mây, đáng yêu nhất là cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn thực sự đúng như phóng viên Giang Hồ Phong Tình báo đã viết, là đôi môi anh đào mềm mại ah, đôi mắt trong veo như nước nhìn hã trong suốt động lòng người.

Chẳng qua là nàng tập võ từ nhỏ, ánh mắt thiếu chút nũng nịu như các thiên kim tiểu thư mà thêm một phần anh khí, nhìn nàng trầm mặc không nói, phất tay một cái đã hạ đo ván một nam nhân, bộ dáng uy phong làm cho các nam nhân cũng phải động lòng.

Nhưng mà...Bạch Tử Phi chép miệng, hã không phải là phạm phu tục tử, hã là thần tiên ah.

Ngôn Sơ Tứ vừa buông bàn phím trong tay, nhìn thấy Bạch Tử Phi liền mở miệng trêu chọc “ Bạch Tử Phi, càng nhìn càng thấy Sơ Thất nhà chúng ta vừa mắt sao? ta nói cho người biết, Sơ Thất nhà chúng ta rất quý

nha, nhưng nể tình người là hàng xóm nên chiết khấu cho người, tính rẻ người ba trăm hai thôi”

Ta phun!

Bạch Tử Phi thật muốn dùng nước miếng dìm chết cái tên thần giử của Ngôn Sơ Tứ kia, hẳn xem muội muội hẳn là cái gì? Là công cụ kiếm tiền sao?

“Còn suy nghĩ gì nữa? không muốn đưa” Ngôn Sơ Tứ liền gảy bàn tính “bảo bối muội muội nhà ta chỉ ít ngày nữa là sẽ đi ra ngoài, đến lúc đó đừng nói là người muốn nhìn hai mắt của nàng, ngay cả người muốn gọi tên nàng cũng phải hỏi ý phu quân nàng nha”

Bạch Tử Phi đột nhiên giật mình.

Tuy rằng hẳn không thích cách nói của Ngôn Sơ Tứ nhưng những lời vừa rồi cũng làm hẳn động lòng, trong đầu không biết sao lại hiện lên hình ảnh nàng đội khăn voan đỏ thắm bước lên kiệu hoa, trái tim hẳn giống như bị cái gì đánh trúng, đập thành thịch.

“Tử Phi, hay người tránh ra đi, người không có võ công, đừng đứng đây gây trở ngại cho những người khác muốn thượng lô đài” Ngôn Sơ Tứ không khách khí nói.

Bạch Tử Phi vẻ mặt không nhịn được đáp “mắc gì ta đứng đây lại gây trở ngại cho các người? Đây vẫn là trên đất của nhà ta nha, các người dựng lô đài trên đất của ta, có hỏi qua Bạch Tử Phi ta chưa? Khu đất chỗ chúng ta chính là tắc đất tắc vàng, Ngôn gia lại công khai chiếm đất nhà ta dựng lô đài, nghĩ giao tình hai nhà chúng ta, ta có thể tính chiết khấu cho các người, tính ba ngàn hai là đủ rồi, mau lấy bạc ra đây”

Bạch Tử Phi vung quạt chỉ vào Ngôn Sơ Tứ nói.

Ngôn Sơ Tứ bước lên trước, cúi đầu nhìn xuống, thấy ba chân trụ của lôi đài quả thật đang dựng trên đất của Bạch gia.

Bạch Tử Phi thấy Ngôn Sơ Tứ hết đường chối cãi, liền lập tức thưởng lôi đài “ nếu trên địa bàn nhà ta, ta đương nhiên sẽ không khách khí”

Còn chưa nói xong, bên dưới lôi đài đã có một đám người kéo tới như thủy triều dâng, bao quanh lôi đài.

Phóng viên Giang Hồ Phong Tình báo lập tức vung bút

“Bạch công tử rất cuộc đã không kiềm chế được nữa, kiêu thê như hoa như ngọc lại võ công cái thế như vậy sao có thể tặng cho người khác được. Bạch công tử rất cuộc cũng thưởng lôi đài, cùng Ngôn tiểu thư luận võ rồi. Đại chiến đoạt thê sắp bắt đầu diễn ra. Ngôn Sơ Thất tiểu thư sẽ đối mặt với người trong lòng mình thế nào đây? Một chương đánh bay hăn hay là nũng nịu nép vào người tình lang đây? Thỉnh mọi người hãy mở to mắt, tập trung tinh thần cao độ để theo dõi”

“Nước thuốc làm sáng mắt, nước thuốc giúp tỉnh mắt đây, nước thốc có ích cho việc xem luận võ đây” nhóm người bán hàng rong nhanh nhậy đã kịp thời rao bán mặt hàng cần nhất cho tình hình hiện tại.

Bạch Tử Phi thiếu chút nữa là bỏ mạng trên lôi đài.

Tức chết mà, hăn chẳng qua vì đấu võ mồm với Ngôn Sơ Tứ nên mới thưởng lôi đài, hoàn toàn không có ý luận võ nha. Tuy rằng nhìn Ngôn Sơ Thất gả cho người khác thì hăn có chút...có chút...bất quá đưa mắt nhìn khắp thiên hạ chẳng có nam nhân nào có thể đánh thắng Ngôn Sơ Thất cuồng hăn, cho nên hăn tuyệt không lo lắng, càng không muốn đánh lôi đài ah.

Bạch Tử Phi đang muốn la lên thì thấy thư đồng Tứ Hỉ của hăn đang mắt đi mày lại với mấy nha hoàn của Ngôn Sơ Thất. Trời ơi, đệ nhất tài tử

như hần còn đang độc thân, thư đồng đã nói chuyện yêu đương.

Xoay người lại thấy Ngôn Sơ Thất vẫn lẳng lặng đứng đó, hai mắt ngập nước lẳng lặng nhìn hần.

Bạch Tử Phi nhớ rõ năm đó khi hần từ đám mây đám xuống, tiểu nha đầu này cũng dùng đôi mắt như vậy nhìn hần. Hần nhớ rõ khi đó trong lòng hần cũng kêu lên, nhân gian sao có thể có ánh mắt như vậy? so với thị nữ bên cạnh Cửu Thiên Huyền Nữ còn đẹp hơn, chẳng lẽ nàng cũng là thần tiên hạ phàm. Nhưng mà nàng rõ ràng là một phàm thai ah. Thế nhưng ánh mắt như câu hồn đoạt phách người ta.

Lúc này, nàng cũng dùng ánh mắt như vậy lẳng lặng nhìn hần.

Chết tiệt, không được, nàng cứ nhìn hần như vậy làm hần có cảm giác xúc động khó hiểu. Thần tiên không thể có xúc động gì nha. Bạch Tử Phi cắn răng, quên đi, có lẽ hiện tại là cơ hội tốt, chi bằng cứ kéo nàng vào ngực, trực tiếp hút lấy tiên đan rồi lập tức bay về trời.

Mặc kệ bao nhiêu con mắt dưới lôi đài đang nhìn chăm chăm, Bạch Tử Phi chậm rãi vươn tay về phía Ngôn Sơ Thất...

Thân hình mềm mại của Ngôn Sơ Thất liền lập tức ngã vào lòng hần.

Nàng tập võ từ nhỏ thế nhưng lại không tránh khỏi một chiêu của hần. Cho dù đã trải qua một trăm hai mươi bảy lần yêu đương vụng trộm, lần nào hần cũng muốn hôn nàng, lần nào nàng cũng không có phản kháng. Lúc này đây, tuy rằng bọn họ đang đứng trên lôi đài, trước mặt bao nhiêu người nhưng nàng vẫn như cũ, mở to hai mắt, ngã vào lòng hần...

“Chết tiệt, nhắm mắt lại!” Bạch Tử Phi cảm thấy mình đang lặp lại những lời trước đây

Ngôn tiểu thư im lặng không lên tiếng nhăm đôi mắt trong veo như nước lại...

Bạch Tử Phi ôm lấy vai nàng...

“Im miệng! sao có thể phi lễ nữ tử ngay bên đường!”

Ba!

Không biết từ đâu vang lên một tiếng quát to, từng lời từng chữ y như trong quá khứ...

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bạch công tử đang muốn ở trên lôi đài, trước mắt mọi người mà cho họ một sự kinh hãi, kết quả còn chưa thực hiện được ý đồ đã nghe một tiếng hét kinh hãi, tiếng do bay vù vù, ngực chấn động...

Ba!

Bạch công tử đáng thương lập tức bay ra khỏi lôi đài, nặng nề văng vào đại môn sơn son của Bạch phủ...

“Công tử!” Tứ Hi lập tức bừng tỉnh, coi như có chút lương tâm mà hô to.

Bạch Tử Phi dán lên cánh cửa nhà mình, lòng thầm mắng, kêu cái rầm ah, không thấy công tử nhà người bị người ta đánh đến dính vách sao? rốt cuộc là kẻ nào vô sỉ như vậy, ở sau lưng đánh lén người ta? Chẳng lẽ không biết đệ nhất tài tử như hắn một chút công phu cũng không có sao? cho nên hắn đâu nghe được chuông phong mà tránh ra chứ.

Đám người trên lôi đài cũng ngây ngốc.

Ngoại trừ Ngôn Sơ Thất lo lắng nhìn về phía Bạch Tử Phi thì tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn hắc y nhân như thiên ngoại phi tiên xuất hiện giữa lôi đài, không đúng, phải nói là đại hiệp mới đúng.

Hắc y nhân từ trên không trung chậm rãi hạ xuống lôi đài, mày như kiếm, toàn thân là hắc y, ngay cả sợi dây cột tóc cũng màu đen, mái tóc đen nhánh tung bay trong gió, hai mắt sáng quắc làm người khác không dám

nhìn vào. Càng làm cho người ta giật mình không phải khí thể hiên ngang
lẫm liệt hay vẻ mặt anh tuấn của hấn, mà chính là giữa hai hàng lông mày
lại có một nốt chu sa nho nhỏ, làm cho đại hiệp anh tuấn ngời ngời lại
mang vẻ thanh tú động lòng người.

“Đây là” Ngôn Sơ Nhất là người đầu tiên lên tiếng hỏi.

Ngôn Sơ Nhị nhíu mày, nốt chu sa kia đã lộ rõ thân phận người tới

“A, đây chính là Chu Sa công tử danh chấn thiên hạ, Vân môn Vân
Tĩnh Thư”

Ngôn Sơ Tam vừa nhìn thấy nam tử tuấn mỹ, ngọc thụ lâm phong thì
mị nhãn đã liên tục phóng ra, miệng thì gọi “ ah..tiểu mỹ nhân, Vân tiểu mỹ
nhân”

Khán giả dưới lôi đài vừa mới hoàn hồn lại tiếp tục lâm vào tình trạng
ngây ngốc.

Đây chính là Vân môn Chu Sa công tử Vân Tĩnh Thư nổi tiếng về mỹ
mạo, trí tuệ, bản lĩnh cũng như sự lãnh khốc đó sao? ah ahah, không thể
tưởng tượng được, Vân môn ở xa vậy mà cũng muốn tham gia luận võ
chiêu phu của Ngôn tiểu thư, có thể cưới được mỹ nhân không? nhưng mà
Vân Tĩnh Thư quả y như lời đồn, phong độ nhanh nhẹn, khí chất lạnh lùng
rất tương xứng với Ngôn Sơ Thất tiểu thư, thật sự như một đôi tiên đồng
ngọc nữ ah. Vân công tử thái độ làm người hiệp nghĩa, kiếm pháp siêu
quần, Ngôn tiểu thư võ công cao cường, bản tính thiết lương, bọn họ nếu
kết làm phu thê thì sẽ cùng nhau hành hiệp trượng nghĩa, cướp giàu chia
nghèo, trở thành một giai thoại tuyệt đẹp trên giang hồ nha.

Nghĩ tới đây quần chúng kích động không thôi, trong mắt, trong đầu
như đã nhìn thấy một đôi vợ chồng đại hiệp...

“Vân công tử tới đây là muốn luận võ chiêu phu sao?” Ngôn Sơ Nhất lập tức hỏi

Vân Tịnh Thư khí chất phi phàm đứng trên lôi đài, lạnh lùng nhìn đám quần chúng bên dưới, ánh mắt còn liếc ngang qua Bạch Tử Phi vẫn còn dán trên đại môn, thản nhiên đáp “ đi ngang qua”

Phốc ...

Ngôn Sơ Nhất suýt chút nữa thì ói máu, muội muội vốn đã ít lời, tên này cũng chẳng khác gì một cái hũ nút ah.

“Ah, thì ra Vân công tử chỉ là tình cờ đi ngang qua, nhưng dù sao cũng đa tạ Vân công tử đã thay chúng ta giải quyết người qua đường vừa rồi. Hiện tại tiểu muội đang luận võ chiêu phu, không biết Vân công tử có hứng thú tham gia hay không?” Ngôn Sơ Nhị biết lão đại đang chần động, đành phải lên tiếng hỗ trợ.

Người qua đường? Ai là người qua đường?

Bạch công tử đang từ đại môn nhà mình hạ xuống đất, nghe thế thì cảm thấy như quạ đen bay đầu đầu. Dù gì hắc cũng là con trai duy nhất của tri phủ, là Giang Nam đệ nhất tài tử, thế mà dám nói hắc là người qua đường sao? hơn nữa thấy mọi người có vẻ sùng kính Vân công tử, liền quay sang hỏi Tứ Hi “ người này rất nổi tiếng sao?”

Tứ Hi lập tức kích động, thao thao bất tuyệt trả lời “ công tử, người thực sự chỉ biết có đọc sách thánh hiền ah. Vị Vân công tử này xuất thân từ Vân môn thần bí nhất Yên Châu, nghe nói năm xưa Vân môn gặp họa diệt môn, toàn gia không còn nam nhân nào sống sót, chỉ lưu lại nữ nhân, cũng may lúc đó Vân công tử còn là bào thai trong bụng mẹ nên mới sống sót. Vì thế Vân công tử lớn lên trong cừu hận, sau không biết bá vị cao thủ nào làm sư phụ nhưng năm mười hai tuổi đã tìm tới cừu nhân để trả thù. Cừu

gia đương nhiên không để hấn vào mắt, nhưng mà chỉ trong một đêm, Vân công tử đã giết sạch một nhà bảy mươi hai người của cừu gia”

“Hừ, không quá mức khủng bố như vậy chứ” Bạch Tử Phi không phục

Người này thế nào, hấn không có hứng thú nhưng mà sát nghiệp nặng như vậy, tương lai thế nào cũng bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục ah.

“Là thật, Vân công tử từ đó thành danh trên giang hồ, từ năm hấn mười hai tuổi tới nay chưa từng có ai đánh thắng hấn. Ngôn tiểu thư chúng ta tuy rằng xếp hạng đầu tên bảng xếp hạng nhưng vẫn còn kém Vân công tử ah” Tứ Hi này giờ mắt đi mày lại cùng ba nha hoàn của Ngôn Sơ Thất nên cũng xem như mình là người của Ngôn gia “ chu sa trên trán Vân công tử nghe đồn là khi hấn còn trong bụng mẹ bị người ta đâm trúng mà lưu lại, nhưng mà...nốt chu sa kia quả thực rất có phong cách nha”

Bạch Tử Phi không thể nhin được nữa, cũng không cần nhin nữa, đưa tay lên, tát cho Tứ Hi một cái.

Chết tiệt, đúng là chân ngoài dài hơn chân trong mà, không phải nói tiểu thư chúng ta thì lại khen ngợi chu sa của người ta, có còn để công tử nhà mình vào mắt hay không?

Phía lôi đài, chẳng ai để ý tới chủ tứ hai người mà toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất.

Ngôn Sơ Thất đối với sự xuất hiện của Vân Tĩnh Thư cũng có chút ngoài ý muốn.

Nàng biết nam tử trong thiên hạ muốn thắng được nàng cũng không có mấy ai, mấy ngày qua, nàng chẳng qua chỉ như là hoạt động cho giãn gân cốt mà thôi. Nàng vẫn chờ động tĩnh từ Bạch phủ, chờ người kia lên lôi đài. Hấn rốt cuộc cũng tới, nàng cũng đã nghe lời hấn mà tiến vào ngực hấn, không ngờ nửa đường lại xuất hiện một tiên Trình Giảo Kim.

Vân Tịnh Thư quả thực y như lời đồn, hắc y lạnh lùng, phong độ ngời ngời.

Nhưng mà, hắc sẽ không thực sự muốn cùng nàng luận võ kén rể chứ?

Vân Tịnh Thư đứng trên lôi đài, đưa mắt đánh giá thiên kim tiểu thư Ngôn Sơ Thất của Ngôn gia. Nàng quả nhiên giống như lời đồn, không kiêu không ngạo, không tinh linh cổ quái cũng không huyền ảo đáng ghét. Nàng chỉ lẳng lặng đứng đó, dùng ánh mắt trong suốt nhìn hắc, môi anh đào không hé một lời.

Thật là một giai nhân tuyệt sắc, tinh thuần thanh tú...

Vân Tịnh Tư bất động thanh sắc nhìn Ngôn Sơ Thất, cảm giác được ánh mắt của nàng lóe soáng, tuy chỉ nhẹ nhàng chớp động rồi lập tức tan biến nhưng trong nháy mắt này hắc đã hiểu được ý của nàng, nàng căn bản không muốn cùng hắc luận võ, nàng đang lo lắng cho tên qua đường vừa bị hắc đánh bay.

Ánh mắt của Ngôn Sơ Thất lại lén lút nhìn về phía Bạch Tử Phi, Vân Tịnh Thư bắt lấy thời cơ, lạnh lùng nói “ xin đặc tội”

Nha!

Người trên đài dưới đài đều cả kinh.

Mấy lời ngắn gọn nhưng hữu lực, là Vân công tử muốn cùng Ngôn tiểu thư tỷ võ ah.

Mọi người đang kinh hãi, còn chưa kịp hít một ngụm khí lạnh thì Vân Tịnh Thư đã lập tức ra chiêu với Ngôn Sơ Thất.

“Oa oa oa, đấu võ !” Tứ Hỉ là người đầu tiên la lên “ công tử xong rồi, công tử xong rồi, Vân công tử thực sự động thủ rồi”

“Người mới xong rồi, cả nhà người mới xong rồi!” Bạch Tử Phi thật muốn cho hắn một cái tát nữa, nhưng nhìn thấy trên lôi đài, nam nhân kia thực sự ra tay với Ngôn Sơ Thất thì trong lòng có chút không thoải mái, chép miệng nói “luận võ kén rể mà, hắn lại ra tay trước, có phải là nam nhân không?”

Lời này nghe có vị chua chua.

Trên lôi đài đang đánh rất náo nhiệt.

Ngôn Sơ Thất không phải là nữ nhân nũng nịu, yếu ớt cần người bảo hộ, Vân Tĩnh Thư đột nhiên ra chiêu, nàng cũng không chút hoang mang mà lập tức tiếp lấy. Hai người, một là Giang Nam tiểu bắt, một là Vân môn cường phong quyền nhưng khi giao đấu lại như cá gặp nước, uy vũ sinh phong. Vân Tĩnh Thư cũng không ngờ được công phu của Ngôn Sơ Thất lại tốt như vậy, tưởng rằng nàng là một nữ tử yếu ớt, dù được xếp hạng cao thì cũng chỉ hai ba mươi chiêu là có thể đả bại nàng, không ngờ nàng phản thủ là quyền, chính thủ vi đao, không chỉ né tránh được cường phong quyền của hắn mà còn có thể tận dụng kẽ hở của hắn để công kích ngược lại.

Vân Tĩnh Thư vội nghiêng người né tránh, không dám xem thường Ngôn Sơ Thất nữa.

Dưới lôi đài khán giả phần nộ, xúc động, gắt gao bao quanh lôi đài, hận không thể đem mắt của mình gắn trên lôi đài...

Đây chính là trận chiến siêu cấp ngàn năm khó có nha, Vân công tử lãnh khốc trứ danh đại chiến với Ngôn Sơ Thất tiểu thư, nam nữ đại hiệp động thủ với nhau đã ít, huống chi đây còn là luận võ chọn rể nha.

Nhóm phóng viên Giang Hồ Phong Tình báo vung bút như múa

“Các đọc giả thân yêu, các đọc giả kính mến. Thời khắc kích động lòng người nhất đã đến. Vị hôn phu của Ngôn Sơ Thất tiểu thư đã hiện

thân. Vân môn truyền kỳ Vân công tử đã xuất hiện trên lôi đài của Ngôn tiểu thư. Hắc hắc y đen tuyền, đúng phong cách của một sát thủ, còn có nốt chu sa trên trán thực sự làm cho các cô nương phương tâm khuynh đảo ah. Liệu Chu sa công tử có thể đánh thắng Ngôn tiểu thư hay không? có dùng chiêu “công tử thâm tâm” để đoạt lấy tâm của Ngôn tiểu thư hay không? bản bảo sẽ bám giữ tới cùng để đem đến cho độc giả những tình tiết mới nhất, cùng nhau chứng kiến kỳ tích”

Bạch Tử Phong trong lòng rối rắm, hai hàng lông mày xoắn chặt lại.

“Công tử thâm tâm, còn hầu tử thâm đào đâu?” Bạch công tử rõ ràng là đang rất khó chịu “ phóng viên gì vậy, không chuyên nghiệp chút nào”

Tứ Hỉ ở bên cạnh xem náo nhiệt “ công tử, Sơ Thất tiểu thư thực sự không được rồi”

Người mới không được, cả nhà người mới không được.

Bạch Tử Phi thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, thư đồng của hắc sao lúc nào cũng hướng về người ngoài như vậy chứ? Nhưng mà nhìn thấy Ngôn Sơ Thất đang bị Vân Tĩnh Thư từng bước ép sát, hai người đấu từ giữa lôi đài ra tới ngoài biên, phía sau Ngôn Sơ Thất đã không còn chỗ để lùi, sắp bị rút xuống đất rồi...

Bạch Tử Phi không hiểu sao tâm đột nhiên nhảy dựng, cầu nguyện một ngàn lẻ một lần hi vọng Ngôn Sơ Thất sẽ không bị Vân Tĩnh Thư đả bại. Nếu thua, nàng chẳng phải sẽ là thê tử của tên Chu Sa công tử kia sao?

Trên lôi đài Ngôn Sơ Thất cũng cảm giác được nguy cơ của mình.

Chu Sa công tử này quả là không chỉ có hư danh, đã nghe nói kiếm pháp của hắc độc nhất thiên hạ, bây giờ va chạm thực tế mới thấy năng lực của hắc không thua nàng chút nào. Cuồng Phong quyền độc đáo của Vân môn, chiêu thức kỳ lạ lại nhanh như chớp, không thể tìm được sơ hở nào.

Ngôn Sơ Thất căn môi, không dám chậm trễ, thi triển chiêu cầm nã thủ “ chim én tiễn” độc truyền của sư phụ. Chiêu thức này biến ảo từ đuôi chim én, nhẹ nhàng tinh tế, rất thích hợp cho nữ nhân. Ngôn Sơ Thất động tác rất nhanh, lại là kỳ tài luyện võ cho nên Vân Tịnh Thư không kịp thích ứng với chiêu thức của nàng, nhất thời bị một chiêu của nàng trúng ngay chóp mũi.

Oa ha ha! Sơ Thất giỏi, Sơ Thất tài, Sơ Thất đánh rất hay.

Bạch Tử Phi thấy chóp mũi của Vân Tịnh Thư bị đánh trúng thì kích động tới mức hét lên chói tai “ đáng đánh”

Bạch Tử Phi cũng không biết sao mình lại tức giận, cứ nhiên không có lòng độ lượng với chúng sinh.

Ngôn Sơ Thất ở trên đài nghe được tiếng hân thì khuôn mặt luôn trầm mặc, không có biểu tình bỗng nhiên ửng đỏ, hàng lông mày thanh tú chớp chớp mấy cái.

Vân Tịnh Thư lập tức nắm bắt cơ hội, tấn công vào yết hầu của nàng.

Ngôn Sơ Thất giật mình, trong lòng thầm kêu: không tốt, lập tức lui ra sau hai bước lại quên mất mình đang ở bên cạnh lôi đài, vì vậy hụt chân, cả người rơi xuống...

“A nha! Sơ...” Bạch Tử Phi vừa nhìn thấy đã thắng thốt muốn gọi tên nàng.

Thân hình mềm mại lập tức bị một cánh tay kiên cố nhẹ nhàng chế trụ.

Bạch công tử lập tức ngậm miệng, giống như ai đó vừa cho hắn ăn một quả pháo lép.

“Tiểu thư, sợ hãi rồi” Vân Tịnh Thư nắm lấy Ngôn Sơ Thất, thanh âm lạnh lùng, ngăn gọn như trước, nốt chu sa trên trán hằn đường như léo sáng trước mặt nàng.

Ngôn Sơ Thất giương mắt nhìn mình bị nam nhân ôm vào ngực, còn nàng...cắn chặt môi.

“Hay”

Mọi người đang xem đến nhập thần bị một tiếng này của Ngôn Sơ Nhất làm cho hoàn hồn.

“Vân công tử đã đánh bại tiêu muội, luận võ chiêu phu đã có kết quả, người đâu, mau đi báo tin cho phụ thân, nói tiểu muội đã tìm được vị hôn phu như ý, thỉnh phụ thân chủ trì hôn lễ cho tiểu muội”

Oanh ...

Trên đài dưới đài lập tức loạn thành một đoàn.

Có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, có người vội vàng múa bút, có người lập tức đi vào Ngôn phủ báo tin vui, có người sững sờ, kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt.

Chỉ có Vân Tịnh Thư không để ý gì, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, tràn ngập phong cách của một đại hiệp.

Bạch Tử Phi không biết vì cái gì mà cắn chặt răng, chà chà chân, hai tay vịn vịn, tức giận lôi cổ Bạch Tử Hỉ đang mắt đi mày lại với các nha hoàn “đi”

Hừ, biết võ công có gì hay, mua may mấy cái thì là đệ nhất thiên hạ sao? mi tâm có một nốt chu sa thì được coi là khuynh quốc khuynh thành

sao? trên mông hăn cũng có ba nốt chu sa nè, so với người có kém gì...chỉ có như vậy mà dám...cướp Sơ Thất đi sao?

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 05

Đại sảnh Ngôn gia, ngoài trừ sáu huynh đệ Ngôn gia xếp hàng dọc còn có thêm một nhân vật mới.

Vân môn Chu Sa công tử, Vân Tịnh Thư.

Ngôn đại lão gia nhìn thấy Vân công tử ngọc thụ lâm phong, lãnh khốc khí phách thì đặc ý tới mức râu cũng vênh ngược, vui mừng tới nỗi cười không khép miệng. Vốn định tìm cho nữ nhi bảo bối một võ lâm thế gia môn đăng hộ đối, hai ngờ lại vớ được Vân công tử danh chấn thiên hạ, làm cho Ngôn đại lão gia có cảm giác ngoài ý muốn.

Ngôn đại lão gia nhìn chằm Vân Tịnh Thư, cười đến mức nếp nhăn trên mặt sâu thêm mấy tấc, cái này là cha mẹ vợ xem mặt con rể, càng nhìn càng thích

“Vân công tử, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà. Sơ Thất bảo bối nhà ta từ nhỏ không có mẫu thân lại lớn lên trong sự yêu thương và chăm sóc của cả nhà, cho nên mấy chuyện nữ công gia chánh thực sự sẽ làm Vân công tử phải chê cười rồi, tuy nhiên nữ nhi bảo bối của ta rất biết nghe lời, người sai nàng đi đánh chó nàng sẽ nhất định không đi mắng mèo, thực sự là hảo hiền thê ah”

Ngôn Sơ Thất ngồi bên cạnh nhin không được mà mở to mắt.

Phụ thân xem nàng như hàng tồn kho khó bán nên cố gắng quảng cáo để đẩy mạnh tiêu thụ sao? vì cái gì mà mới nhìn thấy Vân Tịnh Thư đã làm như hận không thể lập tức nhét nàng vào tay hắn?

Vân Tịnh Thư hơi nhũn mày, nốt chu sao cũng nhẹ nhàng run run.

Đánh chó? Măng mèo? Ngôn gia không phải là tiêu cục sao? còn có chăn nuôi gia súc gia cầm ah? Nhưng cũng không sao, Vân môn cũng không có chó hay mèo gì đó...

“Thế bá, cực kỳ” Vân Tịnh Thư hơi nâng tay, nhả ra bốn chữ.

Cái gì? Cấp tử?

Ngôn đại lão gia khóe miệng run rẩy, đứa nhỏ này thực không có lễ phép, lần gặp mặt đầu tiên đã muốn làm cho hấn tức chết ah.

Ngôn Sơ Nhị thấy biểu tình của phụ thân, hiểu rằng lão cha không hiểu phong cách nói chuyện ít lời đủ ý của Vân công tử, vội vàng lên tiếng giải thích “cha, không phải là cấp tử, ý của Vân công tử là thế bá nói rất hay. Đứa nhỏ này nói chuyện luôn luôn ngắn gọn, rất giống Sơ Thất nhà chúng ta ah”

Ah, thì ra là thế.

Ngôn đại lão gia được Ngôn Sơ Nhị chỉ điểm thì đã hiểu, nhưng vẫn không nhin được mà trong lòng thầm than. Sơ Thất đã trầm mặc ý lời, ai ngờ vị hôn phu cũng là cái hũ nút như nàng nhưng nghĩ lại Vân công tử tướng mạo anh tuấn, danh chấn thiên hạ thì Ngôn lão gia vẫn rất hài lòng với người con rể này.

“Haha, Vân công tử thực sự là ít lời đủ ý ah. Lão phu bội phục. Sơ Thất nhà chúng ta vốn ít nói, kết hợp với Vân công tử đúng là tuyệt phối nha” Ngôn lão gia cười đến nỗi sắp biến thành Phật Di Lặc.

Ngôn Sơ Thất rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa.

Năng lực nói chuyện khoa trương của lão cha đúng là ngày càng tinh tiến. Nàng tuy biết Vân công tử danh khí vang dội, nhưng nàng lại để ý nam tử cách vách từ lúc nàng ba tuổi đã đỡ trò phi lễ nàng kia. Nàng luận võ thất bại cũng không biết hấn nghĩ thế nào?

Ngôn Sơ Thất không tiếng động đứng dậy.

Ngôn đại lão gia giật mình la lên “ trời ơi, nữ nhi bảo bối, trước khi đứng lên người làm ơn phát ra âm thanh được không? vì phụ ngày nào đó cũng bị hành động đột ngột của người hù chết ah. Người đứng lên làm gì, ta còn chưa nói xong”

Ngôn Sơ Thất liếc mắt nhìn phụ thân một cái, lại liếc mắt nhìn Vân Tĩnh Thư.

Nàng hơi nhướn mi làm cho hàng lông mi dài như cánh quạt khẽ run lên.

Ba nha hoàn đứng sau lưng nàng lập tức chấn hưng tinh thần.

Ngôn Tiểu Thanh mở màn “ tiểu...”

“ tiểu cái đầu người”, Ngôn đại lão gia thực sự bị ba chủ tớ các nàng làm cho tức chết, cho nên lập tức mở miệng cắt ngang lời nha hoàn “ ba đứa các người không được lên tiếng, nếu còn một câu ngắt ra làm ba để nói thì ta lập tức đưa các người ra bên ngoài luận võ chiêu phu”

Ngôn Tiểu Thanh, Ngôn Tiểu Lam cùng Ngôn Tiểu Lục nhất thời đều sợ tới mức cắn môi.

Luận võ chiêu phu? Các nàng không phải là tiểu thu, một cái nhấc tay cũng có thể hạ đo ván đối thu ah, các nàng chỉ là những nữ nhân trói gà không chặt, tay chỉ biết thêu hoa, nếu bị đem ra ngoài kia luận võ thì thế

nào cũng bị một đám oán phu không chiếm được tiểu thư trút giận ah. Oa, lão gia thực là đáng sợ.

Ngôn Đại lão gia thấy ba nha hoàn sợ đến suýt chút nữa nhét tay vào miệng thì đặc ý, chỉ tay vào nữ nhi nói “ nữ nhi bảo bối, người nói”

Ngôn Sơ Thất bị phụ thân làm cho không biết phải nói thế nào, chỉ hơi nhướng mi nói “ trở về phòng, nghỉ ngơi”

Ngôn đại lão gia thực muốn chui đầu xuống đất.

Quả nhiên là nữ nhi ít lời của hã, cùng với Vân công tử thật xứng đôi hết sức.

Ngôn Sơ Thất không để ý tới biểu tình của phụ thân, xoay người tính đi về phòng.

Ngôn đại lão gia lập tức nắm tay nàng “ Sơ Thất ah, sao có thể trở về phòng lúc này được, vị hôn phu của người còn đang đứng đây nha, chẳng lẽ người là chủ nhân lại vắng vẻ khách như vậy? mau, mau, hôm nay là dịp đoàn tụ sum vầy, mau dẫn hôn phu tương lai của người đi dạo hậu hoa viên cùng ngắm trăng tâm tình đi phần thưởng Sơ Thất”

Té xỉu!

Ngôn Sơ Thất thực không biết phải nói thế nào.

Phụ thân đại nhân có biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân hay không? cứ nhiên bảo nữ nhi mình mang theo nam nhân đi hậu hoa viên. Còn coi nàng là phần thưởng nữa chứ? Cho dù nàng thực sự bị hã đả bại cũng đâu có nghĩa hã sẽ trở thành hôn phu của nàng chứ?

Ngôn Sơ Thất tuy trong lòng bất mãn nhưng không có lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt trong như nước không hồn không giận nhìn Vân Tịnh Thư.

Dù là thế, trong lòng Vân Tịnh Thư cũng đã sáng tỏ.

Lấy kinh nghiệm lăn lộn giang hồ từ nhỏ, ánh mắt nữ tử trước mắt tuy vẫn rất anh khí nhưng vẫn trốn tránh ánh mắt hắc như trước. Nàng dường như có chút bất mãn với hắc, giống như muốn nhanh chóng rũ bỏ hắc. Vân Tịnh Thư đột nhiên cảm thấy không phục, hắc là Chu Sa công tử danh chấn giang hồ, nữ tử ái mộ hắc xếp hàng dài từ cửa tới tiệm trà ah, nàng thông qua luận võ trở thành vị hôn thê của hắc thì lại không thèm đếm xỉa tới hắc là sao?

“Làm phiền tiểu thư.” Vân Tịnh Thư cố tình không để ý, ôm quyền nhẹ nhàng lên tiếng.

Hắc thế nhưng chấp nhận đề nghị của Ngôn đại lão gia, yêu cầu nàng dẫn hắc đi ra hậu hoa viên ngắm cảnh.

Ngôn đại lão gia hưng phấn đến mức suýt nữa là nhảy lên vỗ tay ca hát.

Ngôn Sơ Thất nhướng mi.

Nếu là thiên kim tiểu thư khác hắc đã tức giận tới giơ chân múa tay, thét chói tai phản kháng nhưng nàng là Ngôn tiểu thư không giống người thường, cho dù lòng rất bất mãn cũng không thể hiện ra ngoài, chỉ hơi xoay người mang theo Vân Tịnh Thư đi về phía hậu hoa viên.

“Hahahah” Ngôn đại lão gia rốt cuộc không kiềm chế được sự kích động nữa “nữ nhi của ta sắp thành thân rồi, nữ nhi của ta sắp thành thân rồi...Các người, một đám vô dụng, còn đứng ngốc đó làm gì, mau đi chuẩn bị đồ cưới cho muội muội người đi. Sáng mai Sơ Thất sẽ bái đường thành thân”

Học máu!

Ngôn Sơ Nhất cho tới Ngôn Sơ Lục thiếu chút nữa là hóa đá tập thể, cho dùng hài lòng con rể tới hai trăm phần trăm đi chẳng nữa, cũng không cần gấp vậy chứ. Bây giờ đã gần nửa đêm, lại muốn Sơ Thất sáng mai xuất giá, thực sự là có chút khẩn trương quá mức nha.

* * * * *

Đêm mùa hè, gió thổi nhẹ.

Bạch Tử Phi nằm thành hình chữ đại, hai mắt nhắm nghiền nhưng không thể nào ngủ được.

Trước mắt luôn hiện lên hình ảnh trên lôi đài, khi nàng rớt xuống đất, cánh tay kia ôm lấy vòng eo mảnh khảnh tinh tế của nàng...gã kia tao nhả cùng khí suất như vậy, làm cho hắc không muốn nghĩ cũng không được.

Chết tiệt, hắc suy nghĩ miên man gì vậy chứ, tên kia chẳng qua là một phạm phu tục tử, cho dù là đại hiệp cũng không thể so với hắc là thần tiên trên thiên đình ah. Tuy rằng hiện tại bị vây ở đây, nhưng hắc vẫn có thể vận dụng tiên pháp để cứu Sơ Thất ah, chỉ cần cho hắc một chút thời gian, không, một phần ngàn giây là đủ rồi.

Đưa tay bứt tóc...

Nhưng mà tiên pháp chỉ có thể sử dụng một ngày một lần, hắc cũng đã lâu chưa dùng qua, ngay cả đạo cụ để sử dụng tiên pháp đều...

“A nha, không tốt!” Bạch Tử Phi đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, chạy vội ra ngoài tiền sảnh thư phòng.

Quả nhiên bạch hồ ly bị hắc bắt từ Cửu Mạc sơ về đang chống vó trong lồng sắt, trong lòng còn ôm một miếng bạch ngọc như ý, vẻ mặt đặc ý kêu hừ hừ...

“Mau, thả bạch ngọc ra” Bạch Tử Phi quát to, giơ tay muốn đoạt lại bạch ngọc.

Bạch hồ ly đang chơi vui vẻ đột nhiên bị giật đồ, tức giận xoay người nhe răng trợn mắt.

“Nhe răng cũng vô dụng, ngươi là hồ ly, không phải mèo” Bạch Tử Phi khinh thường nói

Bạch hồ ly bừng tỉnh đại ngộ “ ờ, thì ra ta là hồ ly chứ không phải mèo sao?”

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh, hắc đúng là thần tiên kém may mắn nhất thế gian, vì đánh rơi tiên đan nên phải tìm mọi cách “ phi lễ” nữ tử phạm trần đã đủ thảm rồi, nay lại vô tình bắt được con hồ ly mất trí nhớ này nữa. Cứ cách nửa tháng nó lại quên mất mình đã tu luyện được một ngàn bảy trăm năm mà khôi phục lại đã tính ban đầu. Thực sự là bất đắc dĩ ah.

Bạch Tử Phi lấy tay áo chà sát bạch ngọc đã bị dính nước miếng của hồ ly, đây là pháp khí của hắc, không có nó hắc không thể nào thi triển tiên pháp được, tuy rằng pháp lực rất nhỏ, chỉ có thể gây ra chút trở ngại nhỏ nhỏ mà thôi nhưng dùng để đối phó với cái gì Vân, cái gì Thư kia, thôi hắc bay xa vạn dặm thì dư sức, coi hắc còn cướp Sơ Thất được không...hắc hắc...

Bạch hồ ly nhìn hàm răng của Bạch công tử lộ ra, không khỏi kinh hô “ công tử, răng của ngươi trắng ghê nha, dùng than tre để chà sao?”

Phun! Hộc máu! Phẫn nộ! Ngủ!

Bạch Tử Phi không thèm để ý tới hồ ly mất trí, quay người đi về giường.

Đi chưa được ba bước, bạch hồ ly lại nói “ tiên nhân, người muốn đi giết người sao? như vậy là phạm thiên quy ah”

“Cái rắm” Bạch Tử Phi quay đầu, phần nộ đáp “ người bớt nói hươu nói vượn đi, ta nói muốn giết người khi nào, ta chẳng qua là muốn cho tên tiểu tử kia một trận gió lớn, cho hắn bay xa vạn dặm thôi”

“Phá hoại môi trường cũng là không đạo đức” bạch hồ ly nghiêm nghị nói “ bất quá tiên nhân, người đã thừa nhận, người muốn hại người ta”

“Câm miệng!” Bạch Tử Phi thật sự sắp hỏng mất rồi. Sao bên cạnh hắn không thể xuất hiện một người bình thường, một sinh vật bình thường ah. Hắn đã gây nên tội gì chứ, nơi này còn địa ngục hơn cả địa ngục nha.

“Hi, ” hồ ly ở trong lồng cười lẩn lộn “tiên nhân, người rõ ràng là coi trọng tiểu thư xinh đẹp người ta còn không chịu thừa nhận, người còn chần chờ người ta sẽ bị công tử mặt lạnh kia cười đi nha. Nhất là hiện tại, trăng thanh gió mát, thật đúng là thời điểm thích hợp để nói chuyện tình cảm. Tiên nhân, người mau chết tâm đi, hết chuyện của người rồi, game over rồi”

Phốc

Bạch Tử Phi hộc máu một ngàn thăng.

Đây là hồ ly gì a? từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên qua sao? còn nói được tiếng Anh nữa chứ, game over cái đầu người, cả nhà người đều game over.

Bất quá. Bất quá.Bạch Tử Phi nhú mày, hồ ly mất trí này nói cũng có chút đạo lý.

Bên ngoài đúng là đang trăng thanh gió mát, ánh trăng chiếu trên mặt đất dịu nhẹ mơ hồ, nếu Ngôn Sơ Thất cùng tên Vân Tĩnh Thư ở cùng một

chỗ, ngắm hoa ngắm trăng...cô nam quả nữ...củ khô lửa mạnh...

Bạch Tử Phi đột nhiên như là bị lửa đốt mông, lập tức chạy như bay ra khỏi phòng

Ha hahaha” bạch hồ ly nằm chống vó cười lăn lộn.

Bạch Tử Phi nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng, nhảy tới “tòa sơn viêt lĩnh” là thông đạo hắc dùng để ra vào Ngôn gia, bất hơm nay như là ngày xui của hă, còn đang gập người khom lưng thì đã thấy Cầu hành giả nằm chình ình ở đó, bên trên còn có...

Nga nga nga! Đúng là trăng thanh gió mát là tư xuân động tình mà

Cố nén xúc động, Bạch Tử Phi đi tới hoa viên bám vào đầu tường nhìn sang hoa viên Ngôn gia.

Ánh trăng như nước.

Ánh trăng như bạc.

Thác nước trong hậu hoa viên Ngôn gia dưới ánh trăng như một dòng suối bạc. Khugn cảnh yên tĩnh, lãng mạn vô cùng.

Trên nhà thủy tạ hậu hoa viên Ngôn gia có một đôi tuấn nam mỹ nữ đang bên nhau, cả hai đều tướng mạo xuất sắc như kim đồng ngọc nữ. Nam lãnh khố anh tuấn, nữ cao gầy ôn nhu, tuấn nam mỹ nữ ở bên nhau nhìn thế nào cũng giống như một bức tranh tuyệt mỹ, khiến cho kẻ khác không đành lòng mở miệng quấy rầy.

Bất quá đối hai người kia mà nói, cũng không có gì làquấy rầy .

Bởi vì Ngôn Sơ Thất đang đứng bên hành lang, trầm mặc nhìn mặt ao yên tĩnh

“.....”

Mà Vân Tịnh Thư lại ngẩng đầu nhìn trăng sáng, nốt chu sa càng thêm diễm lệ.

“.....”

Ngôn Sơ Thất: “.....”

Vân Tịnh Thư: “.....”

Ngôn Sơ Thất: “.....”

Vân Tịnh Thư: “.....”

Học máu!

Bạch Tử Phi ghé vào đầu tường, nhìn thấy như vậy, thiếu chút nữa là ngã nhào xuống dưới.

Hai người kia là đang ngắm trăng nói chuyện tâm tình sao, nói bọn họ đang luyện công bế khí còn đúng hơn? Hay là đang thi xem ai có thể nhịn lâu hơn. Đại ca, các người muốn luyện thì nhảy vào trong nước luyện đi, hại hấn đứng đây xem bị ghen chết rồi, hai người kia vẫn còn thản nhiên như vậy. Thần tiên như hấn cũng không thể hiểu nổi.

Hai người kia tuyệt đối sẽ không củi khô lửa cháy, hấn dám chắc như vậy.

Bạch Tử Phi ghé vào đầu tường, hô lớn về phía bên kia “ uy, tiểu tử, lại đây”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 06

Trong thiên hạ, nếu có người dám lớn gan ngồi trên bờ tường gọi Vân Tĩnh Thư là tiểu tử thì chỉ có một mình Bạch Tử Phi mà thôi, bất quá hăn cũng không sợ, dù gì hăn cũng là tiên nhân cơ mà.

Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất lại bị âm thanh của Bạch Tử Phi làm kinh ngạc.

Vân Tĩnh Thư híp mắt nhìn về phía bờ tường.

Ngôn Sơ Thất nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, dù không lên tiếng nhưng khóe môi đã nhếch lên thành nụ cười.

Bạch Tử Phi ngồi trên bờ tường, vất vả chờ hai cái hũ nút chú ý tới hăn, thế nhưng hai kẻ kia cứ mắt to mắt nhỏ trừng hăn mà chẳng ai lên tiếng hỏi hăn đang làm gì. Bạch Tử Phi lại cảm thấy quạ đen bay đầy đầu, hăn làm người làm tiên đều thất bại ah.

“Uy, uy, không nghe ta gọi các người sao? tiểu tử, mau tới đây, đại gia nói cho nghe chuyện này”

Vân Tĩnh Thư bị gọi như vậy thì có chút tức giận, chu sa rung động, nhúu mày nói “ vô sỉ, thô tục”

Lời ít ý nhiều, công phu mắng chửi người của Chu Sa công tử tuyệt đối không thua võ công của hăn. Bạch Tử Phi thầm nghĩ người này mà kết hợp cùng Ngôn Sơ Thất thì chỉ cần vài lời đã có thể làm hăn tức giận đến hộc máu.

“Nói gì đó, tiểu công tử cao quý? Được, bất quá người không tới thì ta tới là được” Bạch Tử Phi vừa nhảy xuống đất đã mở miệng than thở “ thực ra bản công tử chính là hảo tâm, muốn nhắc nhở người một chút, nữ nhân bên cạnh người thực khủng bố a. Ta từ lúc bảy tuổi quen nàng cho đến giờ vẫn thường xuyên bị nàng tra tấn, nếu người thực sự cưới nàng về nhà, như vậy người sẽ phải thống khổ cả đời ah...Chẳng lẽ hai người thực sự muốn luyện công bế khí cho tới bạc đầu sao?”

Bạch Tử Phi không hiểu sao mình lại ở đây nói hưu nói vượn, tuy rằng hắn đây dựa cùng Ngôn Sơ Thất suốt mười lăm năm nhưng hắn biết rõ Ngôn Sơ Thất tri thư đạt lễ, võ nghệ cao cường, nhân phẩm xuất chúng, tướng mạo đoan trang...nói tóm lại là nữ nhân trong nữ nhân, là kỳ nữ trong nữ nhân. Nhưng khi hắn thấy nàng đứng bên cạnh Vân Tĩnh Thư, bộ dáng lang tình mật ý, tuy rằng hai người thực sự không phải thế thì cũng làm hắn cảm thấy khó chịu ah.

Bạch Tử Phi từ trên bờ tường leo xuống, Ngôn Sơ Thất cũng vội vàng tiến lên hai bước, muốn đưa tay đỡ hắn. Hắn không biết võ công, muốn lên vào Ngôn gia đành phải chui lỗ chó, chính là có sự trợ giúp của nàng nha.

Vân Tĩnh Thư nhìn thấy vị hôn thê của mình muốn đỡ nam nhân khác thì bắt đầu không nhìn được nữa.

Hắn vội vàng tiến lên đứng trước mặt Ngôn Sơ Thất, chắn ngang Bạch Tử Phi “ đêm đã khuya, đến quấy rầy”

“Đây không phải là quấy rầy, ta chỉ tùy tiện đi dạo thôi, hoa viên nhà ta rộng lớn, ta so với người quen thuộc hơn nhiều, hơn nữa người bên cạnh người còn là thanh mai trúc mã từ nhỏ với ta...”

“Làm càn!” Vân Tĩnh Thư đột nhiên nổi giận, rút kiếm ra, mũi kiếm sáng bóng lập tức chỉ vào mặt Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi bị dọa đến nhảy dựng.

Tiên nhân cũng sợ chết a!

Ngôn Sơ Thất cũng bị hành động của Vân Tịnh Thư làm hoảng sợ, vội vàng tiến lên, chặn giữa hai người.

Mũi kiếm sắc bén của Vân Tịnh Thư tỏa sáng dưới ánh trăng “ trước kia người đối với Ngôn tiểu thư thế nào, Vân mỗ không truy cứu, nhưng từ sau ngày hôm nay, Sơ Thất đã là hôn thê của Vân mỗ, còn dám nửa đêm xông loạn vào đây, há mồm nói bậy thì đừng trách Vân mỗ không khách khí”

Bá! Kiếm quang lóng lánh, hàn quang lãnh liệt.

Bạch Tử Phi bị dọa không chỉ vì kiếm phong sắc bén mà còn vì những lời của Vân Tịnh Thư, thì ra hũ nút không phải câm điếc mà còn biết nói đạo lý, còn nói rất dọa người.

Mà những lời của hã cũng làm cho Bạch Tử Phi phi thường khó chịu. Vị hôn thê? Chẳng qua là ở trên lôi đài khoa tay múa chân vài cái thì có thể mang Ngôn Sơ Thất đi sao? nếu Bạch Tử Phi hã cũng có võ công thì nhất định sẽ thượng lôi đài cùng Vân Tịnh Thư tranh cao thấp.

“Vân công tử!” Ngôn Sơ Thất cũng có chút bất mãn, tuy rằng cha nàng đã mở miệng nhận hã là con rể nhưng đương sự là nàng còn chưa thừa nhận nha.

Bạch Tử Phi thu hồi biểu tình cột nhả, nhú mi, không chút e ngại nhìn Vân Tịnh Thư “ Vân công tử thật khí phách, nhưng mà quá khứ giữa ta và Sơ Thất thế nào, người thực sự không có tư cách gì để truy cứu, bởi vì từ khi nàng còn trong tã lót, ta đã cùng nàng quen biết. Đây là cây mơ, nơi nàng tập võ từ nhỏ, nàng đến tuổi đọc sách, ta lại cùng nàng tới trường...Ở chung với nhau mười lăm năm, ta nói có gì sai lại để cho Vân công tử răn dạy tại hạ là làm càn? Đúng là hôm nay Vân công tử ở trên lôi đài đã đánh thắng Sơ Thất, nhưng cái kiểu ước định chung thân như vậy trong võ lâm

đã gây ra không ít cuộc hôn nhân đau khổ, Vân công tử là người trong giang hồ, tất nhiên là còn biết nhiều hơn tại hạ Nghe nói năm đó Vân môn bị họa diệt môn cũng do một giai nhân của Vân môn cùng người khác nhất kiến chung tình mà ra đúng không? Vân công tử là người trong cuộc, há chẳng biết chuyện này nghiêm trọng thế nào sao?”

Lời lẽ đanh thép, lý luận chặt chẽ, không hổ là Giang Nam đệ nhất tài tử. Nhất là một câu cuối cùng kia, giống như đâm vào tận đáy lòng của Vân Tịnh Thư, đã rất lâu rồi không có ai dám chạm vào vết thương của hắn, lúc này giống như lửa bùng bùng bốc cháy.

Vân Tịnh Thư nhíu chặt hai hàng lông mày, nốt chua sa càng hằn sâu trên trán, hai mắt bùng lửa giận như muốn thiêu đốt Bạch Tử Phi.

Bá!

Lưu tinh truy nguyệt kiếm trong tay đột nhiên vung lên, lập tức tấn công Bạch Tử Phi.

Hắn không phải là Giang Nam đệ nhất tài tử, không có miệng lưỡi sắc bén nhưng dám ở trước mặt hắn khơi lại chuyện cũ đau lòng của Vân môn như vậy chỉ có một kết cục là chết.

“Không thể!” Ngôn Sơ Thất thấy Vân Tịnh Thư thực sự nổi giận, kiếm phong vừa rồi không giống như chỉ là hù dọa Bạch Tử Phi, vội vàng bẻ gãy một nhánh cây, nhanh chóng đối đầu với trường kiếm của Vân Tịnh Thư.

Bạch Tử Phi đột nhiên nhíu mày, hắn biết mình đã thực sự chọc giận Vân Tịnh Thư, tay nắm chặt bạch ngọc như ý, đến lúc khẩn cấp, hắn sẽ lạng lẹ vận dụng tiên thuật.

Trong lúc khẩn trương, nhánh cây của Ngôn Sơ Thất còn chưa chạm vào trường kiếm của Vân Tịnh Thư thì trong không gian đột nhiên xuất

hiện một đạo ánh sáng, nhất thời chắn ngang kiếm phong. Bạch Tử Phi còn chưa hiểu được gì thì cảm thấy hai má như bị tát, vừa đau vừa nóng, phốc một tiếng...

Máu tươi lập tức phun ra như suối.

Xong rồi, xong rồi, xong rồi, hôm nay thần tiên cũng muốn thăng thiên !

Bạch Tử Phi khẩn trương nhắm chặt hai mắt, thực ra hắc hắc là không chết nhưng mà sẽ rất đau, bởi vì từ khi hắc đến nhân gian hoàn hồn làm con của Bạch Tử Phi thì thân thể của hắc có chảy máu, tức nhiên cũng sẽ biết đau, chẳng qua là trong danh sách ở chỗ Diêm Vương không có tên của hắc thôi.

Nhưng mà, sao lại thế này? Không đau một chút nào? cũng không nóng, cũng không thấy máu chảy, chẳng lẽ...chẳng lẽ hắc không có bị thương.

Bạch Tử Phi đột nhiên mở mắt, nhìn thấy Ngôn Sơ Thất.

Hoàn hảo, hoàn hảo, nàng bình yên đứng trước mặt hắc, toàn thân cao thấp không có vẻ như bị thương.

Hô ... Bạch Tử Phi lúc này mới thở dài một hơi.

Nhưng mà...nhưng mà...Vân Tịnh Thư.

Chu sa đỏ chói trên trán, máu đỏ tươi trào ra từ vết thương nơi ngực... cho dù Vân Tịnh Thư một thân hắc y cũng không che dấu được màu máu đỏ tươi...ngân nguyệt thanh ngọc kiếm chính là đạo ánh sáng xoẹt qua trước mặt họ lúc trước đang cắm vào ngực hắc...

Đông!

Vân Tịnh Thư ngã xuống đất.

Chu Sa công tử Vân Tịnh Thư vang danh thiên hạ cứ vậy mà rời đi đến chỗ Diêm Vương gia báo danh.

* * * * *

“Yêu tể a hiền tể a người sao lại ra đi sớm như vậy ah” Ngôn đại lão gia nhìn thấy thi thể đầy máu của Vân Tịnh Thư thì kêu khóc âm ỉ.

Cũng khó trách sao Ngôn đại lão gia lại đau lòng như vậy, con rể anh tuấn lại nổi tiếng như vậy không phải dễ tìm, ấy vậy mà còn chưa được ngày nào đã đi đời nhà ma. Nữ nhi bảo bối của hãn thực thâm nha, còn chưa lấy chồng đã phải sống kiếp quả phụ. Ngôn đại lão gia hai mắt đỏ hoe, khóc so với cha ruột của Vân Tịnh Thư còn thương tâm hơn.

Ngôn Sơ Nhị tiến lên nắm lấy tay áo phụ thân “ cha, hiện tại không phải là lúc để khóc, Vân công tử vừa vào Ngôn gia chúng ta đã đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, trong đó khẳng định có gì kỳ quái, hơn nữa vết thương này sâu như vậy, lại chính xác như vậy, không thể là người ở xa gây ra được...mà thực kỳ lạ là Bạch Tử Phi ở cách vách lúc đó cũng có mặt ở hiện trường”

“Bạch Tử Phi?” Ngôn Đại lão gia đau lòng tới mức suýt chút nữa không nhớ rõ Bạch Tử Phi là ai.

Ngôn Sơ Tam đưa khăn che miệng, nhìn gương mặt anh tuấn của Vân Tịnh Thư, lại nhìn tới vết thương nơi ngực hãn thì không khỏi có chút thương cảm “ mỹ nhân quả nhiên không có ai sống thọ, đáng tiếc ah, hung thủ không cần nói cũng biết, chính là Bạch Tử Phi, hãn nhìn thấy Sơ Thất muội muội sắp gả cho Vân Tịnh Thư nên mới hạ độc thủ như vậy”

“Hãn sẽ không!”

Ngôn Sơ Tam còn chưa nói xong đã nghe bên ngoài truyền đến một tiếng kêu khê.

Ngôn Sơ Thất trước giờ vẫn trầm mặc ít lời đang đứng ngay cửa phòng nghị sự, biểu tình tức giận nhìn tam ca.

Ngôn Sơ Tam ít khi nhìn thấy muội muội bảo bối có biểu tình như vậy, không khỏi rút lui “ Thất muội đừng quá bất công, vị trí vết thương, phương hướng tấn công...đều do một người ở khoảng cách gần gây ra, mà lúc đó chỉ có người cùng Bạch Tử Phi ở cùng Vân công tử, nếu không phải là hắn thì là ai?”

Ngôn Sơ Thất ghen hòng, nàng vốn không giỏi nói, tuy có hàng vạn hàng nghìn lý do nhưng lại không nói được tiến nào.

Ngược lại có một người từ phía sau lách qua nàng, tiến vào phòng nghị sự.

Toàn thể Ngôn gia không ngờ “ cừu nhân” Bạch Tử Phi lại dám xuất hiện ở đây. Hắn một thân áo trắng, mày kiếm mắt sáng, hiên ngang đứng trong phòng nghị sự. Hắn biết toàn thể Ngôn gia từ trên xuống dưới đều hoài nghi hắn nhưng biểu tình vẫn rất thản nhiên “ các người đang hoài nghi ta là hung thủ đúng không? vậy ta xin hỏi Ngôn nhị công tử, nếu ta là hung thủ vì sao phải gây vết thương ở trên mặt mình trước rồi mới đâm vào ngực hắn? cho dù người nói vết thương trên mặt ta là do cánh cung gây ra, như vậy ta lại hỏi, người trong thiên hạ ai chẳng biết Bạch Tử Phi ta là một thư sinh, có ai từng thấy ta bắn tên không? còn nữa, chúng ta làm hàng xóm đã mười mấy năm, ta không có võ công chẳng lẽ các vị công tử không biết? Ta lại hỏi, Vân Tịnh Thư này là ai chứ? Hắn chính là Chu Sa công tử danh chấn thiên hạ, một mình giết cả nhà người ta ah, mà ta là một thư sinh trói gà không chặt, nếu tập kích hắn thì hắn không có phản ứng gì, đứng yên để cho ta đâm trúng sao? nếu ta lợi hại như thế, lúc ở trên lôi đài đã chẳng bị hắn một cước đánh dính vào cánh cửa ah”

Bạch Tử Phi cao giọng khiêu nại, lời lẽ sắc bén, lý luận rõ ràng làm cho Ngôn gia không thể tìm được lý do để bác bỏ.

Ngôn Sơ Thất đứng bên cạnh hần, mặt mày nhịn không được mà giãn ra.

Hần lúc nào cũng có thể nói ra suy nghĩ trong lòng nàng, làm cho nàng có cảm giác thống khoái vì có người thấu hiểu mình.

Sáu vị công tử Ngôn gia đưa mắt nhìn nhau, biết là Bạch Tử Phi có lý nên cũng không nhiều lời. Ngôn đại lão gia nhìn thi thể Vân Tĩnh Thư trên mặt đất nói “vậy thì cái chết của hiền tế ta cứ vậy mà cho qua sao?”

“Đương nhiên sẽ không.” Bạch Tử Phi khước môi hơi cong lên “ đương nhiên không thể để hần chết không minh bạch như thế, bởi vì hần ở trong Ngôn gia các người, cho nên toàn thể Ngôn gia từ trên xuống dưới đều là đối tượng bị tình nghi, vậy mà còn dám vu ta là hung thủ, đây là phỉ báng, phỉ báng một cách trắng trợn. Ta muốn tới nha môn tố giác các người, kiện các người phỉ báng một công tử trong sạch như ta”

Phác

Già trẻ lớn bé Ngôn gia nhất thời ngã thành một đoàn.

Chỉ có vài câu đã đảo lộn tình thế, còn quay ngược lại nói bọn họ phỉ báng hần, còn là phỉ báng một công tử thanh thuần như hần nữa chứ. Có lầm hay không, hần mà thanh thuần sao? hần từ nhỏ tới lớn luôn tìm cách câu dẫn muội muội của hần tới một trăm hai mươi bảy lần, còn dám nói là thanh thuần?

Ngôn Sơ Thất suýt chút nữa là bật cười, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, nhẹ nhàng nắm góc áo của Bạch Tử Phi, ý bảo hần không cần trêu chọc phụ thân và các ca ca nàng.

Bạch Tử Phi quay đầu liếc mắt nhìn Ngôn Sơ Thất, vẫn mi thanh mục tú, vẫn ánh mắt trong veo như trước làm cho tâm hồn hấn trở nên xao động.

A nha, hấn thật sự là một thần tiên dễ mềm lòng ha, vừa thấy đôi mắt to tròn xinh đẹp của nàng liền lập tức không giữ vững lập trường nữa rồi. Còn tiên đan của hấn...tiên đan đang ở đâu, tiên đan ở ngay tại cái miệng nhỏ nhắn đỏ au kia kìa...

Bị mấy lời của Bạch Tử Phi làm cho xiểng liểng, các huynh đệ Ngôn gia đang lục tục đứng lên thì bỗng nhiên Ngôn Sơ Tứ thấy thân mình của Vân Tĩnh Thư hơi run run, vươn tay để vào mũi hấn thì cảm thấy hơi thở mong manh.

“Cha, các huynh đệ, Vân công tử chưa chết, vẫn còn hơi thở ah”

Mọi người kinh ngạc đến chấn động.

Ngôn Sơ Nhất lập tức ấn vào trung đường của Vân Tĩnh Thư, Ngôn Sơ Nhị nắm lấy cổ tay hấn, Ngôn Sơ Tam đứng xa xa nhìn lại đánh giá mi mắt Vân công tử, Ngôn Sơ Ngũ cùng Ngôn Sơ Lục một tả một hữu, một người ấn vào miệng vết thương của Vân Tĩnh Thư, một người nằm úp sấp trên ngực hấn để lắng nghe nhịp tim.

Có lẽ do Ngôn Sơ Ngũ dùng lực quá mạnh, cho nên Vân Tĩnh Thư tưởng rằng đã chết thì thân mình lại run lên, môi bật ra tiếng rên rỉ khe khẽ

“Ngô.”

“Còn sống, còn sống! Cha, hấn thật sự còn sống!” Ngôn Sơ Nhất kinh hỉ la to

Ngôn Đại lão gia vừa nghe Vân Tĩnh Thư còn sống thì hai mắt tỏa sáng, vội lau nước mắt mắt tiến đến bên cạnh hấn, không ngờ từ miệng vết thương của Vân Tĩnh Thư lại phun ra máu đen.

“Hắn trúng độc!” Ngôn Sơ Thất sợ hãi kêu lên.

Lúc này mọi người mới phát hiện sắc mặt Vân Tĩnh Thư đã thay đổi, vừa nãy là tái nhợt không chút máu bây giờ lại chuyển sang xanh tím, máu đen trào ra từ miệng vết thương, nhìn là biết hắn trúng độc, hơn nữa còn bị trúng độc rất nặng.

Kinh hãi vì phát hiện Vân Tĩnh Thư còn sống đã bị biến hóa này làm nhật nhòa không ít, mọi người lo lắng nhìn Vân Tĩnh Thư, Ngôn đại lão gia thì phất tay áo hướng ngoài cửa la lên “ người tới, mau thỉnh đại phu giỏi nhất trong thành tới đây”

Bọn người hầu ở bên ngoài nghe được, lập tức xuất môn đi mời đại phu.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong Ngôn gia trở nên u ám ảm đạm.

Bạch Tử Phi bỗng nhiên ngồi xổm xuống, ra sức xoa bóp miệng vết thương của Vân Tĩnh Thư.

Phác!

Càng nhiều máu đen phun ra như suối.

Ngôn Sơ Tam vội nhảy lùi ra sau, cầm khăn phần nộ chỉ trích hắn “ uy, uy, Bạch tiểu tử, đừng có ác độc như vậy chứ, người ta đã bị trọng thương, lại trúng kịch độc, người còn tra tấn người ta như vậy, là muốn hắn chết sao?”

“Hừ, ta là người tâm ngoan thủ lạt, độc ác vậy sao?” Bạch Tử Phi trợn mắt hỏi lại.

Ngôn Sơ Tam không cần suy nghĩ, gật đầu đáp “ người có”

Té xiu!

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh.

Đã nói người tốt hay thần tiên tốt cũng không dễ làm mà, hắn là một người luôn tuân thủ pháp luật, không dám dùng tiên thuật loạn xạ, cũng không có ép bức Sơ Thất, thế nhưng Ngôn Sơ Tam đáng giận lại nói hắn như thế? Hừ, xem ra không thể làm thần tiên tốt được rồi.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc so đo này nọ.

Bạch Tử Phi vung tay áo nói “ mau đưa hắn đến Bạch phủ đi”

“Để làm chi? Người muốn giết người bầm thây? !” Ngôn Sơ Tam vội lên tiếng.

Bạch Tử Phi trợn mắt, “Ta chữa thương trị độc cho hắn, đừng nói là các người đi mời lang trung giang hồ, ở Cô Tô thành này còn có ai y thuật cao hơn Bạch Tử Phi ta chứ? Nhanh lên, còn chần chờ, chậm thêm một nén nhang nữa thì cho dù ta là thần tiên cũng không cứu được hắn”

Huynh đệ Ngôn gia đều sửng sốt, sáu cặp mắt nhất loạt hướng về phía Ngôn đại lão gia.

Ngôn Đại lão gia rùng mình, cảm giác mình đang gánh trên vai trách nhiệm nặng nề.

Nói thật, bọn họ chưa từng thấy Bạch Tử Phi hành nghề y nhưng hắn được xưng là Giang Nam đệ nhất kỳ tài, còn hơn cả đệ nhất tài tử, cho nên hắn phải có điều ảo diệu gì đó. Theo Giang Hồ Tài Tử báo đưa tin, Bạch Tử Phi không chỉ diện mạo anh tuấn, còn đọc rất nhiều sách, từ bách khoa toàn thư cho tới dã sử chốn dân gian hắn đều thông suốt. Nghe nói Bạch phủ có một tàng thư lâu cao mười tầng, chất đầy sách đều là sở hữu của hắn. Cho nên, đối với Bạch Tử Phi thì từ quân sự, y thuật, kinh doanh, quản

lý...hắn đều tường tận, tỷ như kỹ thuật nướng khoai lang hay làm bánh tạc sao cho ngon nhất hắn đều có thể làm phi thường xuất sắc thì nói chi là y thuật. Cho nên Giang Nam đệ nhất kỳ tài, ngoài trừ võ công thì cái gì cũng biết, nói trắng ra là hắn chỉ không thể tự mình sinh đứa nhỏ, còn thì cái gì cũng có thể.

Nhưng dù vậy Ngôn gia vẫn có chút do dự.

Chỉ có Ngôn Sơ Thất nhẹ nhàng đi về phía trước, thanh âm trong trẻo trịnh trọng nói “cha, ta tin hắn”

Nữ nhi bảo bối đã lên tiếng, đối với Ngôn đại lão gia còn hơn cả thánh chỉ, hơn nữa cứ ở đây nhìn sắc mặt Vân Tĩnh Thư ngày càng xấu chi bằng đem hắn giao cho Bạch Tử Phi, nếu tiểu tử này muốn làm hại hắn thì cũng không cần mang về Bạch phủ mới ra tay.

Suy nghĩ cẩn thận, Ngôn đại lão gia thống khoái nói “được, Bạch tiểu tử, nghe người một lần, sống thì không sao, chết do người chịu trách nhiệm”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 07

Bạch Tử Phi như gió xoáy tiến vào thư phòng, vội vàng lục lợi giá sách, vứt bỏ lung tung, làm cho thư phòng hỗn loạn như bãi chiến trường.

Bạch hồ ly đang mơ màng trong lồng sắt trên án thư nghe thanh âm liên giạt mình, hoảng sợ gọi “ oa, thần tiên”

Bạch Tử Phi đang bận rộn “ thần tiên cái đầu người, kêu cũng tới bảy trăm bảy mươi ba lần rồi”

“Ách, thật thế sao?” bạch hồ ly dứt cái móng trước vào miệng, tròn mắt nhìn Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi vừa lúc tìm được gì đó, tiến tới gần lồng sắt “ hồ ly vô dụng, hôm nay lại mất trí nhớ sao? bớt nói nhảm đi, mau ra đây, hôm nay có việc cần người trợ giúp a”

Bạch hồ ly nhảy ra khỏi lồng sắt, vừa rơi xuống đất đã biến thành một tiểu công tử tuấn tú.

Bạch Tử Phi quay người lại, thiếu chút nữa bị giạt mình, liền gõ một cái vào trán hồ ly “ muốn hù chết ta sao? đã nói không cho người được biến thành bộ dạng của ta, nhìn người còn tưởng là ta đang soi gương ah”

Bạch hồ ly mặt ửng đỏ, lúng túng nói “ người ta mất trí nhớ thôi, cũng không cố ý...”

“Biến thành nữ” Bạch Tử Phi tức giận rống to

Bạch hồ ly úy khuất nói “ ta nhớ rõ ta có tiểu đệ đệ nha...” vừa nói, vừa đưa tay chỉ xuống dưới.

Bạch Tử Phi quả thực sắp bị nó làm cho tức điên rồi, hồ ly này biến thành bộ dáng của hân, nếu cởi hết quần áo thì chẳng khác gì hân khóa thân trước gương...còn có...chịu không nổi ah...

Bạch Tử Phi tức giận cầm cuốn sách đập vào đầu bạch hồ ly “ biến đi, nhanh lên, chậm thêm chút nữa là tên kia không cứu được ah. Ta nhớ rõ thần châm ở đây, mau châm cho hân, chắc chắn sẽ có tác dụng”

“Thần châm?” Bạch hồ ly nhảy loi choi “ tiên nhân, người muốn giết người? thật ác độc nha, một châm này hạ xuống sẽ thiêu đốt lục phủ ngũ tạng của phạm nhân ah”

Bạch Tử Phi rốt cuộc cũng tìm được một cái hộp đỏ thẫm trên giá sách, trong hộp có băng ngân châm lờ lờ tỏa sáng, cầm lấy cây châm, thần nhiên nói “ phải, chính là muốn thiêu đốt lục phủ ngũ tạng”

“Oa, tiên nhân quá mức khủng bố” bạch hồ ly sợ tới mức thối lui ba bước.

“Bớt nói nhảm đi, mau đi cùng ta” Bạch Tử Phi đưa tay kéo bạch hồ ly, chạy như điên rồi khỏi thư phòng.

Các vị công tử Ngôn gia đều đang có mặt ở phòng khách Bạch phủ, Vân Tĩnh Thư hôn mê bất tỉnh cũng đã được đưa vào phòng. Ai nấy đều có chút nôn nóng, nhìn thấy Bạch Tử Phi kéo tay một hồ ly chạy ra thì đều giật mình.

Ngôn Sơ Tam sợ nhất là xấu nữ, vội vàng lấy khăn tay bịt mũi, trốn sau lưng Ngôn Sơ Nhất.

Thế nhưng bạch hồ ly vừa vào phòng đã nhìn thấy hắc, hai mắt bừng sáng “ oa, mỹ nhân, ta thích mỹ nhân”

“Mỹ cái đầu người, tập trung lo chính sự trước” Bạch Tử Phi vội kéo hắc lại.

Hồ ly mất trí này thực không ra làm sao, Bạch Tử Phi trong lòng cũng có chút bất an. Vốn muốn dùng phương pháp thi châm để bức độc chữa thương nhưng chuyện này rất nguy hiểm, hơn nữa còn giao cho một hồ ly mất trí cho nên hắc không dám nắm chắc phần thắng.

Huỳnh đệ Ngôn gia thấy ánh mắt do dự của hắc thì cũng có chút hoài nghi, Ngôn Sơ Nhị lên tiếng hỏi “ Bạch tiểu tử, người thực sự có thể cứu được hắc sao? hắc chính là Vân môn Chu Sa công tử ah”

“Ý của người là, nếu ta không cứu được hắc thì Vân môn sẽ tìm tới ta giết người diệt khẩu? hay hắc là con rể Ngôn gia các người vừa chọn được cho nên không thể để hắc chết?” Bạch Tử Phi mỉa mai.

Ngôn Sơ Nhị nhún vai, từ chối cho ý kiến

“Yên tâm, nếu ta không cứu được hắc thì sẽ một châm cho hắc chết được yên lành, sẽ không cho hắc cơ hội làm hại tới ta” Bạch Tử Phi lắc lắc ngón châm trong tay nói.

Huỳnh đệ Ngôn gia nhìn thấy ngón châm lóe sáng trong tay hắc thì như hít phải một ngụm khí lạnh.

Bạch Tử Phi cũng không nhiều lời, xoay người đi vào trong phòng

Ngôn Sơ Thất đứng ngay cửa, hắc vừa đi ngang qua thì đưa tay nhẹ kéo lấy góc áo hắc.

Bạch Tử Phi dừng bước.

Ngôn Sơ Thất ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt lẳng lẳng nhìn hăn

Bạch Tử Phi: “.....”

Ngôn Sơ Thất: “.....”

Bạch Tử Phi: “.....”

Ngôn Sơ Thất: “.....”

Có chuyện lại không nói, cố tình ra vẻ thâm trầm thật là thống khổ, quá mức thống khổ ah. Hăn không phải là Vân Tĩnh Thư có thể cùng nàng mày đi mắt lại, nàng cứ lẳng lẳng nhìn hăn không nói một lời làm cho hăn suýt chút nữa là ghen chết.

Bạch Tử Phi nhẹ nắm lấy bàn tay àng đang nắm chéo áo của hăn “ yên tâm đi, người không phải tin tưởng ta sao?”

Chỉ một câu này, Ngôn Sơ Thất liền nhẹ nhàng buông chéo áo hăn ra.

Ánh mắt trong veo như nước nhưng lại kiên định như núi.

Bạch Tử Phi nhìn nàng, cảm thấy sắp bị nội thương

Đại tiểu thư, người làm ơn đi, nói một chữ thôi cũng được, đừng có đùa giỡn như vậy nữa, hăn là nam nhân, không phải nữ nhân ah. Ai, người ta làm thần tiên hạ phàm, có thể gặp được nữ nhân tinh linh cổ quái, cả ngày huyên náo vui vẻ, hăn cũng hạ phàm, thế nhưng gặp phải một nữ nhân tiếc chữ hơn vàng ah.

Thời gian gấp rút, không tiện dây dưa, cứu người quan trọng hơn.

Bạch Tử Phi liếc nhìn Ngôn Sơ Thất một cái rồi đi nhanh vào phòng

* * * * *

Trong phòng nồng nặc mùi máu tươi làm bạch hồ ly suýt chút nữa là bỏ chạy.

Bạch hồ ly che mũi “ tiên nhân, mùi máu tươi quá nồng, cái này sẽ làm ta không cẩn thận mà lộ đuôi ra mất”

“Lộ thì lộ đi, người có lộ toàn bộ cũng không ai quản” Bạch Tử Phi đặt sách cổ lên bàn.

“Tiên nhân, người quá ác độc nha” bạch hồ ly mếu máo “ biết rõ người ta hiện tại là nữ, là Như Hoa, còn muốn ta lộ hết toàn bộ là sao?”

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh, chỉ tay nói “ mau đem nước nóng lại đây”

Như Hoa hồ ly hai tay ôm ngực, ai oán “ tiên nhân, người thực sự muốn ta tắm rửa sạch sẽ rồi đưa lên giường sao? ô...người ta còn chưa có chuẩn bị tư tưởng, cho nên tiên nhân à, người phải ôn nhu một chút nha...”

Như Hoa hồ ly bày ra tư thế yêu mị.

Bạch Tử Phi rốt cuộc không nhịn được nữa, quơ lấy tấm khăn trải bàn ném lên người Như Hoa hồ ly, phẫn nộ rống to “ mau đi lấy nước tới đây”

Như Hoa bị biểu tình phẫn nộ của hắc làm cho sợ hãi, tiên nhân tức giận quả thực rất nghiêm trọng nha, vội vàng chạy nhanh ra ngoài đem nước nóng đã được nha hoàn chuẩn bị sẵn đi vào.

Bạch Tử Phi ngồi trước giường.

Vân Tịnh Thư nằm hôn mê trên giường, miệng vết thương trước ngực đã trở nên thâm đen, máu đen vẫn không ngừng phun cũng kết thành một mảng lớn. Chu Sa công tử anh tuấn lấy lưng giờ lại vô cùng chật vật, không

mặt tuần tú không một chút máu, hai mắt nhắm nghiền, môi mỏng cũng trở nên xanh tím.

Như Hoa hồ ly mang nước tới đặt trên ghế, liếc mắt nhìn Vân Tịnh Thư, không ngờ mùi máu tươi nồng nặc làm nó nhịn không được mà muốn ói, dưới váy lập tức hiện ra cái đuôi lông xù to đùng.

“Xong rồi, xong rồi, tiên nhân. Ta lòi đuôi ra rồi” Như Hoa hoảng hồn la lớn

Tuy rằng nó đã tu luyện một ngàn bảy trăm năm nhưng không biết bị thương khi nào mà tình trạng mất trí nhớ thường xuyên lặp đi lặp lại, cho nên dù nó siêng năng tu luyện thì yêu khí cũng không giảm đi. Cho nên khi gặp phải tình cảnh huyết tinh nồng nặc thì yêu khí trên người nó cũng đậm hơn, dễ dàng lộ ra chân thân, không chỉ có lòi đuôi mà ngay cả răng nanh móng vuốt cũng sẽ xuất hiện.

Bạch Tử Phi nhíu mày nhìn Vân Tịnh Thư “ tự mình xử lý đi, không được thì lấy cái đuôi nhét vào thắt lưng á”

Như Hoa hồ ly đơ như cây cơ, có ai từng thấy bạch hồ ly mỹ miều xinh đẹp lại dắt cái đuôi vào thắt lưng chưa?

Nhưng mà người nọ là sống hay chết mà chảy máu nhiều như vậy, còn đen thui nữa chứ, e là tiên nhân cũng không thể cứu được hẳn ah.

Như Hoa hồ ly phe phẩy cái đuôi, đóng đưa cái eo nói “ tiên nhân, người này chắc là trúng độc rất nặng, huyết mạch đã trở nên mơ hồ, tiên nhân còn có thể cứu hẳn được sao?”

“Cứu được hay không thì tùy thuộc một châm này” Bạch Tử Phi cầm ngân châm, mắt liếc nhìn sách cổ.

Truyền thuyết kể rằng thần châm được luyện từ trong ánh mắt của Kim Kê Đại Tiên, có thể di chuyển trong huyết mạch, nháy mắt có thể đã thông kỳ kinh bát mạch, nhưng châm này là để cho thần tiên tu luyện, nếu đâm vào trong thân thể phàm nhân, e là sẽ thiêu đốt lục phủ ngũ tạng của hân ah.

“Oa, tiên nhân, người mà hạ châm xuống, hân chắc chắn sẽ đi đời nhà ma nha” Như Hoa hồ ly nhìn Vân Tĩnh Thư nói “ tiên nhân, hình như người rất hận hân, hân là tình địch của người phải không? sợ hân cướp Sơ Thất tiểu thư đi hả? tiên nhân, người quả thực là ngoan tâm”

Bạch Tử Phi lười dong dài, cẩn thận, chăm chú ngắm nghía ngân châm” hồ ly, ta hiện tại muốn dùng tiên pháp giúp hân bức độc chữa thương, người ở sau ta, nếu tiên lực của ta không đủ thì người nhất định phải đặt tay vào lưng ta mà hỗ trợ”

“A? Vì cái gì a? Ta mới tu luyện ba ngày, ta không có công lực đâu” Như Hoa hồ ly lại lâm vào mất trí.

Bạch Tử Phi không muốn đôi co với nó, mà thật muốn một châm cho nó đi uống trà cùng Diêm Vương gia cho rồi.

Bạch Tử Phi cầm chắc ngân châm, vận khí, nhanh chóng đâm vào miệng vết thương của Vân Tĩnh Thư.

Ngân châm vừa chạm vào miệng vết thương của Vân Tĩnh Thư thì lập tức mềm nhũn, giống như ngân trùng lặn theo huyết mạch mà bắt đầu xâm nhập vào cơ thể hân.

“A!” Vân Tĩnh Thư đau tới mức la to một tiếng, miệng lại phun ra một ngụm máu to, thiếu chút nữa làm ướt hết người Như Hoa hồ ly, may mắn nó phản ứng nhanh, lập tức nhảy sang một bên, miệng còn la to “ ah, tiên nhân giết người kìa”

Học máu!

Bạch Tử Phi thật muốn bóp chết nó.

Nhưng hiện tại là thời khắc mấu chốt! Thần châm đi vào huyết mạch của Vân Tĩnh Thư sẽ theo mạch chạy khắp toàn thân hắn, Bạch Tử Phi nhất định phải dùng tiên pháp để khống chế hướng đi của châm, không cho nó xuyên phá màng não của hắn, nếu không thì sẽ uổng công rồi.

Cho nên không thể cùng hồ ly đấu võ mồm. Bạch Tử Phi lấy ra pháp khí ngọc như ý, mặc niệm một câu chú ngữ, tiên lực lập tức tập trung trên đầu ngón tay hắn, từ ngọc như ý bắn ra ngoài.

Nháy mắt kim quang tỏa ra bốn phía, tiên pháp của Bạch Tử Phi chiếu tới đây, thân thể Vân Tĩnh Thư giống như trở nên trong suốt, cơ hồ có thể thấy được thần châm đang di chuyển trong cơ thể hắn. Bạch Tử Phi tập trung khống chế thần châm, không cho nó đi về phía trước mà thẳng một đường thông nhập huyết mạch bị trúng độc, giống như là một người dẫn đường...

Phốc —— phốc ——

Máu bầm đen vẫn giống như thác nước phun trào từ miệng vết thương của Vân Tĩnh Thư.

Như Hoa hồ ly thấy vậy run sợ, yêu khí càng hiện ra nhiều hơn.

Bạch Tử Phi dùng hết toàn lực khống chế thần châm nhưng rất nhanh tiên lực bắt đầu suy yếu. Hắn vốn chỉ là một tiểu tiên, cho nên tiên pháp cũng có hạn, hơn nữa hắn đã hạ phạm nhiều năm, rất ít khi vận dụng tiên pháp, hơn nữa còn có quy định tiên nhân sau khi hạ phạm chỉ phải hạn chế vận dụng tiên pháp. Cho nên dù hắn cố gắng hết sức thì cũng không chống đỡ nổi nữa.

“Hoa hồ ly, mau tới đây!” Bạch Tử Phi cảm thấy mình không thể gắng gượng được nữa, vội vàng gọi hồ ly

“A? Ách, người ta không phải là Hoa hồ ly, người ta là An hồ ly ah, hay là người gọi ta là hồ ly xinh đẹp đáng yêu cũng được” Như Hoa hồ ly đứng đưa cái đuôi

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh “ mau lại đây cho ta, nếu không khi người lại mất trí nhớ, ta sẽ đem người quay về Cửu Mạc sơn”

“A, không cần!” Như Hoa bị uy hiếp vội vàng nhảy đến sau lưng Bạch Tử Phi.

Cửu Mạc Sơn là nơi các vị thần tiên dùng tiên pháp trấn trụ vô số yêu quái, truyền thuyết kể rằng dưới mỗi một hòn đá ở Cửu Mạc sơn đều có một con yêu bị phong ấn, tầng tầng lớp lớp chất chồng lên nhau tạo thành Cửu Mạc sơn. Như Hoa hồ ly vì mất trí nhớ mà bị giam ở Cửu Mạc sơn, oán hận đầy trời, cho nên nó không muốn quay về nơi quỷ quái đó. Dù tiên nhân hay la mắng nó, nhưng vẫn đối với nó rất tốt, dù nó mất trí nhớ cũng không vứt bỏ nó, còn cho nó thức ăn, tìm cách giúp nó phục hồi trí nhớ nữa...

Cho nên nó sẽ không phản bội tiên nhân, sẽ hỗ trợ hẳn chữa thương cho Vân công tử.

Bạch Tử Phi ngoan ngoãn nhảy ra sau lưng Bạch Tử Phi, đặt tay lên lưng hẳn, yên lặng vận công,

Một dòng khí ấm áp giống như nước suối lập tức tiến vào cơ thể, Bạch Tử Phi nghiêng rằng, vận dụng tiên pháp.

Suýt chút nữa là không khống chế được thần châm, tiên khí trong tay hẳn cũng nhanh chóng di chuyển, thần châm một đường theo huyết mạch

thẳng tới ngực của Vân Tịnh Thư, vòng vòng một hồi. Bạch Tử Phi và Như Hoa hồ ly mồ hôi đầm đìa...

Bạch Tử Phi hét lớn một tiếng “ lui”

Phác!

Thần châm bị tiên pháp cường chế, bay ra từ miệng vết thương của Vân Tịnh Thư, ngoan ngoãn quay trở về trong hộp gấm.

“A!”

Vân Tịnh Thư đang hôn mê, cảm thấy lực phủ ngũ tạng nóng như thiêu như đốt, đau đớn vô cùng, nhin không được quát to một tiếng, lại phun ra một ngụm máu.

Bạch Tử Phi vội vàng đè hãm lại, dùng nước ấm lau rửa miệng vết thương cho hãm, lát sau đã thấy máu đen giảm đi, thay vào đó là màu máu đỏ tươi.

Bạch Tử Phi thở phào một hơi,.

Như Hoa hồ ly sớm đã chịu không được, nó đã dùng hết tất cả công lực để trợ giúp Bạch Tử Phi, cuối cùng còn bị mùi máu nồng nặc đánh tới làm cho yêu khí bộc phát, cuối cùng không chống đỡ nổi nữa mà hiện nguyên hình, té chống vó trên đất.

Mọi người đợi bên ngoài thấy trong phòng ánh sáng lòe lòe mà Vân Tịnh Thư lại la thảm thiết, không khỏi nóng lòng.

Ngôn Sơ Thất lo lắng áp tai vào cánh cửa.

Bạch Tử Phi dựa người vào thành giường, như cảm giác được nàng lo lắng mà lên tiếng “ đừng lo lắng, tính mạng hãn đã không còn nguy hiểm nữa”

Đám người ngoài cửa thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Bạch Tử Phi cau mày, nàng lo lắng là lo lắng cho Vân Tịnh Thư hay lo lắng cho hấn? thực sự là đoán không ra, lòng dạ nữ nhân...đúng là...

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 08

Mấy ngày qua, Ngôn đại lão gia cười đến không khép miệng, vui đến nỗi nhìn đám con trai xếp hàng dài như hộ vệ cũng không cảm thấy phiền não. Nữ nhi bảo bối của hắn sắp xuất giá, còn gì vui hơn chứ? Cho nên Ngôn đại lão gia ngày nào cũng đến thăm Vân Tĩnh Thư, so với việc thăm viếng mẫu thân hắn khi còn sống còn siêng năng hơn nhiều.

Nhìn Vân Tĩnh Thư dựa người trên giường, chậm rãi uống canh, Ngôn đại lão gia cười toe toét

“Tốt, tốt rồi, Vân công tử đã có thể ăn uống, nhất định sẽ nhanh chóng khôi phục thôi”

Lời này có thể ngầm hiểu là: tốt, người mau ăn uống thật tốt, khôi phục thật nhanh rồi mau cưới con gái ta.

Vân Tĩnh Thư nhìn thoáng qua Ngôn đại lão gia, hơi hạ thấp người “đã làm thế bá lo lắng rồi”

Nhìn xem, đứa nhỏ này thật lễ phép ah.

Ngôn đại lão gia cười tủm tỉm, ” Vân công tử cần gì khách khí như vậy, người bị thương trong phủ của ta, chữa thương cho người, giúp người dưỡng thương cũng là chuyện lão hủ nên làm. Huống chi trên giang hồ cũng đã truyền tin Vân công tử chính là hiền tế của ta, chúng ta đã là người một nhà, chút chuyện nhỏ này còn để ý làm gì”

Vân Tĩnh Thư chớp chớp lông mi, không phản bác.

“Nhưng mà Vân công tử ah, người còn nhớ vì sao ngày đó bị thương không? lão hủ từng hoài nghi Bạch tiểu tử ở cách vách, nhưng hắc tử nhỏ chỉ lo đọc thi thư, chưa từng luyện võ, hơn nữa cũng nhờ hắc tử dùng bí pháp gia truyền mới cứu được người, cho nên hắc tử sẽ không phải là người hại người. Vì vậy lão hủ tới giờ vẫn không hiểu được Chu Sa công tử danh chấn thiên hạ người vì sao lại bị người đánh lén, còn bị hạ độc” mấy ngày nay Ngôn lão gia vẫn suy nghĩ chuyện này, làm cho hắc tử cơm không muốn ăn, ngủ cũng chẳng ngon.

Vân Tĩnh Thư nhăn mày, nốt chu sa cũng hơi run run

“Ngày đó...”

Ngôn đại lão gia mở to mắt.

Các vị lắng nghe nha, chân tướng sắp được phơi bày, xin đừng thờ quá mạnh, vênh tai lên, tập trung toàn bộ tinh thần đi...

“Ta không nhớ rõ .”

Đông!

Ngôn Đại lão gia thiếu chút nữa là té ghế.

Lòng hiếu kỳ thật sự có thể giết chết mèo ah, Vân Tĩnh Thư giống y chang nữ nhi bảo bối của hắc tử, đều là một dạng người tiếc chữ hơn vàng, chịu khó mở miệng cũng chỉ vài ba từ, làm cho hắc tử nhiều phen tức đến hộc máu. Haizz, cũng phải công nhận tiểu tử này và nha đầu nhà hắc tử đúng là tuyệt phối nha.

Ngôn đại lão gia vô cùng khoan dung con rể này “ không sao, không sao, không nhớ rõ cũng không sao. Hiền tể an tâm tĩnh dưỡng đi, ta đã kêu Sơ Nhất, Sơ Ngũ và Sơ Lục gia tăng đề phòng, bây giờ trong ngoài Ngôn gia đã có tới ba trăm hộ vệ, đừng nói là thích khách, ngay cả con ruồi cũng

khó tiến vào. Hiền tể cứ ở trong này an tâm tĩnh dưỡng, tuyệt đối sẽ không người nào có thể làm hại người lần nữa”

Vân Tịnh Thư giãn lông mày, hơi cúi đầu đáp “ làm phiền thế bá”

“Không có gì, không có gì” Ngôn đại lão gia xua tay, chỉ cần con rể anh tuần hải lòng vậy thì nữ nhi của hắn cũng sẽ tốt, mà nữ nhi hắn tốt thì hắn cũng tốt.

Đúng vậy, người tốt, ta tốt, chúng ta đều tốt...

Vân Tịnh Thư thấy Ngôn đại lão gia tâm tình vui vẻ, liền do dự nói “ thế bá, ta có chút chuyện muốn nhờ...”

“Ta đáp ứng!” Ngôn Đại lão gia không cần nghĩ nhiều “ dù hiền tể nói gì, lão hủ cũng đều đáp ứng, cần bao nhiêu của hồi môn cứ lên tiếng, chỉ cần không phải bắt lão hủ bồi theo thì đồ vật trong nhà tùy người lựa chọn”

Vân Tịnh Thư đang dưỡng thương, nhưng những lời của Ngôn đại lão gia cũng làm hắn suýt chút nữa nhảy dựng lên, cũng may hắn là Chu Sa công tử nhiều năm lăn lộn trên giang hồ, số lần bị dọa cũng không ít nên những lời này dù làm hắn sợ cũng không tới nỗi lấy mạng hắn.

“Thế bá, tại hạ tuy đã bức độc ra nhưng lại bị thương tới gân cốt, ta muốn vài ngày nữa sẽ quay về Vân môn, xin thế bá cho người hộ tống ta lên đường” đây là câu nói nhiều chữ nhất của Vân Tịnh Thư kể từ khi hắn vào Ngôn gia

Ngôn đại lão gia thấy con rể nói nhiều như vậy thì có chút cảm động nhưng vẫn không giấu được sự mất mặt “ a, hiền tể phải về nhà sao?”

“Ân.”

“Ít ngày nữa sẽ rời đi sao?”

“Ân.”

“Phải cần lão hủ phái người hộ tống người sao?”

“Ân.”

Hiền tể ah, người nhiều lời một chút sẽ chết sao? Ngôn đại lão gia trong lòng tức giận, thầm mắng.

Ngôn phủ là tiêu cực, Vân Tịnh Thư ở đây bị thương lại đưa ra yêu cầu, muốn Ngôn đại lão gia phái người hộ tống hẳn trở về cũng là hợp lý. Nhưng mà Ngôn đại lão gia đã có cam kết với phóng viên Giang Hồ Phong Tình báo, sẽ dành một chỗ lớn trên trang nhất để đưa tin về hôn lễ của Chu Sa công và nữ nhi bảo bối của hẳn, bây giờ chẳng phải là uổng phí sao?

“Vân công tử đi, định khi nào quay về?” Ngôn đại lão gia tâm tình bắt đầu trầm xuống

Vân Tịnh Thư thấy vậy, đương nhiên hiểu được “ thế bá muốn ta mang Sơ Thất cùng đi”

“Ân? !” Ngôn đại lão gia ngỡ ngàng, sau đó lập tức hưng phấn “ đúng, đúng, đúng, mang đi đi, mau dẫn nàng đi theo đi”

Nếu lúc này Ngôn Sơ Thất nghe được thì nhất định sẽ thương tâm muốn chết. Nàng nhất định sẽ hoài nghi mình là con rơi được phụ thân nhặt về, nếu không sao nghe khẩu khí của hẳn như muốn nhanh chóng tống nàng ra khỏi cửa mà không phải nàng là nữ nhi bảo bối của hẳn ah?

Vân Tịnh Thư cũng nhịn không được mà khóe môi nhếch lên “ ta sẽ chiếu cố tốt cho Ngôn tiểu thư, xin thế bá yên tâm”

Ai chiếu cố ai Ngôn đại lão gia không quan tâm, bởi vì Sơ Thất vô công cũng rất coa cường, chỉ cần vợ chồng son bọn họ ân ái mặn nồng thì

lão hết thấy đều yên tâm, tốt nhất là tốc độ phải mau một chút, hấn còn chờ lên chức ông ngoại nha.

Vân Tịnh Thư đưa mắt nhìn ra ngoài “ mấy ngày nay không thấy Ngôn tiểu thư, không biết nàng...”

“Di, Sơ Thất mấy ngày qua không có tới thăm người sao?” Ngôn đại lão gia lúc này mới phát hiện mấy ngày qua hấn đều tới đây nhưng không có gặp qua nữ nhi “ Vân công tử yên tâm, Sơ Thất ngày thường rất nghe lời, sẽ không chạy loạn khắp nơi, huống hồ gì hiện tại có rất nhiều hộ vệ, nàng dù muốn xuất môn cũng không phải dễ dàng gì nha”

Ngôn đại lão gia cười đến nếp nhăn đầy mặt, cảm thấy rốt cuộc mình cũng đã thể hiện được chút bản lĩnh trước mặt hiền tế.

Đúng vậy, Ngôn đại lão gia nói không sai.

Ngôn Sơ Thất đang đứng trước cửa phòng, trợn mắt há mồm nhìn chung quanh, từ hậu viện, cho tới hoa viên, giả sơn, hành lang, nóc nhà... nơi nào cũng có hộ vệ mặc đồng phục màu xanh, phía trước là chữ Cục thật lớn, phía sau lại là chữ Vệ bụi không kém.

Người biết thì biết bọn họ là hộ vệ của tiêu cục Ngôn gia, người không biết thì cứ tưởng bọn họ là nhân viên cục vệ sinh được tri phủ phái tới, ngay cả chợ đêm của Cô Tô thành cũng không náo nhiệt bằng nhà nàng lúc này.

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Ngôn Tiểu Lục vừa chạy tới vừa kêu lớn “ tiểu thư cứu mạng ah, người ta sắp không chịu nổi nữa rồi”

Ngôn Sơ Thất nhướng mi nhìn Ngôn Tiểu Lục đang ôm bụng, thở hổn hển.

Làm sao mà không chịu nổi? Ngôn Sơ Thất dùng ánh mắt thay lời

Ngôn Tiểu Lam đồng tình hỏi “ không phải là...người đi nhà vệ sinh nửa ngày còn chưa đi được chứ?”

Ngôn Tiểu Lục mặt tái lại, khóc không ra nước mắt “ mọi người còn đang xếp hàng trước nhà vệ sinh dài tới ba dặm ah, ta xếp hàng cả ngày, bắt đầu từ lúc canh ba còn chưa tới lượt ta. Tiểu thư, cứu mạng”

Cái gì? Có khoa trường như vậy không?

Ngôn Sơ Thất kinh nghi đưa mắt nhìn về phía khu chỗ “ ngũ cốc luân hồi” ở xa xa

Quả nhiên!

Trước nhà vệ sinh mọi người đang xếp một hàng dài, còn rất có quy củ mà biết quanh co theo địa hình khúc khuỷu...

Oa... nhìn người đông như vậy, xếp hàng dài như vậy, đi được nhà vệ sinh cũng là một nhiệm vụ bất khả thi ah.

Còn khoa trường hơn là có người vừa bước ra khỏi nhà xí đã la to “ nhà xí đầy rồi, mau kêu người ta mang năm xe đến đây”

Năm xe!

“” Ngôn Sơ Thất vẫn im lặng không lên tiếng, Ngôn Tiểu Lục nước mắt lưng tròng.

Cũng may Ngôn Tiểu Thanh vừa tới “ Tiểu Lục, người còn chưa giải quyết được sao? ta nhớ trong phòng tắm còn có một cái xô ah...”

Lời vừa dứt đã không thấy Ngôn Tiểu Lục đâu

Ngôn Sơ Thất lắc đầu, vẫn không lên tiếng

“Hừu ...hừu ...” đột nhiên từ bờ tường vang lên âm thanh rất nhỏ, nếu không phải Ngôn Sơ Thất tập võ từ nhỏ, thính lực phi thường thì trong không gian ồn ào náo nhiệt như cái chợ nhỏ cũng không thể nghe được.

Ngôn Sơ Thất vội đi về phía bờ tường, quả nhiên ngay cái lỗ chó đã thấy khuôn mặt anh tuấn của Bạch Tử Phi.

Ngôn Sơ Thất nhin không được mà mỉm cười, chậm rãi cúi người

Bạch Tử Phi ghé người vào “ thông đạo đặc biệt” nhỏ giọng hỏi “ uy, tiểu tử kia còn sống không?”

“Ân” Ngôn Sơ Thất đáp

“Đã tỉnh rồi?”

“Ân.”

“Độc huyết cũng đã hết? miệng vết thương cũng đã lành”

“Ân.”

Ngôn tiểu thư vẫn phong cách cũ, quý chữ hơn vàng.

Bạch Tử Phi bị tác phong của nàng làm cho suýt bị nội thương, từ nhỏ đến lớn đều vậy, cả ngày không nói tiếng nào, cho dù mỹ lệ thế nào mà không lên tiếng thì khác gì người câm.

Ngôn Sơ Thất nhướng mi hỏi “ người thực quan tâm hử?”

Ah, có tiến bộ, thêm được mấy từ.

Bạch Tử Phi cảm động đến mức suýt rơi nước mắt “ đương nhiên, hử là do ta liều mạng cứu về nha, có ta mới có hử, có hử mới có ta”

Ngôn Sơ Thất nhướng mi, từ chối cho ý kiến.

Đúng lúc này Ngôn Tiểu Lục đã trút bầu tâm sự xong, nhìn thấy tiểu thư đang lui cui nơi bờ tường liền đi đến nhìn, vừa thấy liền vỗ tay cả kinh “ Bạch công tử lại xuất hiện”

“Lần này không phải là trên bờ tường” Ngôn Tiểu Lam bổ sung

“Cúi người để làm gì?” Ngôn Tiểu Thanh chốt hạ

Ngôn Sơ Thất mấp máy hai môi phẫn nộ “ cầu”

Bạch Tử Phi phẫn hận chỉ tay “ Ngôn Sơ Thất, người dám nói là chuồng chó ta lập tức đoạn tuyệt quan hệ với người”

Xì!

Ba nha hoàn nhất thời đều cười lẩn lộn, có người ôm bụng, có người đưa tay che miệng...

Ngôn Sơ Thất không lên tiếng nhưng nàng cũng nhin không được mà khóe môi cong lên, rõ ràng là không che dấu được ý cười

Ngôn Tiểu Lục sau khi trút được bầu tâm sự, thoải mái trong người thì cái miệng bắt đầu hoạt động “ Bạch công tử”

“Câm miệng!” Bạch Tử Phi then quá hóa giận “ ba người các người mau tránh ra cho ta, còn dám dụ dỗ tiểu thư các người chơi trò một câu chia làm ba, ta liền...ta lập tức gả Tứ Hỉ ra ngoài”

Ông trời ơi.

Đây là tử huyệt của các nàng nha. Ba người vừa hoảng sợ vừa bị phẫn nhìn Bạch Tử Phi “ công tử, người không thể đối đãi với thư đồng của mình như vậy, mỗi người đều có quyền lựa chọn hôn nhân của mình, người ngược đãi hạ nhân như thế, chúng ta sẽ tới công đoàn liên hiệp người hầu các nước tố cáo người

Phi. Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh “ cứ đi đi, chờ các người cáo kiện xong trở về thì tiểu Tứ Hỉ chắc cũng đã được sinh ra a”

Oa ...oa...quá mức tàn nhẫn.

Ba nha hoàn che mặt khóc, quay người bỏ chạy.

Bạch Tử Phi thở dài một hơi, cuối cùng các nàng cũng đã rời đi, ngẩng đầu lên nhìn Ngôn Sơ Thất, vẻ mặt lo lắng “ uy, ta tới nơi này là có chuyện muốn nói với người, người nhất định phải đáp ứng ta, không thể gả cho Vân Tĩnh Thư kia. Tuy rằng ta cứu hắc, nhưng không phải muốn hắc sống để cướp người đi. Người ngàn vạn lần không thể nghe lời cha người, không gả cho hắc có được không?”

Ngôn Sơ Thất khom người, nhìn biểu tình lo lắng, nghe giọng nói khẩn trương của hắc, khóe môi gợi lên ý cười, hai mắt trong suốt nhìn hắc như có lân quang lưu chuyển

“người đừng có nhìn ta như vậy, rốt cuộc có được hay không?” Bạch Tử Phi sốt ruột.

Nàng thực sự bị gả cho Vân Tĩnh Thư thì phải tới Vân môn, đến lúc đó hắc làm sao tìm nàng, làm sao lấy lại Hồn thể đan. Hơn nữa tiểu tư kia tính tình kém như vậy, mới nói có hai câu đã rút kiếm đòi đánh đòi giết, nếu nàng có không nghe lời hắc...vậy thì...đến lúc đó thần tiên cũng không cứu được ah...

Ngôn Sơ Thất nhìn hắc, mím môi, nhẹ gật đầu, trong mắt còn thoáng hiện sự ngọt ngào.

Bạch Tử Phi thấy nàng đáp ứng thì mới thở dài một hơi “ quá tốt, người đã đáp ứng rồi, người ngàn vạn lần đừng để hắc bắt đi nha, nếu không thì ta tiêu đời...”

Hắn còn than thở một thôi một hồi, ngẩng đầu lên lại thấy đôi mắt trong veo như nước của Ngôn Sơ Thất.

Ngôn Sơ Thất thực sự rất không thích nói chuyện, nhưng mà nàng đã có một đôi mắt biết nói. Chỉ cần lẳng lặng nhìn như vậy, đôi con ngươi đen láy như trăn châu đen, tròn mắt hắc bạch phân minh, trong suốt đến mức có thể soi thấy bóng hắn trong đó. Nàng nhìn hắn nhưng cảm giác như nàng nhìn thấu cả lòng hắn, làm cho hắn thấy trái tim mình mất đi sự phòng vệ, cứ vậy để cho ánh mắt trong suốt của nàng thâm nhập sâu vào tâm hắn...

Đột nhiên, hắn muốn...hôn lên ánh mắt xinh đẹp đó

Ánh mắt xinh đẹp

Chóp mũi xinh đẹp

Đôi môi xinh đẹp

Bạch Tử Phi giờ tay lên...

“Sơ Thất, vì sao ngươi lại ở đây?”

Bỗng nhiên thanh âm Ngôn đại lão gia vang lên từ xa.

Ngôn Sơ Thất và Bạch Tử Phi đều giật mình khấn trương, gần như là theo bản năng, Ngôn Sơ Thất đột nhiên đứng lên, che chắn cho Bạch Tử Phi, còn dùng váy áo che khuất hắn.

“Sơ Thất...Sơ Thất...phụ thân đây...ngươi sao không đi thăm Vân công tử, hắn rất nhớ ngươi nha, mau đi thăm hắn một chút đi” Ngôn đại lão gia vừa la vừa vất vả chen qua hàng người đang xếp hàng rồng rắn để đi về phía bờ tường, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, không ngờ có thêm mấy hộ vệ thôi mà hậu viên đã giống như có thêm mấy ngàn con vịt chết”

Ngôn Sơn Thất thấy phụ thân đang tới gần, lại nghĩ tới Bạch Tử Phi còn ở phía sau thì sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng chạy tới chỗ hắc “phụ thân, có chuyện gì?”

“Nga, Vân công tử vừa mới nói với ta, muốn quay về Vân môn để tĩnh dưỡng. Hắc bị thương ở Ngôn gia, nên chúng ta đương nhiên có trách nhiệm hộ tống hắc về Yên Châu, người lại là vị hôn thê của hắc, nên cũng cùng đi đi, dọc đường sơn thủy hữu tình cũng giúp cho đôi vợ chồng son các người gia tăng cảm tình ah”

Ngôn đại lão gia hớn hở vuốt râu vì chủ ý của mình, đáy lòng thì thầm nghĩ, các người tốt nhất là cho ta một sự kinh hãi, cho ta thăng chức ông ngoại nha.

Ngôn Sơ Thất nhăn mặt.

“Vết thương của hắc chưa lành hắc”

“Cho nên mới cần quay về Vân môn a, bây giờ còn không biết là ai ám toán Vân công tử, cho nên dọc đường các người phải cẩn thận một chút. Nữ nhi bảo bối, ta giao Vân công tử cho người, người cần phải chiếu cố hắc nha” Ngôn đại lão gia vung tay lên, nhóm hộ vệ lập tức chạy tới xếp hàng trước mặt Ngôn Sơn Thất.

Ngôn Sơn Thất nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, bộ dáng suy yếu vô lực của Vân Tịnh Thư thì liền mím môi, do dự.

Bạch Tử Phi được Ngôn Sơ Thất che phía sau đương nhiên là nghe hết đoạn đối thoại của hai người, không nghe Ngôn Sơ Thất lên tiếng hắc biết tiểu nữ nhân này nhất định nảy sinh sự đồng tình, đang do dự đây.

Bạch Tử Phi lập tức kéo nhẹ gấu váy Ngôn Sơ Thất, nhắc nhở nàng vừa mới đáp ứng mình.

Ngôn Sơ Thất đang suy nghĩ nên không để ý.

Bạch Tử Phi không từ bỏ ý định, tiếp tục kéo.

Ngôn Sơ Thất vẫn không tập trung, trong lòng đang rất mâu thuẫn.

Bạch Tử Phi bắt đầu nổi giận, nhin không được liền uốn lưng, muốn rời khỏi thông đạo mà leo lên bờ tượng nói rõ ý kiến của mình. Thế nhưng hắn lo cho cái đầu lại quên mất cái mông. Đại cầu vừa mới từ bên ngoài về, vất vả lắm mới kiếm được mấy miếng xương, đang tính cất giấu để dành cho mùa đông không ngờ lại phát hiện có một cái mông ở trong động của mình.

Không xong rồi, có tên bất lương nào đó đang muốn chôm chia thức ăn dự trữ của hắn, thật không có lương tâm, không có cầu đức cũng chẳng có cầu nghĩa ah. Nó vất vả lắm, tốn bao công sức mới tích góp được nha, không thể để bị trộm đi dễ dàng như vậy.

Đại cầu a hoảng nổi giận, há miệng, dùng hết mười thành công lực mà cắn xuống một cái

“A ——! ! !”

Một tiếng la thảm thiết vang lên, thấu tận trời xanh.

Hô vệ Ngôn gia đều đang trợn mắt há mồm kinh hãi

“Không thể! Không thể! Tuyệt đối không thể để Sơ Thất đi một mình cùng hắn. Người kia bị thương trước mặt ta, ta cũng vì hắn mà chữa thương, để rửa sạch oan tình của ta, ta cũng muốn đi theo bọn họ. A...a” tiếng kêu thảm thiết lại vang lên “ A hoảng, người là đồ không lương tâm, ta chỉ là đi nhờ đường thôi”

Thảm a! Thảm a!

Tiên nhân bị chó cắn móng thì cũng đau như ai thôi. Cứu mạng ah...
ah

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 09

Một đôi tuần nam mỹ nữ phải đi về nhà, một thần tiên mặt như khổ qua nhất quyết bám theo không buông.

Bạch Tử Phi bám chặt vào càng xe ngựa, không để ý gió lạnh thổi bạch y của hắn tung bay phần phật. Thật có khí chất nha.

Nhưng mà hắn tình nguyện không có khí chất này.

Bởi vì rất, rất lạnh nha.

Dựa vào cái gì mà Vân Tĩnh Thư có thể nằm trong xe ngựa ấm áp, còn được phủ chăn hoa đỏ thắm, mà hắn là đệ nhất kỳ tài, lại là ân nhân cứu mạng của Vân Tĩnh Thư lại phải ngồi ngoài xe đón gió lạnh chứ?

Người xem, người xem, lại thôi...thật lạnh nha.

Bạch Tử Phi đưa tay định chùi nước mũi

Xa phu bên cạnh đột nhiên giơ roi đánh vào mông con ngựa “ giá”

Con ngựa chấn kinh, giơ bốn chân chạy như điên.

Ngón tay của Bạch Tử Phi cũng vì thế mà đi nhầm đạ chỉ, chọt ngay vào mũi mình.

“A a! Đau quá!” Bạch Tử Phi kêu thảm thiết, hai hàng nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Xa phu ở bên cạnh hần cũng vì tiếng la này mà giật mình “ ôi, Bạch công tử, người làm tiểu nhân giật cả mình. Công tử bị thương khi nào, tối hôm qua ngủ không ngon sao? hai mắt vừa sưng vừa đỏ, mũi lại chảy máu nữa...tiểu nhân còn tưởng gặp phải ác quỷ chứ”

Người mới ác quỷ! cả nhà người mới là ác quỷ!

Bạch Tử Phi ủy khuất mắng thầm trong bụng, hần biến thành như vậy là do ai làm hại chứ. Hần là thần tiên ah, vì sao lại lưu lạc tới bước đường này. Mông bị chó cắn, vết thương còn chưa hồi phục đã phải theo Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất lên đường, ai ngờ xe ngựa quá nhỏ, chỉ đủ chỗ cho hai người, mà hần lại không biết cỡi ngựa, cho nên chỉ có thể cùng xa phu ngồi ngoài xe. Kết quả hần lại gặp phải một tên điên ah, làm cho mông hần nở hoa luôn rồi.

Bạch Tử Phi không nói gì, thầm nghĩ mình có nên bay về thiên đình không, dù có bị Huyền Thiên đại thần đánh đòn thì cũng còn đỡ hơn bị tra tấn nơi hạ giới ah

Đột nhiên, không biết ai ở phía sau vỗ nhẹ lên vai hần một cái.

Bạch Tử Phi tức giận quay đầu hỏi “ gì đó?”

Khăn tay sạch sẽ màu trắng đưa tới trước mặt hần, trên khăn còn mang theo mùi hương tự nhiên, một đôi mắt trong veo như nước cũng đang lẳng lẳng nhìn hần.

Tâm của Bạch Tử Phi đột nhiên bị mùi hương trên khăn làm cho trở nên mềm nhũn.

“Cho ta. . .?” hần hỏi Ngôn Sơ Thất

Ngôn Sơ Thất gật đầu

“Nga. Tạ ơn. Cảm ơn.” Bạch Tử Phi nhận khăn, không biết sao mình bỗng dưng nói lắp, hẳn chẳng những là Giang Nam đệ nhất kỳ tài, còn là thần tiên ah.

Bạch Tử Phi vo cái khăn thành một cục.

Ngôn Sơ Thất thấy tâm tình hẳn thay đổi thất thường, nhin không được mím cười nói “ vào đi”

Phốc ...

Bạch Tử Phi thiếu chút nữa lại phun máu mũi

Ngôn tiểu thư, biết người bình thường không thích nói chuyện, nhưng cũng không cần nói nghĩa khác lời như vậy chứ? Nhìn nàng mím cười yếu ớt, bộ dáng dịu dàng làm cho Bạch Tử Phi nhin không được lại nghĩ tới mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm mà hẳn thường xem trộm: nữ tử nũng nịu nói: tướng công, tiến vào nha...

Gục!

Bạch Tử Phi cảm thấy không thể khống chế được máu mũi, liền lấy khăn che lại, nhưng mà mông vẫn tiến vào trong xe một chút.

“Bị thương đau không?” Ngôn Sơ Thất nhẹ nhàng lên tiếng

Nàng rất ít khi chủ động mở miệng, một câu này lại làm Bạch Tử Phi ngẩn ra

“Cái mũi bị thương chút thôi, không có việc gì, chỉ cần...” Bạch Tử Phi nói tới đây thì dừng lại “ ách, chẳng người hỏi...cái mông của ta?”

Ngôn Sơ Thất chớp chớp lông mi

Bạch Tử Phi bắt đầu nổi sấm sét “ a hoàng thối kia, hạ miệng ngoan độc như vậy, ta chẳng qua mượn đường chút thôi, nó lại tưởng ta tới chiếm địa bàn, cần đến nổi mông ta nở thành ba cánh hoa rồi ah, nhưng cũng may ta vẫn ngồi được”

Ngôn Sơ Thất nhin không được mà mỉm cười “ ân, đường xá xa xôi, người không cần đi theo”

“Không đi theo sao được”

“Không theo tới như vậy sao được!” Bạch Tử Phi lập tức ngồi thẳng “ nói đến chuyện này, ta còn chưa hỏi người đó, ngày đó rõ ràng đã đáp ứng ta sẽ không đi cùng Vân Tĩnh Thư, sao lại đột nhiên đổi ý? Ta mất bao công sức mới cứu được hần, không phải là muốn cho người cùng hần cao bay xa chạy ah, sao người lại nhẫn tâm như vậy, bỏ lại ta một mình” Bạch Tử Phi nghĩ tới đây thì cảm thấy ủy khuất vô cùng.

Hần và An hồ ly tốn bao công sức mới cứu được hần, thế mà bọn họ nói quay về Yên Châu là liền rời đi, không hề nghĩ tới cảm nhận của hần.

Ngôn Sơ Thất nhìn biểu tình oán giận của hần, nhăn mày, đang định lên tiếng thì Vân Tĩnh Thư đột nhiên tỉnh lại “ ta mang hôn thê của ta về nhà, chẳng lẽ còn phải xin ý kiến của người sao?”

“Oa!” Bạch Tử Phi giật mình, mông vì va châm mà lại đau đớn “ uy, người có thể phát ra tín hiệu trước khi lên tiếng được không? nên biết người hù người sẽ chết ah”

Vân Tĩnh Thư cử động thân mình, muốn dựa vào xe ngựa mà ngồi dậy.

Ngôn Sơ Thất nhíu mày nhìn hần, cảm giác hần đang đau đớn nên vội vàng giơ tay dìu hần.

Bạch Tử Phi thấy nàng dìu Vân Tịnh Thư thì nhin không được mà trừng mắt, hận không thể dùng ánh mắt giết chết Vân Tịnh Thư.

Vân Tịnh Thư ngồi dậy, mỉm cười yếu ớt nói “ làm phiền tiểu thư”

Ngôn Sơ Thất cũng mỉm cười đáp lại hần

Trong lòng Bạch Tử Phi lập tức dấy lên ngọn lửa. Có lầm hay không? hai người kia ở nơi này liếc mắt đưa tình, chàng một câu, nàng mỉm cười có còn để ý tới hần vẫn đang có mặt ở đây hay không?

“Ngôn tiểu thư, mông ta còn đau nha” hần liền nổi tính trẻ con

Sơ Thất quay đầu liếc nhìn hần, đưa cho hần một miếng đệm

Bạch Tử Phi cầm miếng đệm mà khóc không ra nước mắt. Đúng là phân biệt đối xử mà. Sao nàh không đến dìu hần mà còn ở bên tên tiểu tử kia chứ? Tưởng có chu sa giữa trán thì nghĩ mình là Thiện Tài Đồng Tử sao?

Vân Tịnh Thư đương nhiên là biết Bạch Tử Phi bất mãn, nhưng mà hần vẫn có chút nghi hoặc. Nam nhân nói chuyện không ngừng, lại có chút thô tục, không theo tiêu chuẩn nào lại là người đã cứu sống hần sao? nhưng hần vẫn tỏ rõ phong thái đại hiệp, nhẹ giọng nói “ nghe nói là Bạch công tử đã giải độc cho tại hạ, xin đa tạ”

Hừ, chồn chúc tết gà, khẳng định không có gì tốt.

Bạch Tử Phi hừ lạnh một tiếng, “Vân công tử cũng không cần cảm tạ ta, ta bất quá chỉ muốn giải nỗi oan của mình mà thôi. Lúc trước sáu huynh đệ Ngôn gia thiếu chút nữa là áp giải ta tới trước mặt cha ta, kiện ta tội đả thương người ah. Ta thật sự không nghĩ ra, ta với người không thù không oán, mắc gì ta phải hại người chứ”

“Tại hạ biết không phải do Bạch công tử gây ra” Vân Tĩnh Thư vẫn duy trì phong độ đại hiệp

Bạch Tử Phi nhếch miệng “ người biết thì có tác dụng gì, bọn họ lại không biết, suýt chút nữa là ta bị đánh bầm dập rồi. May mà ta có đọc qua một ít y thư, biết được độc tính kia phải giải thế nào, nếu không chắc ta đã bị bọn họ hại chết. Bất quá nếu biết người vừa tỉnh lại đã vội vã quay về Yên Châu thì ta đã không cứu người, cứ để cho người nằm ở Ngôn gia chín chín tám mươi một ngày còn hơn là ta phải chịu nỗi khổ tàu xe mệt nhọc”

Vân Tĩnh Thư nhướng mày, không nói tiếp.

Bạch Tử Phi thì giống như bọ trúng đài, nói không ngừng “ người nói xem, người có phải là đứa nhỏ không hiểu chuyện không, người ở Ngôn phủ bị thương, lẽ ra phải đợi dưỡng thương tốt rồi mới về nhà, cứ gấp rút đi như vậy chẳng phải là tiện nghi cho kẻ muốn hại người sao? nếu bọn họ biết người còn sống, chạy tới Ngôn phủ tìm người thì sao? hơn nữa người chọn ai không chọn, lại chọn nữ nhân này hộ tống người. Nàng rất buồn chán, người biết không? chẳng lẽ hai người các người tính cứ im lặng ở trong xe ngựa như vậy mãi cho tới Yên Châu sao?”

Nếu vậy chắc sẽ luyện tới tầng cao nhất của bế khí công ah.

Bạch Tử Phi miên man suy nghĩ.

Mấy lời này làm cho Vân Tĩnh Thư nhin không được mà nhúu mày, chu sa cũng theo đó rung động “ Ngôn tiểu thư là hôn thê của ta, tại hạ muốn nàng hộ tống về nhà thì có gì không được?”

Bạch Tử Phi này luôn có gì đó rất lạ, nói hăn ngu ngốc, thô tục thì lúc cần thiết hăn lại có chút bản lĩnh, nhưng khi hăn không đứng đắn thì lại làm cho người ta tức giận. Ngôn đại lão gia nói hăn với Ngôn Sơ Thất là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, vẫn luôn có ý đồ quấy rối nàng nhưng lần nào cũng bị các vị ca ca của nàng phá đám, cho nên Sơ Thất vẫn giữ được

thân trong sạch cho tới khi gặp hãn. Tuy rằng Vân Tĩnh Thư chỉ mới gặp Ngôn Sơ Thất trên lôi đài nhưng vẻ xinh đẹp hồn nhiên lại mang chút khí thế hào sảng của nam nhi đã hút hồn hãn.

“Vị hôn thê?” Bạch Tử Phi trừng mắt nhìn Vân Tĩnh Thư rồi lại chuyển sang Ngôn Sơ Thất, hai mắt xoay chuyển, nhìn tới nhìn lui cũng phải mười tám lần rồi mới tiến lên, ôm lấy vai Vân Tĩnh Thư lắc mạnh “uy, uy, người có lằm hay không? người không phải là Chu Sa công tử nổi danh khắp thiên hạ sao? nữ nhân theo đuổi người không phải xếp hàng dài cả ba trăm dặm hay sao? người sao lại coi trọng nữ nhân này chứ. Người mở to mắt ra mà nhìn đi, nàng suốt ngày im như thóc, không biết giặt quần áo cũng không biết nấu cơm, nữ hồng lại càng tệ, cả ngày chỉ biết cầm đao múa kiếm, người mà cười nàng chẳng khác gì cười một cái bình hoa di động ah. Mau tỉnh táo lại đi, tỉnh lại đi, tỉnh lại”

Bạch đại tiên nhân không ngừng rít gào, tay không ngừng lắc vai Vân Tĩnh Thư.

Vân Tĩnh Thư bệnh nặng vừa khỏi, miệng vết thương vẫn còn đau, nghe tiếng rít gào bên tai, vai lại bị lắc không ngừng thì cảm thấy như có muôn ngàn ngôi sao lấp lánh trước mặt, chút cảm kích vì ơn cứu mạng đã tan biến như mây khói. Hiện tại hãn thậm nghĩ có nên dùng chút khí lực cuối cùng một cước đá văng tên nhiều chuyện trước mặt ra khỏi xe hay không.

Có phải nam nhân hay không, vừa nhiều lời vừa huyền não như vậy a.

Ngôn Sơ Thất cũng không chịu nổi, cúi đầu nhẹ giọng nói “ta đi ra ngoài”. Nói xong liền xoay người như trốn chạy khỏi xe ngựa, vội nhảy lên mình ngựa vẫn đi theo hộ vệ phía sau xe.

Bạch Tử Phi đơ như cây cơ.

Người hăn muốn đuổi đi không phải là Sơ Thất, mà là tên bệnh hoạn trước mắt này nè.

Đã có ai gặp chuyện như vậy chưa? Nếu có, ta tình nguyện tặng xe ngựa cho người ah.

Tình huống hiện tại là Ngôn Sơ Thất tiểu thư thánh thiện trong sáng, khí chất như lan tự mình cười ngựa, còn Chu Sa công tử lấy lòng thiên hạ cùng Giang Nam đệ nhất kỳ tài, hai đại nam nhân lại ở trong xe ngựa.

Người nhìn ta, ta nhìn người, bốn mắt trừng trừng nhìn nhau vẫn không xua tan được không khí xấu hổ.

Có lầm hay không a! Nữ nhân cỡi ngựa, nam nhân ngồi trong xe. Trật tự đảo lộn hết rồi, Bạch Tử Phi còn tưởng mình xuyên đến thế giới nữ tôn, Ngôn Sơ Thất là thê chủ, còn hai người bọn họ là tiểu phu nha. Thật là không hay ho chút nào.

Cũng may vừa lúc nay hộ vệ Ngôn gia đã lên tiếng dừng lại nghỉ ngơi, dùng cơm trưa. Xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Bạch Tử Phi đã vội vàng nhảy khỏi xe, bất chấp móng mình còn đau, vội vàng chạy vào khách điểm, chọn chỗ mà ngồi.

Ngôn Sơ Thất xuống ngựa, nhìn thấy Bạch Tử Phi chạy như bay vào khách điểm, còn Vân Tĩnh Thư đang được xa phu giúp đỡ chậm rãi xuống xe. Nàng hơi nhú mi, nhẹ nhàng vươn tay với Vân Tĩnh Thư.

Vân Tĩnh Thư đứng yên, lẳng lẳng nhìn bàn tay thon dài mềm mại trước mặt.

Nhượng mi, có chút chần chờ.

Từ năm mười bốn tuổi hăn đã dẫn thân vào giang hồ, trước giờ luôn là nữ nhân ở sau hăn, được hăn che chở, bảo hộ. Thế nhân nữ nhân ít lời trước

mặt lại hoàn toàn bất đồng. Giống như hấn cần nàng bảo hộ, che chở, loại cảm giác này rất kỳ lạ nhưng cũng thật ấm áp.

Ngôn Sơ Thất thấy Vân Tịnh Thư vẫn trầm mặc, không đưa tay ra cho nàng, nhin không được mà liếc hấn một cái.

Khuôn mặt Vân Tịnh Thư vốn tuấn tú lại thêm nốt chu sa trên trán càng tăng thêm vẻ phong tình cũng làm cho vẻ lạnh lùng tuấn khốc của hấn lên tới cực hạn. Hiện tại hấn đang bị thương, sắc mặt tái nhợt càng làm cho làn da thêm trắng, quả đúng là hiệp khách tuấn tú, mặt quan như tuyết.

Ngôn Sơ Thất đột nhiên hạ lông mi thật dài.

Vân Tịnh Thư đã đưa tay nắm lấy tay nàng “ đa tạ tiểu thư”

“Ân.” Ngôn Sơ Thất chỉ hơi gật đầu, giúp đỡ hấn đi vào trong khách điểm

Mắt đi mày lại! Nhu tình mật ý! Người liếc ta nhìn. Tình chàng ý thiếp. Gian phu dâm phụ ah.

Bạch Tử Phi tức giận không ngừng khua khăn chén bát trên bàn. Hấn cũng không biết sao mình lại tức giận đến vậy, vừa nhìn thấy hai người bọn họ dù không lên tiếng nhưng bộ dáng mắt đi mày lại như vậy thì hấn lại hận không thể biến thành sói, cắn cho Vân Tịnh Thư một cái mới hả giận.

Đợi Ngôn Sơ Thất dìu Vân Tịnh Thư cùng nhóm hộ vệ Ngôn gia đều ngồi vào chỗ của mình, Bạch Tử Phi lập tức gõ chén kêu lớn “ tiểu nhị, chủ quán, mau ra đây, ta muốn gọi thức ăn”

“Đến đây”, tiểu nhị, chủ quán lập tức cao hứng chạy tới “ khách quan cần gì?”

“Ăn cơm! Mỗi bàn đều cho một mâm thủy chủ ngữ, một phần xuyên lạt kê, một phần ma lạt đậu hủ, một phần mao huyết vương, lại thêm một phần...A, nơi này còn có hồ da tiêu, cho mỗi người một phần, cuối cùng là cho một bát to dưa chua lạt thịt ti thang” Bạch Tử Phi vui vẻ gọi một loạt.

Ngôn Sơ Bảy trợn mắt, rõ ràng là hấn cố ý mà, biết Vân Tĩnh Thư bị thương chưa khỏi, không thể dùng thức ăn cay, nếu ăn mấy món hấn gọi thì chẳng phải vết thương càng thêm đau sao?

Vân Tĩnh Thư nhú mày, đương nhiên là cảm nhận được địch ý của Bạch Tử Phi, hấn hơi nghiêng người nói với tiểu nhị “ xin cho thêm một phần canh suông đi”

“Canh suông sao được, không có dinh dưỡng” Bạch Tử Phi lập tức ngăn cản “ tiểu nhị, tuyệt đối không được mang canh suông lên”

Hấn hung hăng trừng mắt làm cho tiểu nhị đáng thương chẳng biết làm sao, không biết nên nghe lời ai mới phải.

Ngôn Sơ Thất nhị không được, nhẹ giọng nhắc nhở “ mấy món đó đều quá cay, quá nhiều đạm, không thích hợp với Vân công tử”

“Sao lại không thích hợp?” Bạch Tử Phi đưa tay vỗ bàn, nhìn Vân Tĩnh Thư nói “ đúng vậy, mấy món đó sẽ làm cho miệng vết thương của hấn lâu lành, nhưng các người không biết, độc hấn trúng là độc dược kỳ môn, nháy mắt đã xâm nhập vào huyết mạch. Ta tuy đã dùng cổ pháp giúp hấn chữa thương, nhưng độc kia đã xâm nhập vào huyết mạch, nhất thời cũng không loại trừ hết được. Cho nên ta cho hấn ăn những thức ăn cay như vậy, chính là ngăn cho miệng vết thương của hấn khép lại, để cho chất độc tàn dư trong cơ thể theo miệng vết thương nhanh chóng đi ra. Chẳng lẽ các người cho rằng ta cố ý, gọi mấy món như vậy là để tiêu chọc hấn?”

Bạch Tử Phi tức giận, trừng mắt nhìn Ngôn Sơ Thất.

Ngôn Sơ Thất cũng nhìn lại hần, không chút nghĩ ngợi mà gật đầu.

Cho dù là ai cũng sẽ nghĩ là hần cố ý nha, nhìn mấy món hần gọi đều nghĩ là hần cố tình gây khó dễ mà.

Bạch Tử Phi suýt chút nữa là hộc máu

“Ô. Ta thật sự là thương tâm a! Người khác không tin ta, ngay cả người cũng không tin ta. Nếu ta muốn thương tổn hần thì cần gì chờ tới bây giờ. Ta liều mạng cứu hần như vậy, đối với hần là hết lòng a..Các người liền như vậy đã hiểu lầm ta...Vân Tĩnh Thư người sao có thể hiểu lầm ta chứ?” Bạch Tử Phi ủy khuất kêu gào, nước mắt cũng sắp rơi ra.

Ngôn Sơ Thất nhìn hần, nhin không được mấp máy khóe môi rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Điều này làm cho Bạch Tử Phi có chút buồn bực, vội chạy theo nàng

“Uy, người không ở trong chờ đồ ăn, chạy ra đây làm gì?”

Ngôn Sơ Thất quay đầu nhìn hần, mở miệng thốt ra hai tiếng “ hít thở”

Là ý gì chứ?

Cũng may Bạch Tử Phi từ nhỏ lớn lên cùng nàng, đã sớm thích ứng, chỉ cần không có ba nha hoàn thích một câu chia làm ba để nói thì chỉ cần nàng nghĩ gì, hần đều có thể hiểu.

“Hít thở cái gì chứ, chẳng lẽ khách điểm làm người ghen chết sao? đi, nhanh vào trong đi, ta đang đói nha, mấy ngày nay chẳng có bữa cơm nào ngon” Bạch Tử Phi kéo tay nàng, xoay người đi vào khách điểm.

Ngôn Sơ Thất nắm tay hần ngăn lại

“Ta đã biết”

Di? Biết cái gì?

Bạch Tử Phi có chút khó hiểu quay đầu.

Ngôn Sơ Thất hai mắt trong veo nhìn hắn, khó khăn nói “ thực ra... người thích Vân công tử”

Phốc ...

Trời đất thiên địa quỷ thần ời, các ngài có từng thấy thần tiên nào hạ phàm mà học máu tới chết không.

Bạch Tử Phi lập tức ngã xuống đất, muốn hôn mê bất tỉnh.

Ngôn Sơ Thất ah Ngôn Sơ Thất, quả không phải là nữ nhân bình thường mà, chắc là tiên nữ trên cửu trọng thiên thì đúng hơn, cư nhiên có thể suy nghĩ miên man đến vậy. Chẳng lẽ cứ hai nam nhân ở chung một chỗ là có mờ ám sao? Ngôn Sơ Thất tiểu thư à, thỉnh mở to mắt ra nhìn và dùng đầu để suy nghĩ đi.

Bạch Tử Phi uất ức gào lên “ con mắt nào của người thấy ta thích hắn hả?”

“Hai mắt đều thấy” Ngôn Sơ Thất khom lưng “ người ra sức cứu Vân công tử, ở Ngôn gia còn không ngừng yêu cầu ta rời xa hắn, trên đường đi luôn thấy ta không vừa mắt, từ trước đến giờ thường xuyên tranh cãi âm ỉ với Vân công tử nhưng vừa vào khách điểm đã dụng tâm gọi món ăn cho hắn bức độc...Đó không phải là thích thì là gì?”

Khó có lúc Ngôn Sơ Thất lại nói nhiều như vậy, quả là sự kiện có một không hai.

“Yên tâm, ta sẽ không kỳ thị các người.”

Ngôn tiểu thư cuối cùng còn kết luận một câu, trịnh trọng đặt tay lên vai Bạch Tử Phi ánh mắt vừa khuyến khích lại vừa kiên định làm cho hần suýt chút nữa là khóc ròng...

Nhưng mà...khoan đã. Hần cảm động cái rằm á. Cũng đâu phải hẳn thực sự thích Vân Tĩnh Thư. Không đúng, không đúng, hẳn căn bản không thích Vân Tĩnh Thư nha. Ngôn tiểu thư này ánh mắt đúng là có vấn đề, chuyện khó vậy mà cũng nghĩ ra được. Cho dù hẳn có phá giới thì cũng sẽ không thích Vân Tĩnh Thư, không đúng, là tuyệt đối không thích nam nhân...

Bạch Tử Phi tức giận đến nước mắt giàn giụa “ta cảm ơn người, Ngôn Sơ Thất tiểu thư vĩ đại”

Ngôn Sơ Thất gật đầu, ra vẻ hiểu vấn đề.

Bạch Tử Phi không nhịn được nữa, gào lên “đại tiểu thư, người tỉnh lại giùm cái đi, ta đâu có bị khủng mà thích hẳn chứ. Hẳn là nam nhân, ta cũng là nam nhân ah. Ta chỉ giúp hẳn giải độc mà thôi, hơn nữa ta nhìn hẳn cũng không vừa mắt chút nào, ta cũng không có ngốc mà đi thích một nam nhân. Ta còn muốn cưới vợ sinh con nối dõi tông đường nha, ta mà thích hẳn thì ai đảm nhiệm việc sinh con hả?”

Ngôn Sơ Thất trừng mắt nhìn hẳn, còn nghĩ tới chuyện này sao?

“ân, nam nhân với nam nhân cũng có thể sinh con”

A a a a —————

Rít gào cũng không đủ để Bạch Tử Phi phát tiết phần nộ cùng sự bàng hoàng, cô đơn và bất lực trong lòng. Hẳn thực muốn một tay bóp chết nữ nhân trước mặt, nàng rốt cuộc có phải là một nữ nhân bình thường không, trong đầu có chứa não hay không? chẳng lẽ nàng bị nước vô đầu nên đầu óc bị hỏng mất rồi?

Trong lúc Bạch Tử Phi còn đang suy nghĩ thì trong khách điểm đã vang lên tiếng hét thảm thiết “ ah.....”

Tiếp theo là tiếng đao kiếm va vào nhau, còn có tiếng người ngã xuống, trong không khí còn có mùi máu tươi

“Không tốt!” Ngôn Sơ Thất vội vàng xoay người chạy vào trong.

Bạch Tử Phi cũng vội vàng ngồi dậy, chạy theo nàng.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Ngôn Sơ Thất cùng Bạch Tử Phi chạy vào khách điểm thì tình cảnh trong này đã rất hỗn loạn, hộ vệ Ngôn gia đều té lăn quay trên đất, mà lúc này tiếng đao kiếm va vào nhau cũng biể mất giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bạch Tử Phi khom lưng, chăm chú nhìn mấy hộ vệ “ oa, bọn họ đều chết hết rồi sao?”

“Đừng nhúc nhích!” Ngôn Sơ Thất lập tức lên tiếng ngăn hãm lại “ có độc”

Bạch Tử Phi kêu lên một tiếng rồi vội vàng nhảy ra xa “ có độc sao người không nói sớm, ta đã đứng tới người hăn nha”

Ngôn Sơ Thất liền tiến tới, nắm cổ tay hăn.

Cũng may, mạch tượng vẫn bình thường, không có dấu hiệu trúng độc.

Nhưng mà, khách điểm này rất kỳ quái, nháy mắt hỗn loạn rồi lại nháy mắt yên tĩnh, càng làm cho người ta kinh hãi là Vân Tĩnh Thư vốn bị thương đã không thấy đâu. Vừa rồi hăn rõ ràng còn ở trong này mà, hăn còn bị thương ah, vậy mà lại có thể biến mất vô tung vô ảnh.

“Uy, không thấy tiểu tử kia đâu” Bạch tử Phi lên tiếng phát hiện kỳ lạ.

Hộ vệ Ngôn gia toàn bộ đều nằm rạp trên đất nhưng lại không thấy Vân Tĩnh Thư đâu.

Rốt cuộc là ai? Ai có thể ra tay nhanh như vậy? trong nháy mắt đánh ngã tất cả hộ vệ, còn lợi hại tới mức bắt Chu Sa công tử đi mà thần không biết quỷ không hay?

Ngôn Sơ Thất nhăn mày.

Cả khách điểm im lìm giống như đang ngủ.

Không đúng, không đúng, tình hình như vậy tuyệt đối là không đúng.

Ngôn Sơ Thất bình tĩnh đánh giá chung quanh, vênh tai muốn nghe ngóng một chút âm thanh.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng động thật lớn

“Uy, Ngôn Sơ Thất”

Ngôn Sơ Thất nghe thanh âm của Bạch Tử Phi thì hoảng sợ, vội rút kiếm vọt ra.

Bạch Tử Phi vừa rồi còn ở bên cạnh nàng, lúc này đã chạy tới bên xe ngựa, vừa vượt môn ngựa vừa lảm nhảm “nơi này, nơi này, mau tới đây”

Sơ Thất tưởng hấn gặp chuyện, vội vàng chạy tới.

Bạch Tử Phi vỗ đầu xe nói “ mau, chúng ta mau đem mấy bọc hành lý này phân ra, nam trước nữ sau, ta bao lớn người bao nhỏ”

Kiểm trong tay Ngôn Sơ Thất rung lên, thiếu chút nữa là đâm vào môn Bạch Tử Phi

Hắn thật rảnh nha, nhiều người bị thương như vậy, Vân Tĩnh Thư lại sống chết chưa rõ, hắn đã không muốn đi cứu người thì thôi, còn rủ nàng dọn dẹp hành lý là sao?

“Cứu Vân công tử trước đã”

“Cứu hần làm gì?” Bạch Tử Phi trợn mắt “ hần chẳng phải là Chu Sa công tử danh chấn thiên hạ sao? một mình có thể diệt bốn mươi mấy cao thủ ah, hơn nữa người vừa rồi còn nghĩ ta thích hần, để chứng tỏ ta tuyệt không để ý hần, ta quyết định quăng bỏ bớt hành lý cho xe ngựa rộng rãi thoải mái một chút rồi nhanh trở về nhà”

Mông hần đau ê ẩm lắm rồi, vẫn là chần ăm nệm êm trong Bạch phủ tốt hơn nhiều.

Ngôn Sơ Thất nhíu mày, nàng biết Bạch Tử Phi không có võ công nên gặp chuyện như vậy né tránh là bình thường. Nhưng mà nàng dẫn dắt hộ vệ Ngôn gia hộ tống Vân Tịnh Thư về nhà, hần lại ở Ngôn gia mà bị thương, về tình về lý nàng đều không thể bỏ mặc hần mà rời đi. Ít nhất thì phải tìm được hần, xem thương thế của hần thế nào đã.

Ngôn Sơ Thất rút kiếm, xoay người.

Còn chưa vào tới bên trong khách điểm thì đã nghe trên tầng trên của khách điểm vang lên mấy tiếng nổ ầm ầm.

Cửa sổ bị phá toang, một thân người văng vờ rơi xuống.

Bạch Tử Phi từ trên xe ngựa vội vàng nhảy xuống.

Thân người to lớn kia thẳng tắp rơi xuống chỗ xe ngựa.

“A...hành lý của ta” Bạch Tử Phi đau khổ, trợn mắt nhìn hành lý của mình bị thân mình máu me nằm đè lên.

Bên trong lầu hai rách nát có thể mơ hồ nhìn thấy một đoàn bóng người màu đen.

Ngôn Sơ Thất nhượng mảy, nhún chân một cái, lập tức bay lên cửa sổ lầu hai.

“Uy uy uy! Từ từ chờ ta với” Bạch Tử Phi thấy nàng bay lên thì có chút không phục, chống tay vào thắt lưng gào lên “ khi dễ ta không thể dùng tiên pháp có phải không? bản công tử nếu mà bay lên thì tuyệt đối không thấp hơn ngươi. Có từng nghe qua thiên ngoại phi tiên không? đó chính là ta a”

Nhưng tất nhiên bây giờ là không thể, nếu lỡ không cẩn thận để người qua đường giáp ắt bính đình nào đó nhìn thấy, dọa cho tâm hồn mong manh của họ sợ hãi thì không tốt chút nào. Vì vậy với trách nhiệm che chở cho hạ giới, với tinh thần yêu quý động vật, Bạch đại tiên nhân đành phải thở hồng hộc mà leo cầu thang lên lầu hai.

Lũng xũng loảng xoảng

Thùng thùng đông!

Đương đương đương!

Lầu hai thật đúng là náo nhiệt, một đám hắc y nhân chạy tới chạy lui, đánh nhau loạn xạ...

Bạch Tử Phi nhìn tình cảnh trước mắt tựa như nhìn một đám ruồi bọ.

Ngôn Sơ Thất lên trước cũng đang đứng sững sờ, nàng vốn nghĩ lên cứu Vân Tịnh Thư, ai ngờ nơi này có quá nhiều người, nàng đứng hồi lâu cũng không thấy hắc đầu, chỉ có một đám người đang đánh nhau hăng say.

Bạch Tử Phi thật sự chịu không được nữa, gào lên “ mau dừng tay lại cho ta”

Đám hắc y nhân giật mình, không khỏi dừng động tác lại.

Bạch Tử Phi rất khí chất vung tay lên nói với bọn họ “ uy, uy, các vị hắc y đại hiệp, các người ở trong này là luyện tập hát hí khúc sao? vậy xin cho tiểu sinh nghe thử một chút”

Cầm đầu đám hắc y nhân khinh bỉ trừng mắt nhìn hắn “ người không mắt nhìn sao? ai nói chúng ta hát hí khúc, chúng ta là đang giết người nha”

“Nga, giết người? Giết ai a? Ta thấy rõ ràng các người đang là phe ta đánh phe mình mà thôi” Bạch Tử Phi theo thói quen muốn phe phẩy quạt, mới nhớ lại quạt đang bị đè dưới móng tên hắc y nhân trên xe ngựa nên lại thôi.

Người nhà đánh nhau?

Cầm đầu hắc y nhân giật mình, đảo mắt nhìn qua mới phát hiện đúng là đều là thủ hạ của mình, căn bản không phải người bọn họ cần giết.

Tức giận gào lên “ các người đều là thùng cơm, còn đánh đến hăng say như vậy, Vân Tĩnh Thư đâu?”

Lúc này đám hắc y nhân mới bừng tỉnh, vừa rồi còn đánh rất hăng say, bởi vì Vân Tĩnh Thư cũng mặc đồ đen giống bọn họ cho nên mới không phát hiện ra hắn đã biến đâu mất tiêu. Rõ ràng bọn họ là tay trái đánh tay phải mà.

Thì ra làm chuyện xấu thì không được cận thị nha.

Cầm đầu đám hắc y nhân tức giận đám đàn em cận thị đến mức suýt té xỉu, trường kiếm vung lên chỉ vào Bạch Tử Phi “ không thấy Vân Tĩnh Thư thì mượn người thế chỗ đi”

Cái gì? ! Bạch Tử Phi khóe miệng run rẩy, tên cầm đầu này đúng là không có sáng ý nha. Đánh người ta không được thì nhắm vào tú tài như

hắn sao? chết tiệt, nếu hắn có võ công thì chắc chắn sẽ một cước đá văng tên này ra xa ngàn dặm, nhưng mà...hắn lại không có nha

Đám hắc y nhân lập tức tấn công Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi không quên binh pháp có câu, tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách. Cho nên hắn bỏ chạy, đám hắc y nhân điên cuồng đuổi theo.

Đột nhiên kiếm khí màu xanh phong thẳng về phía Bạch Tử Phi và đám hắc y nhân. Đám hắc y nhân đang đuổi theo có đà cảm thấy có một làn khí mãnh liệt thổi qua cảm mình, nhìn lại thì ôi thôi, râu đã không còn.

Ngọc bích kiếm trong tay Ngôn Sơ Thất run lên, cả người tiến lên che chở cho Bạch Tử Phi, đôi mắt trong veo ánh lên sắc bén lại tức giận, quyết tuyệt. Tuy rằng nàng chỉ là nữ nhân nhưng bích kiếm trong tay, tóc dài bay bay so với nam tử càng tuấn tú, khí thế hơn.

Bạch Tử Phi thấy có cứu tinh thì nhịn không được mà cười to “ mau, mau, Sơ Thất, giết bọn hắn đi”

Đám hắc y nhân chưa từng gặp Ngôn Sơ Thất, đương nhiên không biết nàng là ai, chỉ cảm thấy trước mặt mình là một nữ nhân thanh tú, thoát nhìn càng giống một thiên kim tiểu thư, cho nên không để nàng vào mắt, vung kiếm lên

“Các huynh đệ, lên. Người nào đáng thẳng nàng thì mang về làm áp trại phu nhân ah”

Một câu này đã kích thích nhiệt huyết của đám hắc y nhân, ánh mắt bọn chúng nhìn Ngôn Sơ Thất cũng trở nên điên cuồng hơn.

Ngôn Sơ Thất không chút hoang mang, ngọc bích kiếm trong tay lập tức huy động, tả xung hữu đột, kiếm quang lãnh liệt...

Đám hắc y nhân vừa rồi bị cạo mất râu, trải qua lần này thì đến cả tóc cũng không còn, quần áo cũng tồi tả...

“Hu, hu, lưu manh, dám cởi quần áo người ta”

Bạch Tử Phi thiếu chút nữa ngay cả cơm chiều ngày hôm qua cũng ói ra.

Cầm đầu đám hắc y nhân không ngờ thiếu nữ mảnh mai trước mặt lại lợi hại như vậy, không dám khinh địch nữa, vung kiếm tấn công “các huynh đệ, khởi động trận pháp, tiểu nha đầu này không đơn giản, đừng đơn đả độc đấu nữa, chúng ta đánh hội đồng đi”

Vô sỉ, quá vô sỉ. Bạch Tử Phi đứng sau Ngôn Sơ Thất, phần hận chỉ tay vào đám hắc y nhân bại hoại. Một đám nam nhân lại khi dễ một thiếu nữ, đánh không lại người ta còn chơi trò hội đồng. Hừ, không sao, Sơ Thất chính là thiên hạ đệ nhất nữ hiệp nha, đừng nói là các người đánh hội đồng, cho dù tất cả cùng nhào lên cũng không ảnh hưởng gì tới nàng nha.

Tuy nói vậy nhưng khi Ngôn Sơ Thất nhìn thấy bọn họ khởi động trận pháp thì cũng biết không thể xem nhẹ. Những người này cũng không phải là bình thường, bọn họ là huấn luyện có tổ chức, nhìn cách thức bọn họ khởi động trận pháp là biết đã sử dụng qua trăm ngàn lần.

Nàng không dám chậm trễ, nhún chân, huy động ngọc bích kiếm nhắm vào đám hắc y nhân lai giải bất thiết.

Lả tả!

Ào ào!

Đám hắc y nhân di chuyển tiến thoái rất có quy củ, hợp thành một trận thể thống nhất như thiên la địa võng bủa vây Ngôn Sơ Thất.

Bạch Tử Phi tuy rằng không biết võ công nhưng cũng biết tình thế không ổn.

Sơ Thất tuy rằng võ công cái thế nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, đánh nhau với một đám nam nhân cũng bắt đầu thấy đuối sức.

Bạch Tử Phi hơi lui ra sau, sờ ngọc như ý trong túi.

Bỗng nhiên ...

Kiểm quang như ngọc, kiếm khí như hồng!

Lả tả bá!

Chỉ thấy có một đạo kiếm quang, như là từ trên trời bay tới, hung hăng tấn công đám hắc y nhân, nháy mắt đã phá tan trận thế của bọn họ.

Đám hắc y nhân bị tập kích bất ngờ, không kịp phản ứng đã bị đánh đến hoa rơi nước chảy, kẻ văng vào vách tường, người ngã sấp xuống đất.

Bạch Tử Phi đứng bức dọc, con mẹ nó chứ. Người ta vừa mới định dùng tiên pháp diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân lại có kẻ hốt tay trên, rõ ràng là muốn đoạt nổi bật của bản công tử mà. Tiên sinh, người có biết là tới hơi muộn không? còn bày trò xuất hiện đột ngột để gây hiệu ứng nữa chứ.

Quả nhiên.

Kiểm quang hiện lên, hắc y tung bay, tóc đen như thác, nam tử giống như từ trên trời giáng xuống. Hắc bào thêu hoa văn màu vàng, giữa trán là nốt chu sa đỏ thẫm, mắt sáng như sao, môi hồng răng trắng, trường kiếm trong tay ngân quang lóng lánh, tuy sắc mặt có chút tái nhợt nhưng không ảnh hưởng tới khí chất lạnh lùng sắc bén, còn làm đám hắc y nhân ngần người.

Có thấy chưa? Có thấy chưa? Đây mới là đại hiệp chân chính, đây mới là người có thể tiêu diệt đám hắc y nhân bại hoại kia. Nhìn người ta rồi nhìn lại mình đi, làm cho màu đen huyền bí, khí chất thâm trầm trở nên u ám, xấu xí. Đám hắc y nhân, thật xin lỗi người.

Vân Tịnh Thư thu kiếm hạ xuống, vừa tiếp đất đã quay sang hỏi Ngôn Sơ Thất “không có việc gì chứ?”

“Ân, không có việc gì.” Ngôn Sơ Thất gật đầu

Vân Tịnh Thư liếc nhìn nàng một cái.

Ngôn Sơ Thất cũng liếc nhìn lại hắn.

Hai người rất là ăn ý, không cần nhiều lời đã biết được đối phương nghĩ gì, lập tức đầu lưng vào nhau, cùng vung kiếm nghênh đón kèn thù.

Bạch Tử Phi nhìn thấy, trong lòng không hiểu vì sao lại cảm thấy khó chịu. Hai người bọn họ quen biết bao nhiêu chứ, cứ làm như cùng nhau lớn lên không bằng, chỉ đưa mắt nhìn nhau là tự động đầu lưng lại với nhau rồi. Hắn từ lúc bảy tuổi đã bám dính lấy Ngôn Sơ Thất khi đó mới ba tuổi, cho tới giờ còn chưa có “hành động thân mật” với nàng như vậy ah. Ô, hắn không phục, ô, hắn rất hận.

Hắc y nhân nhìn Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất, lửa giận hừng hực bốc cháy, không cam lòng cứ vậy bị đánh bại nên lại bùng bùng khí thế tấn công bọn họ.

“Cẩn thận chú” Vân Tịnh Thư nhẹ giọng dặn dò một câu

“Yên tâm!” Ngôn Sơ Thất đáp lại

Lả tả lả tả!

Ào ào ào ào!

Hai ngân kiếm, một trái một phải, một cao một thấp tung bay, kiếm phong ào ạt bức người, kiếm hoa chói mắt. Đám hắc y nhân hết lớp này tới lớp khác lần lượt ngã xuống, hai người bọn họ cùng bảo hộ lẫn nhau, tiến lên đánh rồi lại nhanh chóng lui lại phòng thủ.

Rất phấn khích, rất ăn ý cũng rất khí thế ah.

Thủ lĩnh hắc y nhìn thấy thủ hạ ngã xuống ngày càng nhiều, càng nghĩ càng cảm thấy không xong, tức giận thét to “ chết tiệt, lão tử cảm thấy hôm nay không may mắn, hôm sau lại tìm các người tính sổ”

Dứt lời tay vung lên, bùm, khói trắng bốc lên mù mịt.

Không tốt! có độc.

Bạch Tử Phi cơ hồ theo bản năng tiến tới chỗ đám khói trắng

“Có độc, đừng hô hấp” Bạch Tử Phi lấy khăn tay trong túi ra, che kín mũi miệng rồi nhanh chóng đi vào trong đám khói.

Có thể tên kia sẽ dùng độc lần nữa, cho nên hẳn phải nhanh chóng loại trừ, vì vậy đã ngấm ngấm bỏ bách độc bất xâm vào khăn tay, thầm nghĩ tới thời khắc mấu chốt sẽ diễn vở anh hùng Bạch Tử Phi bảo hộ mỹ nhân Ngôn Sơ Thất.

Nhưng mà đám khói trắng này thật lớn, độc khí lại nồng đậm như vậy.

Bạch Tử Phi tiến lên, đầu bên kia cũng có một thân ảnh tiến tới.

Hai thân ảnh đụng vào nhau rất mạnh, trong đám khói trắng dày đặc vang lên một âm thanh thật lớn.

Một bạch y trắng toát.

Một hắc y thâm trầm

Một lạnh lùng tuấn tú.

Một thư sinh nho nhã

Một văn, một võ....

Thư sinh nho nhã cùng Chu Sa công tử lạnh lùng cùng ngã xuống đất

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Bên dòng suối nhỏ trong suốt có thể nhìn thấy rõ mấy hòn cuội bên dưới, ánh mặt trời chiếu rọi tạo nên muôn vàn ánh sáng lấp lánh.

Bạch Tử Phi ngồi bên dòng suối, tay cầm một nhánh cỏ, quất lung tung lên mặt nước.

Đáng giận, các người có cần như vậy không?

Hắn ngồi cách Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất khá xa, bởi vì một màn hôm qua ở khách điểm làm hắn cảm thấy rất sỉ nhục. Hắn muốn cứu Ngôn Sơ Thất chứ không phải là chơi trò chồng người với Ngôn Tĩnh Thư ah. Hắn vĩnh viễn không thể quên được biểu tình của Ngôn Sơ Thất khi nhìn thấy hắn và Vân Tĩnh Thư trong đám khói.

Tiểu nữ nhân này hai mắt tỏa sáng.

Một khắc đó, Bạch Tử Phi thật hận sao mình không chết quách đi cho rồi.

Cho nên lúc này hắn phải cách xa Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất, không muốn chạm mặt Vân Tĩnh Thư cũng không muốn nhìn hai mắt lờ lờ tỏa sáng của Ngôn Sơ Thất.

Bất quá lúc này Ngôn Sơ Thất và Vân Tĩnh Thư cũng không có để ý tới Bạch Tử Phi, miệng vết thương của Vân Tĩnh Thư trải qua trận đánh vừa rồi lại chảy máu.

Vất vả lắm mới tới được khách điểm, gọi một đồng đồ ăn, còn chưa ăn được miếng nào đã bị độc khí tràn lan. Sau trận chiến, Ngôn Sơ Thất và Vân Tĩnh Thư dưới sự nhắc nhở của Bạch Tử Phi đã đi thăm vấn tiểu nhị.

“Độc khí này hình như là của Đường môn đất Thục, các người là do Đường môn phái tới?” Vân Tĩnh Thư ngồi trên tảng đá, có chút thở dốc hỏi

Đường môn đất Thục nổi danh về ám khí và dùng độc, khinh công cũng xuất quỷ nhập thần. Ngày đó ở Ngôn gia, hắn vừa nghe tiếng bước chân thì sau lưng đã bị bắn lén, độc như vậy, khinh công như vậy chỉ có thể là của Đường môn mà thôi.

Tiểu nhị hai tay bị trói ra sau lưng, cúi đầu nói “ cái gì mà đường, ta không thích ăn đường”

Bộ dáng lộn chết không sợ nước sôi.

Hai mắt của Vân Tĩnh Thư lóe lên, tay đưa ra say, trường kiếm lóe lên một cái đã thấy chỉ vào chóp mũi tiểu nhị.

“Người không sợ chết sao?”

Tiểu nhị chớp mắt, bị kiếm chỉ vào mặt mà không hề run sợ “ chết thì có gì phải sợ, muốn giết thì giết đi, mười tám năm sau lại là một trang hảo hán”

“Người!” Vân Tĩnh Thư tức giận, mũi kiếm run lên, khí huyết dâng tràn.

Nhất thời vết thương ngay ngực lại nhói đau.

Ngôn Sơ Thất vội vàng đỡ lấy hắn.

Bạch Tử Phi từ xa nhìn thấy Ngôn Sơ Thất đưa tay đỡ Vân Tĩnh Thư thì mắt nổ đom đóm. Tiểu nữ nhân này thích đùa người khác lắm sao, còn

nhìn người ta như vậy nữa, muốn làm hắc hộc máu mà chết hay sao? nhưng mà hai người kia đều là cái hủ nút, tình hình này e là cần Giang Nam đệ nhất kỳ tài, miệng lưỡi trơn tru như hắc rôi.

Bạch Tử Phi cầm cây đứng dậy “ hai người các người quả là ngu ngốc, để bản công tử ra tay đi”

Nói rồi lập tức nhảy tới trước mặt tiểu nhị, khom người nhìn hắc lom lom.

Cặp mắt sáng quắc trong suốt nhìn chăm chăm tiểu nhị, nhìn mãi, nhìn cho tới chừng một khắc trôi qua, tiểu nhị đành phải đầu hàng, hai mắt nháy lia nháy lia.

Bạch Tử Phi thối lui ra sau “ ha, người chớp mắt trước, người thua rồi”

Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất suýt chút nữa nhảy dựng lên, nhưng dù sao bọn họ cũng là tuấn nam mỹ nữ, là đại hiệp và hiệp nữ cho nên dù thiên địa có đảo lộn thì vẫn duy trì hình tượng. Vì vậy hai người bọn họ ra sức khống chế thân thể, dù cho bị ghen suýt thành nội thương.

Bạch Tử Phi chớp chớp mắt “ được, bây giờ bản công tử sẽ hảo hảo thẩm vấn người, bất quá trước tiên bản công tử cần có sự chuẩn bị đã”

Nói xong lại chạy tới bên dòng suối, hồi sau đã thấy hắc cầm gì đó trong tay quay lại.

Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất nhàu mày, không biết hắc đang bày trò gì.

Bạch Tử Phi lại mỉm cười nhìn bọn họ, tràn ngập tự tin và thần bí.

Mấy thứ hắc cầm trong tay đều dùng tiên pháp biến ra, không còn cách nào khác, nơi hoang sơn dã lĩnh như vậy, trong lúc nhất thời không tìm được công cụ tác chiến thích hợp. Không ngờ hắc dùng tiên pháp vốn định làm anh hùng cứu mỹ nhân giờ lại đổi thành dùng để tra tấn.

Tiểu nhị cũng không biết hắc muốn làm gì, chớp chớp mắt đầy ngạc nhiên và tò mò

“Tiểu mỹ nhân, ngồi chồm hổm chắc mỏi lắm phải không? hay để gia cỡi trói cho người nghỉ ngơi một chút” Bạch Tử Phi hai mắt đảo loạn trên người tiểu nhị “thân mình thật tốt nha, vừa mềm vừa nộn như vậy...thật”

Tiểu nhị ngồi lâu, chân cũng bắt đầu tê rần, lại bị vị công tử thoát nhìn như bị thần kinh này hồ ngôn loạn ngữ làm cho hắc không tập trung được, liền té ngã nhào xuống suối.

Bạch Tử Phi thấy hắc như vậy, lập tức tiến lên cởi giày, tháo tất của hắc

“Ui, thú vị quá” đáng thương cho Bạch Tử Phi.

Tiểu nhị ngượng ngùng nói “thực xin lỗi, ta có bệnh hôi chân, quên nói cho người biết”

“Hừ, mấy chuyện này tính sau” Bạch Tử Phi tức giận đập cành cây nhỏ xuống mặt nước chan chát “bây giờ nghiêm hình tra tấn chính thức bắt đầu”

“Nói mau, ngươi là người của Đường môn phải không?”

Tiểu nhị chối phăng “công tử, chúng ta là mở khách điểm, không phải bán đường”

Ha, mạnh miệng dữ ha.

Bạch Tử Phi nhíp nhíp càn cây trong tay “ cho người cơ hội lần nữa, có phải Đường môn hay không?”

“Đường môn? Đã nói chúng ta không có bán đường, cũng không chế tạo đường ah” tiểu nhị thề chết không khai.

Cho người cơ hội, người lại không chịu năm bắt vậy đừng trách bản công tử ra tay độc ác.

Bạch Tử Phi cắn môi, nhánh cây trong tay đập vào gan bàn chân tiểu nhị một cái thật mạnh, nơi đó lập tức dính đầy máu.

Bạch Tử Phi xấu xa híp mắt cười nói “ có chịu khai hay không? phải cho người nếm chút lợi hại mới được. Đóng cửa thả dê”

Cửa là không có rồi đó, dê thì có một con.

Vừa nghe chủ nhân nói đến lượt mình lên sân khấu, con dê liền vui vẻ chạy đến bên cạnh tiểu nhị.

Oa, nhiều máu như vậy, đây là món nó khoái nhất nha, bèn vươn đầu lưỡi ra sức liếm vào gan bàn chân tiểu nhị

“Oa ~~~~~” tiểu nhị sợ hãi gào lên

Đầu lưỡi của con dê làm hấn rất nhột ah.

Vừa mềm lại vừa nhám, còn dài, còn có nước miếng thật nhiều nữa chứ, cứ vậy liếm lên rồi liếm xuống, cam đoan là dưới tình huống như vậy làm cho người ta mất hồn đến mức muốn bay lên trời ah.

Tiểu nhị vận vẹo thân hình, không nói nên lời cảm giác như sắp bay lên trời

“Thế nào, nói hay là không? !” Bạch Tử Phi ngồi xồm xuống, thường thức biểu tình vụn vặt của hắn

“Công. Công tử.” tiểu nhị cố sức chịu đựng “ ta thực sự... không biết đường...gì gì đó ah”

Con dê thối kia, không được liếm ngón chân ta, đó là chỗ mẫn cảm của gia a

“Được, vẫn không chịu nói đúng không?” Bạch Tử Phi nổi giận, xé áo tiểu nhị, nắm dây thừng lôi kéo, làm lộ ra hai nách của hắn

Rất may người này dù thối chân nhưng không bị hôi nách, cũng không thấy có lông, trắng nõn y như của nữ nhi vậy á.

Bạch Tử Phi lấy cây chọt chọt vào nách hắn “ người xúc cái gì mà làm rụng hết lông, sạch sẽ như vậy?”

“Thủ lĩnh của chúng ta là bỏ sỉ thuốc rụng lông ah” tiểu nhị nhiệt tình giới thiệu “ chỉ cần bôi sơ một lượt, toàn bộ lông nách đều rụng sạch, không đau đớn, không tác dụng phụ, không cần tắm rửa cũng chẳng có đổ máu, thực sự rất tiện dụng cho các cô nương xa nhà lâu ngày ah”

Phun!

Bạch Tử Phi ngửa mặt lên trời cười to, người này thực không biết nói hắn vô tư hay là đầu óc có vấn đề ah, bất quá giờ cũng không phải là lúc thảo luận với hắn chuyện thuốc rụng lông tốt hay không mà chính là đang tiến hành tra tấn ah

“Bớt nói nhảm đi, có phải Đường môn phái người tới hay không? có phải Đường môn sai các người hại Vân công...” nói tới đây, Bạch Tử Phi đột nhiên nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Ngôn Sơ Thất liền đổi thành “ xú tiểu tử kia không?”

“Công tử, ta thật sự không biết.” tiểu nhị vẫn chối đây đây.

Con dê đang liếm mật vui vẻ nơi gan bàn chân tiểu nhị, không chờ Bạch Tử Phi ra lệnh đã lập tức di dời đĩa bàn lên hai nách của hắn, ra sức liếm

“A. A. Ân. Ngô. Không cần a.”

Trời ơi, sao kêu giống như đang XXOO vậy trời

Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất ở bên cạnh không nhìn được mà quay đầu đi, trên mặt cũng bỗng dưng hiện một áng mây đỏ.

Bạch Tử Phi thì cười hắc hắc không ngừng, nhìn bọn họ chính nhân quân tử lại mang dáng vẻ ngượng ngùng, đỏ mặt như vậy thật thú vị nha. Mau, lại kêu thêm vài tiếng nữa đi.

Bạch Tử Phi nổi tính đùa giai “ ta cho người cơ hội cuối cùng, nói mau, rốt cuộc có phải Đường môn phái các người tới hay không? các người muốn làm gì? Vì sao lại muốn hại Vân Tịnh Thư? Mục đích của các người là gì? Hạn cho người trong vòng ba mươi giây khai hết toàn bộ, nếu không...hắc hắc”

Bạch Tử Phi đột nhiên kéo nhánh cây từ ngực tiểu nhị đi xuống, theo hướng nhánh cây di chuyển, da thịt trắng nõn của tiểu nhị cũng dần lộ ra cho tới ngay lưng quần hắn.

Bạch Tử Phi tà ác nhe răng cười nham nhở, nhánh cây lại nhích xuống chút nữa.

Mật cũng chảy dài theo sự di chuyển của nhánh cây.

Tiểu nhị lúc này đã sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Ông trời ah, hắn chưa từng gặp qua hình thức nào khủng bố như vậy nha. Ở tổ chức, hắn từng bị đánh, bị mắng, trải qua muôn vàn kiểu huấn luyện khó khăn cũng chưa từng nhăn mặt chau mày, không ngờ lại có ngày gặp phải hình thức huấn luyện tà ác như vậy, cư nhiên muốn con dê liếm... liếm chỗ đó... Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì hắn sao có thể làm người được nữa, thật là bại hoại ah. Người ta sau này còn phải lấy vợ sinh con ah, chẳng lẽ muốn hắn sau khi chết, trên bia mộ sẽ khắc là người này khi sống từng bị con dê liếm... Nam nhân trước mắt này quả thật quá mức khủng bố ah.

“Ta nói ta nói ta nói!” tiểu nhị bị bức đến sắp điên rồi, lệ rơi đầy mặt “chúng ta thực ra không phải là người của Đường môn, chúng ta thuộc một tổ chức ám sát tên là Cận Mặc, lần này đuổi giết Vân công tử là do thủ lĩnh mới tiếp nhận một vụ làm ăn, tất cả độc khí...đều do khách nhân cung cấp. Về phần người ủy thác có phải họ Đường hay không thì tiểu nhân không biết, bởi vì tiểu nhân ở trong tổ chức thực sự chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi”

Bạch Tử Phi nghe hắn nói xong, hung hăng quát cho hắn một phát “sớm nói có phải tốt hơn không, miễn cho thể xác chịu khổ, bất quá...thật đúng là hình tượng nha, Cận Mặc hèn chi mặc đồ đen thui lùì”

Lúc này Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất cũng đã quay đầu lại.

Bạch Tử Phi ngồi xổm xuống nhìn Vân Tĩnh Thư nói “ xem ra hắn cũng không giống nói dối, dưới sự tra tấn bằng mật nước công của ta thì tám chín phần đều là những lời nói xuất phát từ đáy lòng”

Ai cũng nhìn thấy tiểu nhị kia suýt chút nữa là muốn điên luôn rồi, chẳng ai lại muốn một con dê liếm...cái...kia ah

Vân Tĩnh Thư nhú mày, hắn và Đường môn không oán không thù, hơn nữa trước giờ vẫn độc lai độc vãng trên giang hồ, chưa từng cùng bọn

họ kết thù hay kết bạn, không biết ai lại thuê sát thủ đến giết. Tổ chức Cận Mặc này hẳn cũng có nghe qua, là tổ chức sát thủ số một số hai trong giang hồ, tập trung nhiều cao thủ, kinh công xuất sắc, cho nên ngày đó hẳn mới chưa kịp nhận ra đã bị bắn lén sau lưng.

“Thực sự không biết người nọ là ai?” Vân Tĩnh Thư lên tiếng, khí thế bức người

“Ta. Thật sự. Không biết a.” tiểu nhị không còn hơi sức để nói

“Rốt cuộc là ai? Lại mượn...” Vân Tĩnh Thư càng nghĩ càng tức giận, ngực lại càng đau, máu cũng trào ra từ miệng vết thương

“Vân công tử, chớ để động khí.” Ngôn Sơ Thất thấy hẳn máu thấm quần áo, không nhìn được mà lên tiếng dăn dò.

Vân Tĩnh Thư gạt đầu, dùng tay che vết thương.

Bạch Tử Phi thấy hai người mắt đi mày lại thì lại tức giận. Vì không muốn Vân Tĩnh Thư lại nhận được sự đồng tình của Ngôn Sơ Thất cho nên hẳn vội lấy trong ngực ra một cái khăn tay, đưa cho Vân Tĩnh Thư

“Đây là ta ở nhà làm theo y thư cổ, chế tạo thảo dược cầm máu, tẩm lên khăn rồi đem phơi nắng, người dùng nó để che miệng vết thương, sẽ cầm máu rất nhanh”

Ngôn Sơ Thất tò mò hỏi “ thì ra người còn có dược như vậy”

“Đương nhiên!” Bạch Tử Phi vẻ mặt đắc ý, “Ta còn có nhiều thứ hay hơn mà người chưa thấy đâu, nếu không ta làm sao dám cứu tiểu tử này. Nếu đã ra tay thì đương nhiên phải cứu sống, uy, Vân Tĩnh Thư người phải vì ta mà hảo hảo sống sót nha”

Bạch công tử quá mức đắc ý.

Mà mỗi lần như thế thì không ngăn được miệng lại nói lung tung, nào còn chưa hoạt động, miệng đã bô lô ba la. Cho nên nói xong câu cuối cùng thì chính hắn cũng giật mình, cảm giác không tốt, lập tức trợn mắt nhìn Ngôn Sơ Thất, mà Ngôn Sơ Thất đang dùng ánh mắt trong veo như nước nhìn hắn với biểu tình “ta đã hiểu”

Bạch Tử Phi lập tức cảm thấy toàn thân đều nổi da gà.

“Không đúng, không đúng! Không phải vì ta! Vân Tĩnh Thư, người sống hay chết cũng không liên quan tới ta” hắn sao lại quên ý nghĩ quái đản của tiểu nữ nhân kia chứ.

Ngôn Sơ Thất không để ý, chỉ nhìn hắn mỉm cười đầy ý vị.

Bạch Tử Phi không biết làm sao đành đi đến bên cạnh tiểu nhị, mãnh liệt ôm lấy hắn, đáng thương hề hề nhìn Ngôn Sơ Thất nói “đại thần, ta tình nguyện với người cũng không cấp cho tiểu tử kia ah”

Đáng thương cho Bạch công tử đánh không lại Vân Tĩnh Thư võ công cao cường, nếu phải cùng tiểu tử kia...thì chẳng phải hắn sẽ thành...ô, ô hắn tình nguyện cùng tiểu nhị chứ không làm gay ah

Ai ngờ vì Bạch Tử Phi ôm tiểu nhị, cho nên nhánh cây trước ngực hắn mới trượt xuống, con dê vẫn nhớ hương vị ngọt ngào của mật cho nên cũng một đường liếm thẳng xuống, mà nhánh cây tà ác kia lại rơi trúng chỗ quan trọng...vì thế con dê cũng không khách khí.

“Ah...Ah” một tiếng thét thảm thiết vang lên.

Tiểu nhị lệ rơi đầy mặt, suýt khóc ra nước mắt.

Cả đời này của hần bị hủy vì miệng một con dê ah. Bạch công tử, người ta đã khai hết rồi, sao còn muốn tra tấn người ta? A...a...a

Trong khi đang hỗn loạn thì từ trong rừng lại vang lên tiếng bước chân, cùng tiếng gọi lo lắng

“Sơ Thất, muội muội

“Tiểu thư, người ở nơi nào?”

“Công tử, ta tới rồi! Ta đến bảo hộ người đây!”

Đúng là thanh âm âm của mấy vị huynh đệ Ngôn gia, còn có ba nha hoàn cùng Bạch Tứ Hỉ

Ngôn Sơ Thất mấp máy môi “dùng bồ câu đưa tin, tới thực mau”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ngôn gia tiêu cục thực không phải, lần đầu phái hai mươi mấy hộ vệ đi theo hộ tống Vân Tịnh Thư nhưng bọn họ bất hạnh gặp nạn ở khách điểm, chết hết mười mấy người, cho nên Ngôn Sơ Thất mới dùng bồ câu đưa tin về nhà, lập tức Ngôn Sơ Nhị đã mang theo Ngôn Sơ Lục, Ngôn Sơ Ngũ cùng hơn một trăm hộ vệ, thêm ba nha hoàn cùng thư đồng Bạch Tứ Hỉ không an tâm về công tử nhà mình đuổi theo.

Vì vậy đội ngũ hộ tống nhân lực tăng lên đáng kể, chẳng khác gì đội ngũ hộ tống công chúa xuất giá, chậm rãi hướng về Yên Châu.

Người nhiều hơn, xe ngựa cũng tăng thêm mấy chiếc là đúng rồi, nhưng mà hình như Bạch Tử Phi hẳn không có duyên với xe ngựa hay sao á. Dựa vào cái gì mà Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư ở chung một xe, Bạch Tứ Hỉ cùng ba nha hoàn một xe, Ngôn Sơ Nhị cùng hai tiểu đệ của hắn một xe mà hắn lại một mình một xe.

Bạch Tử Phi cực kỳ phần nộ. Người ta ai cũng có bạn bên cạnh hàn huyên, còn hắn cô đơn một mình. Hắn muốn nằm, muốn ngồi, thậm chí có trồng cây chuối cũng chẳng vấn đề gì nhưng điều quan trọng là hắn rất tịch mịch ah.

Trước khi lên xe, Bạch Tử Phi đã hùng hực lửa giận kháng nghị với Ngôn Sơ Nhị, mà Ngôn nhị thiếu chỉ thản nhiên nói một câu “muội muội ta nói người không thích chung đụng với người khác, cho nên đặc biệt chuẩn bị xe ngựa này cho người. Xe ngựa này đủ rộng, Bạch công tử tha hồ quây ah”

Hừ, hẳn có một mình, quây thế nào đây?

Bạch Tử Phi lại phần nộ đi tìm Bạch Tứ Hi, thư đồng mê gái nhà hân đã hai mắt tỏa sáng chạy lên xe cùng ba nha hoàn của Ngôn gia. Chẳng lẽ Tứ Hi muốn chơi trò tay tư, hừ, như vậy không mệt chết hẳn mới lạ ah.

Bạch Tử Phi quay đầu nhìn xe ngựa của Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất.

Trong xe ngựa, thực im lặng.

Tua cờ trên nóc xe nhẹ nhàng lay chuyển theo chuyển động của bánh xe.

Ngôn Sơ Thất ngồi bên cửa sổ xe ngựa, lẳng lặng nhìn khung cảnh bên ngoài.

Đỉnh núi thấp thoáng sương mù, tiếng chim hót thánh thót, tiếng bánh xe nghiêng trên mặt đường...trong xe ngựa mùi hương thảo nhiên mà điềm tĩnh nhẹ nhàng lan tỏa.

Bầu không khí tốt đẹp tới mức làm người ta suýt rơi nước mắt ah.

Nhưng đừng quên bên trong xe ngựa chính là hũ nút Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất không thích nói chuyện ah.

Vì thế không khí lẳng mạn trong xe ngựa vốn thích hợp để nói chuyện yêu đương lại bị hai kẻ trầm mặc lẳng phí bỏ qua.

Vân Tĩnh Thư tuy nhắm mắt dưỡng thần nhưng thực ra vẫn chú ý nhất cử nhất động của Ngôn Sơ Thất.

Nàng thật sự thực im lặng.

Hắn chưa từng gặp tiểu nữ nhân nào như vậy, mà hình như nàng cũng không phải là tiểu nữ nhân cũng không giống những cô nương cầm kiếm khác trên giang hồ, học được vài ba miếng võ công mèo quào thì cầm kiếm đi lung tung, thế nhưng khi gặp chuyện thì cũng phải trông chờ vào sự bảo hộ của nam nhân. Các nàng xưng là nữ hiệp, bước chân vào giang hồ chỉ làm cho giang hồ thêm bát nháo, vậy mà còn tưởng rằng mình xinh đẹp, đáng yêu...đối với những nữ nhân như vậy, Vân Tĩnh Thư không thèm nói một câu.

Nhưng tình huống hôm nay hoàn toàn ngược lại, bọn họ cùng ngồi chung một xe ngựa lâu như vậy, nàng cũng chưa từng nói với hắn một câu. Im lặng ngồi bên xe ngựa giống như để người ta không phát hiện ra sự tồn tại của nàng, thế nhưng khi ở trong khách điểm, nàng cùng hắn kề vai chiến đấu, ngọc bích kiếm vung lên loang loáng, bộ dáng, khí thế chẳng khác một nam nhân, uy phong lẫm lẫm, dũng mãnh mà quả cảm.

Hắn đã gặp được nàng như thế nào.

Vân Tĩnh Thư hơi nhíu mày.

Ngôn Sơ Thất cũng quay đầu lại nhìn hắn.

Hắn tao nhã mà tiêu sái, nốt chu sa trên trán không chỉ nhắc hắn nhớ tới huyết hải thâm thù mà còn tạo cho hắn mị lực thần bí động lòng người.

Ngôn Sơ Thất chớp chớp lông mi, cảm giác nhìn thẳng hắn như vậy hình như không tốt, rồi lại không biết nên đặt ánh mắt vào chỗ nào nên quay đầu đi.

“Sơ Thất” hắn đột nhiên gọi tên nàng.

Hắn vẫn khách khí gọi nàng là Ngôn tiểu thư hay Sơ Thất tiểu thư, chưa từng xưng hô thân thiết như vậy, huống chi lúc này đang ở trong một không gian chật hẹp, thanh âm khàn khàn của hắn lại có mị lực vô cùng.

“Vì cái gì. . . . lại gặp được người?” Vân Tịnh Thư lại sâu kín hỏi, thanh âm giống như hỏi nàng mà cũng là tự nói với chính mình.

Ngôn Sơ Thất quay đầu đi, giống như muốn liếc nhìn hắn lại có chút ngượng ngùng, hàng mi dài khép lại

Đúng lúc này xa phu hô lên “ tiểu thư, đi qua trấn nhỏ trước mắt là sẽ tới Yên châu, nhị đường gia muốn ta hỏi người có cần dừng lại trong trấn nghỉ ngơi một chút không?”

Ngôn Sơ Thất nghe vậy, quay đầu nhìn hắn như muốn hỏi ý

Vân Tịnh Thư ánh mắt như muốn nói “ sao cũng được”

Ngôn Sơ Thất liền quay người nhẹ giọng phân phó “ tìn khách điểm nghỉ tạm đi”

“Dạ, tiểu thư” xa phu đáp lời

Đáy lòng Vân Tịnh Thư có gì đó khẽ nhúc nhích.

Hắn và nàng quả thực có chút kỳ diệu, tuy hai người không cần nhiều lời nhưng chỉ một ánh mắt cũng đã hơn trăm ngàn lời nói, rất ăn ý.

Hắn từ trước tới nay luôn độc lai độc vãng bỗng nhiên lại thích cảm giác như vậy.

Bạch Tử Phi ngồi trên xe ngựa của mình ra sức trườn, hết trườn lại trườn, đưa mắt ra cửa sổ vẫn trườn, vẫn không thấy xe ngựa kia có động tĩnh gì, chỉ lơ mơ thấy tua cờ lay động.

Hừ, một đôi gian phu dâm phụ. Hai người ở chung một chỗ với nhau, nhất định là cao hứng đến nước miếng cũng chảy đi. Sơ Thất muội muội đáng thương của hắn lại rơi vào ma trảo của nam nhân bại hoại. Lòng dạ nữ nhân đúng là như đáy biển mà, bỏ mặc hắn cô đơn một mình trên xe ngựa

mà không cảm thấy hấn đáng thương sao? nữ nhân ah, người đừng gọi Sơ Thất nữa, gọi là nhần tâm đi.

Bạch Tử Phi liều mạng muốn nhảy ra khỏi xe.

“Vất vả như vậy làm gì, muốn nhìn như vậy thì đem tròng mắt của mình gắn lên mình hấn luôn đi” trong xe đột nhiên vang lên thanh âm sâu kín

“Nga.” Bạch Tử Phi giật mình xoay người lại.

Đập vào mắt Bạch Tử Hi là bạch hồ ly xiêm y rực rỡ đang nằm chống vó lên trời, thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Bạch Tử Phi, nó cười tủm tỉm, chớp chớp mắt nói “ tiên nhân, nhìn thấy ta thì mừng rồi sao? người có hài lòng với tạo hình của ta không?”

Bạch Tử Phi khóe mắt run rẩy.

Bạch hồ ly này chẳng những chui vào bao quần áo của hấn mà còn đem hết mặc lên người, một kiện bạch sam, một cái lam bào, quần lót điều hoa, trên đuôi còn treo lủng lẳng đôi tất..Bạch Tử Phi thực sự là bị nó đánh bại.

“Hoa hồ ly, người đến đến đây làm gì? !”

An hồ ly cũng hồ ly khóe mắt run rẩy, “Tiên nhân, ta đã nói với người một trăm tám mươi lần rồi, người ta không phải họ Hoa, người ta họ An! Thật là, trí nhớ có vấn đề sao? lúc nào cũng gọi sai tên người ta”

Hừ, cũng không biết là ai mất trí nhớ ah

“Bớt nói nhảm đi, người tới đây làm gì? Còn trốn trong bao quần áo... chẳng lẽ khi Tử Hi thu thập đồ vật người đã giấu thân vào đây? Hoa hồ ly, người sao có thể thoát khỏi lồng sắt vậy?”

“Sao ta lại không thể?” An hồ ly trừng mắt “ người ta đã tu luyện một ngàn bảy trăm năm rồi, cái lồng sắt nhỏ nhỏ kia có là gì chứ”

Té xiu! Bạch Tử Phi hoàn toàn bị nó đả bại, thì ra không phải là mất trí nhớ hẳn, chỉ là tùy lúc mà thôi, cho nên hôm nay mới biết mình đã tu luyện bao lâu, còn biết vận dụng công lực chạy ra khỏi lồng sắt nữa.

“Đừng hồ nháo , người mau về nhà cho ta, bằng không ta liền đem người...”

“Đem ta về lại Cửu Mạc sơn...Yên tâm, người đưa tới đó ta sẽ lại trốn đi” An hồ ly hôm nay thật là lớn gan “ dựa vào cái gì mà các người đi du sơn ngoạn thủy còn ta thì bị nhốt trong lồng sắt? ta cũng muốn đi du ngoạn ah. Thật vui a, thật thích ah”

An hồ ly hưng phấn ở trong xe lăn qua lộn lại thiếu chút nữa đã bị xa phu bên ngoài phát hiện.

Bạch Tử Phi liền túm cổ nó “ đừng nháo nữa, nếu không người ta sẽ phát hiện ra người, ngày này năm sau người sẽ trở thành hồ ly phơi khô treo trên sạp bán giữa chợ”

An hồ ly đẩy để những lời hằn lốt tai, mấy ngày qua ở trong bao quần áo nghỉ ngơi dưỡng sức đã đủ, được ăn no ngủ ấm lại không mất trí nhớ nên cực kỳ vui vẻ.

“Ai dám đem ta thành hồ ly phơi khô, ta liền biến hẳn thành tiểu hồ ly”

“Hoa hồ ly, người dám! Yêu khí của người lại dâng lên phải không?” Bạch Tử Phi thấy nó hôm nay hưng phấn dị thường.

An hồ ly đưa móng vuốt lên cửa kính, lè lưỡi nói “ hi, ta chính là yêu, ta chính là yêu quái, có bản lĩnh thì tới bắt ta đi, thần tiên ngu ngốc”

Đỉnh đầu của Bạch Tử Phi bốc khói.

Hắn thực sự là xui tận mạng rồi, vừa ra khỏi cửa bị người ta khi dễ không nói, hôm nay cả Hoa hồ ly cũng dám tạo phản. Hắn tức giận đưa ta tóm cổ hồ ly, ai ngờ hồ ly đã nhanh nhẹn nhảy ra khỏi cửa sổ.

“Trở về cho ta” Bạch Tử Phi vừa thấy nó nhảy xuống xe cũng vội nhấc màn lên, nhảy theo.

Tên kia yêu khí đầy người, bình thường lại mất trí nhớ, hẳn nhất nó trong lồng sắt đặt ở thư phòng là để nó tu thân dưỡng tính cũng là tìm cách trị liệu cho nó. Thế mà giờ nó không nói không rằng bỏ đi, chuyện này trăm triệu lần không thể được.

Xa phu hoảng sợ vội vàng hô lên “ Bạch công tử, mau trở lại đi”

Ngôn Sơ Nhị nghe tiếng cũng vội thò đầu ra khỏi xe hỏi “ làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Bạch Tử Phi một lòng muốn bắt hồ ly trở về, cho nên không để ý gì mà chỉ lo đuổi theo.

Đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai vang lên “ a...a”

Không đúng, là hai tiếng!

“A! Yêu quái!”

“A! Yêu nữ!”

An hồ ly bị dọa tới nỗi suýt nữa lòi cái đuôi ra, vội vàng quay lại, lúi vào lồng ngực Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi lập tức ôm lấy nó “ coi người còn chạy đi đâu”

“Ta không có ý chạy, tiên nhân, tên kia thật đáng sợ ah” An hồ ly càng nép sát vào ngực Bạch Tử Phi, đưa móng chỉ qua chỗ hời này.

Bạch Tử Phi vừa nhìn thấy đã lập tức chấn động.

Đằng kia là một nữ hài tử vô cùng xấu xí, quần áo rách nát, còn lộ cả cánh tay dính đầy ghét ra ngoài, cả người bẩn thỉu. Nhưng chân chính làm người ta sợ hãi là trên má nàng như bị vật gì cào xước, da thịt bầy nhầy, máu tươi đầm đìa, cực kỳ khủng bố.

Ngôn Sơ Thất và Vân Tĩnh Thư nghe được thanh âm cũng nhin không được xốc màn lên nhìn về phía này.

Bạch Tử Phi đứng yên, nhìn chăm chăm nữ hài tử kia.

Hắn có cảm giác, trên người nữ hài tử này có một cỗ khí rất đặc biệt.

Không phải yêu khí, không phải tiên khí, lại càng không là ma khí. Khí của nàng phi thường đặc biệt, dù hắn có tiên pháp cũng không cảm ứng được chỉ cảm thấy quanh thân nàng có một cỗ tử quang thần nhiên, làm cho gương mặt của nàng càng thêm khủng bố.

Bạch Tử Phi đang muốn mở miệng hỏi nàng, đột nhiên từ xa vang lên thanh âm giận dữ “đâu rồi, mau bắt lấy nàng”

Một đám người vạm vỡ tay cầm gậy gộc dao nĩa đang điên cuồng nhắm hướng bọn họ chạy tới.

Cô gái nghe tiếng la hét thì giật mình sợ hãi, vừa chạy vừa la “không phải ta, không phải ta, ta không có lấy, không có”

Ngôn Sơ Thất đã nhảy xuống xe ngựa, nữ hài tử thấy trong đám người có nữ nhân cùng tuổi với nàng liền vội vàng chạy tới bên cạnh Ngôn Sơ Thất

Đám người kia cũng vừa đuổi tới chỗ Bạch Tử Phi, chỉ tay vào hăn rống lên “ người, là đồng đảng của nàng”

Bạch Tử Phi từ nhỏ chỉ biết”Tú tài gặp được binh, có lẽ nói không rõ” , lập tức giơ hai tay lên, bày tỏ sự vô tội “ không phải, ta chỉ là qua đường, chỉ là qua đường mà thôi”

“Qua đường ? Quá đường gì, vừa rồi còn thấy người và hăn đứng chung một chỗ, nhất định là cùng một giuộc rồi. Nữ nhân xấu xí kia lấy của tiền trang chúng ta tám trăm lượng vàng nhất định là giao cho người. Người đâu, bắt chúng lại cho ta” một kẻ ra vẻ là cần đầu lập tức ra lệnh

Thế gian có còn đạo lý hay không? Bạch Tử Phi rốt cuộc cũng biết thế nào là oan ức, chính là bị tên có mắt không trông kia vu oan giá họa.

Bạch Tử Phi hai mắt đảo một vòng, đột nhiên đưa tay chỉ đằng xa nói “ uy, các người xem ở đó có phải có vàng không?”

Đám người kia nhìn lại...quả nhiên.

Tiểu đẳng khuông kim quang tỏa sáng...bọn người này vội vàng chạy về hướng đó.

Bạch Tử Phi thấy thế, lập tức nhảy lên xe ngựa hô to “ đi mau”

Xa phu ở Ngôn gia cũng đã gặp không ít chuyện, biết rằng ra ngoài thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện nên vội vàng đánh xe chạy đi.

Ngôn Sơ Thất thấy mọi chuyện đã được giải quyết cũng xoay người lên xe tính rời đi.

Nữ hài tử vừa xấu vừa bẩn kia lại nhe hàm răng vàng khè mà cười với nàng.

Ngôn Sơ Thất đột nhiên cảm thấy hoa mắt.

Thật giống như đột nhiên bị cái gì đánh trúng, nụ cười đó lại làm nàng có cảm giác muốn ngất xỉu, cảm thấy xấu nữ này như vừa xẹt qua thân thể nàng, làm cho nơi sườn phải hơi nhói đau nhưng cũng chỉ như bị kiến cắn mà thôi.

Cảm giác này cũng trong nháy mắt. Xấu nữ cũng đã bỏ chạy đi rất xa.

Vân Tịnh Thư ngồi tên xe ngựa, vươn tay với nàng “ đi thôi, Sơ Thất”

Ngôn Sơ Thất tuy cảm thấy vừa rồi có chút quái dị nhưng nàng từ nhỏ đã được giáo huấn phải rời xa thị phi, cho nên không nghĩ gì nhiều, đưa tay nắm lấy tay Vân Tịnh Thư.

Bàn tay thon dài như bạch ngọc liền nhẹ nhàng đỡ nàng lên xe.

Ah, đại phiêu dân, dám cầm tay Sơ Thất ah.

Bạch Tử Phi ngồi trên xe ngựa từ xa nhìn thấy một màn này thì giận đến mức nghiến răng.

An hồ ly ở trong lòng hẩn chớp chớp mắt “ tiên nhân, người đừng tức giận, tức giận phải là đám người vừa rồi mới phải, ta vất vả lắm mới cho ra được một chút, không biết có đủ cho bọn họ chia hay không?”

“Hừ, người sao không biết khôn thêm một chút” Bạch Tử Phi tức giận, thầm nghĩ nên đem một ít “kim nguyên bảo” của An hồ ly chia cho Vân Tịnh Thư một ít.

Đám người đi tìm vàng vừa rồi vui vẻ ra mặt, lần này tìm được vàng đã mất về, chương quây sẽ không la mắng bọn hẩn nữa. Cái tên qua đường vừa rồi ánh mắt thật tinh nha, nếu không có hẩn thì bọn họ không thể nào tìm được. Ô..ô, kim nguyên bảo, chúng ta yêu người...đám người kích động vui mặt vào đồng kim nguyên bảo.

Khoan, từ từ, sao lại có mùi thối, hơn nữa kim nguyên bảo trong tay sao lại càng lúc càng nhẹ, càng lúc càng mềm?

Đám người bọn họ đưa tay lên nhìn...

“Oa a a a ——” tiếng thét chói tai như muốn xuyên thủng chín tầng mây, làm gì có kim nguyên bảo nào vừa nóng, vừa thối vừa mềm chứ...

Oa, thú vị quá ah...tên qua đường kia đúng là tên hỗn đản mà.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Dọc đường đi Bạch Tử Phi không hề lên tiếng, không nói chuyện với một ai. Thậm chí khi vào khách điểm ăn cơm trưa, hắn cũng dựa người vào cửa sổ, chống cằm suy tư.

Bỗng nhiên có người ở sau vỗ vai hắn

“Có chuyện gì?”

“Ăn cơm.”

“Ăn cơm gì chứ, người không thấy ta đang suy nghĩ sao?” Bạch Tử Phi cũng không quay đầu lại, tức giận nói

Người sau lưng hắn nghe vậy, không nói hai lời, ra sức kéo áo hắn. Bạch Tử Phi không chịu nổi sự lay động, liền quay người lại, thấy đúng là Bạch Tử Hỉ thiếu chút nữa kéo đứt tay áo hắn

“Tử Hỉ, người muốn làm gì?”

Tử Hỉ chớp chớp mắt “ công tử, người không phải đang suy nghĩ sao? trước kia khi ở nhà, mỗi lần người tắm rửa đều mới suy nghĩ, ta có hỏi thì người nói là phải cởi sạch thì tư tưởng mới thông suốt, cho nên bây giờ ta giúp công tử cởi quần áo ah”

Loảng xoảng đương!

Cầm của Bạch Tử Phi suýt chút nữa là rơi xuống cửa sổ, vỡ thành tám miếng.

Thư đồng thời, bình thường nói cái gì cũng không nhớ, thế mà loại chuyện này lại ghi khắc trong lòng.

Ngôn Sơ Thất tính đến gọi hắc đi ăn cơm nghe được đối thoại của hai chủ tớ thì nhin không được mà khóe miệng nhếch lên, im lặng xoay người rời đi.

Bạch Tử Phi bị chọc tức, giơ chân đá Tứ Hỉ “ cút ngay, người...lúc cần nhớ thì không nhớ, lúc không cần lại nói lung tung”

Tứ Hỉ đột nhiên bị đập, ủy khuất nói “ công tử , ta là đang muốn vượt mông ngựa mà thôi”

Bạch Tử Phi hai mắt bốc hỏa, còn dám hình dung hắc là ngựa, hừ, đã vậy đá chết hắc luôn.

“Cút, mau trở về chỗ ba nhan đầu của người đi” nếu nhìn Bạch Tứ Hỉ thêm chút nữa, Bạch Tử Phi e rằng mình sẽ đứt mạch máu não mà chết.

Tứ Hỉ lo lắng cho chủ lại bị mắng, xì mặt bỏ đi.

Bạch Tử Phi lại nâng cằm tựa vào cửa sổ tiếp tục trầm tư.

Thật ra hắc không chỉ trầm tư mà đang tự hỏi, trên trời một ngày, dưới đất một năm. Cũng đã mười lăm ngày trôi qua rồi, Ngôn Sơ Thất cũng từ một nữ hài tử ba tuổi trở thành một nữ hiệp thanh lệ tú suất, mà hắc cũng không còn nhiều thời gian nữa, đại khái chỉ còn hai ngày nữa thôi, hắc phải mang được Hồn thể đan về thiên đình phục mệnh mà gần đây hắc lại quên mất chuyện này. Nếu đến lúc đó mà hắc còn chưa mang được tiên đan trở về, không chỉ có thiên đình không xong mà nàng cũng vì nuốt tiên đan lâu ngày, hấp thu được tiên khí, như vậy...

Bạch Tử Phi nhíu mày.

Ngôn Sơ Thất mím cười trở lại bàn.

Vân Tịnh Thư đều nhìn thấy hết thảy. Nếu không phải bị thương thì hẳn sẽ không đồng hành cùng Bạch Tử Phi. Thật sự nghĩ không ra, trên đời này sao lại có một tú tài như vậy, đã thế còn là một Giang Nam đệ nhất kỳ tài nữa. Thế nhưng khi Ngôn Sơ Thất nhìn hẳn thì ý cười hiện rõ trên mặt, cho dù ai cũng có thể nhìn ra cái tên thư sinh huyên náo suốt ngày kia mới có thể làm cho nữ nhân trầm mặc như cái hủ nút này lộ ra vẻ tươi cười ngày thường khó thấy.

Tâm của Vân Tịnh Thư bỗng nhiên trầm xuống

“Ăn cơm đi.” Ngôn Sơ Nhị cảm giác không khí trên bàn cơm có chút quái dị liền lên tiếng.

Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất cùng gặt đầu cùng cầm lấy thực đơn

Suốt dọc đường bọn họ hầu như đều chịu cảnh màn trời chiếu đất, còn gặp phải sát thủ nữa, hiếm có khi nào được ăn ngon ngủ yên, vất vả lắm mới đến được gần Yên Châu nên mọi người đều tính ăn uống no say, sửa sang một chút rồi mới về Vân môn.

Còn chưa xem xong thực đơn, bỗng nhiên bên cạnh vang lên tiếng trò chuyện

“Cái gì, người còn muốn đi Yên Châu? Người không nghe nói gần đây Yên Châu xảy ra chuyện lớn gì sao?”

“Có chuyện gì?”

“Thì chính là võ lâm thế gia nổi danh nhất Yên Châu, Vân môn từng gặp họa diệt môn khi xưa đó, hai ngày trước bất ngờ bị cừu gia tập kích giữa đêm khuya, gia đình hộ vệ đều trúng độc bỏ mình, phụ nữ, trẻ con thì

bị bầm thây, chết rất thảm thiết, thực sự là huyết tinh. So với thảm họa năm xưa chỉ có hơn chứ không kém ah”

Bàn tay đang nắm thực đơn bỗng nhiên xiết chặt lại.

Chu sa giữa trán đỏ đậm giống như hạt châu ngưng huyết.

“Thật vậy chẳng? Thảm như vậy? Không phải nghe nói Vân môn có Vân công tử rất lợi hại sao? năm đó đã bất ngờ giết sạch cả nhà cừu gia mà, sao mười mấy năm sau lại có người tìm tới trả thù ah”

“Vân công tử không có ở nhà. Lần trước Vân môn bị diệt cũng chỉ có phụ nữ và trẻ em, Vân công tử khi đó còn trong bụng mẹ nên mới có thể sống sót. Lần này có lẽ biết được Vân công tử không có ở nhà, lại hạ độc toàn bộ gia đình hộ vệ, cho nên toàn bộ Vân môn không ai thoát được. Đêm đó cả Yên Châu đều nghe được tiếng kêu thảm thiết vọng ra từ Vân môn, máu chảy thành sông...”

Vân Tịnh Thư vội đứng dậy

Ngôn Sơ Thất đương nhiên cũng không thể ngồi yên, lập tức đứng dậy đi theo hẳn.

Cơm cũng không ăn, Vân Tịnh Thư nhanh chóng đi ra khỏi khách điểm.

Ngôn Sơ Thất vội vàng đuổi theo. Vừa ra tới bên ngoài, còn chưa kịp nói gì đã thấy Vân Tịnh Thư chẳng nói lời nào cũng không để ý tới vết thương liền tung người lên ngựa.

Ngôn Sơ Nhị cảm thấy không ổn cũng vội vàng đuổi theo “ Vân công tử, người muốn đi đâu? Ngày mai là chúng ta đã tới Yên Châu rồi”

Vân Tịnh Thư cũng không thềm liếc Ngôn Sơ Nhị một cái, lạnh lùng thúc mạnh vào bụng ngựa, hô to một tiếng “ giá”

Con ngựa lập tức thét dài một tiếng, phóng như bay.

Ngôn Sơ Nhị suýt chút nữa bị con ngựa xô ngã, giật mình định hỏi muội muội thì Ngôn Sơ Thất cũng chẳng nói lời nào, kéo lấy bạch mã của mình, xoay người nhảy lên đuổi theo Vân Tịnh Thư

“Sơ Thất” Ngôn Sơ Nhị kinh hãi hô to

Hai con ngựa, một đỏ một trắng, một trước một sau như gió lốc rời khỏi khách điếm.

Ngôn Sơ Nhị ngẩn người.

Sơ Thất và muội phu tính tình thật giống nhau, quả thực chẳng hiểu nổi bọn họ nữa, không nói không rằng đã cỡi ngựa bỏ đi. Nhưng mà hẳn cảm thấy muội muội cùng muội phu quả rất xứng đôi ah, thời điểm hai người cỡi ngựa rời đi cũng rất ăn ý nha.

Ngôn Sơ Nhị càng nghĩ càng thấy vui

Bạch Tử Phi từ trong khách điếm lao ra “ uy, uy, sao lại vậy? bọn họ sao đột nhiên bỏ chạy như điên vậy? còn chưa có ăn cơm ah, chẳng lẽ là không có tiền, uy, ta có mà”

Ngôn Sơ Nhị quay đầu, nét vui vẻ trên mặt lập tức đổi thành thất vọng, bất đắc dĩ lắc đầu

Yên Châu, Vân môn.

Đường xích huyết bạch cùng tuyết trắng mã chạy vội tới nơi này thời điểm, đã muốn trăng sáng sao thưa, đêm tĩnh càng sâu.

Vân môn.

Đại môn đóng kín

Cả trang viên trầm tĩnh giống như đang ngủ.

Vân Tịnh Thư đứng trước cửa, rất hi vọng những gì hẳn nghe được trong khách điểm là giả, hi vọng Vân môn vẫn như trước kia. Bên trong cánh cửa này, đại nương, nhị nương, tam nương cùng thẩm thẩm và các tỷ muội đều đang yên ổn, vui vẻ như thường ngày. Các nàng có lẽ đang thêu thùa hoặc đọc sách, chỉ cần hẳn bước qua cánh cửa này sẽ lập tức thấy các nàng tươi cười ra chào đón.

Nhưng mà lẫn lộn trong giang hồ lâu như thế, Vân Tịnh Thư làm sao không cảm nhận được sự kỳ lạ, quái dị.

Cánh cửa đóng kín.

Bên trong cánh cửa yên tĩnh tới mức như đã chết.

Ngôn Sơ Thất nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, đứng bên cạnh hẳn.

Không nói tiếng nào, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra.

Chi nha ——

Đại môn đỏ thắm chỉ dùng một bàn tay liền nhẹ nhàng được mở ra.

Ánh trăng trải dài, chiếu rọi khắp trang viên.

Vân Tịnh Thư đứng yên, cảm thấy huyết mạch toàn thân đều đông lạnh

Ngôn Sơ Thất cũng nhin không được mà lùi lại một bước

Ánh trắng màu bạc chiếu rọi càng làm cho người ta đau lòng, trong viện khắp nơi đều là máu tươi, đỏ sậm trên đất, bắn tung tóe lên vách tường...

Mùi máu nồng nặc tản ra trong không khí giống như những oan hồn chưa tiên tán, vẫn còn lẫn quẩn trong Vân môn.

Gió đêm thổi qua nhánh cây xào xạc, tiếng gió y như tiếng khóc nước nở...

Vân Tịnh Thư đứng yên, hai tay nắm chặt thành quyền.

Trên mặt không chút biểu tình nào.

Phẫn nộ, bi thương, ủy khuất, oán hận.

Không có. Một chút cũng không có.

Chỉ có hai mắt sáng quắc bắn ra ánh nhìn sắc bén, làm cho không ai dám nhìn thẳng vào hấn. Hấn dường như đã quên bản thân đang bị thương, cứ đứng yên bất động ở đó.

Ngôn Sơ Thất đứng sau hấn, yên lặng nhìn hai tay hấn lặng lẽ nắm chặt thành quyền.

Nếu là người khác nhìn thấy tình trạng bi thảm như vậy thì hoặc là tức giận phẫn nộ, hoặc là khóc to đầy đau thương. Khắp nơi đều là máu, đều là máu của người nhà hấn, của thân nhân hấn, là những người nuôi hấn không lớn, sớm chiều bên nhau...thế nhưng ngay khi máu của bọn họ đổ ra, hấn và bọn họ đã vĩnh viễn phân ly...Nàng cảm thấy hai mắt mình đã nhòe lệ nhưng hấn vẫn lạnh lùng đứng yên đó.

Quanh thân như có một tầng khí lạnh tỏa ra.

Vân Tịnh Thư đi tới.

Ngôn Sơ Thất cũng vội vàng bước theo.

Đại sảnh Vân môn cũng bị đóng kín, bên trong có ánh nến tỏa ra leo lét, lần này Vân Tịnh Thư không yên lặng nữa mà tiến lên đẩy cửa ra.

Mùi máu tươi nồng nặc xộc lên, còn có mùi thi thể thối rửa làm cho người ta hô hấp không thông.

Trong sảnh không có ai

Nói đúng hơn là không có ai còn sống.

Đại sảnh thi thể chất chồng, nghe nói sau đó tri phủ Yên Châu đã phái người tới xem xét tình hình nhưng vẫn giữ nguyên hiện trạng để chờ Vân Tịnh Thư về. Vì tôn trọng người chết nên bọn họ mới đốt nến trong đại sảnh, cũng chính vì vậy mà làm không khí chết chóc nơi này càng thêm dọa người

Ngôn Sơ Thất đứng bên bậc cửa.

Vân Tịnh Thư bước vào, đưa tay xốc một tấm vải trắng lên.

Ngôn Sơ Thất lập tức thối lui, quay đầu, mùi máu tươi gay mũi cùng bộ dáng thảm thiết của người chết làm nàng suýt chút nữa nôn mửa. Dù nàng cũng không phải chưa từng gặp qua cảnh chết chóc, tiểu thư tiêu cực lá gan cũng không nhỏ thế nhưng khi nhìn tình trạng thảm khốc của thi thể kia nàng không dám nhìn thẳng.

Thảm, rất thảm .

Tứ chi bị bẻ gãy vắn ngược ra sau lưng, một đường xé kéo dài từ ngực tới rốn, phơi bày toàn bộ lục phủ ngũ tạng ra ngoài, máu chảy đầm đìa làm cho người to gan nhất cũng không dám nhìn thẳng.

Sơ Thất cúi đầu

Vân Tịnh Thư lại tiếp tục kéo tấm vải trắng thứ hai, tinh tế xem xét.

Thi thể này còn thảm khốc hơn, có lẽ vì trúng độc nên toàn thân da thịt đều biến thành màu đen, máu trào ra từ hốc mắt, khóe miệng...

Bọn họ mở to hai mắt trừng trừng nhìn Vân Tịnh Thư, tựa hồ như đang kể lại thảm trạng ngày đó.

Vân Tịnh Thư cứ vậy giờ cho đến tấm vải trắng cuối cùng.

Ánh nền trên bàn leo lét

Ngôn Sơ Thất thấy Vân Tịnh Thư vẫn tiếp tục đi tới, liền do dự đi theo hần

Khỏa chu sa trên trán đỏ đậm như ngưng huyết châu

“Không có nương ta”

“Ân” Ngôn Sơ Thất mở to mắt

“Toàn bộ người trong nhà đều chết hết, chỉ không thấy nương ta” Vân Tịnh Thư nhẹ giọng nói “ tựa như thảm trạng năm đó, chỉ có một mình nương ta còn sống, lúc này cũng vậy, mọi người đều chết, chỉ còn nương ta”

Ngôn Sơ Thất nhú mày.

Nàng đương nhiên có nghe qua thân thể của Vân Tịnh Thư, hỏa chu sa trên trán hần cũng vì thế mà có. Nhưng vì sao hôm nay còn xảy ra thảm trạng này? Rõ ràng năm Vân Tịnh Thư mười hai tuổi đã giết sạch cả nhà cừu gia, vì sao mười lăm năm sau lại lặp lại bi kịch khi xưa? Ân oán giang hồ cứ vậy đến khi nào mới có thể giải?

“Là ai đã ra tay?” Ngôn Sơ Thất nhẹ giọng hỏi

Vân Tịnh Thư chậm rãi lắc đầu “ độc là của Đường môn, nhưng người không phải do bọn họ hạ thủ”

Sơ Thất nhíu mi “ sẽ không phải là...giống như những người đã đuổi giết người, cũng thuê sát thủ tới?”

Nàng bỗng nhiên nhớ tới tiểu nhị của nhóm Cận Mặc kia, nhớ lại khi Bạch Tử Phi thăm tra hấn, cảm giác có chút khả nghi. Hơn nữa, dường như sau khi Vân Tịnh Thư bị thương ở Ngôn gia thì mới ra tay với Vân môn, rõ ràng bọn họ đã biết hấn bị thương, không thể lập tức quay về cho nên thảm án này mới xảy ra.

Vân Tịnh Thư cau mày.

Ngôn Sơ Thất bỗng nhiên cảm thấy ngay góc tường có vật gì đó phát sáng, vội đi qua nhìn thử liền thấy một chiếc trâm cắm trên đất, bên dưới là một hàng chữ nhỏ được viết bằng máu “ Vân nhi, đến Đường môn...”

“Vân công tử, này.” Ngôn Sơ Thất kinh ngạc gọi

Vân Tịnh Thư đi tới, cúi đầu nhìn thoáng qua rồi đưa tay cầm lấy trâm cài, xoay người bước đi.

Ngôn Sơ Thất cũng vội vàng đuổi theo hấn.

Từ lúc tiến vào Vân môn rồi tới giờ rời đi, trên mặt Vân Tịnh Thư vẫn duy trì biểu tình trấn định, bình tĩnh, ánh mắt sắc bén, không có một chút yếu đuối hay bị thương.

Ngôn Sơ Thất đi bên cạnh hấn, nhìn sườn mặt anh tuấn của hấn...Lúc này nàng mới đột nhiên cảm nhận được nam nhân này thực kiên cường,

nàng từ nhỏ luôn được các ca ca yêu chiều, giờ đi bên cạnh hẳn bỗng nhiên
có chút yếu đuối

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 14

“Bọn họ bỏ trốn bọn họ bỏ trốn , tiên nhân bị bỏ rơi, tiên nhân bị bỏ rơi...” thanh âm náo nhiệt không ngừng vang lên.

Bạch Tử Phi ngồi trong xe ngựa, phần hân d0ắm tay vào vách xe, đến mức móng tay sắp long ra.

“Haha, bị bỏ rơi là bị bỏ rơi, không được yêu là không được yêu...”

An hồ ly hai mắt tỏa sáng, vui sướng khi người gặp họa, ra sức chế nhạo Bạch Tử Phi.

Ha ha, tiên nhân thì sao chứ? Chưa từng thấy hân kinh ngạc, tức giận như vậy nha. Trước kia Ngôn Sơ Thất đối với hân luôn là nói gì nghe nấy, chưa từng rời bỏ khỏi hân, lần này thì xong đời rồi, thể diện gì cũng bay hết mất rồi. Ha ha ha, tiên nhân, người cũng có ngày hôm nay ah.

Bạch Tử Phi trầm mặc, nhìn không gian tối đen ngoài cửa sổ.

Chẳng lẽ đây là sự yên lặng trước khi giống tổ bùng nổ, là bình tĩnh để chuẩn bị bộc phát? Hừ, công tử hân rõ ràng là thần, thần tiên thì không thể chém giết, cho nên...

Bạch Tử Phi quay đầu, vẻ mặt mang theo chút thần bí lại tươi cười tà ác “ Hoa hồ ly, người có biết đạo gần đây người ta có hành động đặc biệt gì với sủng vật không?”

Ân?

An hồ ly hồ ly lập tức dựng đứng hai lỗ tai lên

“có gì đặc biệt?”

“Ah, đó là hoạt động giải phẫu làm cho hồ ly được thành hồ ly cái, hồ ly cái thành hồ ly không được cũng chẳng cái, tuyệt đường sinh dục ah” Bạch Tử Phi duỗi tay ra, mạnh mẽ chụp lấy cổ An hồ ly “giác ngộ đi, Hoa hồ ly, hôm nay ta sẽ làm cho người trở thành hồ ly bất được bất cái”

“A! Không cần!” An hồ ly đột nhiên liên ý thức được, ra sức cùng vậy “tiên nhân, không muốn, không muốn đâu, người ta không muốn mất tiểu đệ đệ, người ta không muốn làm hồ ly bất được bất cái. Cứu mạng ah”

An hồ ly bị dọa đến hồn phách sắp tiêu tan, ra sức dẫy dụa, tình nguyện bị hấn bóp chết cũng không muốn bị biến thành hồ ly bị thiến.

“Chết tiệt, đừng kêu! Biết sợ thì mau câm miệng lại cho ta” Bạch Tử Phi buông tay, An hồ ly lập tức lúi vào một góc xe, đem hết tất cả quần áo phủ lên đầu.

Con hồ ly này cái gì cũng tốt nhưng lại quá mức ồn ào. Có đôi khi Bạch Tử Phi cảm giác không phải mình nuôi một con hồ ly mà là nuôi một ngàn con ruồi bọ, suốt ngày vo ve, ong ong là hấn sắp phát điên. Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư đột nhiên cỡi ngựa bỏ chạy, không ngó ngàn gì tới hấn đã làm hấn cảm tức muốn chết, Hoa hồ ly này còn cố tình đổ dầu vào lửa.

“Tiên nhân, người trong lòng khó chịu cũng đừng phát tiết trên người ta chứ” An hồ ly thấy hấn không có hành động gì, mới dám hé một chút góc áo để lộ ra nửa mặt hồ ly “người ta còn chưa sinh tiểu hồ ly lại tính toán xuống tay với tiểu đệ đệ của người ta”

An hồ ly vẫn chưa thôi kinh hách, tiên nhận thật là nếu lỡ sau này hấn không sinh ra được tiểu hồ ly thì nên tìm ai bồi thường đây?

Bạch Tử Phi liếc mắt nhìn nó “ người lo xa quá rồi đó, người tìm được hồ ly cái trước đ rồi mới nói”

Ngân mao hồ ly là phi thường hiếm thấy, thường chỉ xuất hiện trong rừng sâu nơi núi tuyết mà chúng cũng không thể sống thành bầy đàn, chỉ độc lai độc vãn. Cho nên đừng nói là tìm được hồ ly cái, có thể nhìn thấy một con khác đã là may mắn cỡ nào ah. Hơn nữa An hồ ly đã tu hành hơn một ngàn năm, tìm được một con xứng đôi với nó càng không dễ dàng gì.

An hồ ly lại cười rộ lên “ ta biết ngân hồ ly không dễ tìm nhưng mà không phải trên đời này có nhiều nữ nhân sao, ta có thể tìm một cô nương vừa xinh đẹp đáng yêu lại ngây thơ trong sáng, cùng nàng viết nên một bản tình ca...ô la la, chắc chắn sẽ là một truyền thuyết tình yêu chấn động lòng người ah”

“Người dám!” Đột nhiên Bạch Tử Phi tức giận vỗ mạnh xuống sàn xe “ An hồ ly, nếu người dám quyến rũ nữ tử nhân gian thì đừng trách bản tiên nhân ta không khách khí với người. Không có tiền đồ, nếu người động tới nàng thì có khác nào muốn mạng của nàng chứ?”

An hồ ly bị Bạch Tử Phi làm cho giật mình kinh hãi.

Bạch công tử từ khi bắt được nó tới giờ chưa từng có biểu tình như vậy. Nó tất nhiên biết, chuyện như thế không chỉ là cấm kỵ không được sáu giới công nhận mà còn có thể làm cho nữ tử kia có thể mất mạng nhưng mà nó chỉ tùy tiện nói thế thôi, hẳn cần gì có biểu tình nghiêm túc như vậy chứ?

An hồ ly mếu máo “ tuân mệnh tiên nhân, ta sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng mà tiên nhân thì sao?”

Bạch Tử Phi nhướng mi, có chút không hiểu

An hồ ly nhếch miệng “ nếu có nữ tử nhân gian yêu thần tiên thì phải làm sao?”

Bạch Tử Phi đột nhiên thấy chấn động.

Hắn hiểu vì sao An hồ ly lại hỏi như vậy, cũng biết mấy ngày qua hắn đã có chút quá lớn gan, quá tùy ý. Đã biết thời gian không còn nhiều nhưng mấy ngày qua hắn còn dùng dằng dây dưa...Phải nhanh chóng lấy lại tiên đan, nhanh chóng về lại thiên đình, khi đó khoảng thời gian ở nhân gian sẽ xem như là chút chuyện thoáng qua mà thôi.

Bạch Tử Phi trừng mắt liếc An hồ ly “ người bớt quan tâm lung tung đi, chuyện tiên giới khi nào tới phiên một hồ ly như người quản hả?”

An hồ ly lớn tiếng phản bác “ người ta chẳng qua lo lắng giùm thần tiên thôi, rõ ràng là trong lòng có quỷ mà”

“Người nói cái gì! Ta xem người không cần tìm hồ ly cái nữa, ta hiện tại liền giúp người thống khoái thôi” Bạch Tử Phi đột nhiên giơ tay lên, ánh hào quang lóe ra từ đầu ngón tay hắn, tiến thẳng về phía hồ ly

“A! Không cần! Tiên nhân! Ta không muốn thành hồ ly bị thiến...tiểu của ta...ah, ta cái gì cũng không nhớ rõ” An hồ ly té nhào trên sàn xe, còn không quên bổ sung “ ta mất trí nhớ”

Bạch Tử Phi nhìn bộ dạng của nó, bật cười thành tiếng “ hồ ly bại hoại, hù dọa một chút đã mất trí nhớ”

Nhưng mà...

Hắn quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bóng đêm đã tràn lan, trên trời muôn ngàn vì sao chiếu sáng lấp lánh, giống như muôn ngàn ánh mắt đang từ thiên đình nhìn xuống, theo dõi mọi

động tĩnh của nhân gian.

Hắn không thể đợi thêm được nữa, không thể theo bọn họ chạy loạn nữa.

Tiên đan, lần sau gặp lại Ngôn Sơ Thất hẳn nhất định phải lấy lại Hồn thể đan. Sơ Thất...chờ nụ hôn của ta đi

“Tới Vân môn rồi” xa phu đột nhiên hô lên

Bạch Tử Phi vội vàng xốc màn xe.

Xe vừa dừng lại, An hồ ly vốn đang nằm sõng soài trên sàn xe đột nhiên nhảy dựng lên, lao vào lòng Bạch Tử Phi, nhỏ giọng nói “ tiên nhân, có yêu khí”

Bạch Tử Phi đứng yên, trên mặt không có biểu tình vui vẻ hay tức giận gì, nhú mào, khỏe gặt đầu

Yêu khí.

Đúng vậy, hắn vừa xuống xe đã cảm nhận được mùi yêu khí rất nồng.

Yêu khí đó phát ra từ Vân môn, người bình thường không thể phát hiện ra nhưng hắn và An hồ ly đều dễ dàng nhận biết được. Yêu bóng đêm âm thầm phát ra rồi chậm rãi, dần dần lan tỏa, rồi bao phủ cả trang viên...

Yêu khí nồng đậm như vậy, e là trong trang viên không còn người sống, nơi này giống y như một tòa địa ngục, cực kỳ khủng bố, một khi đã bước vào thì không thể nào sống sót.

Bỗng nhiên nhìn thấy hai con ngựa một trắng một đỏ trước cổng, Bạch Tử Phi giật mình “ không tốt, bọn họ còn ở bên trong”

Hắn ôm An hồ ly, đi như chạy về phía cánh cửa.

Bỗng nhiên trong lúc đó, đại môn chi dật một tiếng, hai thân ảnh một uy phong, một lả lướt cùng nhau đi ra.

Phía trước là Vân Tĩnh Thư toàn thân đen như mực, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt tà khố giống như trong mắt đều không nhìn thấy ai. Ngôn Sơ Thất đi bên cạnh hắc bạch y trắng muốt, khoác ngoại bào màu tím, ánh mắt nhu hòa, nhìn thấy người bên ngoài thì khẽ liếc mắt nhìn một cái coi như chào hỏi. Trong mắt nàng hiện lên vẻ bi thương, cổ thương cảm kia dường như vẫn vây quanh nàng và Vân Tĩnh Thư, làm cho Bạch Tử Phi ngẩn người

“Sơ Thất” hắc đưa tay vẫy nàng

Ngôn Sơ Thất đi tới, mỉm cười yếu ớt

Bạch Tử Phi lòng đang như nở hoa, đột nhiên Vân Tĩnh Thư không nói lời nào, nhảy lên con ngựa màu đỏ, phóng đi.

Vì thế Ngôn Sơ Thất cũng không nói thêm gì, lập tức nhảy lên ngựa đuổi theo Vân Tĩnh Thư

“Uy uy, không phải đâu? Còn chạy? !” Bạch Tử Phi còn chưa kịp nói với Ngôn Sơ Thất câu nào chứ đừng nói là hôn đã phải trở mắt nhìn hai người bọn họ rời đi....

Giá!

Con ngựa tựa như được giải phóng khỏi nơi địa ngục, chạy như điên

“Không phải đâu? Còn?” Bạch Tử Phi mặt đen như đất nồi, hắc còn chưa nói hết câu nha...

“Ha ha! Tiên nhân, ta đã nói bọn họ bỏ trốn mà tiên nhân ngươi bị bỏ rơi mà “ An hồ ly lại hưng phấn chọc khoáy “ tiên nhân, ngươi xong rồi,

tiên đan không lấy lại được, không thể trở về thiên đình được, người xong rồi”

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh, tức giận túm cổ hồ ly “ người không câm miệng, trước khi ta xong thì ta sẽ cho người xong trước”

Bạch Tử Phi làm bộ đưa tay...

“A! Không cần!” An hồ ly lập tức sợ tới mức kêu to.

Hồ ly này thật đúng là tiện cách mà, biết rõ đánh không lại người ta, mà không chịu biết thân biết phận, cứ thích chọc ngoáy, nhất định phải nếm chút đau khổ khi bị người ta hù dọa thì mới an phận.

“Tiên nhân, người đừng tức giận, ta giúp người tìm bọn họ về là được rồi” An hồ ly thực lòng nói

“Tìm? Tìm như thế nào? ngay cả bọn họ đi đâu ta cũng không biết” Bạch Tử Phi càng nghĩ càng cảm thấy tuyệt vọng, chẳng lẽ Hồn thể đan... ah, không phải, là Ngôn Sơ Thất, nàng thực sự cùng Vân Tịnh Thư chạy trốn sao?

“Sẽ đuổi kịp mà, người trước tiên lên ngựa đi” An hồ ly chỉ huy

Bạch Tử Phi chỉ con ngựa hỏi “ leo lên ngựa làm gì? Ta nói trước với người, ta sẽ không cỡi ngựa, ta không biết võ công, ta cũng không phải đại hiệp, ta có chứng sợ cỡi ngựa ah”

“Yên tâm đi” An hồ ly trấn an hẳn “ có ta ở đây, tất cả súc vật ta đều có thể giúp người thu phục, mau lên đi”

Bạch Tử Phi lần này đành theo sự chỉ huy của An hồ ly, đành phải đi tới bên con ngựa nhưng lưng ngựa rất cao, hẳn là không có võ công, không

thể giống như hai người kia, nhún chân một cái là leo lên tới vì thể đành phải trèo lên xe...

An hồ ly từ trong ngực hấn nhảy lên mình ngựa, lúu rúu bên tai con ngựa một hồi.

Con ngựa nhẹ nhàng dậm chân, hí lên một tiếng.

An hồ ly xoay người, nhe răng cười với Bạch Tử Phi “ tốt lắm, nó đã đáp ứng ta sẽ mang chúng ta đuổi theo bọn họ. Nó vừa nói con ngựa Sơ Thất tiểu thư cỡi là biểu muội của nó, cho nên nó có thể ngửi được hương vị, khẳng định có thể đuổi kịp. Tiên nhân, mau lên đây đi”

Được rồi, được rồi.

Bạch Tử Phi thực sự là bị ép buộc nhưng cũng đành chịu.

Hắn là Giang Nam đệ nhất kỳ tài, lại là tiên nhân hộ đàn của thiên đình thế nhưng hôm nay lưu lạc tới mức phải nhờ vào một con ngựa. Haiz, các đại hiệp nhân gian, các người cũng biết gây sức ép ghê, ở nhà ăn ngon ngủ yên, tìm thê tử mà tâm sự không chịu lại cứ thích cả ngày chém chém giết giết, vậy mới thấy vui sao?

Bạch Tử Phi nhìn lưng ngựa mà nước mắt lưng tròng, nào biết trên đó không có yên, trơn lu. Hắn cố gắng vẫn không thích ứng, An hồ ly vẫn luôn miệng thúc giục “ tiên nhân, mau một chút đi, còn chần chờ sẽ đuổi không kịp”

“Được rồi được rồi, ta xong rồi đây” Bạch Tử Phi lập tức ổn định

“Được, chúng ta xuất phát, tuần mã, đi thôi” An hồ ly cúi đầu ra lệnh.

Con ngựa hưng phấn hí vang một tiếng rồi chạy như bay.

Được cho bọn họ biết lợi hại của nó, biết thế nào là một ngày đi ba ngàn dặm ah.

Phong khiêu khiêu hề mã minh, tráng sĩ vừa đi hề.

Từ từ!

Tiếng vó ngựa xa, nhưng mà tráng sĩ. Tráng sĩ!

Bạch Tử Phi ngồi bệt trên đất, lệ rơi đầy mặt “ tráng sĩ còn chưa lên ngựa ah”

Ô ô ô, con ngựa điên kia, chạy gì mà nhanh vậy, còn hí to nữa, làm hấn giật mình té xuống đất, hai cái móng lại sắp nở hoa rồi, còn chưa kịp kêu một tiếng, ngựa kia đã chạy như điên...

Thực sự đại hiệp không phải dễ làm nha

“Hoa hồ ly, người quay lại cho ta!”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Thực trung Đường môn, trên giang hồ đồn đãi là nơi thần bí nhất, là đại môn phái đứng đầu, công phu dụng độc bậc nhất, đệ tử hoạt động rất ít trên giang hồ, làm việc quý bí, xuống tay tàn nhẫn, một khi bị người Đường môn nhắm trúng thì không thể sống nổi. Như vậy Đường môn bị rất nhiều người để ý, nhưng người trên giang hồ cũng không dám vượt râu hùm, sợ đâu trong lúc bất tri bất giác trúng phải Vô ảnh độc nổi tiếng của Đường môn thì tánh mạng khó bảo toàn.

Khi Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất bốn ba một mạch suốt ba trăm dặm từ Yên Châu tới Đường môn thì trời cũng đã ngả về chiều, ánh hoàng hôn trải dài khắp mặt đất.

Ánh tà dương chiếu rọi lên đại môn của Đường môn, làm cho bậc thang cao cao cũng nhuốm ánh sáng màu cam như là thiên đường. Đường môn là danh môn đại phái, khí thế sừng sững lại như được che bởi một tầng bí mật. Đứng ở chân núi nhìn lên cánh đại môn được sơn son mấy chục năm không phai, cảm giác Đường môn cao cao tại thượng, tự tin và đầy khí thế.

Ngôn Sơ Thất nghiêng người nhìn Vân Tĩnh Thư.

Hắn vẫn lặng yên đứng nhìn.

Dọc đường đi hắn cũng không nói một lời như bây giờ, chỉ cau mày giống như đang đắm chìm trong thế giới của mình. Tới Đường môn rồi, vẻ mặt của hắn vẫn lãnh liệt như cũ, ánh mắt vẫn sắc bén...ánh mắt đó làm người ta phải sợ hãi, phải lùi bước...

Ngôn Sơ Thất khẽ kéo tay áo hăn

“Vân công tử, sự vô tuyệt đối, trước khi chưa rõ ràng mọi chuyện đừng quá manh động” nàng không biết vì sao lại thấy sợ hãi ánh mắt của hăn.

Có lẽ mười mấy năm trước, khi hăn mới mười hai tuổi, đối mặt với cừu môn diệt gia cũng có biểu tình như vậy. Tuấn tú nhưng cũng rất lạnh khốc, làm nàng có chút sợ hãi.

Vân Tịnh Thư không có trả lời nàng.

Nhưng hai thanh lưu tinh truy nguyệt kiếm trên lưng hăn hơi run run.

Bỗng nhiên ngay lúc đó đại môn Đường môn vang lên, một đội mặc đồng phục màu xanh xuất hiện, xếp hàng dọc theo lối bậc thang, ngăn cản hai người...

Một nam tử bộ dáng là người cầm đầu, tay cầm kiếm, lớn tiếng hô “dưới chân núi là người nào, mau báo danh tính, Đường môn không phải là chỗ có thể tùy tiện xông bừa...”

Ngay lúc nhóm người Đường môn xuất hiện, Ngôn Sơ Thất cảm thấy bên mình hiện lên một đạo thanh quang, lưu tinh truy nguyệt kiếm trong tay Vân Tịnh Thư lóe lên, lập tức tiến về phía bậc thang cao cao.

Kiếm kia pháp nhanh như chớp, sáng như sao làm cho người ta nhìn không rõ, chỉ cảm thấy trước mắt như có muôn ngàn ánh sao

“người tới làm loạn...chết” nam tử kia còn chưa nói hết câu thì đã bị lưu tinh truy nguyệt kiếm đặt ngang yết hầu.

Thanh sam nam tử hít một ngụm khí lạnh.

Hắn hầu như còn chưa nhìn thấy gì, nam nhân này đã xuất hiện trước mặt hắn, còn kề kiếm vào cổ hắn nữa. Nhóm hộ vệ vừa rồi còn xếp hai hàng dọc trên bậc thang giờ đã nằm xếp lớp như cá mè, có kẻ gãy tay, có người bị thương ở vai....Chu Sa công tử...Chu Sa công tử đúng như trong lời đồn, thần bí mà khủng bố. Lưu tinh truy nguyệt kiếm trong tay hắn so với sao sa còn nhanh hơn, so với tia chớp còn mạnh mẽ hơn, mấy chục người còn chưa kịp phản ứng, nháy mắt đều bị đánh ngã.

Nam nhân này...quá mức khủng bố, quá cường đại.

Lưu tinh truy nguyệt kiếm trong tay Vân Tĩnh Thư vẫn đặt trên cổ thanh sam nam tử tỏa ra hàn quang, lạnh như băng “kêu chương môn của các người ra gặp ta”

Thanh sam nam tử sợ hãi “chương môn...chương môn...không có”

Cổ tay Vân Tĩnh Thư khẽ run lên

Lưỡi kiếm sắc bén liền cửa nhẹ qua cổ hắn, máu tươi phụt ra...

Thanh sam nam tử lập tức đau đến kêu to, “Kiếm hiệp tha mạng! Chương môn đang ở bế quan tu luyện, ta mang bọn người đi vào. Đi vào.”

Thanh sam nam tử bị dọa sợ, vội thối lui từng bước vào trong.

Vân Tĩnh Thư áp giải hắn đi vào theo.

Ngôn Sơ Thất cũng vội vàng đi theo.

Bên trong Đường môn được bố trí cực kỳ lịch sự, tào nhã, các góc sân đều được trồn đầy trúc, con đường đá thông đến đại sảnh quanh co trong rừng trúc, không thấy rõ phía trước. Bên trong vẫn yên tĩnh như không ai

phát hiện tình cảnh thảm khốc vừa rồi ngoài cửa, không ai lên tiếng cũng không ai xuất hiện để hỗ trợ.

Loại này im lặng, làm cho Sơ Thất cảm thấy thập phần quái dị.

Khi Vân Tĩnh Thư áp giải thanh sam nam tử đi vào con đường đá trong rừng trúc được vài bước thì vang lên những tiếng động rất nhỏ, lá trúc hai bên cũng đột nhiên run lên. Ngôn Sơ Thất liền bước vọt lên, quát to một tiếng

“Cẩn thận!”

Trong rừng trúc đột nhiên có hàng ngàn, hàng vạn ám, tiễn phóng ra, giống như mưa sa, thẳng hướng Vân Tĩnh Thư đánh tới.

Sơ Thất lập tức vọt tới bên cạnh Vân Tĩnh Thư, ngọc bích kiếm trong tay run lên.

Kiếm hoa ào ạt xuất hiện, ngăn cản toàn bộ ám tiễn.

Vân Tĩnh Thư cũng lắp bắp kinh hãi, vẫn nghe nói Đường môn không chỉ là cao thủ dùng độc mà còn là chuyên gia ám khí, bây giờ thì đã được mục sở thị rồi. Hắn vội vàng huy động lưu tinh kiếm trong tay, ngăn cản loạt ám tiễn khác cũng không để ý tới việc khống chế thanh sam nam tử nữa, thanh sam nam tử lập tức nhảy vào rừng trúc, thoáng chốc đã mất dạng.

Đình đình đang đang, ám tiễn đụng phải kiếm quan của hai người đều lập tức rơi xuống đất

Ngôn Sơ Thất đứng bên cạnh Vân Tĩnh Thư, an ủi hắn “ Đường môn nhiều ám khí, cẩn thận một chút”

“Ân.” Vân Tĩnh Thư gật đầu, đáp lại chỉ một từ.

Ánh mắt hần tràn đầy phần nộ, lại lạnh lùng giống như có thể đông lạnh người trước mặt. Ngôn Sơ Thất thấy hần như vậy càng thêm lo lắng, hần cứ như thế thì sẽ không được tỉnh táo, không cảm giác được nguy hiểm. Nàng đi cùng hần là muốn tìm cơ hội khuyên hần, nhưng không biết vì sao khi cùng hần xông vào Đường môn thì ý muốn được cùng hần kề vai sát cánh chiến đấu càng lúc càng mãnh liệt. Giống như bây giờ, nhìn hần phần nộ, điều duy nhất nàng có thể giúp là ở bên cạnh, bảo vệ hần.

Ngôn Sơ Thất nắm chặt ngọc bích kiếm trong tay.

“Dừng, dừng, dừng...”

Thanh âm cực lớn vang lên thảm thiết từ ngoài cửa Đường môn truyền tới.

Theo tiếng kêu này là tiếng vó ngựa dừng lại.

Loảng xoảng.

Đột nhiên liền truyền đến tiếng một vật bị hất tung, dừng lại ở bậc thang của Đường môn ...

Bạch Tử Phi ngồi trên bậc thang, cảm giác mông của mình nát như tương, ê ẩm rãi ròi...

“Tiên nhân, người có khỏe không?” Ghé vào đầu ngựa, An hồ ly lo lắng hỏi han.

“ Ta tốt...ta tốt...Ta tốt lắm” Bạch Tử Phi đột nhiên quay sang, lệ rơi không ngừng “ người nhìn xem, ta như vậy có thể gọi là tốt không?”

An hồ ly nhìn hần bộ dáng bầm dập thì giật mình kinh hãi “ ách..thoạt nhìn...cũng hoàn hảo mà...A, tiên nhân, người lần sau có đi tróc yêu dùng

hình tượng này đi, cam đoan bọn họ chỉ liếc nhìn một cái cũng đã bị hù chết”

“Người câm miệng! Hoa hồ ly đáng chết, người muốn hại chết ta có phải không?” Bạch Tử Phi tức nổ đom đóm mắt nhưng không còn chút khí lực để phát tác.

Hắn cỡi ngựa suốt ba ngày ba đêm rồi nha. Ô, ô, không thể tưởng tượng được tiên nhân như hắn cũng có lúc vất vả như vậy, các đại hiệp nhân gian, các người không phải là người ah. Các người mỗi ngày ngồi trên lưng ngựa chạy loạn không thấy đau cũng chẳng biết mỏi sao? hắn thực hoài nghi mộng của bọn họ đều bằng sắt, nếu không thì sẽ giống như hắn vậy, mộng không nứt thành tám cánh hoa thì cũng sớm bị bệnh trĩ rồi ah... Quá nhiều chứng cứ cho thấy đại hiệp không phải người thường rồi nha.

“Tiên nhân, người nói vậy là không đúng rồi, ta làm sao muốn hại người, ta và con ngựa đều là có lòng, muốn giúp người đuổi theo Sơ Thất tiểu thư ah. Bởi vì người luôn kêu đau mộng mỏi lưng, nếu không nó còn chạy nhanh hơn” An hồ ly thân thiết sờ đầu con ngựa “ hơn nữa nó cũng rất khách khí với người nha, vừa rồi người vừa kêu dừng, nó cũng lập tức dừng lại cho người rồi còn gì”

Phốc!

Bạch Tử Phi thật muốn hộc máu.

Vậy là gọi là khách khí sao? nhìn thấy mục tiêu còn không dừng lại mà lỗ mãng hất chủ nhân té cái thùng vậy sao?

“Phải các người đều đối với ta rất tốt, tốt đến không còn gì để nói “ Bạch Tử Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói

An hồ ly vừa vặn đứng trên đầu ngựa nên nhìn thấy rõ tình cảnh ngay trước đại môn của Đường môn, lập tức hô to thất thanh “ tiên nhân, người

xem, có rất nhiều người chết”

Bạch Tử Phi lập tức đứng dậy, nhìn thoáng qua

“Không, bọn họ không có chết, chỉ là bị đánh trúng chỗ hiểm, hôn mê một lát thôi”

Xem ra là do Vân Tĩnh Thư ra tay, đường kiếm tinh tế như thế chỉ có thể do lưu tinh truy nguyệt kiếm trong tay hãn mới có thể làm ra.

Bạch Tử Phi không khỏi nhíu mày “ còn tưởng rằng tên kia sát sinh quá nhiều, thế nào cũng bị đày xuống địa ngục chịu nỗi khổ luân hồi, không ngờ hãn cũng còn một chút thiện tâm, không hạ sát thủ với người vô tội”

An hồ ly từ trên đầu ngựa nhảy vào lòng Bạch Tử Phi

“Tiên nhân nói Vân công tử phải không?”

“Ân, đúng vậy. Hãn trên người nợ máu quá sâu, ta cuối cùng cảm giác hãn về sau sẽ chịu khổ rất nhiều”

An hồ ly nhìn hãn, có chút thất vọng, lắc đầu “ tiên nhân, người quả nhiên y như Sơ Thất tiểu thư đã nghĩ. Tiên nhân, không phải ta nói người nhưng mà chuyện long dương chi phích dù là ở tiên giới cũng không bị xem trọng ah”

Bạch Tử Phi lại suýt chút nữa hộc máu

“Câm miệng, Hoa hồ ly chết bầm kia” một tiểu nữ nhân kia đã làm hãn đau đầu lẩn rồi, giờ lại thêm con hồ ly mất trí nhớ bại hoại này nữa.

“Không tốt, Đường môn có yêu khí”

“Ân, ta cũng cảm ứng được .” An hồ ly lập tức nép sát vào ngực Bạch Tử Phi hơn.

“Sơ bảy bọn họ đang bị nhốt bên trong, chúng ta mau vào đi” Bạch Tử Phi không còn bộ dáng đùa giỡn nữa mà cực kỳ nghiêm túc, An hồ ly cũng không dám trêu chọc nữa, cả hai cấp tốc chạy vào Đường môn.

Vừa vào trong đã cảm giác như thiên địa xoay chuyển, cả năm giác quan đều hầu như không còn, cả người như lạc vào vùng sao sa

“Không tốt, yêu khí rất lợi hại. Hoa hồ ly, mau điều tức, cảm ứng nơi của bọn họ đi” Bạch Tử Phi dùng tay che hai mắt để tránh bị ảo cảnh trước mắt làm lạc phương hướng.

An hồ ly cũng không dám làm loạn, vội vàng nhắm mắt, nhanh chóng điều tức

“Ở hướng tây nam, bọn họ bị vây khốn trong ảo giác”

An hồ ly đã lập tức có kết quả

Bạch Tử Phi nhanh chóng mang theo nó đi về phía tây nam

Rừng trúc của Đường môn hoàn toàn không gây khó khăn cho bọn họ, cũng không có ám khí bắn ra. Cả hai nhắm mắt lại, cứ như đi vào chỗ không người, nhanh chóng tới chỗ Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư bị vây khốn.

Vân Tịnh Thư cùng Ngôn Sơ Thất cầm kiếm sóng vai với nhau, đang bị vây trong rừng trúc. Bọn họ vốn đi theo đường đá nghĩ rằng sẽ nhanh chóng tới phòng nghị sự của Đường môn, nào đâu biết rằng lại lạc lối, càng chạy càng xa, càng xa thấy hoa ăng. Đáng sợ nhất là bọn họ không có đường lui, bởi vì bọn họ vừa đi được vài bước, con đường phía sau lập tức bị phá hỏng. Bọn họ giống như đã xông vào một mê cung, số ruột thế nào,

phần nộ ra sao...cũng đều không thể tìm được lối ra. Thậm chí trong rừng trúc còn có rất nhiều ám khí, sơ suất một chút là đi báo danh với Diêm Vương gia ngay.

Ngôn Sơ Thất cầm ngọc bích kiếm, vừa thối lui một bước. Bá, một tiếng vang nhỏ đã vang lên.

Vân Tịnh Thư gần như theo bản năng duỗi tay ra “cẩn thận”

Một lưỡi dao sắc nhọn liền sượt qua cổ Ngôn Sơ Thất.

Nếu không phải Vân Tịnh Thư đứng lúc kéo nàng lại thì nàng đã bị lưỡi đao kia cắt vỡ yết hầu.

Ngôn Sơ Thất ngã vào lòng Vân Tịnh Thư, vẫn chưa hoàn hồn.

Hương vị sạch sẽ mà nhẹ nhàng khoan khoái trên người hân bao phủ khắp người nàng.

Ngôn Sơ Thất biểu tình cứng đờ.

Ngoài trừ phụ thân, các ca ca cùng Bạch Tử Phi, nàng chưa từng gần gũi một nam nhân nào khác, thì ra ngoài bỏ cảm giác ấm áp của gia đình thì đối với nam nhân khác sẽ có một loại cảm giác khác. Không giống Bạch Tử Phi bướng bỉnh, vui vẻ, cái ôm của Vân Tịnh Thư dày rộng, lãnh ngạnh, nàng ngã vào lòng hân, có cảm giác như mình không còn là một nữ hiệp võ công cái thế mà là một tiểu nữ nhân nhỏ xinh, cần được che chở.

Chuyện này đối với Ngôn Sơ Thất đúng là ngoài ý muốn.

Nàng rất không quen với cảm giác này, lại không biết vì sao chỉ khi ở bên cạnh Vân Tịnh Thư mới có cảm giác như vậy.

Còn chưa kịp suy nghĩ thì đã nghe phía sau có tiếng la

“Vân Tịnh Thư, Ngôn Sơ Thất, Tử Phi tới ...”

Bạch Tử Phi đang chạy như điên tới.

Chữ còn lại bị ghen trong cổ họng

Đôi mắt to linh động, ánh mắt sợ hãi...

Bạch Tử Phi không biết vì sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau xót.

Ngôn Sơ Thất nhìn thấy Bạch Tử Phi đột nhiên tỉnh táo lại, nhảy ra khỏi vòng tay của Vân Tịnh Thư.

Động tác này càng làm Bạch Tử Phi đau lòng hơn, nếu nàng vẫn nép vào ngực Vân Tịnh Thư thì không sao, hẳn có đau đến mấy thì xoay người đi cũng sẽ quên.

Nhưng mà nàng lại lập tức đẩy Vân Tịnh Thư ra.

Trong đầu Bạch Tử Phi trăm ngàn suy tư ngổn ngang, cõi lòng tan nát...

“Sao ngươi lại tới đây?” Ngôn Sơ Thất thanh âm có chút mất tự nhiên, giống như mình đã làm chuyện gì xấu hổ hay có lỗi.

Bạch Tử Phi giống như đang suy tư, không nghe được lời nàng

“Tiên nhân, tiên nhân ngươi làm sao vậy?” An hồ ly thấy vậy, vội vàng nhắc nhở Bạch Tử Phi “ tiên nhân, đừng ngăn người, chúng ta trước tiên phải đưa bọn họ rời khỏi mê cung”

Bạch Tử Phi lúc này mới bừng tỉnh, không hỏi thêm gì mà dùng biểu tình nghiêm túc, đứng đắn nói “ Đường môn yêu khí rất nặng, nơi này lại là mê cung ảo giác, các người bị cảnh trí trước mắt mê hoặc cho nên không

thể đi ra được. Các người nghe ta, nhắm mắt lại, đi theo bước chân của ta là có thể rời khỏi nơi này”

Vân Tịnh Thư nhú mày, hắc không ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Bạch Tử Phi nhưng lại giật mình vì người này trước kia ở Ngôn gia đã cứu mạng hắn, coi như là kỳ tài y thuật, lúc này lại có thể cảm ứng được yêu khí là sao?

“Cảm thấy ta giống như đạo sĩ bắt yêu phải không?” Bạch Tử Phi giống như đọc được tâm tư của hắn “ giống như người biết, ta là Giang Nam đệ nhất kỳ tài, học vấn của ta sâu không lường, thứ người không biết còn nhiều lắm. Mau nhắm mắt lại đi theo ta”

Bạch Tử Phi cũng không muốn nhiều lời, một bên giữ chặt Vân Tịnh Thư, một bên nắm tay Ngôn Sơ Thất, bả bọn họ nhắm mắt lại, rồi dùng đầu đánh lên vách tường đá.

Vân Tịnh Thư cùng Ngôn Sơ Thất đều bị hành động của hắn làm cho giật mình kinh hãi, đó là vách tường ah, sao có thể đập đầu lên đó chứ?

Đang tính lên tiếng hỏi thì đột nhiên lá trúc xao động mạnh, giống như bên trong có quái vật đang giãy dụa...

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cẩn thận!” Bạch Tử Phi đương nhiên có thể cảm ứng được động tĩnh trong rừng trúc, yêu khí cách bọn họ ngày càng gần, ngày càng mãnh liệt. Hẳn hét lớn một tiếng, mang theo Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất lui lại hai bước.

Bọn họ còn chưa đứng vững, trong rừng trúc liền nhảy ra một vật thể xanh biếc, giống y như được bện từ muôn ngàn lá trúc mà thành, nhưng nếu thấy nó xác biếc nghĩ rằng rất đáng yêu thì sai lầm rồi. Bởi vì nó to gấp ba lần bọn họ, miệng há rộng như cái bồn máu, răng nanh lòi hết ra ngoài giống như đang muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ, lá trúc cũng theo đó mà ào ào rơi xuống đất.

Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy nên giật mình sợ hãi.

Bạch Tử Phi lại trấn định dị thường, lập tức nói với bọn họ “ các người ở phía trước, ta ở sau, không phải là sợ nó, dù nó có là yêu thì chẳng qua chỉ là trúc yêu, chỉ cần nghe lời ta, đâm trúng mệnh môn xương sống của nó thì nó lập tức mất mạng”

Bạch Tử Phi nói xong thì vọt ra sau lưng bọn họ.

Yêu quái mày lục trước mắt quát to một tiếng, tấn công bọn họ.

Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất mặc dù trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn trấn định tinh thần, huy động kiếm trong tay, bọn họ hòa đại hiệp giang hồ đương nhiên sẽ không sợ hãi yêu quái này nọ.

Bạch Tử Phi đứng sau lưng bọn họ, ngay lúc hai người hành động thì miệng cũng lầm bầm một câu, cánh tay trái hần gác lên người Vân Tĩnh Thư, tay phải thì khoác lên vai Ngôn Sơ Thất, một đạo ánh sáng đột nhiên hiện lên ngay đầu ngón tay của hắn, giống như dòng nước ấm chảy vào cánh tay Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất.

Hai người ngay lúc huy kiếm cũng thấy được một đạo ánh sáng toát ra từ kiếm của bọn họ.

“Ah.....” yêu quái trong rừng trúc la to xông lên

Hai luồng kiếm quang như lưu tinh đồng thời xuất hiện

Bá!

Yêu quái trong rừng trúc lập tức bị đâm trúng, vỡ vụn, trăm ngàn lá trúc bay lá tả...

Bạch Tử Phi lập tức giữ chặt Vân Tĩnh Thư cùng Ngôn Sơ Thất, hét to một tiếng “ đi”

Ba người hăng hái hướng về phía bức tường đen mà đi.

Ngôn Sơ Thất có chút sợ hãi, đột nhiên đưa tay lên

Hừ!

Không hề có đau đớn như trong tưởng tượng.

Bọn họ giống như xuyên qua màn nước, lập tức thoát khỏi mê cung, rừng mắt cũng không thấy đâu, thay vào đó là đại sảnh nghị sự của Đường môn đang ở trước mắt.

“A! đã thoát được rồi” Ngôn Sơ Thất đưa tay lên ngực, nhin không được cảm thán một câu

Vân Tịnh Thư cúi đầu, nhìn thoáng qua lưu tình kiếm trong tay

Hai người cùng quay đầu nhìn Bạch Tử Phi ở phía sau

Bạch Tử Phi đang vội vàng che giấu An hồ ly trong ngực, lập tức ngẩng đầu, đưa hai ngón tay làm thành hình chữ v, vẻ mặt tươi cười sáng lạn.

Hai người kia đều trừng mắt nhìn hần, rõ ràng là có nhiều điều muốn hỏi hần nhưng vẫn chỉ là yên lặng

“.....”

“.....”

Bạch Tử Phi tươi cười đều nhanh cứng lại, vừa thấy hai người bọn họ là hần liền cảm thấy mình sắp bị nội thương vì ghen “ được rồi, được rồi, ta biết các người muốn hỏi cái gì. Ta chẳng qua là ở nhà có đọc qua một ít kỳ môn độn thuật, tiểu yêu, chú ngữ gì đó cũng biết một chút, nhưng ta lại không biết võ công nên dù biết chú ngữ cũng không đánh lại, hơn nữa bây giờ có các người ở trước, ta ở phía sau, không phải rất tốt sao? ba người chúng ta hợp lại đảm bảo là thiên hạ vô đối ah”

Bạch Tử Phi hưng phấn tới mức giơ tay lên, muốn cùng hai người bọn họ vỗ tay hoan nghênh.

Vân Tịnh Thư hơi thu tay lại rồi quay người rời đi.

Ngôn Sơ Thất mỉm cười yếu ớt với hần rồi cũng quay người rời đi.

Chỉ còn Bạch Tử Phi đáng thương, giơ tay lên tới môi mà chẳng ai thèm đoái hoài, hần tức tới mức suýt bị nội thương. Hai cái hủ nút kia lúc nào cũng như vậy, hần tốt xấu gì cũng cỡi ngựa bôn ba suốt ba ngày để tới

đây cứu bọn họ, thế mà bọn họ lại bày ra vẻ mặt như thế với hân. Nói thêm một câu thì chết sao? vỗ tay một cái thì chết sao?

Bạch Tử Phi thật sự đã bị bọn họ đả bại .

Nhưng thực sự cũng không trách được với thái độ của Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất.

Bởi vì vừa qua khỏi mê cung rừn rúc, đại sảnh nghị sự của Đường môn đã ở trước mắt, lại giống như có người đã sớm biết bọn họ sẽ tới nên đã mở rộng cửa chờ, còn có hai nha hoàng mặc xiêm y màu vàng mỉm cười nghênh đón bọn họ.

Thực tò mò, sau mê cung thì sẽ tới cái gì nữa đây?

Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất tuy ngạc nhiên nhưng vẫn đi tới

Bạch Tử Phi gọi với theo “ uy, các người đi đâu...từ từ chờ ta nha”

Bước vào đại sảnh nghị sự của Đường môn, nơi này bố trí thanh lịch, u tĩnh, không có vẻ tục khí xanh đỏ vàng tím mà tươi mát khác biệt. Trong nghị sự treo toàn màn màu vàng mỏng, thoang thoang hương hoa sen, thậm chí trong sảnh còn có một cái ao nhỏ, trong đó hoa sen trắng đang nở rộ...

Hương hoa sen này dường như có chút quen thuộc?

Vân Tĩnh Thư hơi nhíu mày

“Uy, đại sảnh Đường môn bố trí thành như vậy không phải quá mức nữ tính sao?” Bạch Tử Phi cũng vừa tới, vừa hít mũi vừa ồn ào nói “ chẳng lẽ chương môn Đường môn là nữ nhân?”

Ngôn Sơ Thất hơi nhíu mi “ Đường môn luôn rất thần bí, chưa từng thấy chương môn của bọn họ xuất hiện, là nam hay là nữ cũng không đoán được”

Hừ, bày đặt thần thần bí bí làm gì kia chứ?

An hồ ly trong ngực Bạch Tử Phi đột nhiên ngo ngoáy, giống như không được thoải mái. Bạch Tử Phi đặt tay lên ngực, nhẹ nhàng vỗ về trấn an nó, không ngờ toàn bộ lông mao của nó đều dựng thẳng đứng, tựa như trong đại sảnh có yêu khí rất mạnh.

“Ha ha ha! Vân nhi, chẳng lẽ người ngay cả di nương cũng quên rồi sao?”

Bỗng nhiên thanh âm mềm nhẹ như mây thêm tiếng cười vang lên, rèm che màu vàng hướng bắc nam tầng tầng lớp lớp được kéo lên, ngồi trên cao ở giữa phòng nghị sự chính là gương mặt Vân Tịnh Thư rất quen thuộc

Vân Tịnh Thư chau mày “ là người?”

“Di, là ai? Di nương?” Bạch Tử Phi tò mò hỏi “ uy, người là tiểu thiếp thứ năm của cha hử sao?”

Thiếu phụ ngồi trên ghế chúa tọa tức giận tới mức suýt ngã nhào xuống đất, phẫn hận vỗ vào thành ghế “ ta không phải là tiểu thiếp thứ năm của cha hử, di nương là a di, ngu ngốc”

“Ha ha, thì ra là a di. Ai biểu người không nói rõ ràng, ta còn nghĩ người là tình nhân cũ của cha hử trước kia nha. Thất lễ, thất lễ” Bạch Tử Phi liền chấp tay thi lễ.

Thiếu phụ quả thực sắp bị tên tiểu tử này làm cho tức chết, nhưng lại không thể phát tác, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Ba người này thoát nhìn tuy bình thường nhưng có thể xông qua mê cung của nàng, định lực của tiểu tử áo trắng này không thể coi thường, mà Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất lại là đánh khắp thiên hạ không đối thủ...

Thiếu phụ mỉm cười nhìn bọn họ, tuy tuổi không còn nhỏ nhưng mái tóc vẫn đen bóng, trên mặt không một nếp nhăn...

“Vân nhi, người ngay cả Diệp Từ di nương cũng không nhớ rõ sao? Năm đó khi nương người sinh người, ta còn từng ôm qua người nha”

Vân Tịnh Thư vẻ mặt hơi thay đổi “ tại hạ từng nghe mẫu thân nhắc qua, năm ta ba tuổi, người từng đến Vân môn, giúp đỡ cho mẫu thân rất nhiều”

“Đương nhiên. Ai biểu mẫu thân người là sư tỷ của ta chứ?” Diệp Từ nhìn Vân Tịnh Thư, đứa trẻ vẫn còn trong nôi năm đó giờ đã là một thiếu niên anh tuấn tiêu sái, đáng tiếc...

“Nếu là chỗ quen biết thì có gì cứ nói ra là được” Bạch Tử Phi biết Vân Tịnh Thư có miệng ăn mà không có miệng nói liền tự nguyện làm người phát ngôn “ Diệp chương môn, mấy ngày trước Vân môn đã xảy ra chuyện, không biết người có biết hay không? còn có, Vân Tịnh Thư dọc đường đi luôn bị người ta đuổi giết, còn hạ độc của Đường môn, người có biết hay không?”

“Nga, có chuyện này sao?” Diệp Từ mở to mắt “ độc của Đường môn ta không có dùng lung tung, chuyện Vân môn ta cũng không hề hay biết nhưng nếu các người đã hỏi, ta thân là di nương của Vân môn không thể không để ý tới rồi. Như vậy đi, các người trước hết hãy nghỉ ngơi một chút, ta sẽ cho người của Đường môn dò la tin tức trên giang hồ rồi nói cho các người biết, được không?”

Diệp Từ nói nghe rất có đạo lý, rất quan tâm nhưng không biết sao vẫn làm người ta có chút không thoải mái.

Vân Tịnh Thư không lên tiếng, lưu tinh truy nguyệt kiếm vẫn lăm lăm trong tay, lạnh lùng nhìn trước mắt. Tình cảnh Vân môn bị diệt môn trong một đêm vẫn còn in sâu trong đầu hắc, vốn nghĩ tới Đường môn sẽ tìm

được kết quả không ngờ lại gặp được sư muội của mẫu thân, trong lúc nhất thời đánh không đánh được, hỏi cũng không hỏi được gì, cũng không biết phải làm sao

“Được, cứ quyết định như lời Diệp chương môn nói đi” Bạch Tử Phi vỗ tay, quyết định thay hai người bọn họ.

Hai người này, đánh nhau thì giỏi chứ nói chuyện thì...cho nên, có chờ bọn thêm ba canh giờ nữa cũng chẳng lấy được từ nào đâu, Bạch Tử Phi thực sự là đau đầu vì bọn họ, như vậy thì còn nói gì tới báo cừu ah.

“Đi thôi, chúng ta đi nghỉ ngơi một chút.” Bạch Tử Phi kéo Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất theo thủ hạ của Diệp Từ rời đi.

Vân Tĩnh Thư cầm kiếm, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ

“Được rồi, ta van cầu hai người các người, đừng bày cái bộ mặt phần khốc ra nữa, người không cần nói thêm gì nữa cả, ta bị các người làm mệt chết rồi” Bạch Tử Phi vội vàng cướp lời “ chúng ta trước tiên ở lại nơi này rồi tính tiếp, Đường môn có thể bày ra mê cung như vậy đủ cho thấy bọn họ rất cố quái. Yên tâm, ta nhất định có thể thay người tìm được sát thủ, tìm mẫu thân người về”

Vân Tĩnh Thư ngấn ra, sát khí trong mắt rốt cục cũng giảm bớt một chút.

Ngôn Sơ Thất thấy hăn không còn cứng nhắc như trước, mỉm cười nói “ may mắn là người đã đến”

Di, may hăn là hăn đã đến đây?

Bạch Tử Phi vừa nghe những lời này của Ngôn Sơ Thất thì nhất thời cảm thấy xuân phong đắc ý, vội vàng chạy tới bên cạnh nàng “ người là đang khen ta sao? có phải nhớ ta không? người đi theo người ta nhiều ngày

như vậy, thực không phải nha. Ta nói cho người biết, lúc người bỏ đi, ánh mắt của nhị ca, ngũ ca cùng lục ca người đều đỏ hoe, ta nghĩ chờ hai người trở về, bọn hắc nhất định sẽ không tha cho người”

Sơ Thất nhin không được lại mỉm cười.

Bạch Tử Phi vừa thấy nụ cười của nàng thì tâm bỗng nhiên đau xót.

Không biết vì sao hắc bỗng nhiên nhớ tới lời của An hồ ly từng nói: nếu thần tiên yêu nữ tử phạm trần thì phải làm sao? hắc bỗng nhiên vì một câu này mà thất thần, lại không tự giác mà nhớ đến khoảnh khắc Ngôn Sơ Thất ở trong lòng Vân Tĩnh Thư....

Hừ, phải làm sao bây giờ?

Bạch Tử Phi bỗng nhiên thu hồi tinh thần, kéo tay Ngôn Sơ Thất rời đi, hiện tại hắc không thể suy nghĩ miên man, phải nhanh chóng giúp Vân Tĩnh Thư giải quyết mọi việc, nhanh chóng về lại Ngôn gia, như vậy hắc cũng sẽ nhanh chóng lấy lại Hồn thể đan...sẽ cùng nàng...miệng đối miệng ah.

Ba người vào nhà, đang tính nghỉ ngơi một chút. Dù sao chạy điên cuồng suốt ba ngày ba đêm trên lưng ngựa, bọn họ cũng sắp kiệt sức rồi. Nếu không phải vì Vân Tĩnh Thư bị ngọn lửa thù hận thiêu đốt thì tất cả mọi người cũng không thể kiên trì lâu đến vậy mà không biết mệt nhưng chỉ vừa chớp mắt được nửa canh giờ đột nhiên nghe một tiếng động nhỏ vang lên.

“Có độc!” Ngôn Sơ Thất thính giác tốt nhất, nháy mắt đã bật dậy.

Quả nhiên!

Khói trắng từ ốn trúc rất nhỏ thọc qua giấy dán tường theo bốn phương tám hướng thổi vào, hơn nữa lúc bọn họ đứng lên mới phát hiện dù

chỉ mới xế chiều nhưng trong phòng đã đốt bảy tám cái đèn có chao bằng vải lụa, phía trên đều có khói độc lượn lơ.

“Trúng kế !” Bạch Tử Phi mẫn tuệ sâu sắc lên tiếng, hần tiện tay xé rách sa trường, rồi thấm nước trà trên bàn “ mau, dùng nó che miệng lại. Đường môn ngu ngốc này, mỗi lần dùng độc đều có khói, chẳng lẽ không biết người ta bị một lần là sẽ có đề phòng sao? thật không có óc sáng tạo”

Ngôn Sơ Thất cầm lấy miếng vải che miệng mũi lại “ cửa đều đã bị khóa, làm sao bây giờ”

Vân Tịnh Thư đứng dậy, không nói một lời, kiếm trong tay phát huy tác dụng.

Bá! Ba!

Cánh cửa lập tức hi sinh oanh liệt.

“Ha ha! Hảo kiếm pháp!” Bạch Tử Phi hưng phấn kêu to, “Ta ba người chúng ta mà kế hợp thành một đội thì nhất định là thiên hạ vô địch mà. Kiếm pháp của ngươi, sự tinh táo của ngươi xứng với ta bác học đa tài, chắc chắn là thiên hạ vô đối. Chưởng môn Đường môn ư? Lão yêu phụ này, ngươi nghĩ một chút khói độc là hạ được chúng ta sao? ha ha ha, ngươi đừng vọng tưởng”

Cả ba lập tức lao ra khỏi phòng

Còn chưa chạy được ba bước thì đã nghe tiếng cười vọng tới “ ha ha ha, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi chỉ có bấy nhiêu đó thôi sao? nghĩ là một chút khói độc là sẽ độc chết các ngươi sao? nói cho ngươi biết, khói không có độc, độc là ở trong trà”

Không tốt!

Bạch Tử Phi trong lòng la hoảng. Hắn tính đi tính lại lại quên mất chiêu này. Thì ra là khói không có độc, mà nước trà thấm vào vải mới chân chính có độc. Lỗi mũi hít phải nước trà này bắt đầu có cảm giác tê dại, trước mắt trở nên hỗn loạn, có chút mơ hồ. Bây giờ mới thực sự là trúng độc đây.

Ngôn Sơ Thất và Vân Tĩnh Thư nhất thời cũng hiểu được sự không hay, kiếm trong tay cũng bắt đầu lung lay, đầu óc mơ màng, suýt té xỉu.

Không được, không thể tiếp tục như vậy nếu không bọn họ thực sự sẽ chết ở trong này.

Bạch Tử Phi với tay vào trong ngực, nhỏ giọng kêu “hồ ly, mau”

An hồ ly ở trong ngực hắn đang mơ màng ngủ lập tức bừng tỉnh, duỗi móng vuốt ra

“Bá!” một đạo ánh sáng xuất hiện làm cho trước mắt trở thành một mảng trắng xóa

“Đi mau!”

Bạch Tử Phi kéo Vân Tĩnh Thư cùng Ngôn Sơ Thất bỏ chạy.

Lão yêu bà kia cũng thật xảo trá, còn chơi trò giương đông kích tây, phóng khói để buộc bọn họ phải dùng vải thấm nước bịt miệng để chống độc, ai ngờ độc lại chính là ở trong nước. Đường môn đúng là Đường môn, không gì độc hơn lòng dạ đàn bà mà.

Bọn họ phải nhanh tìm chỗ để điều tức trị độc, tuy hắn không mang theo thần châm, nhưng có An hồ ly ở đây thì một chút độc khí cũng có thể giải quyết được. Bạch Tử Phi đột nhiên có chút cảm kích An hồ ly đã đi theo.

Đang lúc hỗn loạn, An hồ ly đột nhiên la lên “ bên kia...có cái sơn động”

Bạch Tử Phi không chút suy nghĩ liền đi cùng hai người đi vào, nào ngờ vừa vào trong liền cảm giác dưới chân không còn là mặt đất nữa mà giống như bọn họ đang trượt cầu thang, thẳng tắp một đường, điên cuồng rơi xuống.

“A. Ngô.”

Ba người rơi một hồi, nghe được một tiếng rên rỉ, dường như phát ra từ đáy động, nghe đau đớn vô cùng.

“Là ai? Người đang ở chỗ nào?” Bạch Tử Phi lớn tiếng hô

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 17

“Mẫu thân!”

Không gian chung quanh tối đen như mực, Vân Tĩnh Thư vẫn lạnh lùng trầm mặc lại thấp giọng gọi

Nường theo tia sáng yếu ớt lọt qua khe hở nhìn thấy bóng dáng đang rên rỉ bỗng dừng ngồi bật dậy, là một nữ nhân tóc tai bù xù đang kinh hỉ mở to hai mắt...

“Vân nhi? Vân nhi! Là người phải không? Người thật sự đến đây!”

Bạch Tử Phi, Vân Tĩnh Thư cùng Ngôn Sơ Thất đều sửng sốt.

Nghe khẩu khí này, đúng là mẫu thân Vân Tĩnh Thư sao? không thể nào, bọn họ tìm kiếm mọi cách, thậm chí còn trúng độc cũng không tìm được chẳng lẽ lại may mắn bắt gặp trong động ngầm này?

“Mẫu thân! Là ta, ta là Vân nhi.” Vân Tĩnh Thư có chút kích động, nắm tay mẫu thân la to

Nhưng Bạch Tử Phi vẫn cảm thấy có chút quái dị.

Mẹ con gặp lại, nhất là trong tình cảnh này lẽ ra phải phi thường kích động mới đúng nhưng mà mẫu thân Vân Tĩnh Thư không ôm hân, hân cũng không có cảm giác đặc biệt vui sướng. Hai người có chút xa lạ nhưng lại là quan hệ huyết thống nên không thể không để ý.

“Vân nhi, người tốt cực tìm tới nơi này, mọi người ở Vân môn sao rồi?” Vân nương cầm tay con trai, tuy ánh sáng trong này rất yếu ớt nhưng nàng vẫn cố gắng nhìn rõ mặt con.

Vân Tịnh Thư nhíu mày, chu sa trên trán lại như huyết châu khẽ động đây

“Đại nương Nhị nương tam nương các nàng. Đều đã qua đời.”

“Nga.” Vân nương thở dài một hơi, hình như có chút tiếc hận, “Vân nhi, đừng khổ sở, còn có mẫu thân cùng người. Ta biết nơi này có lối ra nhưng do có tảng đá lớn chắn ngang mà ta lại không đủ sức để đẩy nó ra, bây giờ có thêm các người, mau nhanh tay đi, chúng ta phải ra ngoài”

Vân Tịnh Thư vội vàng gật đầu.

Vân nương thoát nhìn suy yếu phi thường dẫn ba người bọn họ đi tới nơi có phát ra ánh sáng.

Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất đi sau, có chút ngạc nhiên cau mày nói “ có gì đó kỳ lạ”

“Ân, cái gì?” Sơ Thất nghe vậy quay đầu lại hỏi hẩn

“Sơ Thất, người không thấy gì kỳ lạ sao? nếu một người bị nhốt trong bóng tối lâu ngày, đã quen với bóng tối, ánh mắt sẽ rất khó mà nhìn vào chỗ có ánh sáng. Hơn nữa, khi chúng ta vừa rơi xuống đây, nàng làm sao biết trong ba người chúng ta có Vân Tịnh Thư? Mặt khác, mẫu tử bọn họ nhìn cũng không thân thiết lắm, so ra tình cảm còn kém hơn đại nương, nhị nương và tam nương”

Ngôn Sơ Thất nghĩ nghĩ “ ta nghĩ mẫu thân Vân công tử hẩn là thiếp của cha hẩn, hơn nữa cũng không được cha hẩn coi trọng, mà đại nương, nhị nương và tam nương có lẽ là ái thiếp của cha hẩn, từ nhỏ đã

nuôi nấng hẳn cho nên tình cảm cũng thân thiết hơn so với mẫu thân thân sinh ah”

“Nga, còn có chuyện như vậy sao?” Bạch Tử Phi nhíu mày “ nhân gian các người thật là kỳ quái, một nam nhân lại lấy nhiều thê tử như vậy để làm gì chứ, trong nhà đã một đám vẫn còn không ngừng lấy thêm”

“Nhân gian các người?” Ngôn Sơ Thất lập tức bắt lấy sơ hở của hắn, trợn mắt nghi hoặc

Bạch Tử Phi cũng biết mình nói lỡ lời liền lập tức cười ha ha nói “ không có gì, không có gì, ta tùy tiện nói mà thôi’

Nói xong liền chạy về phía trước.

Ngôn Sơ Thất vẫn đứng yên, có chút dăm chiêu

Nàng từ trước đến nay cảm thấy Bạch Tử Phi cũng không có gì kỳ lạ, nếu nói hắn là Giang Nam đệ nhất kỳ tài cho nên thỉnh thoảng có những lời nói khó hiểu thì cũng không phải. Nhưng vừa rồi nàng lại thoáng nhìn thấy một cái đuôi lông xù thật to trong ngực hắn, rồi nhanh chóng nhảy vào bao quần áo. Chẳng lẽ bên cạnh hắn có yêu thú sao?

“Sơ Thất, làm gì vậy? đi mau nha” Bạch Tử Phi thấy nàng vẫn đứng yên thì lên tiếng giục

“Ân.” Ngôn Sơ Thất lên tiến rồi lập tức chạy theo

Bây giờ không phải là lúc truy vấn hắn chuyện này, đợi bọn họ rời khỏi Đường môn rồi tính sau.

Đoàn người chậm rãi đi về phía ánh sáng, quả nhiên nơi đó có một hòn đá to chặn ngang. Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất liếc nhìn nhau một cái, không nhiều lời, cùng nâng kiếm lên

Bá ——

Hai đạo kiếm quang xanh biếc như là lưu tinh cùng đánh vào tảng đá

Ba!

Tảng đá lớn chịu lực tác động quá mạnh liền lập tức nứt thành ba phiến, âm âm sụp đổ.

“A, Vân nhi nhà ta có tiến bộ, có tiến bộ” Vân nương thấy đứa con lợi hại như vậy thì hưng phấn vỗ tay khen.

Bạch Tử Phi đứng bên cạnh cau mày

Hắn đối với việc hai người kia không cần lên tiếng cũng phối hợp ăn ý thì rất là khó chịu, rõ ràng là bọn họ quen biết nhau chưa lâu, làm gì mà hiểu ý nhau đến vậy chứ? Chẳng lẽ là tâm linh tương thông..phi, phi, còn lâu mới được vậy ah.

“Mẫu thân, chúng ta mau đi ra đi.” Vân Tịnh Thư đỡ lấy Vân nương, thầm nghĩ mang nàng rời đi nơi này.

Mọi người mừng rỡ, vội vàng rời khỏi động ngầm.

Rõ cuộc có thể rời khỏi Đường môn rồi, nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, chưa đầy ba giây đã thấy trước cửa động lộ một đám nữ nhân mặc hoàng y, bao vây nơi này chặt cứng. Di nương của Vân Tịnh Thư ngồi các đó không xa, mỉm cười nhìn bọn họ.

“Vân nhi, người tìm được mẫu thân thật dễ ah” Diệp Tử mỉm cười lên tiếng, nhưng biểu tình rõ ràng là không có ý tốt.

Vân Tịnh Thư lập tức tiến lên, che chắn mọi người “ người rốt cuộc muốn thế nào? giam cầm mẫu thân ta, còn hạ độc chúng ta? Những người ở Vân môn cũng do người giết đúng không?”

“Ha ha ha!” Diệp Từ bỗng nhiên cười điên cuồng, đứng thẳng người “hạ độc chính là ta, đuổi giết người cũng chính là ta nhưng những người ở Vân môn không phải do ta giết. Ta còn chưa có rảnh tới mức đi tới Yên Châu làm chuyện nhàm chán đó nhưng mà lại có người rất muốn làm chuyện này”

“người rốt cuộc muốn cái gì?” lửa giận trong mắt Vân Tĩnh Thư bùng bùng bốc cháy

Nghĩ tới những người ở Vân môn chết thảm, bản thân suốt dọc đường luôn bị người ta đuổi giết, hạ độc...toàn thân hân liên lạnh như băng, hàn khí ngù ngụt, lửa giận thì bùng bùng, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao chiếu thẳng vào Diệp Từ

“Hừ.” Diệp Từ cười lạnh một tiếng, “Kỳ thật, ta vốn không nghĩ giết người, với ta mà nói, công lực toàn của người chính là thứ ta cần, giam người ở Đường môn, hút khô nội lực của người vậy thì ta sẽ trở thành thiên hạ vô địch, giết sạch danh môn chính phái trong võ lâm, Đường môn ta sẽ độc bá võ lâm, nhất thống giang hồ, hiệu lệnh thiên hạ. Nhưng ta lại sợ đám ngu ngốc này đánh không lại người nên mới hạ độc cho xong việc. Quả nhiên đám người này đúng là ngu ngốc, nhiều người như vậy lại không đối phó được một mình người nhưng mà cũng không sao, người lại đi đến địa bàn của ta, còn mang thêm hai kẻ rất xuất sắc nữa. Ha haha, để ta hút khô nội lực các người, đoạt công lực của các người, trở thành cường môn đệ nhất thiên hạ, ha hahahaha”

Diệp Từ cuồng tiếu một tiếng rồi đột nhiên tất công bọn họ

“Oa, điên di nương đến đây!” Bạch Tử Phi vừa thấy bà ta tấn công liền sợ hãi hét to một tiếng, thối lui ra sau.

Diệp Từ đang phi thân thiếu chút nữa là té ngã xuống đất vì những lời của Bạch Tử Phi

“Tiểu tử ngu ngốc, đã nói với người một trăm lần rồi, ta là a di” Diệp Từ ở trên cao múa hai ống tay áo như điên

Bạch Tử Phi chống nạnh, không thua kém mà gào lại “ cho dù người có là di cả của hắn thì người vẫn là một bà điên”

Đông!

Diệp Từ rơi xuống, đánh nhau không lại thì dùng miệng để hơn thua sao? Tiểu tử này mồm miệng thật đáng ghét

Diệp Từ tức đến phát điên, phất ống tay áo tấn công “ bớt nói nhảm, tiếp chiêu đi”

A? ! Tiếp chiêu? Tiếp miệng thì Bạch Tử Phi giỏi nhất còn tiếp chiêu thì vẫn nên để cho hai cao thủ kia thôi, hắn lập tức như các chạch mà lùi ra sau lưng Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất

“Tới lượt các người”

Bá!

Vân Tịnh Thư cùng Ngôn Sơ Thất lập tức nghênh chiêu.

Thực ra ống tay áo của Diệp Từ vốn không phải màu vàng nhưng vì bên trong chứa nhiều độc phấn, ám khí...lâu ngày mà bị nhuộm dần, biến thành màu vàng. Nói cách khác, người của Đường môn mặc áo màu vàng cũng có nghĩa là trong tay áo bọn họ đều có ám khí, độc dược...

Trường kiếm của Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư bị ống tay áo của Diệp Từ cuốn lấy, hai người cùng vận lực đánh lại rồi đột nhiên thối lui, suýt chút nữa là cắt đứt ống tay áo của bà ta. Diệp Từ vội vàng thối lui, nàng biết Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất đều là cao thủ bởi mới ngăm ra hiệu cho thủ hạ lập tức tiến lên

“A nha, không tốt, bị bao vây rồi” Bạch Tử Phi thấy vậy thì cảm thấy không ổn nhưng cũng khá tò mò, Vân nương đứng bên cạnh hẳn không chút bối rối mà còn có vẻ thản nhiên, nhìn chăm chăm Vân Tịnh Thư, còn mỉm cười đầy thần bí.

Di, đây là ý gì? Chẳng lẽ lại vui sướng khi nhìn con mình đánh nhau? Bạch Tử Phi ngạc nhiên khó hiểu.

Còn đang miên man suy nghĩ thì đám người Đường môn đã xông tới, bao vây bốn người bọn họ.

Vân Tịnh Thư lấy chuôi kiếm khẽ chạm vào kiếm của Ngôn Sơ Thất, liếc nhìn nàng một cái.

Ngôn Sơ Thất lập tức gật đầu, ngậm miệng.

Hai người đột nhiên tách ra, một người đối phó Diệp Từ, một người tấn công đám người Đường môn.

Bạch Tử Phi thấy hai người mất đi mảy lại thì lửa giận lại nổi lên. Hai người này, hai người này, thật quá đáng mà, Bạch Tử Phi hẳn còn đâu nha, thế nhưng đã dám mất đi mảy lại với nhau như thế. Ô, ô, khi dễ hẳn không phải là phạm nhân đúng không?

Bạch Tử Phi còn đang bức tức, Vân nương bên cạnh đột nhiên quay đầu, sâu kín nhìn hẳn một cái.

Bạch Tử Phi lập tức thu hồi tâm tình, ngoan ngoãn cúi đầu

Ai bảo hẳn ghen tỵ với con người ta.

Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất ở phía trước đang chiến đấu đến thiên hôn địa ám, ngọc bích trong tay Ngôn Sơ Thất giống như một cái khiên, kiếm hoa như quang, kiếm phong ào ạt, bất kỳ kẻ nào tới gần cũng bị hất

văng ra ngoài. Không hổ là nữ hiệp đệ nhất, đệ nhất nữ hiệp. Vân Tịnh Thư thì không cần phải nhiều lời, người ta từ trong bụng mẹ đã tiếp xúc với đao kiếm, là Chu Sa công tử thiên hạ vô địch ah

Chỉ thấy đẩu hắc cùng Diệp Từ cao thấp tung bay, lưu tinh truy nguyệt kiếm trong tay huy động như phượng bay rồng múa, mũi kiếm của hắc sư đột nhiên đã cắt đứt ống tay áo của Diệp Từ, làm nàng phải thối lui rồi lập tức phản công trở lại. Vân Tịnh Thư nhanh chóng thối lui, xoay người một cái, chủy thủ sắc bén trong cổ tay lập tức bay ra.

Trận đại chiến khiến người xem phải kinh hồn táng đảm

Trong đầu Vân Tịnh Thư đột nhiên hiện lên tình cảnh người nhà chết thảm, da thịt trương nứt, ruột gan đều bị phơi ra ngoài thì lửa giận không kiềm chế được nữa mà bùng bùng bộc phát, mang theo sát khí mãnh liệt bao bọc toàn thân.

Lưu tinh truy nguyệt kiếm trong tay hắc sư đột nhiên lóe lên hàn quang.

Diệp Từ theo bản năng thối lui, Vân Tịnh Thư tiến lên, từng bước ép sát...

Bá!

Mũi kiếm bén nhọn lập tức đâm vào vai trái thẳng đến ngực của Diệp Từ.

Xong rồi, xong rồi, lão yêu bà này xong rồi. Bạch Tử Phi hưng phấn lại muốn vỗ tay, ai mà đánh nhau với Chu Sa công tử thì đúng là kẻ ngốc, kiếm trong tay tiểu tử này cũng không có mắt a, nhất định sẽ chết người a.

Nhưng cũng lúc này, Bạch Tử Phi đột nhiên cảm thấy bên cạnh có người vừa động, hàn quang lóe lên

Chính là, ngay tại này nháy mắt, Bạch Tử Phi đột nhiên cảm thấy được bên người có người vừa động, tức khắc hàn quang chột lóe!

“Vân Tĩnh Thư, cẩn thận!”

Bá!

Vân Tĩnh Thư đột nhiên cảm thấy phía sau mình như có một đạo lửa cháy rồi đột nhiên đập lên đầu vài hần, cảm giác nóng cháy nhanh chóng thấm thấu qua da thịt hần, tiến thẳng vào lòng hần.

Ngôn Sơ Thất cũng dừng lại động tác.

Không một ai có thể tin được, tất cả đều ngẩn người

Vân nương tóc tai bù xù, tay cầm hàn đao đâm vào lưng con trai mình.

Có người đã từng nói, võ lâm cao thủ như Vân Tĩnh Thư thì người bình thường không thể đả thương được hần, ngoại trừ người hần tin tưởng, ngoại trừ người thân của hần, ngoại trừ người hần cam tâm tình nguyện bảo hộ sau lưng.

“Nương!” Ngay cả Vân Tĩnh Thư vốn trầm mặc cũng nhin không được mà sợ hãi kêu một tiếng.

Đao trong tay Vân nương còn đang nhỏ máu tí tách “ đừng gọi ta là nương, ta vốn không muốn trở thành nương của người”

Mẫu thân vốn ôn nhu này lại thành một người đầu tóc bù xù, nhìn không rõ mặt nhưng hai mắt lại đỏ ngầu, ánh mắt sắc bén, quyết tuyệt, so với Vân Tĩnh Thư còn sắc bén, lạnh lùng hơn.

Bạch Tử Phi cũng nhin không được mà trong lòng thầm run lên.

Trên người người này có yêu khí, vừa rồi hắn không cảm ứng được nhưng giờ khắc này, nàng đột nhiên mạnh mẽ thì yêu khí kia lập tức lan tràn.

“Nương, vì sao ngươi lại làm vậy?” Vân Tĩnh Thư cảm thấu đau xót không chịu nổi, không chỉ có vết thương trên lưng mà còn là tâm “vì sao lại như vậy? chẳng lẽ ngươi và nàng...”

“Đúng vậy.” Vân nương lạnh lùng cắt ngang “ta cùng sư muội liên thủ, muốn tiêu diệt tất cả các đại môn phái trên giang hồ. Chúng ta muốn đem Đường môn phát dương quang đại, trở thành môn phái lớn nhất võ lâm. Từ nay về sau ta cùng sư muội là minh chủ võ lâm, tất cả mọi người đều phải nghe lệnh của chúng ta, giang hồ sắp trở thành là giang hồ của Đường môn”

“Tại sao có thể như vậy?!” Vân Tĩnh Thư chưa từng thấy mẫu thân như vậy, trước giờ nàng vẫn luôn là người ôn nhu, dịu dàng, tuy trên nàng còn có đại nương, nhị nương, tam nương nhưng nàng vẫn luôn ở trong phòng, hiếm khi ra ngoài. Trong ấn tượng của hắn, nàng đối với bất kỳ ai cũng đều ôn nhu săn sóc, đối với hắn cũng rất quan tâm thân thiết. Nhưng sao hôm nay nàng lại biến thành như vậy? nàng cư nhiên cầm đao đâm con ruột của mình, còn muốn cùng chưong môn Đường môn nhất thống giang hồ...

“Nương, ngươi vì sao lại biến thành như vậy? vì cái gì?” Vân Tĩnh Thư không kiềm chế được mà gào lên

Diệp Từ cũng gào to không kém để đáp trả “đừng đối với nương ngươi như vậy, nàng vốn không muốn là làm nương của ngươi. Nếu không phải hai mươi năm trước, cha ngươi chia cách nàng và người mình yêu thì có lẽ giờ này nàng đã sống những ngày tháng tiêu dao khoái hoạt mà không phải tránh ở Vân môn sinh ra ngươi, phải làm người của Vân môn”

Cái gì? !

Những lời này giống như sét đánh thẳng vào lòng Vân Tĩnh Thư, thân hình hấn run run lão đảo, phải dùng trường kiếm để chống đỡ mới có thể ổn định, kinh ngạc nhìn mẫu thân

Đao trong tay Vân nương tỏa ánh sáng lạnh lẽo, khuôn mặt vốn ôn nhu thiện lương giờ trở nên tàn khốc, lạnh lùng

“Đúng vậy. Đời này, chuyện ta hối hận nhất chính là đã sinh ra người”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tin tức nóng hổi vừa thối vừa đọc đây, siêu bát quái nha. Mẹ ruột của Chu Sa công tử Vân Tĩnh Thư nói hồi hận vì đã sinh hấn ra, có phải đằng sau câu nói vô tình này là chuyện xưa làm người rơi lệ hay không? Chu Sa công tử danh tiếng sẽ phản ứng như thế nào? liệu hấn có rơi lệ hay không? muốn biết được bí mật siêu cấp này, thỉnh mọi người hãy chú ý...

Ngôn Sơ Thất bỗng kéo tay Bạch Tử Phi làm bút lông trong tay hấn chệch choạc, để lại một vệt mực lớn trên giấy

“uy, đừng kéo ta, ta hiện đang là phóng đặc biệt của Giang Hồ Phong Tình báo, đang đưa tin từ hiện trường nha” Bạch Tử Phi nghiêng đầu nói

Nếu cứ để cho bọn phóng viên viết loạn thì chi bằng tự hấn ra tay, còn kiếm được ít tiền tiêu vặt.

Nhưng bị cái liếc mắt không hờn không giận của Ngôn Sơ Thất, tâm của Bạch Tử Phi liền mềm lại, vội buông bút.

Vân Tĩnh Thư tay cầm kiếm, đứng lạnh lùng bất động trong gió đêm

Trời đã ngả về chiều, chân trời đằng tây đỏ ối một màu như máu

Vân nương đứng đối diện con, hàn đao trong tay lóe sáng, vẻ mặt tàn khốc, còn lạnh hơn hàn đao mấy phần

“Năm đó chính cha ngươi đã cố tình chia rẽ ta và sư huynh, làm hại sư huynh phải lưu lạc thiên nhai, làm hại ta bị hấn cưỡng ép nhét vào Vân gia.

Ta mỗi ngày đều lấy lệ rửa mặt, thế nhưng thê thiếp của hần lại không xem ta thuận mắt. Các nàng võ công cao hơn ta, dùng độc giỏi hơn ta, từ lúc ta vào Vân gia không ngày nào là không bị các nàng khi dễ, không ngày nào không sống trong sợ hãi, lo lắng mình đột nhiên trúng độc. Ta không dám uống nước, không dám ăn cơm, không dám ngủ, người có biết khi đó ta thành cái dạng gì không?” Vân nương hai mắt nhòe lệ “nhưng ta lại mang thai người, sau khi phụ thân người biết liềm giam ta trong phòng, bỏ đi tất cả lợi khí chỉ vì muốn ta phải sinh ra đứa con này, giúp Vân gia của hần kéo dài hương hỏa. Ta giống như bị ở tù, muốn thoát không được, chết cũng chẳng xong. Ta muốn phá thai, muốn bỏ người, ta không muốn đứa con này”

Thân hình của Vân Tịnh Thư đột nhiên lay động

“Bất quá, người đang làm, trời đang nhìn! Cừu nhân của Vân gia tìm đến, toàn bộ Vân môn đều bị giết. Ha ha, khi đó ta vui sướng biết bao, cười rất sung sướng, thế nhưng vì cái gì mà bọn người đó chỉ giết nam nhân mà không giết nữ nhân? Vì cái gì mà đám người đó không giết hết các thê thiếp độc ác của cha người? Hơn nữa hắc y nhân xông vào phòng ta, nhìn thấy ta mang thai thì lại động lòng trắc ẩn không giết ta, còn làm ta trong đêm huyết tinh đó mà sinh ra người...”

Toàn bộ nam nhân của Vân môn đều chết, chỉ có người còn sống, những nữ nhân kia nói ta không biết gì, nói ta không tư cách nuôi nấng người cho nên mới ôm người đi, các nàng nuôi người trưởng thành. Đúng vậy, các nàng dạy dỗ người trở thành một đại hiệp, muốn người đi báo thù cho phụ thân ma quỷ của người. Còn ta, ta chỉ có thể đứng trong góc lén nhìn người, chẳng phải người là con ta sao? là đứa nhỏ do ta sinh ra sao? vì sao lúc trước ta không bóp chết người cho rồi, vì sao không chịu tiễn người đi gặp người cha khốn kiếp của người. Ta hận các người, hận các người. Các người đi tất cả của ta, nếu không vì người, ta sẽ không phải ở lại Vân

môn, sẽ không tiếp tục bị các nữ nhân kia hành hạ, cho nên, ta muốn giết các nàng”

Sắc mặt của Vân nương khế biến, hai mắt lộ hung quang.

Bạch Tử Phi lập tức lui lại, trong lòng cảm thấy không tốt, oán hận đã làm cho trên người nữ nhân này có hương vị đặc thù mà yêu thích nhất, oán khí không thể giải càng làm cho nàng ta thêm hung tàn, mất nhân tính.

Vân Tịnh Thư vẫn đứng yên bất động.

Nhìn không ra biểu tình trên mặt hắc cũng không nhìn ra được ánh mắt hắc phản chiếu điều gì, hắc chỉ lẳng lặng đứng đó, cảm giác xa xôi...

Diệp Từ nghĩ nói tới đây đã đủ, liền dậm chân nói “ sư tỷ, không cần giải thích nhiều với bọn họ, dù sao chúng ta đã tiêu diệt cả Vân môn rồi, giờ giết thêm mấy tên tiểu quỷ này rồi sau đó tiêu diệt sạch các danh môn chính phái khác, để ta thay người giải quyết đưa con làm người phải uất hận cả nửa đời đi, để cho nội lực của hắc đều phải rơi vào tay ta”

Diệp Từ quát to một tiếng, nước từ trong tay áo phóng ra như mưa, còn có sương trắng, Ngôn Sơ Thất tiến lên lôi kéo Vân Tịnh Thư lui lại “ cẩn thận”

Huy kiếm nghênh địch!

Ngọc bích kiếm cuốn lấy tay áo màu vàng, đột nhiên trong tay áo có bột phấn trắng rơi ra.

“Tiểu nha đầu, chịu chết đi!” Diệp Từ ngoan độc hét to

Trong lòng Vân Tịnh Thư đau đớn phi thường, không ai có thể hình dung hết bi thương trong lòng hắc lúc này. Thân sinh mẫu thân của hắc lại có thể nói ra những lời như thế, còn đâm cho hắc một đao. Vết thương đó

tuy không trí mạng nhưng cũng đã đâm thẳng vào lòng hăn, để lại vết thương không bao giờ lành.

Cảm giác này so với đau xót trên người còn nhiều hơn gấp một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần

Vân nương thấy Diệp Từ đã động thủ với Ngôn Sơ Thất thì cũng không nhiều lời nữa, huy đao trong tay, tấn công Vân Tịnh Thư.

Bạch Tử Phi cả kinh trừng mắt, nữ nhân này thực sự điên rồi, nàng động thủ với con mình một lần còn chưa đủ sao, giờ còn muốn giết chết hăn, thực quá ngoan độc.

Nhưng Vân Tịnh Thư vẫn đứng yên, tình cảnh này so với việc hăn chứng kiến toàn bộ Vân môn chết thảm còn đau xót hơn.

Bạch Tử Phi vội đưa tay kéo hăn

“Đừng ngăn người , người còn ngây ngốc thì chúng ta sẽ chết ở chỗ này ah”

Bá!

Hàn đao trong tay Vân nương đã hung hăng chém tới

Bạch Tử Phi không có chỗ trốn, bị đao chém một nhát liền cảm thấy cánh tay đau đớn vô cùng, máu bắt đầu chảy ra

“Xong rồi, xong rồi, ta bị trúng đao, đau quá” Bạch Tử Phi vốn là thần tiên, chưa từng bị đao chém trúng nên nhất thời cảm thấy đau đớn vô cùng, thấy máu mình không ngừng chảy ra thì sợ tới mức ngã ngối trên đất.

Vân Tịnh Thư dường như bị tiếng hét của Bạch Tử Phi làm cho bừng tỉnh, thấy bằng hữu của mình bị thương, Ngôn Sơ Thất đang phải chiến đấu

thì hẳn không còn thời gian để do dự nữa, lập tức vung kiếm đỡ đao của mẫu thân

Keng...

Tia lửa lóe lên

Lưu tinh truy nguyệt kiếm cùng hàn đao đánh vào nhau, hỏa hoa nổi lên bốn phía.

Vân nương múa đao trong tay “ tốt, đánh thật lợi hại. Năm xưa ta vốn muốn cùng cha người tử chiến một trận, nhưng không có cơ hội, hôm nay người đã lớn lên lại càng ngày càng giống hẳn vậy thay hẳn mà đánh với ta một trận đi”

Vân Tịnh Thư nhìn lưu tinh truy nguyệt kiếm, không biết vì sao trong mắt có một tầng hơi nước.

Vân nương lại hoàn toàn nhìn không tới, nàng điên cuồng nâng hàn đao, không chút lưu tình mà đánh về phía con ruột của mình

Vân Tịnh Thư cũng vung kiếm đón đánh, nhưng hẳn hoàn toàn không có đánh trả, chỉ là chống đỡ, để mặc cho mẫu thân mình từng bước từng bước ép sát mình.

Bạch Tử Phi đứng ở phía sau, ngạc nhiên rồi rãm.

Mẹ con đánh nhau, mẹ muốn giết con, con thì chỉ chống đỡ mà không đánh trả, cảnh tượng thật đau lòng cũng là chuyện buồn cười nhất thế gian ah.

Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng!

Đao của Vân nương vẫn tấn công tới tấp, thậm chí còn suýt đánh trúng hẳn mà Vân Tịnh Thư chỉ có chống đỡ và tránh né mà thôi. Hàn đao trong

tay Vân nương lại lóe lên, Vân Tĩnh Thư nâng kiếm ngăn lại, không ngờ trong tay áo Vân nương lại xuất hiện một thanh kiếm, thẳng tắp đâm vào ngực hắn.

Xong rồi, mạng của Vân Tĩnh Thư lần này khó bảo toàn rồi. Bạch Tử Phi cả kinh, toát mồ hôi lạnh.

Trong nháy mắt này, Ngôn Sơ Thất đang triển đấu cùng Diệp Từ bỗng nhiên phát giác Vân Tĩnh Thư gặp nguy hiểm liền phóng ngọc bích kiếm trong tay, kịp thời ngăn chặn kiếm của Vân nương.

Vân Tĩnh Thư thối lui ba bước.

Tay áo của Diệp Từ cũng đã kịp nặng nề đánh trên lưng Ngôn Sơ Thất.

“A” Sơ Thất la lên một tiếng, ngã xuống đất, phun ra máu tươi

“Sơ Thất” Bạch Tử Phi kinh hãi kêu lên

Hắc y của Vân Tĩnh Thư nhiễm máu của Ngôn Sơ Thất, máu tươi ảm áp lại như một liệu thuốc giúp Vân Tĩnh Thư bình tĩnh

“Hay, sư tỷ, bọn chúng đều thương rồi”Diệp Từ cuồng tiếu “ chúng ta mau hấp thu công lực của hắn đi rồi tiễn bọn chúng về tây thiên thôi”

“Được” Vân nương đối mặt với đứa con mình rút ruột đẻ ra cũng không chút lưu tình

Hai thiếu phụ đột nhiên thay đổi, mái tóc đen trở nên hồng, hoàng y cũng đổi thành màu đen, móng tay dài nhọn như vuốt mèo. Bạch Tử Phi vừa nhìn thấy thì chấn động

“Không tốt, các nàng đã bái miếu yêu, hèn chi lại vô tình như vậy

Ngôn Sơ Thất giật mình hỏi “ cái gì...miêu yêu là sao?”

“Là một loại yêu quái, chúng nó lấy hấp thụ tinh khí cùng công lực người khác mà sống. Truyền thuyết nói rằng báii ông ta làm thầy thì sẽ có được năng lượng vô thượng, hèn chi toàn bộ Vân môn đều chết thảm như vậy, đều chết do móng vuốt của miêu yêu ah” Bạch Tử Phi lần đầu tiên thấy người bị miêu yêu nhập thì chấn động.

An hồ ly vẫn tránh trong ngực hắc cũng bị kinh động, từ trong ngực Bạch Tử Phi nhô đầu ra nói “ yêu khí thật mạnh”

Ngôn Sơ Thất lần thứ hai nhìn thấy ngân mao hồ ly thì kinh ngạc suýt nữa nhảy dựng lên

Nhưng lúc này cũng không thể hỏi được gì

Vân Tịnh Thư bị đả kích tới ngay ngực bỗng nhiên bừng tỉnh, lưu tinh truy nguyệt kiếm lập tức tấn công về phía Vân nương

Kiểm quang như lưu tinh, kiếm khí như hồng.

Trong nháy mắt, khi mà người ta còn chưa nhìn thấy rõ thì kiếm quang của Vân Tịnh Thư đã chặt đứng hơn phân nửa móng vuốt của Vân nương và Diệp Từ, máu phun như mưa

“A!” Diệp Từ đau đến kêu to.

“Nha ——” vân nương cũng thét chói tai.

“Hừ, tiểu tử này quá lợi hại giết hắc cho ta” Diệp Từ bị chọc giận, thét chói tai rồi lập tức đánh về phía Vân Tịnh Thư

Đám hoàng y nữ nhân của Đường môn lập tức tiến tới bao vây Ngôn Sơ Thất và Bạch Tử Phi, Ngôn Sơ Thất liền huy kiếm nghênh đón, Đường môn lại một lần nữa rơi vào cảnh huyết vũ phong tình.

Bạch Tử Phi lúc này rất hận bản thân mình không có võ công, nhìn thấy Ngôn Sơ Thất đã bị thương còn cố gắng chiến đấu hăn rất đau lòng. Nhưng chuyện quan trọng nhất lúc này là phải thu thập yêu khí trên người hai nữ nhân kia, như vậy các nàng sẽ không còn cơ hội tác loạn nhân gian nhưng mà như vậy các nàng cũng phải chết, tuy nhiên lúc này cũng không thể nghĩ nhiều được.

Bạch Tử Phi liền hô to “Vân Tịnh Thư, ép các nàng đến thạch bích, dùng một chiêu ở trong rừng trúc kia, ta đến giúp người”

Vân Tịnh Thư liền hiểu

Lưu tinh truy nguyệt kiếm trong tay hăn giống như muốn phá tan cả không trung, tốc độ như chớp, lực đạo mạnh tựa ngàn cân thẳng tắp tấn công về phía Diệp Từ và Vân nương. Hăn không hổ danh là đệ nhất cao thủ, là một thể hệ đại hiệp kiếm pháp siêu quần. Cho dù là chưởng môn Đường môn và Vân nương đã bá miêu yêu cũng không phải là đối thủ của hăn. Nếu không phải trên người hai nữ nhân kia có yêu khí không tầm thường hộ thân thì các nàng đã sớm bị hăn đánh chết.

Vân Tịnh Thư từng bước ép sát, hai người kia cũng bị ép tới một góc trong thạch bích, không có chỗ trốn thoát.

Diệp Từ tức giận, vươn móng hét chói tai “ Miêu yêu đại thần, xin hãy ban cho ta lực lượng vô thượng, để ta hút cạn công lực của mấy người này”

Móng tay của nàng vốn đã gãy hơn phân nửa lại lập tức dài ra.

Vân nương cũng hét to một tiếng, điên cuồng tấn công Vân Tịnh Thư.

Chính là lúc này

Bạch Tử Phi vội quát to với An hồ ly trong ngực “ hồ ly, mau, giúp ta”

An hồ ly lập tức bật dậy, vận khí

Bạch Tử Phi chạy đến sau Vân Tĩnh Thư, hai tay vung lên áp xuống hai tay của Vân Tĩnh Thư, hai đạo ánh sáng xuất hiện, lưu tinh truy nguyệt kiếm trong tay Vân Tĩnh Thư cũng lờ lờ tỏa sáng.

Chu sa trên trán Vân Tĩnh Thư cũng loang loáng

Bá ——

Kiểm khởi thủ lạc!

“A —— a ——” hai tiếng kêu thảm thiết vang lên

Bạch Tử Phi lập tức lấy một cái túi màu trắng trong ngực ra, hét to một tiếng “thu”

Hai luồng yêu khí lập tức phóng ra từ người Diệp Từ và Vân nương, bay thẳng vào cái túi rồi biến mất tăm mất tích

Diệp Từ và Vân nương trúng kiếm của Vân Tĩnh Thư, vô lực ngã xuống đất.

Vân Tĩnh Thư giang tay đỡ lấy thân hình mềm nhũn của Vân nương

“Nương!” Hắn nhẹ giọng gọi, ánh mắt tràn ngập bi thương.

Có lẽ hắn chưa bao giờ nghĩ tới có lúc mình lại động thủ với mẫu thân, cũng chưa bao giờ nghĩ mẫu thân lại thống hận vì sự mặt của mình ở trên đời này. Hắn từng nghĩ tuy Vân môn chỉ còn một mình hắn là nam nhân nhưng cả nhà vẫn rất thân thiết, hạnh phúc, không ngờ bên dưới sự an bình lại là sóng ngầm mãnh liệt, lại rước lấy tai họa như vậy...

Vân nương ngã vào ngực con trai, máu tuôn như suối, nàng biết mình không thể sống được nữa, tất cả...tất cả cũng do nàng chọn lựa, nhưng mà

trong giây phút cuối cùng này...Vân nhi...

Vân nương ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Vân Tịnh Thư.

Con trai của nàng, nàng lại thống hận nó như vậy, cự tuyệt sự có mặt của hắn ở trên đời. Hắn anh tuấn như vậy, khóa chu sa trên trán như nhắc nàng nhớ lại nỗi đau đêm hôm đó bị người ta đâm thủng bụng...Tất cả mọi chuyện phải chấm dứt thôi.

Vân nương cố nâng tay lên, vuốt ve gương mặt Vân Tịnh Thư “ Vân nhi...chỉ mong...kiếp sau...người sẽ không là con của ta nữa...”

Ngón tay còn chưa chạm vào má của Vân Tịnh Thư thì đã buông thõng xuống.

Thời gian dường như đứng lại

Hô hấp dường như ngừng lại

Ánh sáng cuối chân trời rốt cuộc cũng theo áng mây dần dần trôi đi.

Vân Tịnh Thư lặng lẽ ôm Vân nương

Một giọt nước mắt rơi ra...khóa chu sa giống như huyết châu ngưng tụ...

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Chu sa công tử Vân Tĩnh Thư, một thanh lưu tinh truy nguyệt kiếm, một mình tiêu diệt Đường môn Thục Trung. Kiếm khí như ngọc, kiếm quang như hồng. Vân công tử chỉ có một mình đã đại phá quỷ kế của chưởng môn Đường môn Diệp Từ, giúp giang hồ tránh khỏi một cơ huyệt vũ tinh phong, đại loạn siêu cấp. Không chỉ có thế, thảm án diệt gia của Vân môn cũng đã được phá, ngay cả hành vi ám sát mấy đại môn phái khác cũng được vạch trần, đều do Đường môn gây ra. Vân công tử kiếm pháp siêu quần, anh tuấn tiêu sái, thiên hạ vô song.

E rằng việc này được loan truyền thì nữ hiệp giang hồ lại tiếp tục điên cuồng vì Chu Sa công tử? Ha ha, đừng quên, Chu Sa công tử vừa gặp Ngôn Sơ Thất tiểu thư dẫn dắt kiến chung tình, hai người bọn họ còn cùng nhau kề vai chiến đấu, giải quyết chuyện vừa rồi, thực sự là điển hình cho giang hồ tình lữ ah. Phóng viên bản báo cũng cầu chúc cho hai người họ song túc song phi đến khi bạc đầu, cũng mong các vị nữ hiệp kiếm chế tâm tình kích động của mình mà hảo hảo chúc phúc cho đôi thần tiên quyến lữ này đi.

.....

.....

.....

Cái gì? Giang Hồ Phong Tình báo gì chứ, có mà là Giang Hồ Lá Cải báo thì cò, hẳn rõ ràng đưa tin trực tiếp từ hiện trường về, bọn họ lại viết thành như vậy?

Bạch Tử Phi lật tới lật lui tờ báo trên tay.

Bạch Tứ Hi theo hầu bên cạnh, thấy công tử nhà mình không ngừng lật tới lật lui tờ báo trong tay, liền đưa cho hắn tờ khác “ công tử, đang tìm bạn giang hồ sao? cái này của ta không tồi nha, có rất nhiều nữ hiệp, công tử cứ từ từ chọn”

Phốc! Bạch Tử Phi vung tay ném tờ báo vào mặt Tứ Hi “ Tứ Hi, người muốn chọc ta tức chết sao?”

Bạch Tứ Hi tội nghiệp gỡ tờ báo ra khỏi mặt, vẻ mặt như khổ qua nói “ công tử, người ta cũng là muốn tốt cho người thôi. Nhìn thấy người và Ngôn tiểu thư không có kết quả, chỉ bằng tìm một người khác, nếu lỡ sau này không tìm được ai thì làm sao bây giờ? Lão gia phu nhân còn chưa có cháu bông ah, hay là...Tứ Hi cho người một cái?”

Bạch Tử Phi âm thầm rơi lệ.

Đây là nhân gian gì ah, hắn phong lưu phóng khoáng, anh tuấn bất phàm, trên trời là thần tiên, dưới đất là công tử kỳ tài, thế nhưng bây giờ phải lưu lạc tới nỗi nhờ thư đồng nhường bạn gái cho. Hắn rốt cuộc ở nhân gian mười mấy năm là sống như thế nào, mà ra nông nỗi này. Nếu chuyện này mà lan truyền đến tiên giới thì mặt mũi hắn phải để đâu.

“Không cần ! thanh lam hồng lục gì đó của người, người cứ giữ cho mình đi” Bạch Tử Phi hung hăng trừng Bạch Tứ Hi

Bạch Tứ Hi còn cười đến mặt mày hớn hở, “Không phải thanh lam hồng lục tử, là Tiểu Thanh, Tiểu Lam, Tiểu Lục, thực sự là ba nữ hài tử tốt nha. Tiểu Thanh ôn nhu, Tiểu Lục trong sáng, Tiểu Lam đáng yêu. Haiz, ta rốt cuộc nên chọn người nào đây?”

Bạch Tử Phi khóe miệng run rẩy, “Người chọn hết cả ba đi!”

“A nha, chán ghét. Ai người ta cũng thích, nhưng mà một người chiếm ba nữ nhân thì có phải quá mức tham lam hay không?” Bạch Tử Hỉ xoắn hai tay lại thành bánh quai chèo

Bạch Tử Phi suýt chút nữa chết bất đắc kỳ tử tại chỗ, không ngờ tình yêu có thể làm cho một thư đồng thô kệch trở thành một kẻ vận vẹo ghê tởm như vậy

“Không tham, một chút cũng không tham. Người mau đi tìm các nàng, ngày nào ba người đó còn chưa đồng ý thì người cũng không cần tới tìm ta” Bạch Tử Phi thực sự không chịu nổi hấn, thật muốn một cước đá bay.

“A nha, vậy chẳng phải sẽ không có ai chiếu cố cho công tử sao” Tử Hỉ lèm bèm “ công tử, hay là ta giúp người tìm xem ở chung quanh có nữ tử nào tốt , người thấy được không. Đông Thi Thi bán đậu hủ ở thôn Đông, ngoại trừ gương mặt như bánh bèo, lưng như cá thối, chân như cột đình, răng thưa như hàng rào, tính tình thô lỗ một chút thì những mặt khác không có gì, công tử cảm thấy thế nào?”

Bạch Tử Phi suýt chút nữa thì còm của ba ngày trước cũng nôn ra.

Những lời của Bạch Tử Hỉ càng nghe càng thấy như trước mắt hiện ra hình ảnh của một con heo ah

“Người câm miệng, chuyện của ta không cần người quan tâm”. Bắt hấn thân cận với người như vậy thì chi bằng để hấn mọc cánh thành tiên cho rồi. Bạch Tử Phi gian nan lắm mới đuổi được Bạch Tử Hỉ đi, phát tay áo thực sự muốn gọi một đám mây

Tử Hỉ nhìn bóng dáng cô đơn tịch mịch của công tử nhà mình, không nhìn được đau lòng mà cảm thán “ công tử, người không cần thương tâm, ngày nào đó người nhất định sẽ tìm được một nữ tử mỹ mạo như hoa, trí tuệ vô song. Tử Hỉ nhất định ở đây trông chừng người, chờ người, chúc phúc cho người. Công tử, cầu chúc người thuận buồm xuôi gió”

Oạch ...

Bạch Tử Phi thiếu chút nữa té ngã.

Hắn chỉ là muốn đi vệ sinh thôi mà, thuận buồm xuôi gió cái rắm á. Bạch Tử Hỉ này cùng ba nhan đầu Ngôn gia rồi rắm tới mức đầu óc không được bình thường rồi.

Nhưng mà nói tiếp thật đúng làm người ta tức chết mà, Giang Hồ Phong Tình báo đưa tin gì vậy chứ? Hắn vì không muốn bọn họ viết lung tung nên đã đưa tin trực tiếp từ hiện trường, kết quả bọn họ lại viết thành ra như vậy. Còn, không hề nhắc tới Bạch Tử Phi hẳn lấy một từ.

Bạch Tử Phi trong lòng đau thương vô hạn.

Chẳng lẽ hắn là tàng hình sao? chẳng lẽ hắn đối với bọn họ chỉ là ảo giác? Chẳng lẽ vận dụng pháp lực đều là giả? Những người đó bị mù hết sao? ô..ô, thật làm cho người ta cảm thán vô hạn ah.

Bỗng nhiên thấy a hoàng từ chuồng chó chui ra, biểu tình buồn bực. Làm sao vậy? chẳng lẽ Ngôn gia lại xảy ra chuyện gì sao? Bạch Tử Phi khom lưng, xác định trong lỗ chó không có đồ vật nào khác liền lồm cồm bò qua hậu viện Ngôn gia

Ánh trăng như dát bạc.

Mặt trăng tròn vành vạnh.

Mỗi lần vụng trộm chui vào Ngôn gia đều là đêm sáng trăng như thế, làm cho hậu viên Ngôn gia sáng trưng, nhẹ nhàng khoan khoái.

Liếc mắt liền nhìn thấy một đôi bách nhân đang đứng trên hành lang thủy tạ.

Chu sa công tử Vân Tịnh Thư, nữ hiệp xinh đẹp Ngôn Sơ Thất.

Nam nhân hắc sam, nữ nhân tử y.

Cả hai sóng vai đứng ở hành lang thủy tạ, nhìn ngắm mặt trăng phản chiếu dưới bóng nước làm cho người ta sinh ra cảm giác kỳ diệu, giống như bọn họ là một đôi thần tiên. Cho dù bọn họ trầm mặc, im lặng ngắm trăng nhưng lại làm cho người ta cảm giác bọn họ có thể cứ như vậy bên nhau làm bạn đến già.

Bạch Tử Phi núp trong ở chó, không biết vì sao trong lòng có cảm giác chua xót.

Cũng may, hai người kia không có mắt to mắt nhỏ nhìn nhau nữa, Ngôn Sơ Thất nhẹ giọng nói “ Vân công tử, ngồi xuống nghỉ ngơi đi, thương thể của người chưa phục hồi, không thể đứng lâu”

Quá quan tâm, lại nói nhiều nữa, Sơ Thất trước giờ chưa từng nói với hẳn nhiều như vậy.

Vân Tịnh Thư vẫn yên lặng, liếc mắt nhìn Ngôn Sơ Thất một cái rồi vẫn yên lặng ngồi xuống.

Ngôn Sơ Thất cũng liếc nhìn hẳn một cái rồi yên lặng ngồi xuống bên cạnh hẳn.

Gió đêm thổi qua góc áo bọn họ, khẽ lùa vào mái tóc dài như tơ mang đến cảm giác hơi lành lạnh.

Vân Tịnh Thư yên lặng như một pho tượng.

Hắn hết nhìn nước trong ao lại ngẩng nhìn vầng trăng trên trời, trong đầu vẫn không ngừng lặp lại lời mẫu thân nói trước khi chết “ Vân nhi...chỉ mong kiếp sau...người không phải là con ta...”

Kiếp sau? Kiếp sau không phải là con ta? Chẳng lẽ kiếp này ta có quyền lựa chọn sao?ta có thể cự tuyệt việc mình có mặt trên đời sao? ta có thể khống chế vận mệnh của mình sao? ta có thể lựa chọn cha mẹ cho mình sao? không...không thể, không ai có thể làm được điều gì... Vì thế ta chỉ có thể là con của các người, phải chịu đựng vận mệnh tàn nhẫn như vậy, phụ thân mất sớm, hăn lớn lên trong sự oán hận của mẫu thân, thậm chí còn nói việc nàng hối hận nhất trong kiếp này là đã sinh ra hăn.

Một khắc đó, tâm của Vân Tịnh Thư cũng đã tứ phân ngũ liệt.

Từ nhỏ sinh sống ở Vân môn, tuy không có phụ thân huynh trưởng, tuy mang nặng mối thù gia tộc nhưng hăn vẫn nghĩ mình hạnh phúc, mình có người yêu thương. Nhưng mà...chính mẫu thân của hăn đã hủy diệt tất cả.

Hăn thậm chí còn là một người không nên có mặt trên đời này.

Vân Tịnh Thư đột nhiên nắm chặt nắm tay.

Phanh địa một tiếng, hung hăng đánh lên cây cột bên cạnh, có vết máu chậm rãi theo khe hở chảy ra.

Bạch Tử Phi trốn trong lỗ chó giật mình, không biết Vân tiểu tử kia lại tức giận cái gì.

Ngôn Sơ Thất yên lặng đứng lên, nhẹ nhàng đi đến bên hăn, kéo tay hăn từ trong tay áo lấy ra một cái khăn trắng, nhẹ nhàng, ôn nhu giúp Vân Tịnh Thư lau vết thương.

Nàng làm rất chậm rãi, nhẹ nhàng như sợ làm hăn đau, nhìn vết thương của hăn vẫn không ngừng chảy máu, nàng sợ hãi cúi đầu, gần đến mức đôi môi anh đào gần như chạm vào bàn tay hăn

Vân Tịnh Thư nhìn bàn tay mình bị nàng nắm lấy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch ngọc của nàng, trong lòng nhịn không được mà căng thẳng

Nhịn không được muốn rút tay lại.

Nàng vẫn cố chấp nắm tay hắn, kéo lại

Ngón tay thon dài của nàng không hề run mà ấm áp, cố chấp nắm chặt tay hắn.

Trên thế giới này, có lẽ có rất nhiều điều không cần phải nói ra. Khi được nàng cầm tay hắn, hắn đã biết đó là loại cảm giác gì. Hắn hiện tại cô đơn như vậy, thất vọng như vậy, không biết tương lai mình thế nào nhưng may mắn bên cạnh hắn còn có nàng làm bạn.

Vân Tịnh Thư nhìn Ngôn Sơ Thất, hai mắt nhịn không được mà đỏ hoe.

Ngôn Sơ Thất cúi đầu, tinh tế băng bó vết thương cho hắn, ngẩng đầu kiên định nói “ mỗi người đều không thể lựa chọn xuất thân của mình, nhưng phải đi con đường thế nào thì do chính mình lựa chọn, cho nên người phải làm thế nào đều do người quyết định”

Vân Tịnh Thư cúi đầu, nhìn khăn tay của nàng trên tay mình

Hắn nhịn không được nắm chặt tay, gắt gao nắm chặt chiếc khăn kia

Đúng vậy, không có cách nào lựa chọn, không có cách nào cự tuyệt, đây là vận mệnh trở trêu...phụ thân, Vân môn...tất cả từ nay về sau đều thành mây khói...chỉ còn mình hắn đơn côi...

Vân Tịnh Thư cắn môi, lệ nóng doanh tròng bị hắn gắt gao đè nén lại

Ngôn Sơ Thất nhìn bộ dáng ẩn nhẫn đau khổ của hắn, nhịn không được nhẹ nhàng vươn tay, chậm rãi ôm lấy hắn

Hương thơm thân nhiên, hơi thở ấm áp của nàng làm cho Vân Tịnh Thử rất cuộc không đè nén cảm xúc được nữa, gắt gao vùi chặt vào thân hình mềm mại của nàng.

Nước mắt lã lã chảy ra...

Ánh trăng sáng ngời chiếu lung linh trên mặt nước như dát bạc

Bạch Tử Phi trong lỗ chó đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh băng

Nhìn đôi kim đồng ngọc nữ thân thiết, ôn nhu như vậy, giống như là nguyệt làm uyên ương không làm tiên...thế nhưng hửn vì sao lại cười không nổi? hơn nữa, tay còn cảm thấy đau?

“Tiên nhân, hôm nay là đêm trăng tròn, ngươi biến thân thất bại sao?”

Bỗng nhiên bên tai vang lên thanh âm nho nhỏ

Ah, biến thân? A hoảng sao?

Bạch Tử Phi hồi hồn mới phát hiện mười đầu ngón tay của mình đều bám sâu dưới đất, chảy cả máu, hèn chi lại thấy đau như vậy.

“A yêu!” Bạch Tử Phi hét lên một tiếng, thu tay, ra sức chà sát vào quần áo, móng tay toàn là bùn đất.

An hồ ly ở bên cạnh lắc đầu “thật sự là khác nhau một trời một vực nha, cùng bị thương như nhau nhưng tiên nhân tự mình liếm móng tay, còn người ta lại được Sơ Thất tiểu thư băng bó cho nha”

Vì cái gì người bị tổn thương luôn là ta?

Rốt cuộc ta đã làm sai chuyện gì?

Chân tình của ta chẳng lẽ người không hiểu?

An hồ ly lại tiếp tục lải nhải, Bạch Tử Phi lập tức che miệng nó lại

“Đáng chết, người ồn ào cái gì, cẩn thận bị bọn họ phát hiện”

“Ngô ngô, tiên nhân người không nên đụng người ta, tay người rất bẩn!” An hồ ly làm ra biểu tình ghê tởm

Bạch Tử Phi tức giận muốn bóp chết nó, có làm hay không chứ, còn dám chê bai hần sao, đồ hồ ly thói tha “ta làm bẩn chết người, cho người khỏi lải nhải”

“Tiên nhân tha mạng! Tiên nhân tha mạng!” An hồ ly không chịu nổi, rốt cuộc cũng nói một câu đứng đắn “tiên nhân, người có nghĩ tới nên lấy lại tiên đan không?”

Bạch Tử Phi ngẩn ra.

Đúng vậy, lúc ở Yên Châu hần đã hạ quyết tâm, muốn sớm lấy lại Hồn thể đan, như vậy hần sẽ sớm trở về tiên giới, Ngôn Sơ Thất cũng...Bạch Tử Phi lại nhìn không được mà liếc nhìn về phía hai người đang ôm nhau kia...bọn họ cũng có thể song túc song phi...

Nhưng mười lăm năm qua, mười lăm năm qua hần ở đây thì sao? lấy được Hồn thể đan rồi rồi đi, tâm hần...đột nhiên trở nên trống rỗng.

An hồ ly nhìn biểu tình ảo não của Bạch Tử Phi “tiên nhân, người luyện tiếc rời khỏi Sơ Thất tiểu thư. Tiên nhân, người xong rồi, đời này người đừng hòng lấy lại Hồn thể đan”

Bạch Tử Phi lập tức trừng mắt “nói bậy, ai nói ta luyện tiếc, ai nói ta không lấy lại được, người bớt nói hươu nói vượn, lải nhải lung tung đi”

“Dza, vậy người có dám cá với ta không? trong vòng bảy ngày, nếu người không thể lấy lại Hồn thể đan thì đem tâm pháp tu tiên dạy cho ta,

thế nào?” An hồ ly tà nghệ liếc lại hần

Bạch Tử Phi chấn động.

Bảy ngày? Chỉ còn lại có bảy ngày?

Nhưng mà hần sao chịu để cho một hồ ly cười nhạo, hần đường đường là thần tiên nha

“Được, ta cá với ngươi. Nếu ngươi thắng, ta đem tất cả tâm pháp tu tiên dạy cho ngươi”

“Được, một lời đã định, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy” An hồ ly thấy mưu kế thực hiện được thì cười đến cong đuôi “nhưng mà tiên nhân, người ta hiện tại đã không như trước kia, Ngôn Sơ Thất tiểu thư ngoài trừ sáu ca ca võ công cao cường giờ lại thêm một vị hôn phu kiếm pháp siêu quần. Tiên nhân, thời điểm ngươi bị hạ đo ván nhất định phải nói cho ta biết đầu tiên, ta nhất định sẽ có mặt để thu thập tiên khí của ngươi”

Tới đây thì Bạch Tử Phi mới hiểu được mình đã rơi vào bẫy của An hồ ly

Hần muốn lấy được Hồn thể đan thì nhất định phải cùng Ngôn Sơ Thất hôn môi, còn phải trong tình trạng nàng nguyện ý thì mới hút tiên đan ra được, nhưng mà hần đã cố gắng mười lăm năm nay, mỗi lần vừa đụng đến nàng là đều có một đám người nhảy ra phá đám. Bây giờ bên cạnh nàng còn có một vị hôn phu, kiếm pháp của tiểu tử kia hần đã chứng kiến. Nếu hần tới Ngôn gia tìm Ngôn Sơ Thất để hôn thì chẳng phải hần sẽ...

Bạch Tử Phi đột nhiên lấy tay che cổ

“Hoa hồ ly, ngươi quay lại, đánh cuộc vừa rồi không tính”

“Như vậy sao được? Tiên nhân, một lời nói ra bốn ngựa khó truy” An hồ ly nghe vậy lập tức xoay người bỏ chạy

“Không được, người quay lại cho ta. Ta phải điều chỉnh, nếu người không cho ta đổi ý, ta liền...” Bạch Tử Phi đưa năm ngón tay đầy bùn về phía An hồ ly, làm ra vẻ muốn bóp cổ

Ha ha! Cho người chạy, cho người đào bẫy để ta rơi vào, cho người dám cá với ta...

Bạch Tử Phi đang đắc ý dào dạt, sắc mặt lập tức thay đổi, từ từ biến thành nản lòng, khủng bố, lệ rơi đầy mặt.

Chính chủ của cái lỗ chó đã quay trở lại, hiện ngang đứng trước mặt hắn...A hoàng cầu đại nhân

“Ngao ... cứu mạng a!”

Trong đêm trăng thanh gió mát lại vang lên một tiếng kêu thấu trời như tiếng sói tru.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Ân.

Ừ.

Ừ ân.

“Tiên nhân, người ân đến ân đi , người bị táo bón sao?” An hồ ly nằm chống vó trong lòng, chơi đùa với cái chặn giấy của Bạch Tử Phi, nhìn hần cầm bút lông nhìn ngây ngẩn trên giấy tuyên thành thì nhin không được mà cười nhạo hần

“cút, người mới táo bón, ta sáng nay đã đi hai lần, hiện tại toàn thân rất sảng khoái ah” Bạch Tử Phi tức giận nhìn tờ giấy trước mặt, mất ba canh giờ mà chỉ viết được có năm chữ, quả thực giống như táo bón.

An hồ ly đáp “ hừ, đừng lừa mình dối người nữa, tiên nhân nếu thực sự sảng khoái thì làm gì có chuyện cả buổi ngồi trong này tức giận? là đang buồn bực vì chưa tìm được cách câu dẫn Ngôn tiểu thư phải không?”

Bạch Tử Phi thực sự bị hồ ly này đánh bại, còn biết dùng độc tâm thuật nữa chứ “ ta nói người có rảnh thì lo chuyện của mình đi, đừng quấy rầy ta. Ta đang nghiên cứu kế hoạch của mình, cam đoan trong vòng bảy ngày có thể lấy lại Hồn thể đan”

“Xí” An hồ ly khinh thường “ tiên nhân, nếu người có thể hoàn thành trong vòng bảy ngày thì đã không phi lễ người ta tới một trăm hai mươi bảy

lần mà đến bây giờ Hồn thể đan vẫn còn hoàn hảo trong bụng Sơ Thất tiểu thư ah”

Bạch Tử Phi cảm giác như bị búa đánh trúng đầu, buồn bực sắp chết ah.

An hồ ly nhìn bộ dáng ủ rũ của Bạch Tử Phi thì buông cái chặn giấy xuống “ tiên nhân, để người khỏi nói ta thắng không quang minh chính đại, ta chỉ điểm cho người một chút nha”

Bạch Tử Phi ngậm bút, dựa vào thành ghế “ tạ ơn người, hồ ly vĩ đại”

“Ân, đâu có, không cần khách khí.” An hồ ly thản nhiên đáp “ tiên nhân, người đi tìm Tứ Hỉ đi, hẳn có thể cùng một lúc câu dẫn được ba nha hoàn, đương nhiên là có năng lực, tiên nhân nếu muốn hôn Sơ Thất tiểu thư thì phải nhờ tới Tứ Hỉ rồi”

A? !

Bạch Tử Phi đột nhiên ngồi dậy đến, bút lông trong miệng rơi xuống bàn.

A nha,sao hẳn không nghĩ tới chứ. Trong thiên hạ còn ai giỏi tán gái, còn ai dẻo miệng hơn Bạch Tứ Hỉ chứ? Hẳn tuyệt đối là nam nhân trong nam nhân, là cường giả trong cường giả ah.

“Hảo!” Bạch Tử Phi vô cùng anh dũng vỗ lên bàn một cái “ vì để không thua người, ta quyết định đi thỉnh giáo Tứ Hỉ, hừ, hãy đợi đấy”

Áo bào trắng vung lên, Bạch Tử Phi lập tức biến mất khỏi phòng.

An hồ ly lại ôm lấy cái chặn giấy, cười khoái trá. Ha ha, tiên nhân rất dễ bị lừa nha, trông chờ vào Bạch Tứ Hỉ kia là có thể thắng được nó sao? e là còn chưa đụng được tới Sơ Thất tiểu thư đã bị Vân Tĩnh Thư đánh văng

lên tận chín tầng mây rồi. Ha ha, tiên nhân, người bảo trọng nha, bất quá dù sao ta cũng sẽ giúp người nhật xác. A di đà phật.

Ha ha ha! Ha ha ha!

Tiểu hồ ly cười đến lăn lộn, răng nanh lộ hết ra ngoài.

Bạch Tử Phi sải bước như bay tới chỗ Bạch Tứ Hỷ, còn chưa tới nơi đã nghe bên trong vang lên một trận binh binh bang bang cùng tiết thét chói tai

“Bạch Tứ Hỷ, người đi chết đi”

“Bạch Tứ Hỷ, người không phải người!”

“Bạch Tứ Hỷ, ta muốn giết người!”

Bùm một tiếng, cửa phòng đã bị người hung hăng phá mở, Tứ Hỷ tóc tai bù xù, chân không kịp mang giày, vẻ mặt bi phẫn từ trong phòng lao ra giống như phía sau đang có thiên quân vạn mã đuổi theo hăn

Nhìn thấy Bạch Tử Phi liền mếu máo “ công tử, cứu mạng”

“A, làm sao vậy?” Bạch Tử Phi ngạc nhiên nhìn hă.

Tứ Hỷ lập tức liền kéo áo Bạch Tử Phi, núp sau lưng hăn.

Ngay lúc đó, từ trong phòng ào ra ba bóng hình nhanh như tia chớp, khí thế hung hãn như cộp mẹ, bao vây hai chủ tớ, không nói hai lời lập tức thượng cẳng tay hạ cẳng chân

“Đánh chết người! Đánh chết người! Người là kẻ hai lòng!”

“Cho người đi ra ngoài câu ba đáp bốn, cho người không làm việc đàng hoàng!”

“Cho người ăn uống, cho người sung sướng, cứ nhiên còn dám đèo bông! Đi chết đi!”

Tiếng thét chói tai còn to hơn lúc này, tiếng quát tháo còn to hơn tiếng khóc. Một bàn tay trắng nõn không chút do dự mà thẳng tắp tát vào mặt Bạch Tử Phi.

A nha! A yêu! Oa nha nha!

Tiếng kêu thảm thiết lần này là của Bạch Tử Phi

“Là ta, là ta a.”

“Đánh chết người” Tiểu Thanh rống lên

“Hôm nay nhất định diệt người!” Tiểu Lam rít gào

“Bạch Tứ Hỉ, hôm nay ta muốn biến người thành đầu sư tử” Tiểu Lục thanh âm cũng to không kém

Loảng xoảng, loãng xoảng, loãng xoảng! Thùng thùng đông!

Bạch Tử Phi trong lòng thầm nghĩ, xong rồi, xong rồi, hử sao lại xui dữ vậy chứ, ba nữ nhân này đánh nhau sao lại thành ra đánh hử. Ô, ô, hử không phải là Bạch Tứ Hỉ a, hử không muốn bị đánh, hử cũng đâu có làm gì sai, vì sao bọn họ đánh nhau mà hử lại bị vạ lây

“Dừng tay.” Bạch Tử Phi rên rỉ

Leng keng, loãng xoảng

“Dừng tay... oa.”

Bình bình bộp bộp

“Dừng..ách”

Tiểu Thanh dường như đã bị lửa giận thiêu đốt hết lý trí, hung hăng nhắm Bạch Tử Phi mà đánh xuống một quyền, Bạch công tử trối gà không chột bay lên rồi sau đó hoa hoa lệ lệ biến mất nơi chân trời xa xôi...

Hì hì, công tử, người thay ta chịu khổ rồi, Bạch Tứ Hỷ nhìn theo bóng dáng Bạch Tử Phi cười đắc ý. Vận khí của hắn thật tốt nha, đang lúc cả ba nữ nhân đều muốn tranh giành hắn thì công tử lại tới. Nỗi khổ vì yêu, phiền người thay ta gánh vác đi.

Tiểu Thanh vẫn còn khí thế bùng bùng, thối thối nắm tay của mình. Hừ, muốn khi dễ tỷ muội các nàng sao, nằm mơ đi.

Tiểu Lam cúi đầu, nhìn thấy Bạch Tứ Hỷ ngồi xổm trên đất “ oa, hắn...sao hắn còn ở đây?”

Ân?

Ngôn Tiểu Thanh cùng Ngôn Tiểu Lục đồng thời cúi đầu, thấy đúng là Bạch Tứ Hỷ đang ngồi xổm trên đất, còn tươi cười sáng lạn nhìn các nàng thì hai mắt mở to suýt chút nữa là lọt ra ngoài. Hắn còn ở đây, vậy người vừa rồi bị các nàng đánh bay là...

“A ————”

Trên bầu trời đêm xa xôi bỗng vang lên một tiếng thét thê lương

Tiếp theo từ bầu trời giống như có một vì sao xa xuống, lao nhanh về phía trái đất, kèm theo thanh âm chói tai thê lương...

“Công tử! Công tử!” Bạch Tứ Hỷ trung thành và tận tâm vội vàng đứng dậy, đưa tay tiếp lấy vì sao vừa sa xuống kia

Hừ...

Bịch...

Bạch Tứ Hỉ đón lặc cho nên trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố to hình người

“Ah, vẫn còn kém một chút” Tứ Hỉ thì thào

“Ồ...nháo” hình người dưới hố run rẩy ngón tay mắng “ còn kém cái gì? Bạch Tứ Hỉ, người...người cố ý đúng không? người muốn hại ta chết để người làm công tử Bạch gia có đúng không?”

“Công tử! Oan uổng quá” Tứ Hỉ lập tức quỳ xuống “ ta đối công tử là một lòng trung thành, trời xanh làm chứng, công tử oan uổng ah”

Bạch Tử Phi bị Bạch Tứ Hỉ ôm lấy, lắc mạnh, thiếu chút nữa là hộc máu bỏ mình.

“Công tử! Công tử! Người không thể chết được, công tử” Tứ Hỉ thấy hãn không đáp lại thì càng lắc thân mình hãn mạnh hơn.

Bạch Tử Phi cảm thấy trước mắt như có muôn ngàn đom đóm bay lượn, cố hết sức nói “ người...người không cần hoảng...đừng lắc ta...ta sẽ không chết”

“A, công tử, thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Tứ Hỉ vội vàng nhảy lên, dìu Bạch Tử Phi đứng dậy.

Bạch Tử Phi tức giận đến không nói được lời nào, chỉ run tay chỉ vào Ngôn Tiểu Thanh, Ngôn Tiểu Lam, Ngôn Tiểu Lục

Cả ba nàng mặt tái lại, vội vàng nói “ thực xin lỗi, Bạch công tử, vừa rồi ta không nhìn rõ, người mau dưỡng thương cho khỏe đi, chúng ta xin kiếu”

Tác phong cộp cái của ba nha đầu lúc này giờ hoàn toàn biến mất tăm mất tích, Bạch Tử Phi còn chưa phát tiết được tức giận thì các nàng đã

đánh bài chuẩn, cho nên hăn lại tiếp tục chỉ tay vào bóng dáng các nàng...

“Được rồi, công tử, ta biết các tiểu cô nương của ta đều rất được, người không cần phải lưu luyến” Bạch Tứ Hỉ kéo tay Bạch Tử Phi “ người xem, các nàng then thùng rồi”

Phi, các nàng vậy là then thùng sao?

“Người câm miệng!” Bạch Tử Phi cuối cùng cũng phát tiết “ các nàng vậy mà kêu tiểu cô nương sao? rõ ràng là ba con cọp cái nha. Ta đã cảnh cáo người ngày nào đó cũng sẽ bị các nàng đánh tới, không ngờ...không ngờ kẻ bị đánh lại là ta”

Bạch Tử Phi bị phần vô cùng, hăn đã làm lỗ gì chứ, đã đánh hăn suýt chút nữa văng tới trên trời còn chưa tỉnh, bị rơi xuống đất còn chưa tỉnh lại bị Tứ Hỉ lắc qua lắc lại nữa. Năm nay đúng là năm xui tháng hạn của hăn mà.

“Xì!” Tứ Hỉ thấy mặt công tử nhà mình dấu trắng dấu đen nhìn y như con chó đốm thì nhin không được mà bật cười.

Kết quả bị công tử hung hăng liếc mắt trừng , trừng hăn, ra sức trừng, dù ánh mắt giết chết hăn, lẳng trì hăn, ngược đãi hăn...

Tứ Hỉ lập tức ngậm miệng lại, lui lại, lặng lẽ cúi người xuống, tốt nhất là có thể chui xuống cái lỗ hình người vừa rồi của công tử, rồi lấy đất lấp lên luôn.

“Hừ!” Bạch Tử Phi khinh bỉ hừ một tiếng.

Bạch Tứ Hỉ biết công tử lúc này đã bớt giận, vội vàng hỏi “ công tử, người tới tìm Tứ Hỉ có chuyện gì ah?”

“.....”

Bạch Tử Phi lập tức im lặng.

Cái kia. Đây. hẳn phải mở miệng thế nào đây? Sao có thể nói với thư đồng nhà mình là tới tìm hẳn để xin kinh nghiệm tán gái được chứ? Cái này thực khó xử, hẳn là công tử, Tứ Hỉ là thư đồng, thế nhưng trong quan hệ nam nữ hẳn lại không bằng một thư đồng là sao?

Bạch Tử Phi vò đầu bứt tai

Vẫn là Tứ Hỉ am hiểu lòng người, nhỏ giọng hỏi “ công tử, có phải đêm xuân tịch mịch, cảm thấy buồn lòng?”

“Nói bậy! Cái gì đêm xuân tịch mịch, ta dạy người thơ từ cũng không phải để dùng lung tung” Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh

“Thì là đêm xuân ngán ngủi”

“Cũng không phải” Bạch Tử Phi cắn răng “ ta tới tìm người là muốn thảo luận về kế hoạch tán gái”

A? !

Bạch Tứ Hỉ sửng sốt, há to miệng

“Cái gì? Tán gái? Công tử, người rốt cuộc đã tìm được đối tượng rồi sao? là cô nương nhà ai? Mau nói ta biết, cam đoan trong hai chiêu liền giúp người cửa ẩu”

“ Cái gì mà đối tượng...thực ra chính là Ngôn Sơ Thất a”

Tứ Hỉ sửng sốt, “Sơ Thất tiểu thư không phải đã có hôn phu rồi sao?”

Bạch Tử Phi trong lòng rồi rẫm, hẳn đương nhiên biết Vân Tĩnh Thư cùng nàng đã có ước định chung thân, nhưng mà...nhưng mà...không thể

cứ vậy mà từ bỏ, Hồn thể đan còn trong cơ thể nàng, nếu không lấy lại thì không chỉ có thiên đình hỏi tội mà tính mạng của nàng cũng nguy hiểm

“A! Công tử!”

Bạch Tử Phi còn chưa nghĩ xong, Tứ Hi đã ôm lấy hân, điên cuồng lắc “ công tử, người rốt cuộc cũng thông suốt, biết tình yêu không thể dựa vào câu dẫn mà cần tranh thủ ah. Công tử, thật tốt quá, tốt quá, người nhất định sẽ thành công. Ta nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ người, giúp người cướp Sơ Thất tiểu thư lại. Người yên tâm, tuy rằng võ công người không bằng Vân Tịnh Thư, nhưng mị lực của người hơn hẳn hẳn, nhất định sẽ thắng hẳn. Ta sẽ đem toàn bộ tâm pháp tán gái cả đời truyền lại cho người, để người trở thành đệ nhất cao thủ tán gái trên giang hồ”

Tứ Hi cũng kích động vô cùng, đợi lâu như vậy, rốt cuộc hân cũng đã có truyền nhân để truyền lại công phu tán gái của mình, mà đó còn là công tử nữa chứ, thật tốt quá, thật đáng để cho người ta kích động.

Bạch Tử Phi bị Tứ Hi lắc đến sắp hôn mê, ói mửa

“Được, công tử, hôm nay ta sẽ đem tất cả kinh nghiệm truyền lại cho người, mau đứng lên đi lấy sách vở lại đây. Từ giờ trở đi, mỗi một câu ta nói đều là kinh điển, người phải cố gắng ghi nhớ kỹ, cũng phải nghiền ngẫm thật sự, cẩn thận thực thi”

Tứ Hi đắc ý rung đùi.

Bạch Tử Phi lập tức từ công tử cao cao tại thượng trở thành đồ đệ của thư đồng Tứ Hi

Đến thư phòng, Tứ Hi lấy bút lông và giấy Tuyên Thành nhét vào tay Bạch Tử Hi, bắt đầu chương trình huấn luyện “ tâm pháp tán gái là phải kết hợp nhiều phương thức với nhau, tuyệt đối không được làm cái này quên cái kia, có bánh mì lại quên bánh bao. Tiên nhân vĩ đại đã từng nói hai tay

đều phải cùng hành động, tuy rằng nếu bị nữ nhân phát hiện thì coi như xong nhưng mà chúng ta không thể vội vã hành động, phải phân tích kỹ, rồi mới đưa ra kết luận.

Đầu tiên, người nhìn thấy một nữ nhân, phải quan sát nàng, phân tích nàng, nghiên cứu nhân phẩm và sở thích của nàng rồi từ đó mới bắt đầu hành động, như thế thì nhất định bách phát bách trúng, không sai một lần. Cái này cũng tùy thuộc vào từng loại nữ nhân, mà nữ nhân thì lại có rất nhiều loại, tỷ như người tóc dài, mắt to, cười ngọt ngào thì chính là cô nương ngây thơ...”

Tứ Hỷ nói thao thao bất tuyệt, nước miếng văng tứ tung như mưa phùn ngày xuân.

Bạch Tử Phi nghe mà choáng váng nhưng sự ngưỡng mộ dành cho Tứ Hỷ cũng dâng cao như nước sông. Không ngờ Tứ Hỷ lại có nghiên cứu kỹ về nữ nhân như thế, cũng không ngờ nữ nhân lại có nhiều loại như thế, càng không ngờ là nghệ thuật tán gái lại thâm sâu nhường ấy...Bạch Tử Phi quyết định sẽ đem bản ghi chép biên soạn lại thật tốt, tương lai mang về tiên giới in thành sách thì không bán được một vạn cũng được tám trăm cuốn a. Nên biết là trên thiên đình, nam nhiều nữ ít, cung không đủ cầu ah.

“Tứ Hỷ lão sư, Tứ Hỷ lão sư!” Bạch Tử Phi vẻ mặt tôn kính “thình người có thể giúp ta chuyện này được không? ta cần phải hoàn thành trong vòng bảy ngày, nếu thành công, ta đảm bảo người sẽ được cơm no rượu say”

Bạch Tứ Hỷ cầm lấy trang giấy: kế hoạch hôn mê

“Chuyện này đơn giản”, Tứ Hỷ vung bút lên “cho người ba diệu kế, cam đoan không tới ba ngày là có thể hôn được Sơ Thất tiểu thư”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Ngôn Sơ Thất cầm tờ giấy trong tay, đứng bên bờ tường ngăn cách Ngôn gia và Bạch gia.

Tờ giấy là Tiểu Lục đưa cho nàng, trên đó là chữ viết quen thuộc của Bạch Tử Phi, hẹn nàng đến sài phòng nơi hậu viên.

Loại giấy ghi nội dung như vậy, từ nhỏ đến lớn nàng đã nhận được hơn một trăm tờ. Nhắc tới mới nói, Bạch Tử Phi đúng là không có chút tình thú nào, lần nào hẹn hò cũng chọn cái sài phòng rách nát cũ kỹ kia. Trước kia đã có người chỉ trích hằn, nói hẹn hò phải chọn nơi lãng mạn thì mới có thể làm cho cô nương nhà người ta động tâm, thế nhưng Bạch Tử Phi lại nghĩ rằng chỉ có ở sài phòng mới không có ai quấy rầy hằn.

Nghĩ tới đây, Ngôn Sơ Thất nhin không được mà mỉm cười.

Cẩn thận gấp tờ giấy lại rồi chậm rãi đi về phía sài phòng.

Trong sài phòng hôm nay không có ánh đèn dầu nhỏ như hạt đậu, khi Ngôn Sơ Thất tới nơi chỉ thấy một không gian tối thui.

Chẳng lẽ là bị lừa? Bạch Tử Phi không có tới đây? Nhưng mà nét chữ trong tờ giấy chính là của hằn ah.

Ngôn Sơ Thất đảo mắt, âm thầm chuẩn bị, nếu lỡ xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn, nàng cũng có thể ứng phó. Sau đó mới nhẹ nhàng đưa tay đẩy cánh cửa sài phòng ra

Két, cửa phòng vang lên

Bỗng nhiên có một cơn gió từ phía sau nàng thổi tới, làm tung bay làn váy bằng sa y màu vàng của nàng...sài phòng cũng đột nhiên sáng lên... một hàng nến được thắp lên từ ngoài cửa cho đến tận trong phòng, làm cho sài phòng trở nên lung linh hơn.

Một thân ảnh áo trắng phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái mà cũng tràn ngập thần bí đưa lưng về phía nàng.

Gió đêm thổi mái tóc đen như mây của hắn bay bay, khe lướt qua vai áo màu trắng của hắn giống như là cánh bướm đang hướng về thiên đường ngập tràn hạnh phúc...

Ngôn Sơ Thất vừa tiến vào đã bị làm cho kinh ngạc

Nơi này không còn là sài phòng rách nát cũ kỹ nữa, toàn bộ căn phòng đều được người dùng sa đoạn bao lại, trang hoàng lộng lẫy, tinh xảo động lòng người, còn có mùi hương thảo nhiên lượn lờ, ánh sáng từ các ngọn nến càng làm cho căn phòng thêm lung linh, huyền ảo...còn nam nhân thần bí đang đưa lưng về phía nàng nữa....

Ngôn Sơ Thất nhanh chóng buông bàn tay đang nắm thành quyền ra.

Không biết hắn lần này định làm gì?

Đột nhiên trong lúc đó, đương đương đương! Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng! Bảy lý bảy lý loảng xoảng!

Đột nhiên tiếng chiêng trống vang lên liên hồi cùng tiếng kèn, tiếng trống làm cho Ngôn Sơ Thất giật mình.

Chuyên gì đây? Chẳng lẽ không làm thi nhân mà đổi sang nghề hát hí khúc?

Ngôn Sơ Thất cau mày, đột nhiên nam nhân áo trắng quay người, vút cho nàng một cái mị nhãn động lòng người rồi mở miệng hát

“Hôn một cái, hôn một cái, muhoa, hôn một cái, hôn một cái, chúng ta cùng nhau hôn một cái, muhoa...muhoa...”

Oạch...

Ngôn Sơ Thất suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất

Này. Này này. Này này này. Đây là làm cái gì a? Bạch Tử Phi hử. uống lộn thuốc hay là quên uống thuốc? mới thấy hử áo trắng phong lưu tiêu sái, còn tưởng hử làm chuyện gì hay ho lắm, ai ngờ vừa quay đầu lại đã làm ra hành động dọa người như vậy.

Hai mắt đen xì giống như gấu trúc mất ngủ, hai bên má còn vẽ hai cái chữ thập, trên mũi còn đeo khoen, khoa trương nhất là miệng của hử, cái miệng từng đọc bao nhiêu vần thơ đẹp để lúc này lại được bôi son đỏ choét, vừa cuồng nhiệt hát vừa không ngừng liếc mắt với nàng “ hôn một cái, thân ái, mau cùng ta hôn một cái, muhoa, muhoa, trời hồng hồng, nắng trong trong, thảo nguyên bát ngát mênh mông tận chân trời, thân ái bên cạnh ta, ta sẽ ngọt ngào hơn người một cái...”

Bảy lý bảy lý loảng xoảng! Đinh lý đinh lý đương!

Bạch Tử Phi hát rất nhập tâm, cái miệng đỏ chót không ngừng ngậm lại mở ra, mở ra ngậm lại...

Ah, nhất định sẽ rất vất vả

Ngôn Sơ Thất cau mày nhưng vẫn không lên tiếng, hai mắt mờ lẹ.

Bạch Tử Phi thấy nàng như vậy, còn tưởng nàng đã bị mình làm cho cảm động. Quả nhiên đúng như Tứ Hỉ đã nói, nữ nhân chỉ cần thấy nam

nhân vì một mình nàng mà ca hát, nàng nhất định sẽ cảm động, nhất định sẽ không nói gì, nhất định hai mắt sẽ ươn ướt, tiếp theo nàng sẽ nhảy đến bên cạnh hắn, sau đó dâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tiếp theo...

Bạch Tử Phi trong lòng như nở hoa, tiếp tục ra sức hát “người yêu dấu ơi, mau đến bên ta để ta hôn ngươi một cái”

Bạch Tử Phi hưng phấn vô cùng, thanh âm càng cao, cuối cùng đạt tới nốt cao nhất “hôn một cái, hôn một cái, thân ái ơi nhanh cho ta...”

Hừ...

Đang lúc Bạch Tử Phi hát thật mê say thì đột nhiên từ trên nóc nhà vang lên rất nhiều thanh âm, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng rõ ràng

Bạch công tử ngẩng đầu lên nhìn

Hừ ... loảng xoảng!

Một quả trắng trắng tròn tròn đang nhắm hướng hắn mà lao tới, tiếp theo là một quả rồi lại một quả, tốc độ như sét đánh mà lao qua nóc sài phòng cũ nát rồi đáp lên tóc, lên đầu Bạch Tử Phi.

Bá ~

Lòng đỏ trứng, lòng trắng trứng chảy ra lênh láng.

“Người nào nửa đêm mà còn hét lung tung? Giết heo cũng phải coi giờ chứ?” ở phía sau bờ tường Ngôn gia vang lên tiếng rống giận phẫn nộ

Bạch Tử Phi đứng chết trân như Từ Hải.

Thật đáng thương, hắn muốn dùng tiếng hát để bày tỏ thâm tình với Sơ Thất muội muội nào có kêu gào lung tung hồi nào đâu? Cái gì mà giết

heo? Hẳn là đang hát nha, không lẽ tiếng hát của hẳn giống tiếng heo bị thọc huyết, nói vậy thì hẳn là heo sao?

Bạch Tử Phi buồn bực muốn chết, tức giận, bất bình nhìn Ngôn Sơ Thất.

Sơ Thất vừa rồi còn cau mày, mím môi bây giờ lại đang nở nụ cười.

Cái này càng làm cho Bạch Tử Phi buồn bực hơn, là ai đã dạy cho hẳn hát tình ca, là ai đã nói với hẳn chỉ cần dùng thâm tình là có thể câu dẫn nữ nhân, là ai nói với hẳn chỉ cần chìa môi ra là Ngôn Sơ Thất tiểu thư sẽ hôn hẳn. Là ai, là ai??

“Bạch ...Tứ...Hi” Bạch Tử Phi tức giận gào lên

Hoa lý loảng xoảng lang! Đinh lý leng keng! Thở phì phò —— loảng xoảng loảng xoảng —— bá!

Kết quả càng nhiều ám khí từ tấn công hẳn, cà chua, cải trắng, trứng thối, thậm chí còn có cả đá, gạch...chuẩn xác rơi xuống đầu Bạch Tử Phi.

“Vừa rồi mới nói nửa đêm không được giết heo, sao giờ ngay cả trâu cũng đem ra?”

“Kháng nghị! Chúng ta là tổ chức bảo vệ động vật, ngược đãi động vật sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục”

Bang bang bang!

Bạch Tử Phi ngã nhào xuống đất, toàn thân như được bao bọc bởi đủ thứ lá cây, thức ăn...

Ngôn Sơ Thất rốt cuộc nhin không được, che miệng cười trộm “ khụ, không có chuyện gì nữa thì ta đi đây, người cứ từ từ hát, ta sẽ không cười người”

Nói xong Ngôn Sơ Thất mỉm cười, xoay người rời khỏi sài phòng

Một ngón tay run run vươn ra khỏi đồng rau củ chỉ về hướng Ngôn Sơ Thất “ Sơ Thất, đừng đi, đừng...thân ái của ta, chúng ta đến..hôn...muhoa”

Đông!

Bi kịch này rốt cuộc là do ai tạo ra?

Đêm trăng hạ, Vân Tĩnh Thư cùng các công tử Ngôn gia đang ở phòng nghị sự uống trà.

Ngôn đại lão gia vuốt râu nói “ hiền tể, người ném thử chút đi, đây là lá trà ta mới nhờ người mang từ Phúc Kiến về, tinh khiết, nồng đậm nha”

“Ân.” Vân Tĩnh Thư vẫn kiệm lời như cũ.

Ngôn Sơ Thất ngồi bên cạnh hẳn, cầm chén trà trong tay lại không hiểu vì sao mà mỉm cười, rồi lại không biết đang nghĩ tới cái gì mà bật cười thành tiếng, suýt chút nữa đánh rơi cả cái chén trong tay.

“Sơ Thất, cò chuyện gì vậy? uống trà ăn cơm đều không nói, người sao ngay cả quy củ cơ bản nhất cũng không hiểu hả?” Ngôn đại lão gia liền lên tiếng giáo huấn nữ nhi “ sau này phải gả đến nhà Vân công tử thì ta làm sao yên tâm được đây”

Ngôn Sơ Thất mím môi, nàng thực sự không nhịn được, cứ nghĩ tới chuyện ở sài phòng mấy ngày trước thì nàng lại cười đến đau cả bụng. Bạch Tử Phi đáng thương, tuy nàng biết hẳn muốn tìm cách câu dẫn nàng, nhưng lần nào cũng là lộng giả thành chuyên, thật làm nàng cười muốn chết.

Thấy nàng vẫn còn cười, Ngôn đại lão gia không khỏi tức giận.

Đúng lúc này Ngôn Tiểu Lục đến sau lưng Ngôn Sơ Thất, khẽ kéo áo nàng

Ngôn Sơ Thất ngẩng đầu, Tiểu Lục liền nháy mắt với nàng. Ngôn Sơ Thất liền hiểu, lập tức đứng dậy.

Ngôn đại lão gia vội hỏi: “Nữ nhi, người muốn đi đâu? Hôm nay cả nhà chúng ta đoàn viên cùng nhau ngắm trăng, ngắm hoa, người không thể tùy tiện rời đi”

Ngôn Tiểu Lục tiến lên phía trước “ hoa nở trăng sáng”

Ngôn Tiểu Thanh tiếp lời “ cả nhà đoàn viên”

Ngôn Tiểu Lam chốt hạ “ trong nhà ngọt ngào”

Ngôn Sơ Thất liếc mắt nhìn mọi người “thông khí”

Chén rượu trong tay Ngôn đại lão gia thiếu chút nữa rơi xuống đất, một câu ba đoạn, lại là một câu ba đoạn. Nữ nhi ngoan, người cái gì không học lại học cái trò này là sao? còn thường xuyên áp dụng nữa. Chuyện này sao để cho Vân công tử thấy được.

Ngôn đại lão gia xoay sang nhìn Vân Tịnh Thư, thấy hân hoan tình có chút buồn bực lại nhìn sang ba nha hoàn sau lưng nữ nhi, trong đầu vẫn còn suy nghĩ những lời của các nàng. Sơ Thất nói vậy là có ý gì? Quá ngắn gọn ah.

“Đến đến đến, hiền tế, chúng ta lại đến uống một chén!”Ngôn đại lão gia liền chuyển đề tài

Sơ Thất nhân cơ hội này liền rời đi

“Bạch công tử nói hôm nay hẹn người ở hành lang thủy tạ” Tiểu Lục lên tiếng

Hành lang thủy tạ? không biết hôm nay hắc lại bày ra trò gì? Màn hát tình ca trong sài phòng đã làm nàng cười đến lăn lộn, mà hắc thì ăn không ít trứng thối, cà chua...không biết hôm nay hắc còn có chiêu trò nào nữa.

Ngôn Sơ Thất không kéo dài thời gian nữa, vội vã đi tới hành lang thủy tạ.

Hành lang thủy tạ luôn sáng trưng hôm nay lại chỉ treo một chiếc đèn lồng, ánh sáng mờ nhạt lan tỏa lên mặt nước, làm cho không gian trở nên mờ mờ ảo ảo, rất lãng mạn.

Hôm nay không hát tình ca nữa sao?

Sơ Thất mỉm cười, chậm rãi đi tới.

Đi được hai ba bước đã thấy Bạch Tử Phi ở cách đó không xa, tuy hôm nay hắc vẫn mặc bạch y nhưng so với vẻ ngọc thụ lâm phong khi hát tình ca trong sài phòng thì khác nhau. Bạch y trên người hắc hôm nay bán trong suốt, dưới ánh sáng làm lộ rõ da thịt trắng nõn, đường cong nam tính, còn có đôi mắt mê người lộ ra ngoài ngoài sam, mái tóc bay bay trong gió...gợi cảm không nói nên lời.

Ngôn Sơ Thất đưa tay che miệng, thay vì hát tình ca hắc định hiến thân sao?

Đang muốn đưa tay vậy hắc thì đột nhiên thấy Bạch Tử Phi ôm lấy cây cột, phát ra tiếng rên rỉ mê hoặc lòng người “ô...ân...ngô...”

Ngôn Sơ Thất bị dọa mà ngừng bước

Này. Đây là cái gì nha. sao lại kêu như vậy? là động lòng xuân sao? Ngôn Sơ Thất không dám tiến lên, chỉ đứng đó, ngạc nhiên nhìn.

Bạch Tử Phi hai tay ôm cột, bắt đầu cọ xát, tiếng rên ngày càng lớn, ngày càng nhộn nhạo “Ân. Úc. Úc úc. Ngô. A nha. Không cần a.”

Ha má Ngôn Sơ Thất đỏ bừng

Hắn đang làm cái gì a, sao lại nghe như...làm cho Ngôn Tiểu Thất nhìn không được lại nhớ tới tiểu nhị bị con dê liếm loạn ở khách điểm dạo nào. Tiếng kêu đó cỡ nào mất hồn ah, quả thực rất giống tiếng kêu của Bạch Tử Phi lúc này, chẳng lẽ hắn...yêu cây cột nhà nàng? không thể nào...

Ngôn Sơ Thất ngạc nhiên trợn tròn mắt

Vừa ngược lên lại thấy phía trước Bạch Tử Phi còn có hai thân ảnh, là thư đồng Bạch Tứ Hỉ đang lén hẹn hò cùng Tiểu Thanh, bọn họ ôm nhau hôn nồng nhiệt, môi lưỡi quấn quýt triền miên làm Ngôn Sơ Thất thẹn thùng, xấu hổ

Bạch Tử Phi bên cạnh vẫn rên rỉ, hai người kia vẫn hôn nhau nồng nhiệt...

Ngôn Sơ Thất bỗng nhiên bừng tỉnh, tiến lên vỗ vỗ bả vai Bạch Tử Phi

Bạch Tử Phi đang nhìn Bạch Tứ Hỉ hăng say “ đừng đánh lung tung, ta đang xem Tứ Hỉ, xem ai có thể tạo ra âm thanh mất hồn hơn. Hắn có ba nữ nhân, có thể thay nhau ra trận, nhưng mà không sao, người có thể nghỉ ngơi, một mình ta cũng có thể hạ gục bọn họ. Úc...ân..ah...”

Chuyện này mà cũng mang ra thi đấu sao?

Ngôn Sơ Thất hai má đỏ bừng “ uy, người đừng so nữa, hay là ta giúp người gọi Vân công tử tới được không?”

“Ân? !” Những lời này đã thành công cắt ngang tiếng rên rỉ của Bạch Tử Phi, ngạc nhiên quay người lại “ kêu hân tới làm gì? Tại sao phải kêu hân tới?”

Ngôn Sơ Thất chớp chớp đôi mắt to tròn trong suốt, thật thà nói “ không phải người đang ghen tỵ và hâm mộ sao? thấy Tứ Hỉ thân thiết như vậy, không phải người cùng muốn cùng người mình thích như vậy sao? ta biết người thích Vân công tử, ta có thể giúp hân gọi tới đây cho người. Yên tâm, ta sẽ không kỳ thị các người”

Phốc ——

Bạch Tử Phi tiên sinh phun ra một ngụm máu tươi, té xiu.

Đại tiểu thư, người nói đi đâu vậy, khung cảnh lãng mạn lại kích tình như thế, chẳng lẽ người không muốn tiến vào lồng ngực ta, cùng ta thân thiết hay sao mà lại nghĩ tới chuyện ta và nam nhân khác? Chẳng lẽ chỉ cần nam nhân là có thể thành một đôi sao? ta tuyệt đối không thích cái tên Vân Tịnh Thư kia ah.

Ngôn Sơ Thất thấy vẻ buồn bực của hân thì nhin không được mà nhếch miệng cười

Nụ cười của nàng làm cho Bạch Tử Phi lập tức bật dậy

“Ngôn Sơ Thất, người cố ý trêu chọc ta có phải không?”

Ngôn Sơ Thất không lên tiếng, chỉ mím môi cười

Bạch Tử Phi tức đến hộc máu, nhưng hân sẽ tính sổ với nàng sau, chuyện cần làm bây giờ là...

Bạch Tử Phi duỗi tay ra, lập tức ôm Ngôn Sơ Thất vào lòng, cách lớp bạch y, tiếng tim đập của hân truyền vào tai Ngôn Sơ Thất. Bạch Tử Phi

trầm giọng, nỉ non

“Sơ Thất, đừng có không hiểu phong tình như vậy, nhìn người ta hôn như vậy, người chẳng lẽ không có cảm giác gì sao?”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Ánh trăng như dát bạc chiếu loang loáng trên mặt nước, gió đêm nhẹ nhàng lan tỏa...không khí lãng mạn đến cực điểm.

Ngôn Sơ Thất ngược đôi mắt to tròn trong veo như nước lẳng lẳng nhìn Bạch Tử Phi trước mặt.

Bạch Tử Phi cũng yên lặng nhìn nàng.

Đôi mắt đen tròn gần như phản chiếu ánh sáng nơi chân trời...

“Sơ Thất” thanh âm trầm thấp, khàn khàn đầy gợi cảm “nhìn thấy người ta hôn nhau như vậy, chẳng lẽ người không có cảm giác gì sao?”

Bạch Tử Phi vươn tay, sa y mỏng manh lập tức chảy xuống để lộ da thịt tinh tế nõn nà. Hắn nhẹ bước tới gần nàng, gió đêm thổi bay một góc sa y làm lộ đôi chân thon dài...Bạch Tử Phi nắm tay Ngôn Sơ Thất, thổ khí như lan hấp dẫn nàng “úc, Sơ Thất...”

Sơ Thất chớp mắt yên lặng nhìn hắn, nhìn hắn cố làm ra biểu tình hấp dẫn, khẽ mở miệng hỏi “lông người dài, có nhớ tẩy lông không đó?”

Bạch Tử Phi tình nguyện đắm đầu vào cột đá cho hôn mê bất tỉnh còn hơn.

Ngôn Sơ Thất tiểu thư, thật đúng là chẳng có chút tình thú nào. Người ta đang câu dẫn nàng, nàng lại nói tới chuyện tẩy lông. Còn nói lông hắn dài nữa chứ. Hừ, lông hắn dài một chút thì đã sao, nam nhân nhiều lông

một chút mới gọi cảm ah. Nơi khác trên người hân cũng có lông, Ngôn Sơ Thất tiểu thư có muốn quan tâm không?

Bạch Tử Phi phần uất tới mức sắp ngất nhưng vẫn ra sức hít thở để bình ổn, không thể thể phần nộ, không thể phát tác nếu không tất cả đều uổng phí. Tứ Hỉ vẫn còn ở bên kia làm mẫu nha, nếu cứ để bọn họ hôn đi hôn lại miết như vậy, không chừng sẽ vì hít thở không thông mà chết ah.

“Sơ Thất, đừng nghĩ tới những chuyện ngoài lề nữa, chẳng lẽ người không thấy không khí lúc này thật lằng mằng, ánh trăng mờ mờ, người ta lại đang làm chuyện thân thân thiết thiết, người...người không muốn làm gì sao?”

Bạch Tử Phi cố gắng khống chế cảm xúc, duy trì phong độ ngọc thụ lâm phong mà tiến tới trước mặt Ngôn Sơ Thất, hơi khom lưng, dùng ánh mắt trong suốt sáng bừng lẳng lẳng nhìn nàng.

Tâm Ngôn Sơ Thất không hiểu vì sao đột nhiên thấy rạo rực.

Không phải nàng chưa từng gần gũi với hân, cũng không phải chưa từng nhìn kỹ khuôn mặt tuấn tú của hân như vậy. Thực ra, Bạch Tử Phi ngoài trừ những lúc cãi nhai thì rất thanh tú, rất có khi chất, không phải vẻ anh khí ngời ngời, mày kiếm mắt sáng như Vân Tĩnh Thư mà vẻ thanh tú của hân tao nhã, chân thành...Ngôn Sơ Thất rất nhìn vào mắt hân, bởi vì tính cách của nàng không thích nói nhiều nên càng thích nhìn người nào có ánh mắt biết nói.

Đôi con ngươi của Bạch Tử Phi lúc nào cũng đen láy, sáng bóng, làm cho nàng cảm thấy lúc nào trong mắt hân cũng lóe ra ánh sáng, làm cho luôn muốn nhìn hân, nhìn hân, nhìn cho đến khi hân đem bí mật trong mắt nói ra rõ ràng.

Giống như lúc này đây, hân dựa vào gần quá, gần đến mức hơi thở của hân đều phất lên mặt nàng, bao phủ nàng...

“Sơ Thất...” Bạch Tử Phi giống như rên rỉ, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Ngôn Sơ Thất, đưa miệng tới gần

Hôn đi...

Hai mắt của Ngôn Sơ Thất đột nhiên sáng ngời

“A, ta đã biết!”

Rầm!

Bạch Tử Phi thiếu chút nữa là té ngã.

Mỗi lần đều là như vậy! Mỗi lần đều là như vậy! chỉ còn thiếu chút nữa là có thể hôn được, thì lại xảy ra chuyện. Nếu không phải các ca ca nàng đến phá đám thì cũng là nàng có phát hiện kinh thiên động địa...Cứ như vậy hẳn có cố gắng cả đời cũng không thể nào a...tỷ như lúc này...

Hai mắt Ngôn Sơ Thất bừng sáng “ ta biết rồi, Bạch công tử, thật ra không phải người thích Vân công tử”

Lão thiên gia vạn tuế, rốt cuộc người cũng đã mở mắt rồi. Bạch Tử Phi sút chút nữa là rơi lệ

“Thực ra, người người thích...” Sơ Thất chớp chớp đôi mắt to ngập nước “ người thích Tứ Hi”

Ầm...

Bạch Tử Phi té ngã, trán đập lên đá lát đường, huyết nhục mơ hồ. Mới rồi còn tưởng Ngôn Sơ Thất đã giống như một nữ nhân bình thường, ai ngờ phát hiện của nàng càng làm cho hắn thống khổ hơn, quả thực y như bị một kiếm xuyên tim.

Hắn coi trọng Bạch Tứ Hỉ? ! Hắn thích Tứ Hỉ ? để hắn chết đi còn hơn.

Ngôn Sơ Thất thấy Bạch Tử Phi té ngã, bộ dáng thống khổ như vậy, còn thực quan tâm mà vỗ vai hắn “ thực ra ta vừa mới nghĩ tới, Tứ Hỉ cùng người khác hôn nhau, người tức giận, bị thương, phần nộ, thậm chí còn muốn dùng ta thế thân...Bạch công tử, người thật đáng thương ah, lại thích thư đồng của mình, mà đó còn là tình cảm cấm kỵ ah. Người cùng Vân công tử thì ta còn có thể giúp người, nhưng với Tứ Hỉ thì..ta chỉ có thể nói lời chúc phúc”

Khó có lúc được Ngôn tiểu thư nói nhiều lời như vậy, trước khi đi còn chân thành nhìn hắn “ chúc người hạnh phúc, cố gắng tranh thủ đi, bên cạnh Tứ Hỉ nhiều nữ nhân như vậy, hi vọng người có thể đánh thắng các nàng, ta sẽ chúc phúc cho người, cố lên”

A a a —— a a a a a ——

Bạch Tử Phi bị những lời của Ngôn Sơ Thất làm cho chết đi sống lại rồi lại chết đi.

Trời ạ trời ạ, thần tiên mau đưa nữ nhân này đi đi, hắn không chịu nổi nữa rồi. Trong đầu nàng đang chứa cái gì ah, cứ nhiên có thể suy diễn ra như vậy, nghĩ hắn và Bạch Tứ Hỉ có một chân. Hắn điên mất rồi, dù nam nhân nữ nhân trong thiên hạ này đều chết hết, hắn cũng không cùng Bạch Tứ Hỉ ah. Nếu thế giới này không còn ai, hắn tình nguyện ở cùng a hoàng cũng không cùng một chỗ với Tứ Hỉ ah.

Bạch Tử Phi bị Ngôn Sơ Thất đả bại hoàn toàn, nhìn Ngôn Sơ Thất rời đi lòng càng thêm buồn bực.

Bạch Tứ Hỉ và Ngôn Tiểu Thanh hôn gần một canh giờ, môi cũng sắp thành hai khúc lặp xướng, chạy tới hỏi “ công tử, người thế nào? có thu

phục được Sơ Thất tiểu thư không? chúng ta sắp thờ không nổi rồi, người xem, miêng sưng thành vầy rồi”

“Đúng vậy, đúng vậy,!”

Bạch Tử Phi lập tức nhảy dựng lên, nắm áo Bạch Tứ Hỉ mà gào to “Tứ Hỉ, người đi chết đi, người đi chết đi, chỉ cần người chết, thế giới này liền thanh tịnh”

“A, công tử, không phải đâu, thật độc ác nha” Tứ Hỉ bị dọa suýt té xỉu, sao công tử lại đột nhiên muốn mình chết, chẳng lẽ “ công tử, người lại thất bại?”

Bạch Tử Phi rũ vai, xụ mặt

“Không có khả năng, kế hoạch tán gái của ta đều bách phát bách trúng, sao lại không có tác dụng với Sơ Thất tiểu thư?” Tứ Hỉ nhăn mặt “ chẳng lẽ Sơ Thất tiểu thư...quả nhiên là cao thủ”

“Bất kể nàng có phải cao thủ hay không, Bạch Tứ Hỉ người cũng phải chịu trách nhiệm, cái kế hoạch rách nát của người dùng được mới lạ, người đi chết đi” Bạch Tử Phi nhớ lại những lời Ngôn Sơ Thất mới nói thì càng ra sức lắc Bạch Tứ Hỉ.

Tứ Hỉ thiếu chút nữa đem cơm ngày hôm qua ới ra hết.

Vội vàng giơ tay phát biểu ý kiến “ công tử đừng nôn nóng, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với người. Xem ra Sơ Thất tiểu thư thực sự rất lợi hại, vậy giờ chúng ta phải cấp cho nàng thuốc liều mạnh hơn mới được”

“Thuốc liều mạnh là sao?”

Bạch Tử Phi rút cuộc cũng ngừng rít gào, ngạc nhiên nhìn Tứ Hỉ.

Tứ Hỷ căn rằng “ cho Đông Thi Thi và A hoàng ra trận, ta không tin không hạ gục được Sơ Thất tiểu thư”

Đông Thi Thi và A Hoàng.

Đây là thuốc liều mạnh của Tứ Hỷ.

Bạch Tử Phi càng thêm ngạc nhiên, vậy sao gọi là thuốc liều mạnh được, chỉ là một nữ nhân và một con chó thích cắn móng hân thôi mà. Bọn họ kết hợp lại thì có gì hay chứ?

“Công tử, người yên tâm, lúc này đây tuyệt đối đối có thể có được Sơ Thất tiểu thư dễ như trở bàn tay, cho nàng kêu oa oa” Tứ Hỷ khẳng định

Bạch Tử Phi lập tức tát hân một cái “ ai muốn người làm cho Sơ Thất phải kêu oa oa, ta chỉ muốn hôn nàng một cái thôi”

Tứ Hỷ ánh mắt mỉ mỉ, “Hì hì, công tử, thật tốt”

“Cút đi!” Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh “ ta còn chưa yên bề, một thư đồng như người dám cười ba lão bà sao?”

“Hì hì, ” Tứ Hỷ mặt mày hớn hở, “Công tử, ta có thể hiểu là người đang ghen tỵ với ta không?”

Bạch Tử Phi thực sự muốn hôn mê, nhưng vậy cũng tốt, nói hân ghen tỵ Bạch Tứ Hỷ còn hơn Ngôn Sơ Thất nói hân coi trọng Bạch Tứ Hỷ . Cho dù hân có bị long dương chi phích thì cũng không tìm viên thuốc Tứ Hỷ trừ phi mất hân mọc ở sau ót.

“Ít nói nhảm đi, có biện pháp gì, nói mau. Đông Thi Thi và A hoàng có thể thu phục được Sơ Thất sao? nàng chính là võ lâm cao thủ nha”

Tứ Hỷ ngồi xuống cạnh Bạch Tử Phi “ dù là võ lâm cao thủ thì điều quan trọng đầu tiên, nàng vẫn là một nữ nhân, là nữ nhân thì sẽ có sợ hãi và

ghen ty, cho nên đầu tiên chúng ta cho Đông Thi Thi ra trận, thấy nàng đối với công tử thâm tình, Sơ Thất tiểu thư chắc chắn sẽ ghen ty, sẽ tức giận. Sau đó tới phiên A hoàng lên sàn khấu, Sơ Thất tiểu thư sẽ vì sợ hãi mà nhảy vào lòng công tử, khi đó công tử sẽ ra tay nghĩa hiệp, anh hùng cứu mỹ nhân, Sơ Thất tiểu thư sẽ từ tức giận chuyển thành cảm kích, sau đó thành quý, tiếp theo là thân, là ôm, là hôn...hắc hắc, toàn bộ đều tùy công tử”

Tứ Hỉ nói đến nước miếng phun như mưa, trong đầu Bạch Tử Phi cũng dần hiện ra hình ảnh Ngôn Sơ Thất nhào đến bên cạnh hắn, hắn sẽ đưa tay ra ôm lấy nàng, sau đó....

“Sơ Thất, ta đến bảo hộ người đây”

Ngôn Sơ Thất xấu hổ đến hai má đỏ bừng, chớp chớp đôi mắt to tròn xinh đẹp, tươi cười ngọt ngào...

Hắn cúi đầu xuống...

“Tốt” Bạch Tử Phi vỗ đùi “ quyết định vậy đi”

Tứ Hỉ nhận được sự đồng ý của công tử, lập tức hưng phấn nói với Đông Thi Thi đang đứng bên cạnh “ Đông cô nương, làm phiên người, lát nữa thỉnh người phải bày ra vẻ hoàn mỹ nhất của mình ah”

Đông Thi Thi lập tức lắc lắc móng “ yên tâm đi, Tứ Hỉ, với mị lực của Đông Thi Thi ta, tuyệt đối có thể khuynh đảo tất cả nam nhân trong Ngôn gia. Bạch công tử, người cứ yên tâm đi, ta nhất định không phụ sự phó thác của người, nhất định sẽ cùng người thân thân thiết thiết, muhoha “

Đông Thi Thi chau mặt, gọi một cái hôn gió cho Bạch Tử Phi, làm hắn rùng mình, toàn thân nổi da gà.

Chẳng lẽ lời đồn tướng mạo Đông Thi Thi xấu xí đều là giả? Giọng nàng mềm nhẹ như tơ, vòng eo nhỏ nhắn, thật có dáng của một tiểu mỹ nhân, hi vọng nhiệt tình của nàng thực sự có thể kích thích Ngôn Sơ Thất.

Bạch Tử Phi cắn răng nhận mệnh, vươn tay “ được, chúng ta đi”

Đông Thi Thi lập tức chạy tới ôm lấy cánh tay hắn

Bạch Tử Hỉ mỉm cười tủm tỉm “ ai nha, thật sự là tuyệt phối nha, vừa đúng lúc Ngôn gia đang tế tổ tiêu sư ngoài cửa lớn, công tử và Thi Thi tiểu thư mau đến đó đi, khẳng định sẽ làm cho cả nhà bọn họ khiếp sợ”

Bạch Tử Phi làm ra biểu tình anh dũng hi sinh, liền kéo Đông Thi Thi rời đi.

Hôm nay là ngày Ngôn gia tế điện tổ sư gia khai sáng tiêu cục, sáng sớm đã quét dọn sạch sẽ, bày biện hương án chỉnh tề, chỉ còn chờ đến giờ lành là cả nhà sẽ thắp hương cúng vái. Hôm nay là ngày trọng đại của Ngôn gia cũng là ngày hội của dân chúng Cô Tô thành. Bởi vì Ngôn gia sau cúng vái xong sẽ phát lương phát tiền, vì thế chỉ cần nghe tin Ngôn gia cử hành đại lễ, mọi người đã nô nức kéo tới tham gia náo nhiệt.

Bạch Tử Phi dẫn Đông Thi Thi vừa ra tới cửa đã bị giật mình.

Một biển người đang tập trung trước cửa, so với thời điểm Ngôn Sơ Thất luận võ chiêu phu còn náo nhiệt, đông đúc hơn. Ai nấy đều cố chen chân vào trong, mặt mày tươi cười hơn hở, bàn tán xôn xao

“Hôm nay Ngôn gia sẽ phát thức ăn gì ah? Có thể là thịt kho tàu không?”

“Thịt kho tàu thì tính là cái gì, ít nhất thì cũng heo sữa nướng ah, năm trước còn cho rất nhiều vịt nướng nha”

“Thật sự sao? thịt heo nướng thì tốt quá rồi, mau rửa bát đi”

Đám người hưng phấn giống như thấy thịt heo nướng ngay trước mặt rồi.

Bạch Tử Phi có chút bất mãn, Ngôn gia chỉ thích làm trò lấy lòng người khác, sao giống như hân khí chất phi thường, đọc đủ mọi thi thư, các tiểu cô nương mà thấy hân nhất định sẽ chạy tới cho mà xem.

“A, đến đây, đến đây, hảo suất nha”

Nhìn xem, nói không sai mà.

Bạch Tử Phi còn đang tự đắc thì Đông Thi Thi bên cạnh đột nhiên huých hân một cái “ công tử, người nhắm mắt lại làm chi vậy, người ta đang hoan hô sự xuất hiện của Vân công tử ah”

Cái gì? Hoan hô Vân Tịnh Thư?

Bạch Tử Phi ngạc nhiên ngẩn đầu, quả nhiên thấy Ngôn đại lão gia mang theo nhi tử và nữ nhi của mình, còn có Vân Tịnh Thư đang từ trong Ngôn phủ đi ra.

Các tiểu cô nương nhìn thấy Vân Tịnh Thư mặc hắc y thêu chỉ vàng, khóa chu sa giữa trán như một viên hồng ngọc càng làm nổi bật sự anh tuấn của hân thì kích động không thôi, tay xoắn chặt khăn tay, há miệng la to

“Vân công tử, hảo suất ah, người là người tình trong mộng của ta”

“Vân công tử, người phá án thật tài tình, đúng là tuyệt sắc trong chốn giang hồ”

“Vân công tử, ta yêu người! Ta muốn kết hôn với người!”

Phi phi phi! Bạch Tử Phi tức giận không thôi, đúng là nữ nhân ngốc nghếch, vừa nhìn thấy Vân Tĩnh Thư đã quên mất mình họ gì rồi. Vụ án Đường môn rõ ràng là hấn giúp Vân Tĩnh Thư giải quyết, thế mà Giang Hồ Phong Tình báo lại viết lung tung, hoàn toàn không đếm xỉa tới hấn.

Không được, hôm nay hấn nhất định phải làm cho mọi người biết rằng Bạch Tử Phi hấn mới là người đáng được hoan nghênh nhất Cô Tô thành.

“Đi, chúng ta đi khoe khoang một chút!” Bạch Tử Phi nắm chặt tay Đông Thi Thi, len lỏi qua đám người đi về phía trước.

Toàn bộ Ngôn gia đều đang xếp hàng chỉnh tề trước hương án, chuẩn bị hành lễ.

Bạch Tử Phi hít sâu một hơi, lôi kéo Đông Thi Thi chạy tới

Đột nhiên vang lên giọng của người chủ lễ “ thi lễ, nhất bái thiên địa, bái tổ sư”

Toàn thể Ngôn gia cúi đầu hành lễ.

Bạch Tử Phi đang chạy tới chỗ hương án nhưng không ai nhìn thấy hấn.

Chết tiệt, xướng quan đúng là không chịu nhìn trước ngó sau

Bạch Tử Phi nín thở ngưng thần, cầm chặt tay Đông Thi Thi tính một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Hấn nhắc chân, xướng quan lại lên giọng “ nhị bái song thân”.

Ngôn gia lại cúi đầu toàn bộ

Bạch Tử Phi chạy tới, kết quả lại không ai nhìn thấy.

Tức chết hẵn rồi, xướng quan này là cố ý chơi hẵn hay sao? hẵn vừa nhắc chân là tên kia cũng xướng giọng, cả đám thì chăm chú hành lễ, không ai thèm để ý tới hẵn.

Bạch Tử Phi hơi phẫn nộ, ra dấu khinh bỉ đối với xướng quan

Xướng quan cũng không phải tay, vừa, hung hăng trừng mắt xem thường hẵn.

Bạch Tử Phi buồn bực tới sắp hộc máu, cũng may, bọn họ không hành lễ nữa, hẵn có thể xuất hiện rồi.

Bạch Tử Phi vừa nhắc chân, chuẩn bị xuất hiện oanh oanh liệt liệt, làm cho Ngôn Sơ Thất thấy hẵn, nhìn hẵn di tình biệt luyện thì rốt cuộc có chịu quay lại bên cạnh hẵn không.

Ôm quyết tâm chiến thắng, Bạch Tử Phi nhắc chân...

“Uy, tên kia, người chạy tới chạy lui làm gì, cản trở chúng ta ngắm Vân công tử ah”

Tiếng thét chói tai làm cho Bạch Tử Phi đã giơ chân lên lại không có dũng khí hạ xuống.

Các người trở mặt cũng nhanh ghê ah, hôm qua rõ ràng còn thích ta, hôm nay đã quay sang Vân Tịnh Thư là sao? còn chê ta chướng mắt nữa chứ, đúng là nữ nhân...

Bạch Tử Phi tức giận phi thường, vừa định quay đầu chỉ trích một phen thì đột nhiên có tiếng hô to...

“Lộn sửa nương tới đây”

Đám đông sau lưng Bạch Tử Phi lập tức ào ào xô đẩy chen lấn nhào lên, làm cho Bạch Tử Phi không kịp phản ứng mà té nhào xuống đất.

Một bàn chân của nữ nhân nào đó còn dẫm lên mặt hắn

“A. Cứu. Mệnh. Oa.”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Heo sữa nướng.

Hắn đường đường là Bạch công tử lại không bằng một con heo sữa nướng, mị lực của hắn giảm sút thế thảm vậy sao? chẳng phải trước kia nữ nhân đều bu quanh hắn sao? bây giờ thì lại đuổi theo Vân Tĩnh Thư. Hắn buồn bực, hắn không cam lòng...

Róc rách, bên cạnh nghe có tiếng nước chảy

Rầm rầm, bên người cãi lại thủy dài lưu.

“Uy, đừng chảy!” Bạch Tử Phi tức giận không thôi, “Người thích heo sữa nướng như vậy thì đi giành đi, đừng có đứng cạnh ta mà chảy nướng miếng như thế”

Đông Thi Thi lập tức lấy tay che miệng “ người ta không phải thích heo sữa, mà người ta thích chính là con heo gốc nhà người”

Heo gốc?

Bạch Tử Phi ngẩng đầu thấy khăn che mặt của Đông Thi Thi đã bị nước miếng làm ướt đầm, mà nàng không thèm giữ khăn che mặt nữa, một tay nắm lấy hắn.

Má ơi, đây là...đây là dung mạo tuyệt sắc mà Bạch Tử Hỉ nói sao? so với người tuyệt sắc bị hủy dung còn kém xa. Cái mặt như cái mâm lại còn

nổi mụn tùm lum, hai con mắt thì bé tí hí, cái miệng rộng ngoác còn đang hướng về phía hắt chảy nước miếng ròng ròng...

MMá ời, cứu mạng nha! Đông Thi Thi như vậy, đừng nói là làm cho Ngôn Sơ Thất ghen tỵ, chỉ sợ người ta liếc cũng không thèm liếc hắt một cái, cuối cùng người tức giận cũng chỉ có hắt mà thôi.

Bạch Tử Phi lồm cồm bò dậy, xoay người tính bỏ chạy ai ngờ lại bị Đông Thi Thi ôm chặt cánh tay, miệng hô to “ Trư công tử, người đừng đi, người ta thực sự rất thích người, muốn cùng người đương đương ah”

Trư công tử? đương đương?

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh “ ta họ Bạch, không phải họ Trư, còn có đương đương là cái gì? Ta cũng không có chiêm trống...”

Bạch Tử Phi còn chưa nói xong đã nghe vang lên tiếng chiêm trống đình đình đương đương rộn ràng. Bạch Tử Phi kinh ngạc, không biết ai mà phối hợp tốt vậy, đột nhiên cảm thấy cánh tay hơi đau, còn chưa kịp giãy dụa thì cả người đã rời khỏi mặt đất, bay lên không rồi bị người ta hoa hoa lệ lệ ném ra ngoài.

Bạch Tử Phi đổ mồ hôi lạnh, lần đầu tiên cảm thấy thân thể không nghe theo sự kiểm soát của mình.

Đây là nữ nhân sao? cư nhiên có thể tha nam nhân đứng lên còn ném như ném tạ nữa...

“A...” Bạch Tử Phi kêu thật thảm thiết

Đông Thi Thi nước miếng phun phèo phèo trên mặt hắt

Sau đó lại ra bên ngoài, tha đi, tiếng chiêm trống vẫn vang lên không ngừng, Bạch công tử vừa la vừa bị người kéo đi.

Tất cả mọi người đều sợ ngậy người, ngay cả heo sữa nướng bị rơi trên đất cũng không ai phát giác. Ai nấy đều há mồm tròn mắt nhìn một đôi trước mặt, thật không biết họ bày trò gì, mà nam nhân thì bị quăng ném lên cao, còn nữ nhân lại đứng dưới đất cười đến nũng nịu. Thất...khủng khiếp.

“A —— a —— cứu mạng a!”

Bạch Tử Phi suýt chút nữa thì hôn mê, mắt thấy toàn sao, đầu thì choáng váng, miệng khô, toàn thân hỗn loạn thành một mảnh, một người hắc còn không thấy rõ chứ đừng nói là tìm vị trí của ngôn Sơ Thất. Hắc muốn tìm Sơ Thất hôn mê chứ không phải là khiêu vũ, đương đương cái đầu người.

“Dừng lại! Mau dừng lại! Đông Thi Thi, ta lệnh cho người dừng lại!”
Bạch Tử Phi không ngừng rít gào

Đông Thi Thi nghe vậy không dám trái lời, buông tay...

Bịch...

Bạch Tử Phi không có ai đỡ nên lập tức hoa hoa lệ lệ mà đáp xuống đồng rác nơi góc tường, miệng sùi bọt mép

“Ha ha ha ha!”

Mọi người bật cười ha hả, quên cả việc tranh giành heo sữa nướng, toàn bộ đều tập trung vào chuyện khôi hài trước mắt. Ngôn đại lão gia cười đến suýt vỡ đui hét lớn, sáu công tử Ngôn gia cũng cười lăn lộn, Vân Tịnh Thư mặt mày vẫn không chút biểu tình nhưng khóe môi thì cong lên.

Tốt lắm, tốt lắm, lần này Bạch Tử Phi rốt cục cũng thu hút được sự chú ý của mọi người nhưng mà đâu cần dùng biện pháp thảm vậy chứ, mộng hắc thực sự rất đau ah.

“Người thế nào, có khỏe không?”

Bỗng nhiên, bên tai vang lên giọng hỏi thăm mềm mại, ấm áp, ân cần.

Bạch Tử Phi híp mắt ngẩng đầu lên. Oa, ha ha ha, oa..cuối cùng vẫn hấp dẫn được sự chú ý của Ngôn Sơ Thất nha, cho dù hắn đang ngã trên một đồng rác thì nàng vẫn tự động chạy tới bên hắn , còn ân cần hỏi thăm, vẻ mặt cực kỳ quan tâm nữa...

Bạch Tử Phi cố làm ra vẻ suy yếu “ ân, ta cũng ổn, sẽ không chết...”

Ngôn Sơ Thất hơi nhú mày, nhìn vẻ mặt bi phần của Bạch Tử Phi, lại nhìn bộ dáng thiếu não của hắn, vì đâu nên nỗi?

“Trước tiên đứng lên đi” Sơ Thất đưa tay kéo hắn

Bạch Tử Phi vội vàng nắm lấy tay Ngôn Sơ Thất.

Vân Tịnh Thư đứng ở phía xa hơi nhú mày.

Bạch Tứ Hỉ thấy vậy vội vội la lên “ cơ hội tốt, mau thả A hoàng ra”

Khó có lúc Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất lại ở gần nhau như vậy, chỉ cần A hoàng nhảy bổ vào Ngôn Sơ Thất tiểu thư, nàng sẽ quát to một tiếng rồi nhảy vào lồng ngực công tử, công tử chỉ cần cúi đầu...thế là đại công cáo thành. Kế hoạch cực kỳ hoàn mỹ ah.

Tứ Hỉ thật muốn vỗ tay hoan hô bản thân.

A hoàng cũng không chịu thua kém, lập tức phóng thẳng tới chỗ Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất.

Thành công ! Thành công ! Công tử sẽ thành công trước mặt mọi người !

Từ từ, A Hoàng, từ từ...

Tứ Hỷ thét chói tai...

A hoàng, người người phải cần là Ngôn Sơ Thất chứ không phải công tử nhà ta ah. A hoàng, người sao có thể thích công tử nhà ta như thế, sao có thể chứ...A hoàng...

“A. A. A ! ! ! ! !”

Bạch Tử Phi kêu thảm thiết, cực kỳ bi thảm!

A hoàng có phải cực kỳ chán ghét hẳn hay không, vì sao lần nào cũng nhiệt tình tấn công hẳn như thế. A hoàng ời là a hoàng...

Tứ Hỷ thét chói tai nhưng lại không phát ra âm thanh, chỉ nhìn A hoàng hưng phấn nhắm thẳng vào mũi của Bạch Tử Phi, ánh mắt như muốn lập tức cắn nuốt cái mũi của hẳn.

Tứ Hỷ té ngã xuống đất. Công tử, ta thực xin lỗi người.

Bạch Tử Phi hoàn toàn vô lực, ngày hôm nay hẳn bị gây sức ép tới mức muốn chết đi sống lại ah. Bạch Tứ Hỷ đưa ra kế hoạch chó má gì thế này, đừng nói là hôn được Ngôn Sơ Thất xinh đẹp mà mũi của hẳn được A hoàng “ hôn” đến sắp nở hoa rồi. Lúc này trước mắt hẳn như có muôn ngàn vì sao, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đầu thì choáng váng, cánh tay rút gân, mũi lại đổ máu...thực sự là thảm, rất thảm.

Bỗng nhiên cảm giác được ngón tay mềm mại của Ngôn Sơ Thất vẫn còn đặt trên cánh tay hẳn, vậy được rồi, Sơ Thất không ngã vào lòng hẳn vậy thì để hẳn ngã vào lòng nàng đi, coi như kế hoạch hôn môi cũng thành công được một bước.

Bạch Tử Phi nhắm mắt, hướng tới bả vai ấm áp của Ngôn Sơ Thất mà ngã xuống

Hưu ——

Ngay lúc này bỗng nhiên hắn cảm thấy lạnh.

Hé mắt nhìn thử thì thấy trước mắt hàn quang lòe lòe tỏa sáng, một thanh kiếm đã ngăn cách hắn với bả vai của Ngôn Sơ Thất.

Oa!

Bạch Tử Phi giật mình kinh hãi, may mắn hắn còn chưa có ngã xuống nếu không thì cái cổ đã rời địa chỉ rồi.

Vân Tịnh Thư tay cầm chuôi lưu tinh truy nguyệt kiếm, lạnh lùng nhìn Bạch Tử Phi chăm chăm, tay đưa về phía Ngôn Sơ Thất “ lại đây”

Ngôn Sơ Thất lập tức thả tay Bạch Tử Phi ra.

“Uy, người làm gì? !” Bạch Tử Phi thấy gian kế sắp không thực hiện được thì vội vàng đưa tay kéo Ngôn Sơ Thất “ Sơ Thất, đỡ ta, người sao lại lôi kéo nàng đi?”

Vân Tịnh Thư nhướng mày, khóa chu sa cũng theo đó mà lay động.

Bạch Tử Phi không phục, ưỡn ngực trừng trừng “ nhăn cái gì, trừng cái gì, tính so coi mắt ai to hơn sao? đừng tưởng rằng người có khóa chu sa thì có thể giả làm người Ấn Độ, ta mà có khóa hồng tâm thì người cho ta là thần tiên sao?”

Bạch Tử Phi giữ ống tay áo, lần đầu tiên để lộ ra một khóa hồng tâm ngay tại khuỷu tay.

Vân Tịnh Thư lại nhú mày

Ngôn Sơ Thất trợn tròn hai mắt

“A! Người cư nhiên còn có thủ cung sa, quả nhiên là xử nam, ta thích”
Đông Thi Thi đột nhiên nhà tới, vừa rút gào vừa chảy nước miếng ròn ròn.

A phi phi phi! Cái gì mà xử nam, khó nghe muốn chết. Đây không phải là thủ cung sa, đây là dấu hiệu thần tiên của hắc ah.

Bạch Tử Phi biết không thể nào nói cho những người này hiểu được, mặc kệ, hắc nhất định phải nắm được tay của Sơ Thất.

Nghĩ là làm, Bạch Tử Phi đưa tay muốn nắm tay Ngôn Sơ Thất, nào ngờ đầu kiếm của Vân Tĩnh Thư cũng đã lập tức chia vào hắc “ người thử động vào nàng xem”

Bạch Tử Phi thiếu chút nữa bị hàn quang làm cho giật mình, không khỏi có chút thẹn quá hóa giận “ ta vì sao không thể đụng vào nàng? từ lúc nàng ba tuổi ta đã làm bạn cùng nàng. ta đã đụng hơn một ngàn lần, một vạn lần, vô số lần, khi nào thì tới phiên người tới chỉ trích ta”

Vân Tĩnh Thư yên lặng, mắt lóe hàn quang.

Bạc môi khẽ nhếch lên gần từng tiếng “ nàng, hiện – tại – là – hôn – thê – của – ta”

Bạch Tử Phi thiếu chút nữa thì té ngã lần hai.

Bạch Tử Phi tuy có hào khí ngàn trượng nhưng chỉ một câu này đã làm hắc vạn kiếp bất phục. Đúng vậy, Ngôn Sơ Thất giờ là hôn thê của Vân Tĩnh Thư, ai biểu trong lúc thí võ hắc đã thắng Sơ Thất, tuy rằng sau đó bị thương nhưng vẫn không ảnh hưởng tới kết quả. Giang Hồ Phong Tình báo đã đưa tin, toàn thể người trên giang hồ đều biết Ngôn Sơ Thất tiểu thư sẽ gả cho Chu Sa công tử Vân Tĩnh Thư. Bọn họ là đôi thần tiên quyến lữ,

hiệp khách giang hồ cùng trừ ma vệ đạo, còn có ai nhớ tới Bạch Tử Phi hân, còn có ai nhắc tới Giang Nam đệ nhất kỳ tài là hân?

Thực thương tâm, thực thương tâm, thực thương tâm a, từ nhỏ hân đã nhìn Ngôn Sơ Thất lớn lên, bộ dáng đáng yêu trước đây của nàng hân vẫn còn ghi tạc trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi bẽn lẽn nhưng ánh mắt lại trong suốt như nước...Khi đó Vân Tĩnh Thư đang ở đâu, thế mà bây giờ lại nhảy ra đòi giành Sơ Thất...

Nhưng mà...

Nhưng mà...

Bạch Tử Phi nhú mày.

Vân Tĩnh Thư là một phàm nhân.

Là một nam nhân vĩ đại, xuất sắc...

Hân có thể làm bạn bên cạnh Sơ Thất, còn mình...chỉ cần lấy lại Hồn thể đan, sau đó...

Bạch Tử Phi càng nghĩ càng có điểm mất mát, cúi đầu ủ rũ, tay buông lỏng, bả vai sụp xuống, nhin không được xoay người, hai mắt muốn nhỏ lệ...

Ngôn Sơ Thất yên lặng nhìn theo bóng dáng Bạch Tử Phi.

Không biết từ khi nào hai người bọn họ lại có khoảng cách xa lạ như vậy. Từ nhỏ tới lớn, bất kỳ thời điểm nào, dường như hân luôn làm bạn bên cạnh nàng, cho dù là chẳng nhit cầm tay nàng, đòi hôn nàng rồi bị nàng một quyền đánh bay ra ngoài...nhưng mà bây giờ, hân cô đơn xoay người đi, bả vai rũ xuống, càng lúc càng xa...

Nhận thua đi, người kia.

Vân Tịnh Thư chậm rãi thu hồi kiếm...

Bạch Tử Phi đột nhiên xoay người

“Hừ, Vân Tịnh Thư, người nghĩ ta sẽ quay người khóc ròng sao? ha ha, người đoán sai rồi, ta sẽ không khóc, ta cũng không sợ người, ta sẽ quyết đấu với người, ta với Sơ Thất...”

Trên mặt Bạch Tử Phi không còn chút biểu tình đau thương nào.

Người xem náo nhiệt được một phen bất ngờ.

Thế mới biết Bạch công tử không biết thương tâm là gì đâu, muốn hắt rơi nước mắt thì e là chờ mặt trời mọc hướng tây ah.

Bạch Tử Phi hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải cướp cho được Ngôn Sơ Thất, nếu không hắt sẽ không có cơ hội lấy lại Hồn thể đan, sẽ bị Hoa hồ ly cười nhạo là tiên nhân vô dụng. Được, hắt quyết định phân cao thấp với Vân Tịnh Thư, sẽ đả bại cái tên được xưng là võ lâm cao thủ kia

Ba!

Thân mình Vân Tịnh Thư khẽ lay động...

Bạch Tử Phi còn chưa kịp phản ứng, bụng đã trúng một đá, thân hình như trái cầu mà bay vút ra ngoài

“A a a!” Bạch Tử Phi ở trên không kêu thảm thiết “ không tính, Vân Tịnh Thư, người dùng chân đen”

Chân đen, hắt mang giày đen mà, chẳng lẽ còn muốn hắt dùng tới hắc quyền?

Vân Tịnh Thư vẫn vân đạm khinh phong.

Bạch Tử Phi bay lên một vòng rồi như sao sa mà hạ cánh ngay bên cạnh...

Người nọ bỗng nhiên quay đầu, mỉm cười mỉa hoặc với hần

Bạch Tử Phi thực muốn mình còn ở trên không

Người kia. Người kia. Là Đông Thi Thi a!

Nhìn thấy quyết tâm của Đông Thi Thi đối với hần đã nổi lên, cái miệng rộng đỏ chót như ớt khi há ra làm cho Bạch Tử Phi sợ đến hồn bay phách lạc.

“Không cần a! Không cần a! Không cần a!” Bạch Tử Phi kêu la thảm thiết.

Tứ Hỉ cũng trở mắt địa nhìn thấy công tử hướng tới đông thi thi mỹ nhân bay qua đi, chỉ phải đồng tình địa che hai mắt của mình: “Công tử, nén bi thương đi!”

Bạch Tử Phi hung hăng trừng mắt nhìn Đông Thi Thi mà Đông Thi Thi cũng chuẩn bị tinh thần cường hôn, ngờ đâu ngay lúc này vang lên âm thanh có người té ngã.

Vân Tịnh Thư lập tức kinh hô “Sơ Thất”

Mọi người chấn động quay sang nhìn Ngôn Sơ Thất, cơ hồ như tất cả đều hít phải một ngụm khí lạnh.

Ngôn Sơ Thất võ công cái thế, sức khỏe trước giờ rất tốt, ngay cả cảm mạo cũng ít khi có không ngờ giờ đang té ngã, còn như đang hôn mê, hai mắt nhắm chặt. Nếu không phải có Vân Tịnh Thư ở bên cạnh lạnh tay lạnh mắt đỡ lấy nàng thì e là nàng đã tiếp xúc với đất mẹ thân yêu.

“Sơ Thất, nữ nhi bảo bối của ta” Ngôn đại lão gia không còn tâm tình để xem kịch vui nữa, vội vàng chạy tới chỗ con gái.

Ngôn Sơ Nhất, Ngôn Sơ Nhị, Ngôn Sơ Tam, Ngôn Sơ Tứ, Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơ Lục cũng lập tức chạy tới, bao quanh Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất

“Muội muội!”

“Sơ Thất”

“Bảo bối muội muội, người làm sao vậy? Mau tỉnh lại a!”

“Muội muội, người đừng hù dọa ca ca, mau mở mắt!”

“Muội muội!”

“Tỉnh tỉnh!”

Ai nấy biểu tình đều rất thân thiết, quan tâm kêu gọi.

Có lẽ bình thường bọn họ thích nói giỡn, hay trêu chọc là muốn giao muội muội cho Vân Tịnh Thư nhưng dù sao nàng cũng do bọn họ chăm sóc yêu chiều từ nhỏ, giờ thấy nàng đột nhiên té xỉu thì ai nấy đều lo lắng, khẩn trương, những tiếng gọi tha thiết đều là xuất phát từ tâm.

Bạch Tử Phi nhìn thấy sắp sửa dán vào mặt Đông Thi Thi thì bất chấp phong độ đẩy nàng ra, mắt lo lắng nhìn về phía Ngôn Sơ Thất, mong thì tiếp xúc với đất mẹ thân yêu mạnh đến mức suýt nở thành tám cánh hoa.

Nhưng lúc này Bạch Tử Phi không thềm để ý tới chuyện đó, thời điểm thấy Ngôn Sơ Thất té xỉu, trong lòng liền có cảm giác không ổn.

Không phải là...

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 24

“Tê —— di —— nga —— úc ——”

Đại phu tóc hoa râu tay đề lên cổ tay Ngôn Sơ Thất, miệng lầm bầm một loạt âm thanh khác thường.

Bảy nam nhân Ngôn gia đều xếp một hàng dài bên cạnh, biểu tình khẩn trương, còn thêm Vân Tịnh Thư mặt mày âm trầm nữa. Tám nam nhân, mười sáu con mắt đều nhìn chăm chăm vào lão đại phu...

“A —— ân ——” lão lang trung còn phát ra âm thanh quái dị.

Ngôn Sơ Tam không còn kiên nhẫn nữa, đưa tay chỉ vào lão đại phu “uy, tiên sinh, người có phải đang xem bệnh hay không? miệng cứ lầm bầm gì vậy, người biết thì biết là lão đang xem bệnh cho muội muội ta, người không biết còn tưởng lão đang ấp trứng chim ah”

Ngôn Sơ Nhị và Ngôn Sơ Tứ không nhịn được bật cười

Ngôn Sơ Ngũ và Ngôn Sơ Lục vẫn cố duy trì biểu tình lạnh lùng, Ngôn Sơ Nhất là người thành thật nên không hiểu ý Ngôn Sơ Tam muốn nói gì, còn Ngôn đại lão gia suýt chút nữa là bị con trai đả bại nhưng vẫn làm ra vẻ tức giận “Sơ Tam, không được nói năng lung tung, lão đại phu là cao nhân chúng ta mời từ Bách Y đường về ah”

“A? Cái gì?” Lão lang trung tuổi đã lớn, hai tai bắt đầu có vấn đề “người mời ta ăn trứng chim hả? không cần, gói cho ta hai cái mang về là được rồi, trong nhà lão hủ còn hai con heo con bị đói ah”

Té xiu!

Nam nhân Ngôn gia hôn mê tập thể

Lão lang trung, ngài nuôi heo vàng hay sao mà đòi cho ăn trứng chim

“Tiên sinh, chuyện trứng chim người không cần vội, trước tiên người xem cho tiểu nữ đi, rốt cuộc là tiểu nữ bị làm sao?” Ngôn đại lão gia có chút nôn nóng.

Lão đại phu sờ cổ tay Ngôn Sơ Thất lại sờ râu mình, có chút dăm chiêu gạt đầu rồi lại như đã định liệu trước “bệnh của tiểu thư...”

Ai nấy đều vĩnh tai lắng nghe.

“Ân, lão hủ nhìn không ra” lão đại phu chân thành, thẳng thẳng khai thật.

Đương...

Cả đám nam nhân lại muốn hôn mê tập thể, lão đại phu thật là, chẩn bệnh không ra còn nói thần nhiên như không...

Chỉ duy có Vân Tĩnh Thư là còn duy trì vẻ bình tĩnh, nhú mày hỏi “mạch tượng của nàng thế nào?”

Lão đại phu vẫn bình thản “mạch tượng của tiểu thư ổn định, hô hấp ổn định, nhưng mạch có chút kỳ quái, giống như máu trong tứ chi đều muốn bị hút ra ngoài, cho nên tay chân dần dần có chút lạnh như băng. Lão hủ hành nghề y chín mươi năm rồi còn chưa gặp qua chứng bệnh như vậy, tiểu thư quả thật là kỳ nhân”

Tay chân lạnh như băng?

Vân Tịnh Thư nhin không được, cúi người, khõe sờ lên cổ tay Ngôn Sơ Thất.

Quả nhiên, bàn tay luôn ấm áp động lòng người của Ngôn Sơ Thất giờ lạnh như băng, da thịt ngày thường trắng hồng giờ tái nhợt.

Vân Tịnh Thư bỗng nhớ tới ngày hăn chịu khổ, nàng đã ngồi bên cạnh hăn, nhẹ nhàng nắm tay hăn, trong lòng không nhin được đau xót, hai mắt cũng đỏ lên

“Có phương pháp gì để chữa bệnh không?” thanh âm của Vân Tịnh Thư có chút ảo não.

Lão lang trung lắc đầu, “Lão hủ bất lực, không thể chẩn ra chứng bệnh của tiểu thư nên không dám tùy tiện dùng dược, thỉnh công tử nên tìm cao nhân khác, cần phải chẩn ra nguyên nhân bệnh của tiểu thư thì mới có thể bốc thuốc đúng bệnh được”

Vân Tịnh Thư cau mày.

Nam nhân Ngôn gia đã hoàn hồn, Ngôn đại lão gia lệ rơi đầy mặt “ngay cả lão tiên sinh cũng không có biện pháp sao? chẳng lẽ bệnh tình của nữ nhi nguy kịch lắm sao? thỉnh lão tiên sinh tìm cách cứu nữ nhi bảo bối của ta”

Lão lang trung đứng dậy, vừa thu thập túi thuốc vừa nói “Ngôn đại lão gia, lão hủ quả thật không thể làm được gì. Lão hủ hành y mấy chục năm chưa từng gặp qua chứng bệnh này, thỉnh Ngôn đại lão gia tìm cao nhân khác. Ah, đúng rồi, người, chẳng phải vừa rồi nói cho ta trứng chim sao, mau đem tới cho lão hủ”

Lão lang trung vô cùng chuẩn xác chỉ ngay mặt Ngôn Sơ Tam, làm cho nam nhân yêu kiều lần thứ ba té xỉu

“uy, người mau tỉnh ah, còn trứng chim của lão hủ nữa” lão đại phu vẫn không buông tha.

Ngôn đại lão gia thấy vậy không đành lòng “ Sơ Nhất, người mang lão tiên sinh đến trừ phòng lấy hai mươi cái trứng chim rồi tiễn tiên sinh xuất môn ah”

“Dạ”, Ngôn Sơ Nhất thành thật đành phải thu dọn cục diện của Ngôn Sơ Tam, mang theo lão đại phu rời đi

Trong phòng nhất thời yên lặng, mấy nam nhân mắt to mắt nhỏ trừng nhau rồi lại quay sang nhìn Ngôn Sơ Thất, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Bên cửa lại vang lên tiếng khóc của Ngôn Tiểu Thanh, Ngôn Tiểu Lục, Ngôn Tiểu Lam

Ngôn Sơ Tam đã tỉnh “ đừng khóc, thật phiền. Bây giờ nên làm gì đây? Muội muội sao lại sinh ra quái bệnh được, mới rồi còn đang yên đang lành mà, sao bỗng dưng lại té xỉu, hôn mê bất tỉnh chứ? Tiểu Vân, người vừa rồi có thấy gì không?”

Vân Tịnh Thư vẫn ngồi bên cạnh Ngôn Sơ Thất, mày nhăn đến mức có thể kẹp chết con ruồi “ Sơ Thất đột nhiên té xỉu, vì sao như vậy thì ta không biết, từ lúc nàng ngã xuống thì hai mắt vẫn luôn nhắm nghiền, không nói tiếng nào”

“Sao lại như vậy? Sơ Thất bình thường còn khỏe hơn chúng ta ah” Ngôn Sơ Nhị lên tiếng

“Từ nhỏ tới giờ nàng hiếm khi phải uống thuốc, sao lại đột nhiên té xỉu, hay là bị trúng tà” Ngôn Sơ Tứ phỏng đoán

Ngôn đại lão gia cũng cực kỳ bi thương, “Các người bớt nói lung tung đi, bảo bố nữ nhi của ta sao lại có việc gì được. Các người xem như cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, mau nghĩ biện pháp đi, tìm thần y cứu nữ nhi bảo bối của ta”

Ngôn Sơ Nhị lập tức vô dùi “ có, Giang Hồ Y Thuật báo”

Phi...

Tất cả nam nhân Ngôn gia đều liếc mắt xem thường hãnh, Giang Hồ Y Thuật báo có khác gì Giang Hồ Phong Tình báo đâu, toàn là tung tin quảng cáo, sao mà tin cho được.

Đột nhiên vang lên tiếng của Ngôn Tiểu Lam ngoài cửa

“Không được a, Bạch công tử, các vị công tử không cho người đi vào .”

“Tránh ra!” Bạch Tử Phi thanh âm lạnh lùng.

“Thật sự không được, công tử. Ta muốn cho người đi vào xem tiểu thư,nhưng các vị công tử sẽ biến ta từ Tiểu Lam thành Tiểu Hồng ah” Ngôn Tiểu Lam thanh âm cực kỳ khó xử.

“Người tránh ra cho ta” thanh âm Bạch Tử Phi nghe có chút khí thế bá đạo, không giống như thường ngày

“Công tử!”

“Tránh ra!”

Rống giận kèm theo cường thế, rèm cửa cũng đã bị cuốn lên, Bạch Tử Phi không được Ngôn gia hoan nghênh đã xuất hiện trong khuê phòng của Ngôn Sơ Thất.

Các vị công tử Ngôn gia thấy Bạch Tử Phi xông tới lập tức phi thường tự giác mà xếp một hàng ngang, che chắn cho muội muội thân yêu. Đây là trận hình đã được bố trí thành thực suốt mười mấy năm qua, chuyên dùng để đối phó với Bạch công tử.

Thế nhưng Bạch Tử Phi hôm nay có gì đó là lạ, bình thường luôn cười hì hì thì hôm nay biểu tình rất nghiêm túc. Hắn vừa vào cửa, không để ý tới thế trận của các vị công tử Ngôn gia mà tâm trí đều đặt hết vào Ngôn Sơ Thất đang nằm im lìm trên giường

“uy, Tử Phi, người không cần đến giúp vui” Ngôn Sơ Nhị lên tiếng

“Muội muội nhà ta sinh bệnh, không rảnh cùng người chơi đùa” Ngôn Sơ Tam che miệng cười duyên “ người vẫn nên cùng Đông Thi Thi khiêu vũ đi”

“Bạch công tử, hôm nay Ngôn gia thật sự có việc, người vẫn nên quay về Bạch phủ đi” Ngôn Sơ Tứ nghiêm túc.

Bạch Tử Phi đối diện mọi người, khuôn mặt không có vẻ gì muốn đùa giỡn với bọn họ mà trong mắt còn có sự sắc bén và trịnh trọng “ ta muốn thăm Sơ Thất”

“Đừng náo loạn, mau quay về.”

“Để cho ta nhìn Sơ Thất” Bạch Tử Phi không đợi bọn họ nói xong đã rống lên.

Mọi người đều bị giật mình kinh hãi, làm hàng xóm với Bạch phủ nhiều năm rồi, bọn họ chưa từng thấy giận hay rống to như vậy, hình như là vì lo lắng cho muội muội mà không còn vẻ đùa giỡn thường ngày.

Vân Tịnh Thư đứng dậy, lạnh lùng nhìn Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi cũng đứng yên, lạnh lùng nhìn lại hân.

Hai nam nhân giao thủ, trước giờ Bạch Tử Phi toàn thua, thậm chí vừa rồi ở trước cửa Ngôn gia hân còn bị Vân Tĩnh Thư đá văng. Nhưng vào lúc này, ánh mắt của Bạch Tử Phi còn sắc bén hơn Vân Tĩnh Thư, ánh sáng trong mắt lờ lờ so với vì sao trên trời còn sáng hơn.

Vân Tĩnh Thư nhìn hân “ người xem nàng thì có tác dụng gì, có thể cứu nàng sao?”

Bạch Tử Phi thản nhiên “ lúc trước ta cứu người thế nào thì giờ cũng có thể cứu nàng”

Vân Tĩnh Thư chấn động, chu sa giữa trán khẽ run run “ các vị Ngôn huynh, để hân nhìn Sơ Thất một chút đi”

Mấy huynh đệ Ngôn gia đều lắp bắp kinh hãi.

Sơ Thất là hôn thê của Vân Tĩnh Thư, mà Bạch Tử Phi vẫn luôn tìm cách đối nghịch cùng bọn họ, Vân công tử lại không sợ Bạch Tử Phi cướp Ngôn Sơ Thất mà Ngôn Sơ Thất trước giờ cũng tin tưởng hân. Hân lúc trước có thể cứu Vân Tĩnh Thư thì giờ sẽ cứu được muội muội của mình sao? mấy vị công tử Ngôn gia có chút nghi hoặc nhưng Vân Tĩnh Thư đã lên tiếng...

Cả đám liền giãn ra, Bạch Tử Phi rốt cuộc có thể nhìn thấy Ngôn Sơ Thất đang nằm thiêm thiếp trên giường.

Ngôn Sơ Thất vẫn khỏe mạnh như vậy, Ngôn Sơ Thất vẫn phấn nộn đáng yêu như vậy, tuy rằng bình thường không cho hân gần gũi thân thể nhưng hàng ngày hân đều có thể nhìn thấy nàng, nhìn nàng vui vẻ tập võ, nhìn nàng vui vẻ chơi đùa cùng bọn nha hoàn. Bởi vì tính cách ít nói nhưng bên môi luôn nở nụ cười, ánh mắt trong suốt động lòng người.

Hắn vẫn không quên được lần đầu tiên nhìn thấy Sơ Thất, cặp mắt tròn vo trong veo, ánh mắt trong suốt như nước, vĩnh viễn không thay đổi, luôn tinh khiết như vậy.

Nhưng mà Sơ Thất, vì sao người lại nằm yên đó không nhúc nhích? Vì sao lại nhắm nghiền hai mắt như vậy? vì sao khuôn mặt trắng hồng lại trở nên nhợt nhạt, đôi môi vốn đỏ hồng phấn nộn giờ cũng trở nên tím ngắt.

“Sơ Thất” Bạch Tử Phi muốn ôm lấy Ngôn Sơ Thất nhưng những ngón tay lạnh như băng của nàng đã làm hắn giật mình kinh hãi.

Sao lại như vậy? sao lại lạnh như băng? Trước kia luôn ấm áp giờ lạnh như băng, da thịt tái nhợt, giống như...giống như nàng đã chết.

Bạch Tử Phi tâm thần đại loạn, nhìn Ngôn Sơ Thất hôn mê mà trong đầu hỗn loạn, không biết nên làm thế nào. Ngơ ngác cầm bàn tay lạnh như băng của nàng, cảm giác như nàng sẽ rời khỏi bọn họ bất cứ lúc nào

Không, Sơ Thất, người không thể chết được, tuyệt đối không thể.

Vân Tịnh Thư thấy hắn ngơ ngác thì nhin không được vỗ vai hắn “như thế nào?”

Bạch Tử Phi nghe vậy liền hồi phục tin thần.

Đúng vậy, sao có thể như vậy? Ngôn Sơ Thất trước giờ sức khỏe luôn rất tốt, sao lại đột nhiên hôn mê bất tỉnh? Chẳng lẽ là có bệnh cũ hay bị thương? nhưng mà không có khả năng, với võ công của Ngôn Sơ Thất thì ai có thể động được tới nàng, nàng cũng là cao thủ dụng độc, chỉ cần một chút khác lạ là sẽ nhận ra ngay, chắc chắn không thể nào do giang hồ gây ra, vậy...chẳng lẽ là do Hỗn thể đan.

Ý nghĩ này làm cho Bạch Tử Phi đột nhiên hoảng sợ.

Hắn vội vàng cầm tay Ngôn Sơ Thất, sờ mạch môn của nàng.

Mạch tượng rõ ràng, lại nhảy lên mỏng manh giống y như lời lão đại phu vừa nói, trên người Sơ Thất có hiện tượng kỳ quái, có thể cảm nhận được mạch đập của nàng, nhưng dường như huyết lưu trong người nàng càng ngày càng ít, càng ngày càng yếu, giống như máu trong toàn thân đều bị hút về một chỗ.

Là do Hồn thể đan sao? không có khả năng, Hồn thể đan không có công lực như vậy, dù là người thường ăn vào thì cũng chỉ có thể thoát thai hoá cốt trở thành tiên, sẽ chịu nổi khổ da thịt nhưng tuyệt đối sẽ không hấp thụ máu của người khác. Việc đem máu toàn thân tập trung về một chỗ này cực kỳ cực đoan, giống như một loại yêu thuật hãn tàng nghe nói qau. Nhưng trên người Ngôn Sơ Thất không hề có yêu khí, nàng vẫn luôn ở bên cạnh hắn, nếu có yêu tinh thì hắn nhất định sẽ biết. Hơn nữa có hắn bên cạnh cũng không yêu tinh nào dám lại gần nàng, càng đừng nói là ám lên thân thể nàng.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Tử Phi cúi đầu...

Bỗng nhiên cảm thấy máu huyết toàn thân nàng tụ lại thành một quả cầu nhỏ, hướng về phía nách phải của nàng...

Bạch Tử Phi giật mình, không cố kỵ gì mà vội đưa tay xé nách áo của Ngôn Sơ Thất.

Mọi người lập tức kinh hãi!

Không ai nghĩ tới Bạch Tử Phi đến thăm nàng lại xé áo của nàng như vậy.

Kiểm của Vân Tĩnh Thư đã phóng tới trước mặt Bạch Tử Phi.

Vân Tịnh Thư cực kỳ phẫn nộ, hăn đúng là bị mù rồi nên mới tin người kia có thể cứu được Ngôn Sơ Thất, bây giờ thì hay rồi, Bạch Tử Phi chẳng những không làm được gì, còn xé áo của Sơ Thất nữa.

“Cuồng đồ lớn mật, sao dám hủy hoại danh dự của Sơ Thất tiểu thư”

Vân Tịnh Thư thực sự tức giận, huy kiếm trong tay, muốn một kiếm chặt đứt tay Bạch Tử Phi.

Toàn thể nam nhân Ngôn gia cũng phẫn nộ, Sơ Ngũ, Sơ Lục thấy muội muội bị người khác khi dễ như vậy thì không nói tiếng nào, lập tức xông lên chế trụ cánh tay của Bạch Tử Phi

Ngôn đại lão gia cũng không nhịn được, tức giận lấy tay xia xói Bạch Tử Phi

“Người người người người! Người muốn hại chết nữ nhi của ta có phải không? nàng còn phải gả cho Vân công tử, người sao lại...sao lại xé áo của nàng chứ? Người thực sự làm ta tức chết, muốn cho ta tức chết có phải hay không?”

Ngôn Sơ Nhị vội vàng tiến lên đỡ phụ thân

Ngôn Sơ Ngũ,Ngôn Sơ Lục tức giận,bắt đầu ra tay với Bạch Tử Phi.

Nhưng mà Bạch Tử Phi hoàn toàn không quan tâm tới bọn họ, hăn để mặc cho Vân Tịnh Thư chia kiếm vào người, mặc cho Ngôn Sơ Ngũ và Ngôn Sơ Lục chế trụ cánh tay, vẫn cố nhìn vào nách của Ngôn Sơ Thất.

“Người còn dám xem!” Vân Tịnh Thư tức giận, vừa đưa tay che chắn cho Ngôn Sơ Thất, vừa vung kiếm đâm Bạch Tử Phi.

Hô!

Kiểm phong ào ạt nhưng Bạch Tử Phi không có sợ hãi như thường ngày mà ngay cả mí mắt cũng không động, hần vẫn chăm chú nhìn thân thể của Ngôn Sơ Thất, cuối cùng mới thấy một chấm đỏ rất nhỏ ở dưới nách của nàng, giống y như vết kiến cắn mà thôi thế nhưng Bạch Tử Phi lại giống như bị hắt một chậu nước lạnh, toàn thân ướt đẫm.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Huynh đệ Ngôn gia còn đang tức giận, còn đang tính xử lý Bạch Tử Phi thế nào thì hăn đột nhiên không giãy dựa nữa, xoay người bước đi làm cho ai nấy đều ngẩn ngơ, chưng hửng.

Bạch Tử Phi một đường chạy như điên quay về Bạch phủ, Tứ Hỉ thấy công tử trở về liền mở miệng nói “Công tử, công tử, vừa rồi Tứ Hỉ thật sự không có cố ý, ta rõ ràng đã nói với A hoàng là phải đi tìm Sơ Thất tiểu thư, nào ngờ nó lại nghiện cái mông của công tử”

“Bớt nói nhảm đi, mau giúp ta thu thập hành trang, ta phải xa nhà” Bạch Tử Phi ngay cả tâm tình mắng chửi thư đồng cũng không có, chẳng thèm liếc Tứ Hỉ một cái, vọt thẳng vào phòng mình.

Tứ Hỉ vội vàng chạy theo “ công tử, người phải xa nhà sao? tính đi đâu? Lão gia đi Châu Lâm cũng sắp về, phu nhân dặn dò người hai ngày này không được ra ngoài ah”

“Mau thu thập quần áo!” Bạch Tử Phi cũng không quay đầu lại, hung hăng ra lệnh.

Bản thân hăn cũng không ngừng tay, giấy bút, nghiên mực, quần áo... nhồi hết vào trong bao, thuận tay còn mang theo cả một cái hà bao nhét vào ống tay áo, rồi lại hộc tốc lao ra khỏi phòng, cầm lấy lồng sắt đựng Hoa hồ ly lao đi.

An hồ ly đang ngủ trong lồng sắt bỗng nhiên cảm thấy đung đưa, suýt chút nữa là đụng đầu vào vách chuồng, mở mắt, còn nửa tỉnh nửa ngủ thì

phát hiện mình bị xách lên, đang tính mở miệng hỏi thì nghe âm thanh của Tứ Hỉ liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại

Tứ Hỉ giữ chặt Bạch Tử Phi: “Công tử, người vừa rồi không nghe ta nói gì sao? phu nhân sẽ không phép cho người đi xa ah”

“Bây giờ ta không thể không đi, nếu còn chần chờ thêm nữa thì mạng của Sơ Thất sẽ tiêu tùng”

Bạch Tử Phi giống như lửa cháy tới mông, tức giận phi thường rộng to.

Bạch Tứ Hỉ bị dọa đến suýt nhảy dựng lên.

Hắn chưa từng thấy công tử phát hỏa lớn như vậy, hơn nữa hai mắt còn đỏ kè, giống như mắt sư tử, chỉ cần một chuyện không như ý là sẽ hung hăng nhào tới cắn liền, vẻ mặt cau có, hung ác, phẫn nộ.

Tứ Hỉ thấy vậy không dám hó hé thêm nữa, đưa tay vỗ vai Bạch Tử Phi

“Người muốn chết sao!” Bạch Tử Phi lửa giận bốc càng cao

Bạch Tứ Hỉ sợ sệt ôm đầu nhưng vẫn đưa tay chỉ ra ngoài phòng “thực ra...công tử...ta muốn nói với người...phí diễn xuất của Đông Thi Thi tiểu thư người còn chưa có trả ah”

Ân? !

Bạch Tử Phi trừng mắt

Đông Thi Thi đứng ở ngoài cửa lắc lắc eo, liếc mắt đưa tình với hắn.

Bạch Tử Phi suýt chút nữa thì nôn mửa

“Chút tiền diễn xuất đó cũng phải làm phiền ta, người không tự do được sao?”

Tứ Hỷ thật muốn rơi nước mắt “ công tử, cuối tuần trước khi đi chợ, người đòi ăn 1 chén đậu hủ, hai cái bánh bao, ba khối cháo tiễn đều do ta trả tiền ah, ta đâu phải là đại gia đâu? Chỉ là hầu hạ người mới kiếm được chút đỉnh thôi mà”

“Được rồi, được rồi.” Bạch Tử Phi nhìn thấy bọn dáng ra vẻ uất ức của hắn thì không hiểu khi tán gái hắn sẽ có bộ dáng gì liền lấy trong túi ra hai lạng bạc vụn đưa cho Bạch Tứ Hỷ “ mau bảo nàng đi đi”

Tứ Hỷ cầm lấy bạc “ công tử, người là cho ăn xin sao?”

Phun!

Bạch Tử Phi tin rằng ngày nào đó hắn nhất định sẽ bị Bạch Tứ Hỷ làm cho tức chết, oán hận lục lợi trong bao quần áo một hồi lại đưa thêm cho hắn mấy lạng “ chỉ có bấy nhiêu thôi, ta còn phải giữ lại một ít để đi Bàn Vân sơn”

“Bàn Vân sơn? !” Tứ Hỷ tròn tròn hai mắt “ công tử, nghe nói Bàn Vân sơn là nơi mà đế Yêu giới, Ma giới, Quỷ giới và Tiên giới liên hệ với nhau, người bình thường đều không dám tùy tiện đi vào, cho dù người có chút tiên thuật đều chỉ tới lưng chừng núi là biến mất không còn tăm tích, công tử sao lại muốn tới đó?”

Bạch Tử Phi nhú mày, đều do chính mình lạnh mồm lạnh miệng, cư nhiên lại nói ra, bây giờ thì phiền phức rồi.

Không thềm nói tiếng nào, vội chạy ra khỏi Bạch phủ.

Bạch Tứ Hỷ muốn kéo Bạch Tử Phi lại nhưng hắn đã chạy đi rất nhanh chỉ đành trơ mắt nhìn, dậm chân la to “ người đâu, công tử gom đồ bỏ

trốn”

Đương.

Bạch Tử Phi lão đảo, suýt chút nữa thì đụng đầu lên đại môn Bạch gia.

Bạch Tứ Hỷ thật cả gan, được, người điên rồi, đủ ngoan. Chờ ta từ Bàn Vân sơn trở về sẽ tìm người tính toán sổ sách.

Gia đình Bạch phủ nghe tiếng Bạch Tứ Hỷ liền vội chạy tới, Bạch Tử Phi nghiêng răng, trừng mắt chỉ tay vào Bạch Tứ Hỷ...

Hắn chỉ muốn lên núi cứu người thôi, giờ lại làm như hắn trộm đồ bỏ trốn. Bạch Tứ Hỷ, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, trong lòng thầm thề với bản thân.

Bạch Tử Phi tức giận không thôi, từ nhà mình đi ra ngoài giờ lại thành như kẻ trộm. Bạch Tứ Hỷ, ta cảm tạ ngươi ah.

Nhưng hiện tại không phải là thời điểm để tức giận, việc không thể chậm trễ được nữa, phải mau tới Bàn Vân sơn tìm linh vật thì may ra mới cứu được Ngôn Sơ Thất.

Bạch Tử Phi khí phách hiên ngang quyết định rời đi, An hồ ly đã sớm tỉnh lại, lú lú hỏi “ tiên nhân, ngươi muốn đi Bàn Vân sơn sao? mau thả ta ra ngoài, ta muốn đi cùng ngươi”

“Không được! yêu khí trên người ngươi rất nặng, nếu lỡ có tiên nhân đạo trưởng nào đó phát hiện ra thì phiền toái to” Bạch Tử Phi cũng không có thời gian để đôi co với An hồ ly.

An hồ ly lại tuyệt không an phận, ở trong lồng lộn xộn “ không a, tiên nhân, nơi này rất tối, ta sợ, hơn nữa...ta sáng nay còn chưa đi vệ sinh, ta nhịn không được nữa”

Bạch Tử Phi thật sự bị nó đả bại.

“Uy, vậy người ở trong bao của ta đi, nơi đó có tiên khí của ta” Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh, thật sự muốn tát nó một cái

Bao bao còn chưa cởi ra, An hồ ly cũng chưa có ra ngoài thì...

Bá!

Đột nhiên một trường kiếm xuất hiện, kiếm quang lờ lờ suýt chút nữa đã rạch lên mặt Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi giật mình nhìn qua.

Trước mắt chính là Chu sa công tử Vân Tĩnh Thư ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng.

“Hô...” Bạch Tử Phi thở dài “ là người sao? ta còn tưởng ai. Ta vừa mới bước chân vào giang hồ, chẳng có cừu nhân gì, cho nên người không cần cứ chia kiếm vào người ta như thế có được không? cứ chia vào mà chẳng có động tác gì, người nghĩ ta sợ sự uy hiếp của người sao?”

Bạch Tử Phi đưa tay đẩy lưỡi kiếm của Vân Tĩnh Thư sang một bên, không chút sợ hãi bộ dáng của hắn.

Vân Tĩnh Thư nhíu mày, thu kiếm lại

“Người muốn đi đâu?”

Bạch Tử Phi tà nghệ liếc hắn một cái “ chuyện đó có liên quan gì tới người”

“Chỉ cần chuyện có liên quan tới Sơ Thất thì liền có liên quan tới ta”

Bạch Tử Phi thật muốn đập vào gương mặt tuần tú của Vân Tĩnh Thư, có cần ngày nào cũng nhắc đi nhắc lại rằng Ngôn Sơ Thất là hôn thê của hắn hay không?

“Nói cho ta biết bệnh tình của Sơ Thất” Vân Tĩnh Thư trừng mắt, hàn quang lóe sáng làm người khác không dám nhìn thẳng.

Bạch Tử Phi nhú mày, biết ở trước mặt tên này mà đùa giỡn là vô ích “Ta không biết, ta xem không ra.”

Bá!

Kiểm trong tay Vân công tử liên động, lần này là hạ ngay cổ của Bạch Tử Phi “ người lừa được người khác nhưng không thể qua được mắt của ta, nói cho ta biết, Sơ Thất rốt cuộc thế nào?”

Bạch Tử Phi nhú mày.

Thực ra không phải hắn không muốn nói mà không biết nên nói thế nào, hắn nên giải thích cho một phàm nhân biết vết thương nơi nách của Ngôn Sơ Thất thế nào đây?

“Nói mau! Dù kết quả thế nào ta cũng chấp nhận, dù là tiên nhân hay yêu ma gì, chỉ cần người nói cho ta biết” Vân Tĩnh Thư bá đạo ra lệnh.

Bạch Tử Phi giật mình, nói như vậy là hắn đã phát hiện ra chuyện gì?

Nhìn Vân Tĩnh Thư giận dữ, Bạch Tử Phi nhú mày, suy nghĩ một hồi mới lên tiếng “ đúng vậy, bệnh của Sơ Thất cũng không phải là căn bệnh bình thường, nách của nàng có một vết thương rất nhỏ, nhìn như bị kiến cắn nhưng thật ra là do bị Hạt Tử Ma cắn mà để lại vết thương”

“Hạt Tử...Ma?” Vân Tĩnh Thư dù đã có sự chuẩn bị nhưng nghe Bạch Tử Phi nói vậy cũng giật mình kinh hãi

“Ân. Thế giới này thật ra có rất nhiều chuyện phàm nhân không nhìn thấy. Thần, tiên, ma, yêu, quỷ và nhân giới được xưng là lục giới, mà sáu giới cũng có thể xâm nhập lẫn nhau. Ta không biết Sơ Thất chộc tới ma khi nào nhưng mà chuyện nàng bị Hạt Tử Ma cắn là sự thật. ma khác với yêu, khi ma khí theo miệng vết thương tiến vào thân thể phàm nhân thì ma khí sẽ hút máu, bức linh hồn rời khỏi thân thể, so với việc yêu đem phàm nhân biến thành yêu càng khủng bố hơn, tà ác hơn” Bạch Tử Phi nhiệt tình giải thích, cũng không biết Vân Tĩnh Thư trong khoảng thời gian ngắn như vậy có tiếp nhận nhiều sự kiện kỳ quái được hay không.

Kiểm trong tay Vân Tĩnh Thư sắp rơi xuống đất nhưng hẫng lại cau mày, tựa như vẫn muốn nghe tiếp.

“Cho nên hiện tại máu huyết của Sơ Thất đều nghịch chuyển, tập trung về phía miệng vết thương, cho nên tứ chi của nàng dần trở nên lạnh như băng, hồn phách đang từng chút một bị bức ra khỏi cơ thể. Vì vậy giờ ta muốn tới Bàn Vân sơn là nơi thần ma yêu quỷ giao nhau để tìm một cỏ tên là Chỉ Tu Hồn, chỉ có dùng loại cỏ đã nhiễm tiên khí nhiều năm này mới có thể giải hết ma khí trên người Sơ Thất, thu lại ba hồn bảy vía của nàng”

Bạch Tử Phi rốt cuộc cũng nói hết mọi chuyện với Vân Tĩnh Thư.

Vân Tĩnh Thư dường như đang thả hồn tận đâu đâu, hồi lâu mới giật mình nói “ thì ra trên thế giới này thực sự có thần tiên yêu ma...”

Bạch Tử Phi gật gật đầu, “Đúng vậy, thực ra người cũng đã từng gặp yêu, ngày đó mẫu thân người và chương môn Đường môn trên người cũng có nhiễm yêu khí, có điều yêu đó không hiện nguyên hình nên phàm nhân không nhìn ra mà thôi”

Vân Tĩnh Thư nghe nhắc tới mẫu thân thì nhin không được mà nhíu mày.

Thảm trạng ngày đó như đang hiện ra trước mắt, là do yêu quái gây ra sao? là bị yêu khí xâm nhập cho nên mẫu thân mới nghe lệnh chúng mà hành xử như vậy sao?

Vân Tịnh Thư đột nhiên ngẩng đầu: “Người muốn đi đâu? Ta cùng người đi!”

“Không được!” Bạch Tử Phi không chút suy nghĩ liền lập tức cự tuyệt hẳn, “Bàn Vân sơn kia là chỗ phạm nhân không thể vào được, người trải qua tu luyện, có chút công lực mới có thể phá bỏ kết giới mà tiến vào bên trong được. Hơn nữa nơi đó là chỗ giao kết giữa năm giới, hỗn loạn dị thường, một phạm nhân như người đi vào nhất định sẽ có nguy hiểm, nếu gặp hỗn hợp khí thì người không thể chống cự nổi”

Vân Tịnh Thư lập tức huy lưu tinh truy nguyệt kiếm trong tay “ người nghĩ rằng ta sợ mấy yêu ma đó như người sao?

Bạch Tử Phi mỉm cười ảm đạm “cho dù người không sợ thì cũng không thể nào, một mình ta sẽ đi Bàn Vân sơn, còn người ở lại đây bảo hộ cho Sơ Thất. Hồn phách của nàng đã rời khỏi thân thể, lúc này cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần có yêu ma nào đó phát hiện ra thân thể đã mất hồn phách sẽ lập tức nhập vào thân thể nàng, kéo vào thế giới yêu ma quỷ quái, như vậy dù ta có lấy được cở Tu Hồn về thì cũng không thể giúp Sơ Thất hồi phục hồn phách như cũ, không thể làm nàng tỉnh lại. Cho nên người nhất định phải ở lại, dùng võ công của người để đối phó với bọn chúng, bảo hộ cho Sơ Thất”

Hai nam nhân vốn giống như đôi oan gia, không ai xem ai vừa mắt thế nhưng lúc này lại là đồng minh đứng chung một chiến tuyến.

Bạch Tử Phi vỗ vai Vân Tịnh Thư “ sau khi người trở về, mỗi ngày dùng là dầu mầm chà vào mắt, đem nước dừ tử chiếu lên người Sơ Thất,

còn treo một thanh kiếm gỗ đào bên cạnh thân thể nàng như vậy sẽ tránh được nhiều yêu quỷ, về phần ma...”

Bạch Tử Phi lấy từ trong túi ra một quả cầu giống như pháp khí, lăn qua lăn lại trên kiếm của Vân Tĩnh Thư một vòng. Lưỡi kiếm vốn sắc bén liền tỏa ra ánh sáng màu lam.

“Dùng thanh kiếm này của người có thể đánh bại nhiều ma, nhưng người nhớ lấy, có thể lui thì liền lui, không cần ham đánh, bảo vệ tốt cho Sơ Thất chờ ta trở lại”

Vân Tĩnh Thư nhìn kiếm trong tay rồi lại nhìn Bạch Tử Phi, cau mày gật đầu.

Bạch Tử Phi mỉm cười, xoay người rời đi.

Vân Tĩnh Thư nhìn theo bóng dáng hắt, nhìn không được mà hỏi

“Bạch huynh, thần tiên ma quỷ yêu quái, vậy người...rất cuộc là loại nào?”

Bạch Tử Phi quay đầu lại, cho hắt một cái nhìn khiêu khích nói “người thử đoán x

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Ngôn Sơ Thất như là đang ngủ

Hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dày mà dài giống như cánh quạt khép lại, hai má trước kia vốn trắng hồng giờ lại tái nhợt, đôi môi tím lại chỉ có mái tóc vẫn đen dài bóng mượt là còn lưu giữ vẻ đẹp thanh xuân của nàng.

Vân Tịnh Thư yên lặng ngồi bên cạnh giường, yên lặng ngắm nhìn nàng.

Bỗng nhiên nhớ tới ngày nọ, hắn đã một cước đá bay Bạch Tử Phi muốn cưỡng hôn nàng

“Sao dám ở bên đường mà phi lễ nữ tử”

Bạch Tử Phi vắng đi như một trái banh, còn hắn từ trên không trung hạ xuống, nhìn thấy trước mặt là một nữ hài tử có đôi mắt trong suốt như nước, yên lặng đứng trên lôi đài. Nàng mặc váy dài màu thủy lam, bên ngoài là ngoại sam màu vàng, mặt như tranh, khí chất như lan. Nàng không giống các tiểu thư khuê các bình thường mềm mại, mà lại toát ra khí chất oai hùng làm chấn động ánh mắt mọi người. Nữ tử như vậy cùng nắm tay nhay phiêu bạt giang hồ nhất định sẽ làm cho cuộc sống rất thú vị.

Vân Tịnh Thư sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên có rung động kỳ lạ như vậy.

Đêm trăng nọ hai người cùng sánh vai nơi hành lang thủy tạ.

Không ngờ nàng lại yên lặng đứng bên cạnh hắn, cùng ngắm sao khuya, trầm mặc không nói lời nào. Hắn bỗng nhiên lại muốn cứ vĩnh viễn đứng như vậy thì tốt biết bao, chỉ cần có nàng bên cạnh. Đêm đó là lần đầu tiên hắn có cảm giác ấm áp.

Sau hắn bị thương, trong lúc hôn mê tựa hồ như vẫn nghe được thanh âm của nàng.

Nàng nói nàng tin tưởng Bạch Tử Phi, cho nên mới muốn cho Bạch Tử Phi cứu sống hắn.

Có lẽ trong lúc tình cờ hắn và nàng đã bắt đầu có dây dưa không dứt.

Khi vết thương khá hơn, hắn quay về nhà, nàng lại cùng hắn lên đường. Trên xe ngựa nàng vẫn im lìm như trước nhưng không khí trong xe lại hài hòa, ấm áp làm cho một người luôn chìm trong thế giới chém giết và máu tanh như hắn lại thấy yên bình. Hắn thích nàng ở bên cạnh hắn tuy rằng chưa bao giờ hắn nói với nàng. Dọc đường đi hai người đã cùng trải qua mấy trận chém giết, cho đến khi tin tức Vân môn bị diệt truyền đến.

Khoảnh khắc đó hắn cảm giác như mình sắp chết, vội vãi lên ngựa phóng đi.

Không ngờ sau lưng lại vang lên tiếng vó ngựa đuổi theo, quay đầu lại nhìn thì thấy đúng là nữ tử đậm mặc với đôi mắt trong suốt như nước đó.

Cũng ngay một khắc đó, Vân Tĩnh Thư chấn động.

Có một nữ tử như vậy làm bạn, hắn còn theo đuổi gì nữa?

Cho đến khi toàn bộ sự việc được rõ ràng, khi mẫu thân ngã vào lòng hắn, hắn rơi nước mắt thì người im lặng làm bạn bên cạnh hắn vẫn là Ngôn Sơ Thất.

“Không ai có thể lựa chọn xuất thế của mình, nhưng phải đi con đường nào thì do chính mình quyết định, lối đi ở ngay dưới chân người”

Những lời này, hằn suốt đời khó quên.

Nữ tử trầm mặc ít lời lặng lẽ dùng khăn tay bao vết thương cho hằn, mi mắt dài như cánh quạt, đôi mắt trong suốt như nước...

Hắn ôm lấy nàng, gục đầu lên đôi vai mềm mại ấm áp của nàng mà khóc.

Vân Tịnh Thư bao nhiêu năm qua chưa từng rơi một giọt nước mắt, chưa từng tỏ ra yếu đuối nhưng lúc này lại nhịn không được mà ôm lấy nàng, khóc rống lên.

Sơ Thất a, Sơ Thất ôn nhu, Sơ Thất ấm áp, sao người có thể nằm yên lặng, không chịu mở mắt ra như vậy? Sơ Thất, người không thể cứ vậy mà rời đi, người không thể trộm được lòng ta rồi cứ thế lẳng lặng mà rời đi được...

Vân Tịnh Thư nhịn không đưa tay lên, ngón tay thon dài như bạch ngọc nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt non mịn của Ngôn Sơ Thất.

Da thịt của nàng vẫn mềm mịn như cũ nhưng lại không còn ấm áp, tứ chi và toàn thân của nàng đang dần dần lạnh như băng, giống như một búp bê đang mất dần sự sống, cách hằn ngày càng xa...

“Sơ Thất...người không thể đi, biết không? người phải tỉnh lại, phải kiên trì, chúng ta sẽ cứu người, cho nên...người nhất định phải tỉnh lại... biết không?” hằn cầm tay nàng như muốn sưởi ấm cho nàng.

Nhưng mà hoàn toàn uổng công thôi, ngón tay thon dài lạnh như băng, lạnh đến mức thấu vào da thịt, lạnh như không còn chút độ ấm nào.

Vân Tịnh Thư gắt gao nắm chặt tay Ngôn Sơ Thất, hai mắt nhịn không được mà ửng đỏ.

“Khụ khụ!”

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng ho khan làm cho Vân Tịnh Thư lúng túng buông tay Ngôn Sơ Thất ra, vội vàng đứng dậy.

Người tới là Ngôn đại lão gia.

Ngôn đại lão gia vừa nhìn thấy Ngôn Sơ Thất nằm im lìm trên giường thì lệ nóng tràn mi “nữ nhi, nữ nhi bảo bối của ta, người không thể cứ vậy mà rời bỏ phụ thân, năm đó mẫu thân của người cũng cứ vậy mà rời đi, người ngàn vạn lần không thể...nữ nhi của ta...”

Ngôn Đại lão gia lên tiếng khóc lớn, nhào tới bên giường của Ngôn Sơ Thất, nước mắt nước mũi ròng ròng, tiếng khóc thê lương bi phẫn như thấu tận trời.

Vân Tịnh Thư cũng nhịn không được mà cảm thấy chua xót.

Đám người bên ngoài nghe tiếng khóc của Ngôn đại lão gia cũng khóc theo, vọt vào phòng đầu tiên là ba nha hoàn của Ngôn Sơ Thất, vừa khóc vừa kêu

“Ôi, tiểu thư thân ái của ta...”

“Người sao có thể ra đi sớm như vậy”

“Không có người, chúng ta sao có thể nói một câu chia làm ba...”

Thật sự là bị các nàng tức chết mà, bây giờ là lúc nào rồi mà còn muốn một câu chia làm ba

Thật sự là sắp bị các nàng lôi vưng, đều khi nào thì , cứ nhiên còn muốn nói ba câu bán.

Rèm cửa lay động, Ngôn Sơ Nhất vừa vào đã đến thẳng bên giường “muội muội, người sao có thể cứ vậy liền đi rồi”

“Muội muội bảo bối, người không thể đi a, ca ca còn muốn cùng người nghiên cứu binh thư a” Ngôn Sơ Nhị tiếp lời

“Muội muội” Ngôn Sơ Tam vừa vào đã nước mắt dài nước mắt ngắn “Muội muội,, người sao có thể nhẫn tâm cứ thế mà đi, người đi rồi thì lấy ai mua son môi phấn má cho ta ah, ta không muốn bị người khác nghĩ là biến thái ah”

Ngôn Sơ Tứ vẫn không ngừng gảy bàn tính “ muội muội, không thể chết được, tài chính của chúng ta gần đây thiếu hụt, sợ là không thể tổ chức đám tang trọng đại cho người được”

Bá! Ba!

Ngôn Sơ Ngũ đi phía sau lập tức giật phăng bàn tính trong tay ca ca, Ngôn Sơ Lục thì đá hắt ngã xuống đất, cả hai cùng đen mặt lên giọng đối với Ngôn Sơ Tứ “ hừ”

Không cần lên tiếng, sự kinh bỉ đã thể hiện rõ trên mặt đôi song sinh.

Vân Tịnh Thư thực sự bị đám người này làm choáng váng, vội xua tay nói “ các người không cần khóc, Sơ Thất còn chưa chết”

“A?” “Di?” “Úc?” “Thật vậy chẳng? !”

Ai nấy đều tròn tròn mắt nhìn Ngôn Sơ Thất trên giường, Ngôn đại lão gia vừa lau nước mắt vừa bi thương nói “ đúng vậy, Vân công tử nói đúng, muội muội các người còn chưa chết, các người ở đây gào khóc cái gì?”

Ai nấy đều đứng hình á khẩu.

Hình như người gào khóc thảm thiết nhất chính là phụ thân đại nhân ngài nha.

Nhưng không ai dám lên tiếng

“Nếu muội muội không có việc gì, chúng ta về tiêu cực đi, còn có nhiều việc chưa giải quyết xong” vẫn là Ngôn Sơ Nhị chu đáo nhanh nhẹn, vội vàng lôi các huynh đệ rời đi.

Ba nha hoàn bồi hồi nhìn Ngôn Sơ Thất một hồi rồi lại nhìn sang Vân Tĩnh Thư và Ngôn đại lão gia, sau đó mới rời đi.

Tất cả mọi người đều rời đi, Vân Tĩnh Thư mới thở dài một hơi.

Người Ngôn gia quả thật không phải bình thường, cho dù là chuyện to chuyện nhỏ gì bọn họ cũng có thể suy diễn thật nhiều. Thật sự không thể hiểu được Ngôn Sơ Thất tính cách trầm mặc vậy làm sao có thể chung đụng với bọn họ, hay nên nói vì bọn họ luôn tranh cãi âm ỉ cho nên nàng sinh ra sau cùng mới trở nên trầm mặc ít nói như vậy, coi như là sự cân bằng ah.

Ngôn đại lão gia thấy chung quanh không còn ai, mới nểng đầu lên nói “ Vân công tử, Ngôn gia chúng ta thực xin lỗi người. Ngày đó người vừa tới Ngôn gia làm khách đã bị trọng thương, bây giờ vừa cùng tiểu nữ trở về, lão phu vốn tính cho các người thành thân sớm thì không ngờ tiểu nữ lại mắc phải quái tật, hôn mê bất tỉnh. Lão phu thật không biết phải đối mặt Vân công tử thế nào, cũng khó lòng dám giữ công tử ở lại Ngôn gia...”

Mấy câu của Ngôn đại lão gia, với một người trí tuệ như Vân Tĩnh Thư làm sao không hiểu.

“Ngôn thế bá xin đừng lo lắng, ngày đó ta bị trọng thương, nhờ phúc của Sơ Thất mới có thể sống lại, cũng là nàng theo cùng ta về Vân môn

mới kết thúc cộc tâm sự kia. Ân tình như thế, Vân mỗi suốt đời khó quên, sao có thể lúc nàng hôn mê bất tỉnh mà rời đi cho được. Xin thế bá yên tâm, ngày nào Sơ Thất còn hôn mê, ngày đó Vân Tịnh Thư vẫn còn ở bên cạnh chăm sóc cho nàng”

Đây là lần đầu tiên Vân Tịnh Thư nói nhiều như thế với Ngôn đại lão gia, làm cho Ngôn đại lão gia nhìn không được xúc động, tiến lên gắt gao cầm chặt tay hắn “ tốt, tốt, thực sự là con rể tốt của ta. Có những lời này của người, thế bá yên tâm rồi, có người bên cạnh chăm sóc cho Sơ Thất, thế bá lại càng an tâm hơn. Tịnh Thư, từ nay về sau, Sơ Thất giao cho người”

Ngôn Đại lão gia kích động nắm tay Vân Tịnh Thư, giống như lãnh đạo khích lệ chiến sĩ trước khi ra chiến trường.

Vân Tịnh Thư cũng nắm tay Ngôn lão gia, thản nhiên mỉm cười.

Vì thế, này cả ngày lẫn đêm, Vân Tịnh Thư đều canh giữ bên cạnh Ngôn Sơ Thất, kiểm không rời tay, cực nhọc suốt ngày đêm, không thể yên ỗ nghỉ ngơi. Tuy rằng Ngôn Sơ Thất đang hôn mê nhưng hắn chỉ xem như nàng đang ngủ, mỗi ngày đều hết lòng chăm sóc, còn cẩn thận tuân theo lời chỉ dẫn của Bạch Tử Phi, không cho yêu khí đến gần nàng.

Cũng thật lạ, trước kia Vân Tịnh Thư hoàn toàn không tin vào chuyện yêu ma quỷ quái gì, nhưng từ khi gặp Ngôn Sơ Thất và Bạch Tử Phi, hắn đột nhiên lại tin vào chuyện này. Không chỉ do lúc ở Đường môn, Bạch Tử Phi đã xuất ra hào quang mà khi Bạch Tử Phi cứu hắn cũng đã là một chuyện hết sức kỳ lạ, độc của Đường môn quái dị danh chấn thiên hạ thế nhưng một thư sinh yếu đuối như Bạch Tử Phi lại có thể giải được. Huống chi, trước lúc rời đi, những gì Bạch Tử Phi nói về lục giới đã làm hắn dần dần hiểu ra.

Hiện tại điều hắn phải làm là dựa vào năng lực của mình, bảo vệ tốt cho Sơ Thất, chờ Bạch Tử Phi mang tiên thảo trở về.

Nghĩ đến đây, Vân Tịnh Thư liền buông kiếm trong tay, lấy dũu tử thùy nhẹ nhàng lau qua hai mắt của mình. Thứ này cũng thật thần kỳ, có thể làm tăng thị giác của hần, mấy ngày trước hần không chỉ một lần nhìn thấy có nhiều bóng dáng ở ngoài viện, tuy nhiên bọn họ không vào phòng của Sơ Thất thì hần cũng không quấy rầy bọn họ. Không cần biết đó là yêu ma quỷ quái gì, hần cũng không sợ, kiếm trong tay hần, đừng ai nghĩ tới chuyện làm hại Sơ Thất.

“Vân công tử!” thanh âm Tiểu Thanh vang lên, cũng đã thấy nàng vén rèm cửa đi vào, tay bưng một mâm đồ ăn “ công tử, mấy ngày qua người vất vả rồi, mau dùng cơm chiều đi, Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia sẽ đến thay ca cho người”

Vân Tịnh Thư nhếch mày đáp “ nói bọn họ không cần đến, một mình ta ở đây canh cho Sơ Thất là đủ rồi”

Ai nha nha, nhìn xem người ta kìa, rất có khí thế, cực kỳ anh tuấn nha. Chu Sa công tử danh chấn thiên hạ, khí độ phi phàm hơn nữa đối với tiểu thư là vừa gặp đã thương, mười ngày qua cực nhọc chăm sóc...làm người ta vô cùng cảm động. Tiểu Thư, người thực sự là tu chính kiếp mới có được phúc khí như vậy, mới có được Vân công tử tốt như vậy làm vị hôn phu ah.

Ngôn Tiểu Thanh nghĩ tới đây liền thấy thư đồng Bạch Tứ Hỉ kém Vân công tử quá xa. Tiểu thư thật tốt, có nhiều người thích như vậy, văn công tử ái mộ, võ công tử si tình...

Vân Tịnh Thư nhíu mày nhìn Ngôn Tiểu Thanh không định để đồ ăn xuống rồi rời đi, đột nhiên nhìn đến bên cạnh nàng thì giật mình kinh hãi.

Phía sau Tiểu Thanh có một bóng dáng màu trắng trong suốt giống như là sương khói, đang đặc ý nhìn quanh phòng, khi ánh mắt bắt gặp Ngôn Sơ Thất trên giường thì sáng bừng lên, còn lè lưỡi đặc ý.

Quả nhiên là có yêu quái ngửi ra Sơ Thất bị mất hồn phách cho nên đã tìm tới đây.

Vân Tịnh Thư lập tức quát lớn tiếng “ người muốn làm gì?”

“A. A? !” Tiểu Thanh hoảng sợ, không thể nào, chẳng lẽ Vân công tử biết đọc tâm thuật nên đã nhìn thấu tâm tư trong lòng nàng “ không...công tử...ta không muốn làm gì...”

Tiểu Thanh sợ hãi lui ra sau, Vân Tịnh Thư lại hét lớn “ đừng nhúc nhích, người còn động đây nữa, ta sẽ giết chết người”

Ngôn Tiểu Thanh lập tức dường bước.

Nàng chỉ tùy tiện nghĩ một chút thôi mà, cũng không có muốn gì, sao hần lại đòi giết nàng chứ? Chu Sa công tử này thật đáng sợ, người ta nghĩ một chút thôi cũng không cho, ô ô, xem ra vẫn là Bạch Tứ Hỉ tốt hơn, ít ra khi nàng không vui, hần còn biết dỗ dành nàng...

Bá!

Nhưng mà kiếm của Vân Tịnh Thư đã phóng tới.

Ngôn Tiểu Thanh bị dọa đến xanh mặt, muốn xoay người bỏ trốn.

Hưu!

Trường kiếm lờ lờ hàn quang đã hung hăn bổ xuống

“A..đại nhân, công tử, ta sai rồi, ta không bao giờ dám nghĩ tới người nữa, ta đi tìm Bạch Tứ Hỉ...” Ngôn Tiểu Thanh hoảng sợ thật sự, nhìn thấy trường kiếm sắp bổ xuống đầu mình thì hét to một tiếng “ ah” rồi lập tức ngã lăn ra đất.

Vân Tịnh Thư đương nhiên không muốn đâm Ngôn Tiểu Thanh, mà kiếm của hắn thẳng tắp đâm vào bóng dáng như sương khói ở phía sau nàng.

“Ah...” yêu quái đau đớn thét to một tiếng, nhìn thấy lam quang trên trường kiếm thì kinh hãi “ người...người có thể nhìn thấy ta?”

Vân Tịnh Thư lạnh lùng “ có ta ở đây, ai cũng đừng mong động tới Sơ Thất”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Bàn Vân sơn, mây tụ cao như núi.

Là một địa phương kỳ quái.

Là nơi thần, tiên, yêu, ma, quỷ và nhân gian giới giao nhau, được che phủ bởi tầng tầng lớp lớp mây, sương mù lượn lờ, cơ hồ không thể nhìn rõ con đường trước mặt. Nếu không cẩn thận một bước thôi cũng có thể vạn kiếp bất phục, sinh tử không rõ. Trên núi quanh năm bị yêu khí, ma khí bao trùm, bởi vì thần, tiên cũng chỉ ở dưới chân núi cho nên trên đỉnh núi thần khí cũng rất yếu ớt. Vì vậy lại trở thành nơi cực lạc cho các tiểu yêu, bọn chúng cả ngày ở trong núi cuồn hoang, chớ có phạm nhân hay súc vật nào đi lạc vào núi thì sẽ trở thành tế phẩm cho ngũ tạng miếu của chúng.

“Tiên nhân, nơi này thật là đáng sợ, chúng ta trở về đi.” An hồ ly từ trong bao quần áo ló đầu ra, sợ hãi lên tiếng.

Trong núi yêu khí rất nặng, còn hơn cả yêu khí của nó, nên biết rằng ở yêu giới, đại yêu ăn thịt tiểu yêu để hút lấy công lực là chuyện thường ngày ở huyện, cho nên An hồ ly có chút sợ hãi.

Bạch Tử Phi nhăn mặt “ không sao, có ta ở đây, người lây nhiễm tiên khí của ta, nhất định sẽ không bị yêu quái xâm nhập”

“Tiên nhân, ta biết trên người người có tiên vị, nhưng nơi này mấy trăm năm qua chưa từng có tiên nhân đến, hơn nữa tiên khí trên người người cũng rất yếu...” An hồ ly vừa nấp vào bao quần áo vừa làm ra vẻ bất

đặc dĩ “ tiên nhân, người chẳng qua chỉ là tiên nhân hộ đản của đại đệ tử của Huyền Thiên Đại Thần mà thôi”

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh “ được rồi, ta biết thân phận của mình, không cần người nhắc nhở nhưng dù sao ta vẫn là một tiên nhân ah”

“Đúng vậy đúng vậy, ” An hồ ly giống như hiểu ra vấn đề “ là tiểu cu li tiên nhân thôi”

“Người!”

Bạch Tử Phi bị nó làm cho tức điên lên rồi, suýt chút nữa thì hất nó văng ra ngoài.

An hồ ly lập tức ngoan ngoãn “ uy, đừng hất ta nha, ta có thể hỗ trợ cho người trừ yêu trừ ma, ta còn giúp người hái Tu Hồn thảo nha, không có ta thì người cái gì cũng không thể”

Bạch Tử Phi thật muốn một pháp bóp chết An hồ ly.

Hắn thật không ra làm sao mà, nuôi một thư đồng thì thư đồng cũng dám khi dễ hắn, nuôi chó thì chó cắn móng hắn, vất vả lắm mới bắt được một con hồ ly, tính dưỡng thành sủng vật ai ngờ hồ ly còn kiêu ngạo hơn hắn, hết lần này tới lần khác uy hiếp hắn.

Được, hắn ngậm miệng, cái gì cũng không nói.

Vì thế một tiên một hồ tiếp tục hành trình đi vào Bàn Vân sơn, trong núi không có phong cảnh gì, thậm chí còn vì hỗn hợp khí yêu ma mà nơi này chỉ có đất đá khô cằn, không một ngọn cỏ. Trong núi mây mù lượn lờ, xòe bàn tay cũng không thấy rõ, cho nên Bạch Tử Phi cẩn thận bước từng bước một, sợ rằng chỉ nhăm một bước là rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Nhưng An hồ ly ở trong lồng dù có tiên khí của hắc hồ trợ thì vẫn thu hút được sự chú ý

“Có sinh yêu đến đây.”

“Như là hồ ly.”

“Còn người kia, hình như là tiên nhân”

“Tiên khí yếu lắm, hắc là hắc rất dễ khi dễ ah”

An hồ ly ở trong bao quần áo khăn trương đến mức run rẩy, mồ hôi tuôn như tắm, hai hàm răng thì va lập cập...

Bạch Tử Phi vội vàng đè bao quần áo trấn an “ đừng sợ, còn có ta ở đây. Ta là tiên, chúng nó dù thế nào cũng không dám tấn công”

“Ta biết, tiên nhân, người là tiên, ta không sợ.” An hồ ly liều mạng nấp sâu hơn trong bao quần áo “ ta không sợ mới lạ, ta sợ muốn chết, tiên nhân, nơi này có yêu rất lợi hại ah”

“Yêu này không thể tới gần chúng ta được, chúng ta mau đi lên tới đỉnh là được rồi” Bạch Tử Phi mặc kệ cái gì đang đuổi theo mình, cũng không để ý tới những lời bàn tán, chỉ cần thận bước đi thật nhanh.

Bọn họ chỉ cần đi thêm một đoạn nữa thì tốt rồi, chỉ cần...

Bá!

Bỗng nhiên Bạch Tử Phi cảm thấy trong không khí như có cái gì đó đột nhiên xuất hiện, giống như một chuỗi điện lưu từ nơi xa xôi truyền đến

“Không tốt!” Bạch Tử Phi đột nhiên dừng lại “Sơ Thất gặp nạn”

“A? Cái gì?” An hồ ly liền thò đầu ra hỏi “ tiên nhân, người cảm ứng được gì?”

“Ta để lại tiên thuật trên kiếm của Vân Tịnh Thư, một khi hắc vận dụng tiên pháp là ta có thể cảm ứng được. Lúc này tiên thuật trở nên mạnh mẽ, chứng tỏ Vân Tịnh Thư đang vận dụng nó, vậy nhất định là có yêu quái đang ở cạnh Sơ Thất, muốn chiếm thân thể nàng” Bạch Tử Phi khẩn trương phi thường, nếu lúc này hắc ở bên cạnh nàng thì tốt rồi, giờ mọi việc đều chỉ trông cậy vào Vân Tịnh Thư, cũng không biết hắc có thể đối phó được với yêu vật hùng mạnh hay không?

Bạch Tử Phi càng nghĩ càng cảm thấy bất an, liền đưa tay lôi An hồ ly từ trong bao quần áo ra “bây giờ ta dùng tiên pháp đưa người trở về để bảo hộ cho Sơ Thất, được không?”

“Ai ai ai, tiên nhân!” An hồ ly không ngờ hắc lại kích động như vậy, vội dè tay hắc lại khuyên can “ tiên nhân, người đừng kích động, chẳng phải Vân công tử kia rất lợi hại sao? người còn lo lắng gì nữa. Hắc kiếm pháp cao thâm lại có tiên thuật của người hộ thân thì không tiểu yêu nào có thể làm hại Sơ Thất tiểu thư được đâu. Tiên nhân, bây giờ người để ta quay về thì khi tìm được Tu Hồn thảo, người làm sao mà lấy?”

Tu Hồn thảo bình thường đều mọc nơi vách núi đen, là nơi tối tăm nhất, người bình thường không nhìn thấy đương nhiên lại càng không thể hái. Lần này hắc mang theo An hồ ly là muốn nhờ khứu giác nhạy bén của nó để tìm Tu Hồn thảo, thế nhưng lúc này hắc lại kích động muốn An hồ ly quay về.

Bạch Tử Phi nhăn mặt “ nhưng mà...ta thật sự sợ Vân Tịnh Thư không bảo hộ được cho Sơ Thất, hắc chỉ là một phàm nhân...”

“Sơ Thất tiểu thư cũng là phàm nhân” An hồ ly nhìn Bạch Tử Phi, lần đầu tiên mới thấy ánh mắt của hắc thương cảm như vậy “ chẳng lẽ tiên

nhân định bảo hộ cho đến khi nàng trăm tuổi? tiên nhân, nàng chung quy vẫn bị trói buộc bởi sinh lão bệnh tử, không thể thoát khỏi luân hồi”

Bạch Tử Phi toàn thân khẽ run.

Từ ba tuổi hẳn đã nhìn nàng lớn lên, trưởng thành thành một cô nương xinh đẹp, đáng yêu, một cao thủ võ lâm, thì ra sẽ có một ngày hẳn sẽ không thể nhìn thấy nàng nữa sao?

Bạch Tử Phi vốn lúc nào cũng vui vẻ lạc quan lúc này lại đỏ mắt.

An hồ ly chăm chú nhìn hẳn, lần đầu tiên thấy hẳn không cười mà hai mắt lại đỏ hoe “ tiên...tiên nhân, ta nói sai gì sao?”

“Không có.” Bạch Tử Phi lắc đầu, “Người nói rất đúng, có lẽ ngày nào đó ta sẽ không nhìn thấy nàng nữa nhưng nếu nàng còn sống ngày nào, ta nhất định sẽ bảo hộ nàng ngày đó. Hồ ly, người trở về giúp Vân Tịnh Thư bảo vệ Sơ Thất đi”

Bạch Tử Phi không phí thêm thời gian, lập tức thi triển tiên pháp

An hồ ly vội kêu lên “ không nên, không được, tiên nhân, ta không trở về, người ở đây còn cần ta hỗ trợ, chỉ có một mình người không thể nào tìm được Tu Hồn thảo, tiên pháp của người không có tác dụng gì với chúng. Tiên nhân”

Bạch Tử Phi không để ý tới lời An hồ ly, lập tức niệm chú ngữ, muốn đưa nó về Ngôn gia.

Tiên quan lập tức hiện ra ngay đầu ngón tay, mà Bạch Tử Phi lại không để ý tiên khí của hẳn quá yếu, bên cạnh lại có mặt hàng cực phẩm là hồ ly tu luyện một ngàn bảy trăm năm, giờ thấy hẳn tập trung vận dụng tiên khí, không thể phân tâm liền hưng phấn rú lên rồi nhào tới

“Hạ gục thần tiên”

“Hút tiên khí của hần”

“Bắt hồ ly kia”

An hồ ly thấy thế hét to “ tiên nhân, không thể”

Tiên quang từ ngón tay của Bạch Tử Phi chỉ cách An hồ ly một đốt ngón tay.

Tiên quang hiện ra, tiên khí rời thân.

Lúc này là thời điểm tiên khí của Bạch Tử Phi yếu nhất, nhóm yêu quái lập tức nhào lên tấn công hần, Bạch Tử Phi bị xô ngã, thân hình loạn choạng rồi lập tức rơi xuống vực sâu vạn trượng dưới Bàn Vân sơn.

“Tiên nhân ——! !” An hồ ly quát to một tiếng, biến mất không thấy.

* * * * *

Vân Tĩnh Thư chỉ dùng hai chiêu đã ép được yêu quái kia rời phòng, nghĩ là nó bị thương sẽ bỏ đi ai ngờ chưa tới nửa canh giờ đã thấy yêu quái kia gọi thêm nhiều bằng hữu nhào tới tấn công phòng của Ngôn Sơ Thất.

Lúc này chung quanh phòng của Ngôn Sơ Thất nổi lên từng trận gió yêu ma, yêu khí ngày càng nặng, cho dù người thường cũng phát hiện ra gian phòng này có gì bất thường huống chi là Vân Tĩnh Thư đã dùng dử tử thủy thẩm qua hai mắt. Tuy rằng lần đầu nhìn thấy yêu ma quý quái nhưng hần không e ngại, vung kiếm liên liên, lần lượt hạ gục bọn chúng.

Nhóm yêu quái bắt đầu nổi giận “ tên không biết trời cao đất dày này dám trêu chọc chúng ta, nếu đem thân thể trên giường tặng cho chúng ta thì chúng ta sẽ bỏ qua cho ngươi, nếu không chúng ta sẽ mời đại vương đến, khi đó thì ngươi nhất định không thể sống”

Vân Tịnh Thư mỉm cười lạnh lùng.

Hắn là phạm nhân, thấy sát thủ giết người không chớp mắt còn chẳng sợ hãi nữa là một đám tiểu yêu nho nhỏ, cả đám diện mạo xấu xí, mắt mũi lỗ tai xiêu xiêu vẹo vẹo thì có gì mà phải sợ.

“Cứ việc lại đây!”

Nhóm yêu quái bị Vân Tịnh Thư chọc giận, hét to một tiếng rồi ào ào nhào vô phòng, triển đấu với Vân Tịnh Thư.

Các yêu quái này có loại giống như An hồ ly, là động vật nơi thâm sơn cùng cốc hấp thu tinh hoa nhật nguyệt mà tu luyện thành, cũng có loại hút được yêu khí của đại vương nơi Yêu giới mà biến thành yêu ảnh. Loại yêu ảnh này rất đáng sợ, chúng có thể biến đổi thành bất kỳ bộ dáng gì, lấy việc hấp thụ khí huyết của phạm nhân mà sống, càng hấp được nhiều khí huyết thì yêu khí càng cao, thân ảnh của dần rõ nét, có thể là sinh vật, có thể là người nhưng dù thế nào cũng cần phải có một thân thể để dựa vào. Mà một linh hồn mất đi thân thể nguyên bản của mình thì không thể tiến vào lục đạo luân hồi, càng không thể có kiếp sau, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn trở thành cô hồn dã quỷ.

Vân Tịnh Thư vung kiếm, mặt vẫn lạnh lùng.

Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép đám yêu quái tiến tới gần Ngôn Sơ Thất, càng không để cho chúng đoạt đi thân thể của nàng. Dù trường kiếm trong tay dính quá nhiều máu của yêu quái mà lam quang cũng dần yếu đi, hắn vẫn không hề lo sợ, một lòng muốn giết hết đám yêu quái này.

“A!” “Nha!”

Kiểm quét tới đâu, tiếng yêu quái kêu la thảm thiết vang lên tới đó.

Đám yêu quái bắt đầu có chút lo sợ. Nam nhân này quả thực cường đại, ngay cả yêu quái như bọn chúng mà cũng không sợ.

Đúng lúc này ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng sấm sét thật to, gió thổi ào ào, không trung cũng trở nên tối sầm xuống...

Vân Tịnh Thư ngẩn người

Biến hóa như vậy thực không có gì tốt.

Đám yêu quái thì hưng phấn la to “ tốt quá, thật tốt quá, đại vương đến rồi”

Lời còn chưa dứt, cửa sổ vốn bị gió thổi lung lay đã bị đẩy bật ra, một quả cầu lửa hung hăng xông vào, điên cuồng vọt đến chỗ Vân Tịnh Thư.

Vân Tịnh Thư vội vàng né tránh!

Nhưng mà yêu quái lại chưa hiện thân, còn trường kiếm của hắn lại không thể ngăn được lửa, phải tính làm sao đây?

“Đại vương muôn năm, thiêu chết hắn đi, thiêu cháy hắn đi” đám yêu quái hưng phấn hét lên chói tai.

Quả cầu lửa vừa đánh tới vừa cười điên cuồng “ ha ha, tên phàm nhân này dám dả thương yêu dân của ta, hôm nay phải để cho người nếm thử lửa lợi hại của bản quân”

Dứt lời lửa càng phun mạnh về phía Vân Tịnh Thư.

Vân Tịnh Thư sững sốt lui ra sau.

Quả cầu lửa này không có chân thân, không thấy được bộ dáng của nó nên không biết phải xuống tay chỗ nào, mà kiếm của hắn vừa tiếp xúc với

quả cầu lửa thì lại toát ra một đám lửa màu lam, căn bản không thể tới gần nó.

Vân Tịnh Thư vừa đánh vừa lui, nháy mắt đã kề sát bên giường của Ngôn Sơ Thất.

Quả cầu lửa càng cười to hơn “ ha ha, để xem người còn cách gì để ngăn cản ta, tên phàm nhân này, hôm nay ta sẽ đốt chết người, chiếm lấy thân thể của nữ nhân kia”

Hô ——

Ngọn lửa đột nhiên bùng cháy lên, bốc cao hơn ba thước.

Vân Tịnh Thư liền chụp lấy bình hoa trên bàn, đem nước trong bình hắt lên áo ngủ của Ngôn Sơ Thất, rồi dùng áo làm lá chắn.

Hô ——

Quả cầu lửa hung hãn đánh tới, nháy mắt đã đốt cháy áo ngủ bằng gấm, Vân Tịnh Thư suýt nữa cũng bị trúng đòn, vội vàng buông áo.

Quả cầu lửa cười to đầy cuồng vọng “ ha ha, nước trên thế gian sao có thể diệt được yêu gian chi hỏa của ta, hôm nay người không thể nào thoát được, chịu chết đi”

Quả cầu lửa lại tấn công về phía Vân Tịnh Thư.

Vân Tịnh Thư cau mày, phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của hắn? Hắn không có tiên pháp như Bạch Tử Phi nên có lẽ đành phải trở mặt chịu chết.

Không, không được. Vân Tịnh Thư cắn răng, đột nhiên dùng thân mình che chắn cho Ngôn Sơ Thất đang hôn mê bất tỉnh.

Dù có chết, hắn cũng sẽ bảo vệ cho nàng.

Hô ——

Ngọn lửa vừa chạm tới lưng hắn liền đột nhiên lụi ra.

Ngay lúc này trên không trung vang lên thanh âm đầy uy nghiêm “
phá, tị hỏa thần chú”

Bá!

Một đạo hào quang đột nhiên từ nóc nhà đánh xuống, uổng như cái lồng, bao phủ lấy Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất. Đám lửa dù bốc cao khí thế nhưng không hề làm tổn thương Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất một chút nào.

Quả cầu lửa thấy vậy thì giật mình kinh hãi

“Không tốt, mọi người chạy mau!”

Thanh âm vừa ra, chúng tiểu yêu đều sợ hãi, không dám ở lâu, lập tức phá cửa xông ra.

Nhưng đã muộn.

“Thu...”

Trên không trung vang lên tiếng thét lớn, tiếp theo là hàng ngàn hàn quang từ trên cao phóng xuống, tạo thành thiên la địa võng bao quanh đám yêu quái, không con nào có thể trốn thoát.

Tiếng la hét, tiếng kêu khóc của đám tiểu yêu nhất thời vang lên chói tai.

Quả cầu lửa vừa rồi còn đặc ý giờ đã luống cuống sợ hãi “ xong rồi, xong rồi, lần này đừng tới thứ dữ rồi, mau chạy ah”

Nó sợ tới mức vội vàng tháo cháy, ngọn lửa đã bốc cao lên tới mấy trượng nhưng chưa kịp nhúc nhích thì thanh âm trên không trung đã lại vang lên “ yêu diễm, trốn đi đâu, thực sinh thủy...”

Đột nhiên một dòng nước trong suốt từ không trung chảy xuống, lập tức dập tắt ngọn lửa của quả cầu lửa.

Quả cầu lửa rên lên một tiếng, rồi ngã lăn ra đất bỏ mình, thì ra chân thân một là một huỳnh hỏa trùng, dùng ngọn lửa để hù dọa người.

Vân Tịnh Thư cả kinh nhìn biến hóa liên tiếp xảy ra trước mắt, không biết là cao nhân phương nào lại tới giúp mình. Ngẩng đầu lên thì thấy trong viện có một đám mây đủ màu đang từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, trên đám mây là một nam nhân mặc ngân bạch khôi giáp, thân phi ngũ thải hà quang, mắt sáng như sao, mi mục như họa...

“Trong viện đã xảy ra chuyện gì? Sao lại bị nhiều yêu quái tấn công như vậy?” nam nhân lên tiếng, thanh âm vang dội muốn thủng cả màng nhĩ.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Vực sâu vạn trượng, vạn kiếp bất phục!

Bàn Yêu cốc trên Bàn Vân sơn, yêu ma thành đàn. Nếu phạm nhân ngã vào đây thì chết không thể nghi ngờ, không những thế còn bị xẻ thịt phanh thây, xương cốt cũng không còn. Bởi vì trong cốc này rất hiếm yêu ma chê máu thịt, thành ra bước vào nơi này cũng như vào hoàng tuyền đệ nhất.

Bạch Tử Phi lúc này đang ở trong Bàn Yêu cốc.

Cả người đau đớn, chua xót dị thường, yêu khí dày đặc khiến hắc không thể hô hấp, mùi máu tươi nồng nặc khiến người ta muốn ói mửa. Một đám tiêu yêu vây quanh hắc, tuy e ngại tiên khí trên người hắc nhưng cũng nhịn không được mà thèm nhỏ dãi

“Đây là tiên sao? sao yếu ớt vậy?”

“Nhìn không giống lắm, tiên sao lại ngu ngốc vậy?”

“Chẳng lẽ chỉ dân công tiên, chuyên làm osin á?”

Bạch Tử Phi ngồi trên tảng đá thờ phỉ phò.

Khi hắc ngã xuống, thắt lưng đã bị đá núi làm cho bị thương, không chỉ có huyết nhục mơ hồ mà trong người cũng đau đớn phi thường. Hắc đã đọc chú ngữ để vết thương mau hồi phục nhưng lại càng làm máu chảy

nhiều hơn, làm đám yêu quái càng thêm hưng phấn, mà như vậy tính mạng của hắn càng khó bảo toàn.

Hắn đúng là bị đám yêu quái này làm cho dở khóc dở cười, thần là thần, tiên là tiên, còn có dân công tiên là sao? đám yêu quái này cũng khéo tưởng tượng ah.

“Tránh ra!” Hắn lớn tiếng hét đám yêu quái “ ta chính là người của đại đệ tử của Huyền Thiên Đại Thần, chẳng qua là đi ngang qua đây, nếu các người còn dám ở trước mặt ta gây cản trở, cẩn thận ta thu thập các người”

Đám tiểu yêu bị dọa sợ, vội vàng dạt ra

Đột nhiên cách đó không xa lại có ma khí lượn lờ, đúng là một đàn ma vật ngửi được mùi máu mà tìm tới

“Tránh ra, đám tiểu yêu kia”

Ma vật đông hơn yêu vật, lại càng thêm bá đạo, vừa tới đã nhào lên đầu đá.

Yêu không thể so với ma nên có ba phần sợ hãi.

Ma vật tức giận, lớn giọng quát “ đám tiểu yêu các người, chẳng lẽ không biết có đồ ăn thì phải dâng tặng ma vương trước sao?cẩn thận ta một ngụm cắn chết các người”

Đám tiểu yêu sợ hãi vội chạy đi.

Vì thế Bạch Tử Phi liền bị một đám ma vật mặc áo choàng đen bao quanh. Ma vật ánh mắt đều có màu xanh biếc, không dám phơi mình dưới ánh mặt trời mà luôn giấu mình trong áo choàng. Hai mặt quét tới quét lui trên người Bạch Tử Phi, bộ dáng tham lam làm hắn phải hít khí lạnh.

“Ý, là tiên nha, ta ngửi được tiên khí trên người hần, nhưng mà rất yếu, nếu ăn tiên vào thì ma lực của chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều”

“Hay là mang hần về cho Ma vương, nói không chừng khi vương ăn vào là có thể lập tức xông thẳng lên Cửu Trọng thiên”

“Khi đó thì hai giới thần tiên đều nằm trong tay Ma giới chúng ta, hahaha”

Đám ma vật nghĩ tới đây thì cười to sung sướng.

Bạch Tử Phi nhìn chúng, trán nổi gân xanh.

Bất quá đám ma vật còn chưa kịp ra tay thì đám yêu quái vừa đi đã quay lại, lần này có thêm ba con yêu đã tu luyện ngàn năm, thực lực tăng lên đáng kể.

“Hong ma! Mau rút về lãnh địa của các ngươi, nơi đây là địa bàn của chúng ta, nếu thần tiên rơi xuống đây thì theo lý phải thuộc về chúng ta”

Đám ma vật không chịu kém cạnh “Lục yêu, người bớt nói nhảm đi, nơi này thuộc quyền sở hữu của Ma giới, tên tiên này hần là của chúng ta”

“Người nói bậy, nơi này sao có thể thuộc quyền sở hữu của Ma giới? lần trước Ma vương và Yêu vương đã thỏa thuận phân chia ranh giới rõ ràng là ở nơi này” Lục yêu vừa nói vừa vạch ra một đường thẳng trên đất.

“Không phải, Ma vương và Yêu vương phân định ranh giới là ở đây” Hồng yêu không cam lòng, vẽ một vạch ngang khác.

Lục yêu nổi giận, vẽ đường gạch của mình dài hơn “rõ ràng là ở đây”

Hồng yêu cũng không chịu thua kém, “Rõ ràng là ở nơi này!”

“Nơi này!”

“Nơi này!”

“Này!”

“Kia!”

Hồng ma cùng Lục yêu tranh cãi bất phân thắng bại.

Bạch Tử Phi bị chúng làm cho rối loạn, nghĩ nên nhân cơ hội này mà chuồn đi, ai ngờ vừa mới động dậy đã bị Lục yêu nắm lại

“Được, bản yêu cũng không muốn so đo với người, ranh giới lúc trước Ma vương và Yêu vương phân định giờ lấy tảng đá này làm chuẩn”

“Đúng vậy” Hồng ma lại không phản đối.

Bạch Tử Phi lại đang ngồi trên chính tảng đá đó.

Không ngờ đường đường là thần tiên như hắn lại có lúc trở thành ranh giới giữa Yêu giới và Ma giới.

Lục yêu và Hồng ma đều nhìn chăm chăm hắn, tựa hồ như đang nghĩ sẽ chia hắn làm hai nửa.

Bạch Tử Phi toát mồ hôi lạnh.

Nếu chỉ đối phó với yêu thì hắn coi như có tám phần thắng, dù sao hắn cũng là tiên.

Nếu chỉ đối phó với ma thì hắn nắm chắc năm mươi phần trăm, dù sao Tiên giới cũng có phục ma chú rất hiệu nghiệm.

Nhưng mà lúc này hắn rơi vào tình thế hai bên đều là địch, nếu cả yêu và ma cùng lúc ra tay thì hắn sẽ phải bó tay, chấp nhận bị hút tiên khí, thân xác cũng không còn.

Bạch Tử Phi cực kỳ khẩn trương.

Lục yêu và Hồng ma cũng khẩn trương nhìn chăm chăm hẳn, rồi lại nhìn tảng đá được định làm ranh giới, sau đó lại nhìn hẳn.

Cứ vậy, một tiên, một ma, một yêu, sáu ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nhau.

Bỗng nhiên Hồng ma vỗ đùi “ được, theo quy tắc cũ mà làm việc đi, chúng ta đấu với nhau một trận, ai thắng thì có được hẳn”

“Hảo!” Lục yêu cũng là thống khoái đồng ý “ đấu thì đấu, ai sợ ai chứ”

Vì thế Lục yêu và Hồng ma đột nhiên biến mất như là đang muốn chuẩn bị gì đó.

Bạch Tử Phi thấy bọn họ đột nhiên biến mất, cảm thấy đây là cơ hội tốt, mặc kệ hai tên kia đấu với nhau thế nào thì kết quả cũng đều không tốt cho hẳn, cho nên hiện tại tẩu vi thượng sách.

Bạch Tử Phi đưa tay đỡ lấy thắt lưng, muốn bỏ đi thì đột nhiên vang lên một loạt âm thanh loảng xoảng, loảng xoảng...tiếp theo là tiếng chiêm trống vang lừng...

Bạch Tử Phi giật mình kinh hãi.

Trong không trung đột nhiên xuất hiện một đoàn yêu quái áo quần toàn thân màu lục, bên hông còn quấn sợi dây lưng màu hồng thả rủ xuống tới tận chân.

Bên kia cũng không yếu thế, một đám ma vật mình mặc đồ hồng, thắt lưng màu lục cũng đột nhiên xông ra.

Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng!

Đương đương đương!

Chiêng trống vang trời, tiếng ca hát khắp nơi

“Tháng giêng lý tới là tân niên, hồng hồng trừ đoạn súc đứng lên, chúng ta yêu quái có khí phái, vui ương ca nữ đứng lên!” đám lục yêu quái hát trước

“Thùng thùng sang! Thùng thùng sang! Tề cổ rét đậm sang! Chúng ta xao chiêng trống, chúng ta mặc đường trang, tiểu bằng hữu nhóm không hoảng hốt trương, xếp thành hàng ngũ xứng hảo ca, vui ương ca rung trời vang!” đám ma vật áo hồng cũng hét to không kém

Bạch Tử Phi thiếu chút nữa bị dọa ngã vào vách đá.

Ôi trời ơi, đây là trận đấu giữa ma vật và yêu vật sao? quá mức kinh khủng, tưởng so tài cái gì ai dè lại là đấu ca múa. Lại còn mặc áo quần hồng hồng lục lục nữa, sợ không ai biết các người là lục yêu hồng ma biến thành sao?

Bạch đại tiên nhân khoe1m iêng run rẩy, ngồi bệt xuống đất

“Ca hát, hát ca sẽ làm trong lòng thấy vui vẻ!”

“Múa múa nhảy nhảy thân thể khỏe mạnh, không sinh bệnh, không cần uống thuốc”

“Ca hát là tốt nhất”

“Múa múa nhảy nhảy là hay nhất”

“Chúng ta đều thích ca hát nhảy múa”

Đám yêu quái ma vật càng hát càng hăng, càng múa càng say, tiếng chiêng trống cũng ngày càng kịch liệt, trên không trung hồng hồng lục lục

đan xen vào nhau loạn thành một đoàn

Bạch Tử Phi ngửa mặt lên trời thở dài: đám yêu ma quỷ quái này thật rảnh nha, ông trời ơi, người mau điều mấy thần tiên không có việc gì làm tới đây chơi đùa cùng bọn chúng đi, nếu không tâm lý bọn chúng nhất định sẽ xảy ra vấn đề a. Như vậy thì tới khi nào mới đạt tới cảnh giới nhân thần tiên yêu ma quỷ hài hòa thống nhất đây?

Nhưng mà nhân lúc bọn chúng đang lo ca hát nhảy múa, hắc phải nắm bắt cơ hội hiếm có này mới được, mau chuồn thôi. Nếu để bọn chúng phân thắng bại xong thì chẳng phải người chết là hắc sao?

Bạch Tử Phi nhìn thấy hai bên đều rơi vào tình trạng hỗn loạn lập tức khom người, lén lút rời đi, muốn thoát khỏi nơi quỷ quái này.

Nhưng có lẽ trong cốc này tiên khí của hắc rất khác thường cho nên hắc vừa đi được hai ba bước đã bị đám yêu ma phát hiện

“Uy, hắc muốn trốn kìa”

“Tên thần tiên muốn bỏ chạy”

Đám yêu ma lập tức hô hoán.

Bạch Tử Phi giống như là bị chọc giận “ các người chẳng phải đang thi đấu sao? sao lại không chuyên tâm như vậy?”

Hồng ma và Lục yêu thấy vậy cũng vội vàng từ trên không trung đáp xuống “thần tiên chạy đi đâu”

“Mau mau chịu chết đi!”

Hồng ma đưa ra ý kiến “ hôm nay chúng ta không cần so, mau đánh trống để tinh thần thêm hăng hái rồi chia hắc ra mà ăn đi”

“Được” Lục yêu sáng khoái đáp ứng “hôm nay chúng ta chia hã làm hai, giết rồi tính sau”

Xong rồi, tiêu rồi, Bạch Tử Phi không ngờ vậy mà vẫn bị phát hiện, không cần nói nhiều, tốt nhất là nên chạy trốn thôi...

Đám yêu ma quỷ quái đâu dễ gì buông tha cho hã, từ trên không lao xuống, ào ào đuổi theo.

Bạch Tử Phi hông bị trọng thương, lại chẳng còn nhớ nổi cách gọi mây thế nào nên đành trông cậy vào hai cặp giò mà thôi. Chẳng lẽ ngày này sang năm thực sự là ngày giỗ của hã sao?

“Đứng lại! Không được trốn!” Lục yêu kêu to.

“Đứng lại! Người là của ta!” Hồng ma giọng cũng to không kém.

“Có một nửa là của ta!” Lục yêu bất chấp tất cả, xông thẳng tới., xòe móng vuốt chụp thẳng vào đầu vai Bạch Tử Phi.

Tiên khí của Bạch Tử Phi đã rất yếu ớt nên đành trơ mắt nhìn.

Hồng ma cũng vọt xuất, móng tay như bộ xương khô như muốn xuyên qua lưng của Bạch Tử Phi.

Xong rồi, lần này thì xong thật rồi. Bạch Tử Phi trong lòng thầm mặc niệm.

Đúng lúc này.

Loảng xoảng leng keng...

Đột nhiên có kiếm quang xuất hiện, chém đứng móng vuốt của Lục yêu cùng khô chỉ của Hồng ma.

“A ——” “Nha ——”

Hồng ma, Lục yêu đau đớn hét to, từ trên không trung té nhào xuống đất.

Ah, là vị thần tiên nào tốt bụng hạ phàm cứu hân phải không? muốn tới thì sao không tới sớm một chút, hại hân sợ hãi đến mức tim cũng sắp rớt ra ngoài.

Có người tới cứu nhưng Bạch Tử Phi lòng vẫn còn bất mãn quay đầu lại, không ngờ hình ảnh vừa nhìn thấy đã dọa hân đến mức suýt chút nữa là hồn bay phách tán.

Thân ảnh trong không trung, tay cầm bích kiếm nổi tiếng, vẻ mặt không chút khẩn trương mà còn mỉm cười nhìn hân, tay còn làm ra dấu chiến thắng.

Bạch Tử Phi đổ mồ hôi lạnh “ Sơ Thất”

Đúng vậy, người cầm ngọc bích kiếm cứu hân, người đang mỉm cười nhìn hân, người mà thân ảnh mơ hồ trên không trung kia chính là Ngôn Sơ Thất đang hôn mê bất tỉnh trên giường.

Bạch Tử Phi kinh hãi “ người sao lại đến đây? Không thể tới đây được, mau về lại Ngôn gia đi”

“Không cần.” Ngôn Sơ Thất cầm chắc ngọc bích kiếm trong tay, giọng điệu kiên quyết “ ta phải bảo vệ người”

Bạch Tử Phi trong lòng bỗng dưng đau xót.

“Nói tầm phào, người hiện giờ chỉ là một u hồn sao có thể bảo hộ ta được. Đây là Bàn Vân sơn, nơi yêu ma quỷ quái tung hoành, nếu lỡ người bị chúng bắt được thì người sẽ không thể nào quay lại thân thể của mình

được nữa” Bạch Tử Phi tức giận rống to, đây là lần đầu tiên hắc sốt ruột, tức giận với nàng như thế.

Giờ thì tới lượt Ngôn Sơ Thất bị hắc dọa cho sợ

Nàng đứng trên không trung, yên lặng nhìn hắc, đôi mắt to tròn trong suốt lóng lánh nước, vẫn linh khí mười phần như cũ nhìn chăm chăm hắc.

Nàng khẽ nhếch môi, nhẹ giọng nói “ không”

“Sơ Thất!” Bạch Tử Phi rống to.

“Ta phải bảo vệ người. Nơi này yêu ma đều rất lợi hại, người đánh không lại chúng nó, cho nên ta phải đi theo người. Hồn phách có quay về được hay không cũng không sao, người vì cứu ta nên mới tới đây, cho nên ta nhất định phải cùng người” Ngôn Sơ Thất nắm chặt ngọc bích kiếm trong tay, chân thành mà kiên quyết.

Bạch Tử Phi nhìn nàng, không biết nên nói gì.

Trong lòng có chút khẩn trương lại có chút chua xót, phần nhiều lại là ngũ vị tạp trần, rất nhiều cảm xúc hỗn loạn...

Hắc là thần tiên, là thần tiên nha, khi nào thì phải nhờ hồn phách của một nữ nhân để bảo vệ mình? Chua xót tới mức nước mắt cũng muốn rơi ra

“Ta mới không cần người bảo hộ!” Bạch Tử Phi tức giận đáp trả, nắm lấy tay nàng, kéo nàng từ không trung xuống.

Sơ Thất rơi xuống, quay cổ tay nắm lại bàn tay hắc.

Nàng tuy biết mình đã sớm phiêu phiêu ẩn ẩn, có thể bay lượn nhưng khi được hắc nắm tay thì vẫn có cảm giác yên ổn. Cảm giác này so với lúc hắc và nàng ở Ngôn gia cũng không giống nhau, có lẽ do đang trong tình cảnh nguy hiểm, phải nương tựa lẫn nhau mà nảy sinh cảm xúc như vậy.

Đám yêu ma quỷ quái nhìn thấy hồn của Sơ Thất xuất hiện thì không ngừng rít gào

“Lại xuất hiện thêm một phàm nhân, ăn nàng”

“Được, chúng ta mỗi người một phần, ăn bọn họ đi”

Nói xong liền nhào tới tấn công, Ngôn Sơ Thất cũng vội vàng chặn trước Bạch Tử Phi, ngọc bích kiếm đánh trả.

Bạch Tử Phi bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, nhớ tới lời An hồ ly từng nói: ngày nào đó, nàng sẽ trả qua sinh lão bệnh tử, rơi vào lục đạo luân hồi. Hắn đột nhiên muốn rơi lệ, muốn nắm tay nàng, vượt bỏ thế giới thần tiên cùng thiên quy, cả Hồn thể đan, cứ đời đời kiếp kiếp nắm tay nàng, ngày ngày đêm đêm không phân ly, từ nay về sau vĩnh viễn không chia xa...

Đương đương!

Bạch Tử Phi hét to “Sơ Thất, cẩn thận”

Hắn vội lấy ra pháp khí hướng về phía nàng, ngọc bích kiếm lập tức tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Hồng ma, Lục yêu đang hùng hổ xông tới...

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Mây tía xuất hiện, thần tiên hạ phàm.

Có lẽ chính là dùng để diễn tả tình cảnh trước mắt.

Nam nhân trong việc tuần tú vô cùng, khí độ phi phàm. Ngân giáp trên người hắt tỏa sáng, chung quanh lại có mây nhiều màu lượn lờ, quanh thân hắt tựa hồ như bao phủ bởi một lớp khí trong suốt làm ai nấy đều không dám đến gần. Khi hắt bước vào phòng, cước bộ nhẹ nhàng, không tạo ra chút âm thanh nào, giống như là một cao thủ khinh công thượng thừa. Vào đến phòng, hai mắt sắc bén đảo quanh một vòng, ánh mắt tỏa sáng đầy khí phách.

“Người.tiên không ra tiên, ma chẳng phải ma, người là người?” hắt trừng mắt hỏi Vân Tĩnh Thư, thanh âm vang dội mà thanh thúy, lại cúi đầu nhìn thân thể Ngôn Sơ Thất được Vân Tĩnh Thư che chắn ở phía sau “người này...hồn phách đã rời khỏi, nàng bị ma cắn”

Nội tâm của Vân Tĩnh Thư không khỏi chấn động.

Người tới không phải hạng tầm thường, chỉ mấy chiêu đã thu phục được đám yêu quái, còn đánh bại quả cầu lửa, xem ra không phải là phàm nhân. Hắt chân đạp lên tường vân, quanh thân có ngũ thải hà quang, chắc chắn là thần tiên hạ phàm rồi. Người này cũng mạnh hơn Bạch Tử Phi nhiều, dù ở xa nhưng Vân Tĩnh Thư đã cảm nhận được tiên khí cường đại của hắt mà khi hắt mở miệng nói chuyện thì cảm giác bức bách càng thêm rõ ràng, càng mãnh liệt.

Vân Tịnh Thư đứng thẳng, thái độ không kiêu không nịnh dù trước mặt là tiên nhân “ ân, nàng bị Hạt Tử Ma cắn”

Nam nhân kia không lên tiếng, đưa tay đặt lên cổ tay Ngôn Sơ Thất.

Mạch tượng vẫn ấm áp nhưng rất yếu ớt, dường như không rõ ràng lắm, càng làm cho người ta kinh hãi là toàn bộ máu huyết của nàng dường như đều đang chảy về chỗ rách, thân thể lạnh như băng, nàng lẽ ra đã sớm toi mạng nhưng lúc này chỉ là hồn phách rời khỏi thân thể, vậy hẳn làm sao không buồn bực cho được.

Vừa đưa mắt xuống, hắn đã chấn động, xoay người, từng bước bước tới trước mặt Vân Tịnh Thư

“Người! Quả thực không phải tiên!”

Vân Tịnh Thư nhướng mày, nhưng không hề thối lui, còn dùng thân mình che chắn cho Ngôn Sơ Thất “ không phải”

Người nọ nhíu mày, nhìn liếc qua một lần rồi cảm thán “ chuyện lạ”

Trong lúc hai người đang giằng co, trên không trung đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai

“A..a, ta không muốn trở về, tiên nhân...”

Một đạo ánh sáng từ trên cao chiếu xuống, tiếp theo là bạch, một ngân hồ ly đã rơi xuống trước mặt mọi người.

Vân Tịnh Thư sửng sốt.

Hắn đã từng thấy con hồ ly này, lúc ở Đường môn nó đã từng nấp trong ngực của Bạch Tử Phi, sao giờ lại xuất hiện ở đây?

An hồ ly vừa nhìn thấy Vân Tĩnh Thư lập tức quát to “ Vân công tử, mau cứu gia của ta...”

Còn chưa nói xong, nó đột nhiên cảm thấy phía sau chột lạnh.

Cảm giác này giống như là bị rút hết gân cốt, An hồ ly cảm thấy móng vuốt của mình đang run lên. Nó cẩn thận, chậm rãi, thật chậm rãi quay đầu lại nhìn, rồi thét lên một tiếng, ôm đầu bỏ chạy

“A! Tuần Sử Thiên Quân! Tha mạng, tha mạng! Ta chỉ là một tiểu yêu, cái gì đều không có làm! Cái gì đều không có làm!”

An hồ ly thật sợ hãi, liều mạng chạy trốn, vừa vọt ra ngoài cửa sổ mạnh đến nỗi suýt chút nữa là va đầu vào cột.

Nam nhân trong phòng chỉ nhướng mày, khẽ giơ tay lên

Một đoàn ánh sáng liền lập tức bao quanh An Hồ ly, dù nó dùng lực thế nào thì cũng không thể trốn được, động đậy một chút cũng không thể.

An hồ ly thiếu chút nữa khóc thành tiếng “ Thiên quân, tha mạng a, tha mạng, ta chỉ là một tiểu hồ yêu, chuyện gì cũng không có làm, ta không hại người, cũng không hấp tinh khí của người khác. Thiên quân tha cho ta đi, tha cho ta đi”

Tuần Sử Thiên Quân hơi dùng lực, ánh sáng bao trùm trên thân An hồ ly liền quay trở lại tay hắn, bàn tay tóm lấy cổ hồ ly, hai mắt hiệp lại, lạnh lùng lên tiếng “ đã làm chuyện gì sai hử, sao lại sợ như vậy?”

An hồ ly run rẩy nói không nên lời.

Thiên quân đại nhân a, người muốn hỏi chuyện gì? người là Thiên Quân đại nhân được tiên giới phái đi tuần tra thế gian, nếu có yêu ma quỷ quái dở trò tác loạn thì đều bị đại nhân ngài xử đẹp thì có ai mà không sợ

chứ. Cho dù không làm chuyện sai trái gì thì vẫn sợ hãi cái đao trăm yêu trừ ma trong tay ngài nha.

Vân Tịnh Thư nhìn An hồ ly hôn mê đến sắp bất tỉnh liền mở miệng “ nó quả thực chưa hề tác loạn, nếu có thể, xin buông tha cho nó đi”

An hồ ly suýt trào nước mắt, thiếu chút nữa là quỳ xuống khấu đầu tạ ơn Vân Tịnh Thư.

Quân Mạc Ưc liếc Vân Tịnh Thư một cái.

Nam nhân này phong độ nhanh nhẹn, tướng mạo thanh tú, giữa trán còn chó khóa chu sa nhìn rất có bộ dáng tiên phong đạo cốt. Nhưng huyết tinh trên người hẳn rất nặng, dường như là có nhiều nợ máu, nhưng nam nhân như vậy ở phạm giới lại chính là nam nhân xuất sắc ah.

Quân Mạc Ưc mỉm cười, thả An hồ ly trong tay ra

“Các hạ không phải người cũng chẳng phải yêu nhưng lại can đảm hơn người”

“Quá khen.”

Vân Tịnh Thư vẫn thản nhiên.

Quân Mạc Ưc nhìn hẳn nảy sinh vài phần kính trọng, ở phạm giới, ai thấy hẳn cũng đều sợ tới mức quỳ xuống vái lạnh hoặc la to hoảng hốt rồi co giò bỏ chạy thế nhưng nam nhân này lại thản nhiên, hẳn tuấn tú, khí độ phi phạm, quả là nhân trung chi long.

Hẳn liều mạng bảo vệ nữ nhân kia mà không màng sống chết của bản thân làm cho Quân Mạc Ưc hiếu kỳ “ hồn phách đã lìa khỏi thân xác hèn chi lại hấp dẫn nhiều ma tới đây, nhưng mà ai đã cho người pháp thuật, ra lệnh cho người bảo hộ nàng

Vân Tịnh Thư nghe vậy, quay sang nhìn Ngôn Sơ Thất “ một bằng hữu”

Hắn sẽ không bán đứng người khác, nhất là khi người trước mặt chưa biết là bạn hay thù. Tuy rằng hắn cảm giác nam nhân khôi giáp trước mặt không phải tiên cũng chẳng phải yêu, nhưng hắn sẽ không sơ suất mà nói tên của tên kia ra.

Vân Tịnh Thư trả lời như thế lại làm cho Quân Mạc Ưc nhin không được nở nụ cười

Hắn là Tuần Sử Thiên Quân, tam giới đều do hắn quản hưởng chỉ là nhân gian nho nhỏ này, hắn muốn biết chuyện gì cũng đâu có ai có thể làm khó được hắn.

Quân Mạc ước liền duỗi tay, An hồ ly liền lập tức bị kéo về lại trong bàn tay hắn.

An hồ ly sợ tới mức lông toàn thân đều dựng đứng, nhìn giống y chang một con nhím bạc.

Quân Mạc Ưc híp đôi mắt dài tinh tế, nửa uy hiếp nửa dụ dỗ “ bằng hữu của hắn là chủ nhân của người đứng không?”

An hồ ly run lẩy bẩy, lắp ba lắp bắp “ Thiên Quân đừng giết ta, Thiên Quân đừng giết ta, ta chính là lương dân, không là lương yêu, là lương yêu bậc nhất...thực ra ta bị mất trí nhớ...ngày mai là quên sạch mọi chuyện...a, ta không nhớ rõ”

Quân Mạc Ưc nhìn An hồ ly run rẩy, không nôn nóng, chậm rãi nói “ được, người có thể mất trí nhớ, cái gì cũng không biết. Nữ nhân này bị Hạt Tử Ma cắn, chỉ có Tu Hồn thảo trên Bàn Vân sơn mới có thể giải được, hơn nữa còn phải tìm được Hạt Tử Ma đã thi độc, bắt nó trả lại máu trên người

nữ tử này. Nói khác khác...người cứ chậm rãi mất trí nhớ đi, nàng cũng có thể sớm đầu thai”

Vân Tịnh Thư kinh hãi

“Người nói, Sơ Thất sẽ chết? !”

Quân Mạc ức lãnh đạm cười “ hồn phách của nàng đã rời khỏi người rất xa, tuy ta không biết nàng hiện đang ở đâu, nhưng nếu trong mười canh giờ mà chưa quay về thì cho dù có một trăm cộng Tu Hồn thảo cũng không cứu được, người nói xem nàng có chết hay không?”

“Mười canh giờ? !” An hồ ly nhin không được mà kinh hô “ không được, tiên nhân đang ở Bàn Yêu cốc, trong mười canh giờ không thể quay về”

Lúc này An hồ ly mới phát hiện ra mình lỡ lời liền lập tức hoảng sợ che miệng, lo lắng nhìn Quân Mạc Ưc.

Quân Mạc Ưc nào phải người phàm, đương nhiên là đã nghe rõ ràng

“Tiên, nhân? ! Người là nói, chủ nhân của người là thần tiên? !”

An hồ ly vội vàng nhét đầu vào hai chân

“Ta mất trí nhớ Ta mất trí nhớ Ta mất trí nhớ”

Quân Mạc ức ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Ngôn Sơ Thất đang nằm trên giường, rồi lại liếc mắt nhìn thanh kiếm trong tay Vân Tịnh Thư, con người hẹp dài nheo lại, trong lòng thầm tính toán “ bằng hữu của người họ Bạch?”

Vân Tịnh Thư ngẩn ra.

“Bạch, Tử, Phi.”

Lần này ngay cả Vân công tử luôn luôn trấn tĩnh cũng phải có biến hóa, khóa chu sa giữa trán khẽ run run.

“Quả nhiên là hắc.” Quân Mạc Ước đương nhiên nhìn ra được biểu tình của Vân Tĩnh Thư, nhướn mày, tức giận quát “ loại tiểu tiên này còn dám một mình đi vào Bàn Vân sơn sao? thật sự là muốn chết”

Vân Tĩnh Thư có chút bất an, nhin không được mở miệng hỏi “ người nói hắc có nguy hiểm sao?”

“Đương nhiên! Bàn Sơn là nơi yêu ma quỷ quái tụ hợp, là địa phương bọn chúng thường chọn để đánh nhau, đừng nói là thần tiên chẳng bao giờ tới mà ngay cả phàm nhân cũng ít người dám đi ngang qua đó. Từ xưa tới nay, đó là nơi tam giới không thèm quản, người nghĩ xem có nguy hiểm hay không?” Quân Mạc Ước lạnh lùng trả lời.

Vân Tĩnh Thư hoảng hốt, nhin không được quay đầu lại nhìn Ngôn Sơ Thất.

Nàng vẫn nhắm nghiền hai mắt như trước, giống như là đang ngủ.

Quân Mạc Ước nhìn ánh mắt thương tiếc của hắc thì nhin không được mà nhíu mày, nhớ tới vừa rồi Vân Tĩnh Thư liều chết để bảo vệ cho nữ tử này thì hắc thân là Tuần Sứ Thiên Quân không thể trơ mắt nhìn phàm nhân kia rơi vào nỗi khổ sinh ly tử biệt.

Được rồi, Thiên Quân hắc sẽ làm một chuyện tốt vậy.

Quân Mạc Ước tay vẫn nắm cổ An hồ ly, đi tới trước mặt Vân Tĩnh Thư, chắp hai ngón tay thăm thì “ bàn nhược phá, bàn nhược phá...”

Đột nhiên một tầng ánh sáng màu vàng bao quanh thân mình Ngôn Sơ Thất, làm cho cả người nàng trở nên sáng bừng, không ai dám chạm vào. Ngón tay của Quân Mạc Ước di chuyển ngón tay, luồng ánh sáng màu vàng

liền chiếu lên lưu tinh truy nguyệt kiếm của Vân Tĩnh Thư, ánh sáng trên thân kiếm không còn là màu lam mờ nhạt mà biến thành màu vàng rực rỡ.

“Ta lưu lại pháp thuật bảo hộ thân thể cho nàng, còn độ tiên khí trên kiếm của ngươi, yêu ma bình thường không thể tới gần ngươi được. Ngươi ở lại đây bảo hộ cho nàng, hồ ly, theo ta đi tìm chủ nhân ngu ngốc của ngươi về”

Quân Mạc Ưc tóm cổ hồ ly nhảy ra ngoài, tường vân cũng lập tức hạ xuống, bao quanh hẳn. Quân Mạc Ưc nhảy lên đám mây, hơi dùng sức một chút, đám mây liền bay đi.

Đã đi xa nhưng vẫn còn nghe tiếng An hồ ly hét chói tai “ Thiên Quân, tha mạng...ta sợ độ cao...”

Vân Tĩnh Thư cầm lưu tinh truy nguyệt kiếm chạy ra ngoài, nhìn bóng dáng bọn họ đã đi xa, có chút sửng sốt.

Vừa rồi hẳn không nghe lầm chứ, người kia nói Bạch Tử Phi...là thần tiên sao? đây quả là chuyện không thể tưởng tượng được, tên kia thư sinh yếu đuối, luôn làm chuyện kỳ cục, lại nhiều lời...thế mà là thần tiên sao? Nhưng mà...nhớ tới lúc trước hẳn xâm nhập Đường môn còn có cách thu phục yêu khí, có lẽ hẳn thực sự là...thần tiên?

Thật không ngờ trong đời hẳn còn có thể gặp được thần tiên.

Vân Tĩnh Thư hơi nhú mày, chỉ mong thần tiên này giúp được Bạch Tử Phi, sớm lấy được Tu Hồn thảo, cứu tỉnh Sơ Thất.

Hắn ở đây lo lắng còn không biết Ngôn Sơ Thất và Bạch Tử Phi đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm nhất.

Bàn Vân sơn, tại Bàn Yêu cốc, tất cả các yêu ma tai to mặt lớn đều xuất hiện.

Hồng ma cùng Lục yêu không chỉ tức giận Bạch Tử Phi trêu cợt bọn chúng, càng tức giận Ngôn Sơ Thất chỉ có hồn phách mờ ảo mà cũng dám xuống tay với bọn chúng vì vậy mà giận dữ thành Ma vương, Yêu vương đến.

“Người đi mau!” Bạch Tử Phi nhìn thấy tình huống không thể không chế được nữa liền nôn nóng bảo Ngôn Sơ Thất “ người hiện chỉ là hồn phách, có thể bay lượn, nhanh thừa dịp bọn chúng không để ý mà quay về Ngôn gia đi”

“Ta không!” Sơ Thất vẫn quật cường, cố chấp

“Không cái gì, mau nghe ta , trở về! Đi tìm Vân Tĩnh Thư, hắn sẽ bảo hộ cho người. Nếu ta không trở về thì bảo hắn đến Tử Vân sơn thỉnh cao nhân, nhờ người này lấy Tu Hồn thảo cho người” Bạch Tử Phi lòng nóng như lửa đốt.

Hồn phách Ngôn Sơ Thất nhất định không chịu đi

“Không!”

“Sơ Thất” Bạch Tử Phi gấp đến độ rống to.

“Nếu người không trở về được thì ta sống còn có ý nghĩa gì?” Sơ Thất nhìn hắn, thản nhiên nói “ chẳng qua là sinh lão bệnh tử, luân hồi chuyển thế mà thôi”

Bạch Tử Phi đột nhiên sửng sốt.

Những lời này, qua miệng An hồ ly làm hắn cảm thấy đau lòng vô cùng như do Ngôn Sơ Thất nói ra lại thấy cực kỳ vận đạm khinh phong.

Ngôn Sơ Thất nhìn hắn, hai mắt tỏa sáng.

Đột nhiên nàng xoay người, ngọc bích kiếm trong tay vung lên

Bá!

Một con tiểu yêu vừa xông tới đã bị nàng hạ gục nhanh tiêu diệt gọn

Kiểm trong tay Ngôn Sơ Thất vung loang loáng, dù yêu ma có hình dạng gì cũng không sợ “ đến đây đi, ta không sợ các người đâu, hôm nay sẽ quyết chiến với các người tới cùng”

Nữ tử anh khí bừng bừng.

Bạch Tử Phi nhìn thấy Ngôn Sơ Thất như vậy tâm đột nhiên co rút gắt ga, cảm giác như trong lòng mình đang có tiếng gào thét, hãy giữ lấy nàng, ở bên cạnh nàng, quản chi hấn là thần tiên hay không, để ý làm gì tới tam giới hay thiên quy. Chỉ cần có nàng bên cạnh, chỉ cần nàng đứng trước mặt, đời này, kiếp này, mãi mãi vĩnh viễn đời đời kiếp kiếp...

Yêu ma bị lời nói của Ngôn Sơ Thất chọc giận, kêu la đầy trời, xòe móng vuốt hung hãn tấn công về phía bọn họ.

Ngôn Sơ Thất không chút sợ hãi, ung dung đón đánh

“Không! Sơ Thất, đi mau” Bạch Tử Phi hoảng hốt la to, đưa tay đẩy mạnh hồn phách của nàng “ ta sẽ không sao, cho nên người cứ nên quay về cuộc sống phàm nhân của người đi, Sơ Thất...đi mau”

“Không!” Ngôn Sơ Thất không ngờ bị hấn đẩy mạnh như vậy, không kịp chuẩn bị thì hồn phách đã phiêu phiêu, rồi dạt ra xa, đành trơ mắt nhìn hấn bị đám yêu ma vây quanh

“Không! Tử Phi! Không cần!”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Trong Bàn Yêu cốc, yêu ma tụ tập đông như trảy hội, tiếng kêu la vang trời. Bạch Tử Phi đang trở thành mục tiêu công kích của đám Lục yêu mà linh hồn Ngôn Sơ Thất lại là đối tượng của nhóm Hồng ma. Tuy nhiên, thoát nhìn thì Bạch Tử Phi có vẻ dễ đối phó hơn, bởi vì trường kiếm trên tay Ngôn Sơ Thất không phải dễ nói chuyện.

Nàng tuy chỉ là một linh hồn nhưng từ khi té xỉu, linh hồn rời khỏi thể xác thì nàng đã nhìn thấy hết thảy rất rõ. Bạch Tử Phi không nên đến Bàn Vân sơn, những lời hăn và Vân Tịnh Thư nói chuyện, nàng đều nghe hết. Dù không biết Bàn Vân sơn hung hiểm thế nào nhưng vẫn bám theo hăn, cùng hăn tới đây. Bọn hăn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng biết tính tình của hăn, dù không có võ công vẫn cứ ương bướng làm chuyện đã định, cho nên nàng quyết tâm phải đi theo hăn, bảo hộ hăn.

Dù lúc này đang ở trong thế giới yêu ma tung hoành, nàng rất có khả năng lập tức sẽ bị hồn phi phách tán nhưng nàng vẫn không quan tâm, chỉ gắt gao nắm chặt kiếm trong tay, trăm yêu trừ ma, bảo hộ hăn bình an rời khỏi nơi này.

“Lui lại”

Ngôn Sơ Thất đột nhiên tiến lên, kiếm trong tay cũng vung loang loáng.

Mấy tiểu yêu bị trúng chiêu, hét lên một tiếng, suýt chút nữa là ngã xuống.

Mấy đại yêu không tấn công được Ngôn Sơ Thất thì thẹn quá hóa giận “ các tiểu yêu, mau bắt nàng cho ta, không để nàng chạy thoát. Hồn phách phạm nhân chúng ta cũng không hiểm lạ, bắt được nàng thì lập tức đánh cho nàng hồn phi phách tán đi”

“Dừng tay!” Bạch Tử Phi nghe vậy cũng giận dữ hét to “ các người dám làm tổn thương nàng dù chỉ một chút, ta sẽ làm các người trọn đời không siêu sinh”

Hai tay Bạch Tử Phi tạo thành hình chữ thập, miệng bắt đầu niệm pháp chú.

Đám tiểu yêu có chút sợ hãi nhưng lại là cơ hội tốt cho đám ma vật, chúng hưng phấn hét lên “ haha, cơ hội tốt, mau bắt tên thần tiên này cho ta, hắn không thể cùng lúc niệm chém yêu quyết và trừ ma chú, mau, cùng lên đi”

Không tốt, không tốt một chút nào.

Bạch Tử Phi ngăn được yêu quái thì không cản được ma đầu, mà đánh đám ma đầu thì không cứu được Ngôn Sơ Thất.

Ngôn Sơ Thất thấy vậy quát to “ đừng quan tâm tới ta”

Bạch Tử Phi sao có thể bỏ mặc nàng mà lo cho bản thân, ngón tay lập tức chỉ về phía đám ma vật đang tiến sát gần Ngôn Sơ Thất

“Bàn la nếu ba la —— lui!”

“Không cần!”

Sơ Thất kêu to, nhìn tên đại ma đang vọt đến trước mặt Bạch Tử Phi.

Nàng cắn răng lập tức nhào về phía Bạch Tử Phi, ngay lúc tên đại ma đầu nhào tới thì kiếm của nàng cũng đã đâm thẳng về phía trước

Hô —— a ——

Chấn động mạnh làm cho linh hồn nàng đau đớn tới mức bay lên.

“Sơ Thất” Bạch Tử Phi hô to, vội vàng đưa tay chụp lấy nàng, ôm nàng vào ngực rồi nhanh chóng xoay người.

Ánh lửa của Ma vương cũng vừa vụt đánh trúng lưng của hắn.

Phốc!

Bạch Tử Phi há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

“Tử Phi!” Sơ Thất ôm lấy hắn, nhìn hắn máu me đầm đìa thì nhin không được mà rơi nước mắt “ người làm vậy để làm chi, cần gì phải chẵn, ta chỉ là linh hồn, chúng không thể gây thương tổn cho ta, người vì sao phải chẵn...”

“Nói bậy. Chúng không thể gây thương tổn cho người nhưng sẽ làm người hồn phi phách tán, một khi hồn của người bay lên thì...người không muốn sống nữa sao?” Bạch Tử Phi thấp giọng trách cứ, đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng.

Chưa từng nhìn thấy nàng hai mắt đầm lệ như vậy, trước giờ nàng vẫn luôn kiên cường, luôn anh khí bừng bừng. Nhưng lúc này, hai mắt nàng ngập tràn nước mắt, trong suốt động lòng người, khiến người yêu thương

Sơ Thất...

Nếu, không có lục đạo luân hồi.

Nếu, không có kiếp này kie61pp sau.

Nếu, ta không phải là tiên.

Nếu, ta không có thất lạc khóa tiên đan kia.

Nếu, chưa từng cùng người gặp nhau.

Nếu.

Sơ Thất, trên này không có nếu như đúng không?

Chỉ có đã xảy ra, chỉ có kết quả. Ta và người đã gặp nhau thì giờ chỉ có thể đổi mặt kết quả, Sơ Thất...chúng ta...sẽ có kết quả sao?

Sơ Thất trước giờ cũng chưa từng thấy Bạch Tử Phi có biểu tình như vậy. Lúc trước hắn luôn đùa giỡn, thậm chí ngay cả nhú mày cũng hiếm khi, lúc nào cũng thấy hắn cười vui vẻ. Nàng tất thích nhìn hắn như vậy, nhìn hắn đùa giỡn, nhìn hắn cãi cọ với Bạch Tứ Hi, cuộc sống nhờ có hắn mà vui vẻ, náo nhiệt hơn cũng làm cho người ít nói như nàng thấy thời gian trôi qua nhanh hơn.

Nhưng mà hôm nay...Hôm nay hắn không chỉ có phụng phịu, không chỉ có cau mày mà còn không hề cười, môi hắn còn dính máu...

Tâm của Ngôn Sơ Thất giống như bị ai nhéo, rất đau.

Không, nàng không muốn thấy hắn như vậy, nàng không muốn hắn đoản mạng sớm như vậy, hồn phi phách tán thì hồn phi phách tán, dù có chết nàng cũng muốn để hắn bình an rời khỏi nơi này.

Sơ Thất đột nhiên cúi đầu, cánh môi khẽ lướt qua môi hắn, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước rồi lập tức rời đi. Sau đó nàng cầm kiếm, xoay người hướng về đám yêu ma hét to “ tới đây đi, ta nhất định sẽ giết chết các người”

.

.

.....

Có người, ý thức trở nên trống rỗng.

Bạch Tử Phi ngơ ngác

Vừa rồi...vừa rồi là Sơ Thất mới hôn hấn? không thể nào, thật sự là hôn hấn sao? tuy rằng nàng hiện tại chỉ là một linh hồn nhưng hấn vẫn cảm giác được hai cánh môi mềm mại của nàng, còn có hương thơm nhàn nhạt...

Trời ạ, hấn đuổi theo nàng mười lăm năm, uy hiếp nàng mười lăm năm, quấy rầy nàng mười lăm năm...thế nhưng đều không thể chạm tới đôi môi mà hấn hằng ao ước. Thế nhưng ngay tại lúc này, ngay trong thời điểm nguy hiểm, ngay chỗ Bàn Yêu cốt toàn yêu ma...nàng lại hôn hấn. Bạch Tử Phi như hóa đá.

Có lầm hay không, người ta tuy rằng là tiên, nhưng chưa từng hôn lần nào. Tuy rằng mười lăm năm qua chỉ có một mục đích duy nhất là hôn nàng nhưng chưa từng thành công. Ấy vậy mà nụ hôn đầu tiên của một tiên nhân như hấn lại bị nàng lặng lẽ đoạt đi, còn nhẹ như không, còn ở trong khung cảnh...Ô ô, hấn...hấn...

Thì ra cùng nữ nhân hôn môi lại có cảm giác như vậy.

Bạch Tử Phi tiên nhân đã muốn tiến vào trạng thái hỗn độn, thậm chí còn quên mười lăm năm qua hấn theo đuổi nàng để được hôn, để lấy lại Hồn thể đan. Nhưng vào lúc này, Ngôn Sơ Thất chỉ là một linh hồn, dù hấn có nhớ ra thì cũng không lấy lại được. Nhưng nhìn bộ dáng ngây ngốc, hai mắt mờ lung, hai má đỏ bừng của hấn thì xem ra dù nàng có là người thật thì hấn cũng sẽ quên mất chuyện tiên đan.

Bạch Tử Phi đưa tay vỗ vai Ngôn Sơ Thất

Nàng quay đầu lại

Bạch Tử Phi lập tức chu mỏ “ Sơ Thất...hắc hắc...một lần nữa được không?”

Sơ Thất vừa đấu một trận sống còn với đám yêu ma, quay đầu lại nhìn hẳn, nghe một câu này thì không biết nên khóc hay nên cười...

Đám yêu ma không rảnh để nhìn bọn họ tâm tình, lập tức lại tiến lên

Đúng lúc này

Bá ——

Hào quang vạn trượng chiếu sáng cả Bàn Yêu cốc.

Yêu khí, ma khí đều bị hào quang này đánh bay, sương mù dày đặc cũng tan hơn phân nửa, không khí trong cốc trở nên trong trẻo hơn. Một đám mây nhiều màu đang từ trên cao dần dần hạ xuống...

“Ngao —— không tốt , chạy mau!”

“Oa —— tránh mau tránh mau!”

Đám yêu ma quỷ quái lập tức hỗn loạn, vừa la vừa chạy, không còn muốn đánh nhau với Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất nữa

“Quân Mạc Ưc thiên quân, là Thiên quân...”

Tiếng kêu khóc vang dội, trong vầng hào quang ẩn hiện một bóng dáng...ngũ sắc tường vân bao quanh, mây tía cùng tiên khí lượn lờ...

Bạch Tử Phi cùng Ngôn Sơ Thất đều giật mình...

Bạch Tử Phi vừa thấy đám mây tía quen thuộc liền nhú mày “ là tiên...”

Đúng vậy, không chỉ là tiên mà còn là tiên rất lợi hại, tiên khí cường đại, bên cạnh hẳn còn có mây tím đại diện cho thân phận và địa vị của hẳn, còn thể hiện được tu vi của hẳn. Tiên khí như vậy đủ làm đám yêu ma quỷ quái hoảng hốt, chỉ sợ tiên nhân nhúc nhích ngón tay thôi là chúng sẽ bị đánh quay về nguyên hình, huống chi chú ngữ tiên hào vang dội kia không phải thần tiên bình thường có thể thao túng, chẳng lẽ...

Bạch Tử Phi nín thở ngưng thần, nhìn chăm chăm đám mây.

Tiên khí chậm rãi giảm dần, bóng dáng trong đám mây cũng rõ nét hơn

Dáng vẻ cao gầy, miện, đôi mắt hẹp ...cái lỗ tai

Tranh màu Đây Cao cao gầy gầy Miệng! Thật dài. Tinh tế Cái lỗ tai!

“Như Hoa hồ ly!” Bạch Tử Phi sợ hãi kêu lên.

Thật sự thật không ngờ, trong khung cảnh trang nghiêm tràn đầy khí thế đó lại là An hồ ly.

An hồ ly nghe tiếng Bạch Tử Phi cũng tức giận hô to “ tiên nhâ, người thực quá đáng, không chừa cho ta chút mặt mũi nào, khó có lúc người ta được phong phong quang quang như vậy, để người ta hưởng thụ thêm chút nữa không được sao?”

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh.

Nó chẳng qua chỉ là một hồ ly, còn đòi phong phong quang quang gì chứ.

Nhưng mà sao lại như thế, An hồ ly sao đột nhiên có pháp lực lớn như vậy? sao có thể triệu hồi được tường vân của tiên nhân. Nó còn chưa đặc

đạo thành tiên a, chỉ bằng bộ dáng mất trí của nó sao pháp thuật có thể tăng nhanh như vậy?

Bạch Tử Phi còn đang nghi hoặc thì trên không trung đã xuất hiện một nam nhân mình mặc ngân bạch khôi giáp nhanh chóng hạ xuống, hung hăng gõ lên đầu An hồ ly một cái.

“Ta rõ ràng đã nói với người, phải chờ ta hoàn pháp rồi mới đáp xuống, người lại sử dụng mây của ta tính là anh hùng gì hả?”

Thì ra là vậy

Bạch Tử Phi loạn choạng suýt té ngã.

An hồ ly đưa móng vuốt sờ đầu, bày ra bộ dáng nịnh nọt ôm chân Quân Mạc Ưc “ tiên nhân, người ta chẳng qua muốn uy phong một chút thôi. Chẳng lẽ người chừng nghe qua câu này sao?”

“ Câu gì?” Quân Mạc Ưc nhú mày

“Hồ giả tiên uy thôi!” An hồ ly lấy lòng nói.

Quân Mạc Ưc vung chân, hất An hồ ly ra xa “ bớt nói nhảm đi, tiên vân há có thể đem ra làm trò đùa”

Ngay lúc Quân Mạc Ưc trừng mắt, Bạch Tử Phi đã biết hấn là ai, toàn thân liền run lên, dường như hấn chưa từng sợ hãi như vậy, vội vàng nắm chặt tay Ngôn Sơ Thất.

“Sơ Thất, mau, đi mau”

“Ta không.” Ngôn Sơ Thất vẫn cố chấp

“Đi mau, nghe ta , kêu người đi thì người đi đi, ta sẽ không chết đâu, chờ ta lấy được Tu Hồn thảo sẽ quay về Ngôn gia, người và An hồ ly đi

trước đi, nghe lời ta” Bạch Tử Phi càng thêm nóng vội

“Nếu đã không có gì nguy hiểm thì vì sao còn muốn ta đi?” Sơ Thất dường như đã quyết định, sống chết cũng không chịu rời đi.

Bạch Tử Phi càng thêm sốt ruột, nhìn nam nhân mặc bạch ngân khôi giáp rời khỏi tường vân, đang đưa mắt tìm kiếm thì trong lòng càng thêm kích động, còn sợ hãi hơn đám yêu ma quỷ quái vừa rồi. Không phải vì nam nhân này sẽ làm tổn thương bọn họ, mà hẳn quá mức lợi hại, hẳn căn bản cao hơn Bạch Tử Phi gấp mười lần, là nhân vật một tiểu tiên như hắn chỉ dám nhìn ngưỡng mộ từ xa chứ không dám trêu chọc.

Quân Mạc Ưc nhìn hai người, nhướng mi “ người muốn nàng đi nhưng nàng hiện tại có thể đi được sao?”

Bạch Tử Phi nghe vậy, lập tức xoay người, đem Ngôn Sơ Thất bảo hộ sau lưng.

“Người. Người rốt cuộc muốn như thế nào? Có chuyện gì, một mình ta gánh vác! Nàng bất quá chỉ là một phạm nhân, xin hãy buông tha cho nàng”

Ngôn Sơ Thất lần đầu tiên thấy Bạch Tử Phi khẩn trương như thế, tưởng rằng người tới không tốt, lập tức lôi kéo Bạch Tử Phi, đứng sừng vai với hắn.

“Không! Ta không phải phạm nhân! Ta hiện tại là một linh hồn, muốn giết muốn bắt xin cứ tự nhiên nhưng xin đừng tổn thương hắn, hắn vừa mới bị thương ah”

Quân Mạc Ưc không ngờ hai người lúc này còn quan tâm, che chở cho nhau như vậy. Hẳn tuần tra tam giới mấy trăm năm qua, chém giết yêu ma vô số, phần lớn thời gian rày đây mai đó nên chẳng có bạn bè gì. Xem ra nhân gian có tình, tuy chỉ là một linh hồn cũng muốn bảo vệ người khác.

Quân Mạc Ưc cười lãnh đạm “ người biết hắc là ai sao? cần người bảo hộ sao?”

Ngôn Sơ Thất nhìn nam nhân trước mắt, hào quang bắn ra bốn phía làm cho người ta muốn đui mù nhưng nàng vẫn thản nhiên nói “ cho dù hắc là ai thì ta cũng bảo hộ hắc”

Quân Mạc Ưc cười lạnh: “Hắc là tiên.”

“Ta biết.” Sơ Thất thản nhiên

Bạch Tử Phi và An hồ ly thì chấn động kinh sợ.

“Người. Người biết?” Bạch Tử Phi giật mình nhìn Ngôn Sơ Thất, mười lăm năm qua hắc vẫn cố làm cho mình giống tiểu hài tử thế gian, cùng nàng lớn lên, không hề làm chuyện gì quá mức, cả ngày luôn cười hề hề, đùa giỡn với Bạch Tử Hỉ, không thể nào lại có người biết hắc là thần tiên.

Ngôn Sơ Thất chớp chớp đôi mắt trong veo như nước “ cho tới giờ ta vẫn chưa quên, tuy rằng năm đó ta chỉ mới ba tuổi, nhưng ta nhớ rõ hắc cũng giống người, đều bước xuống từ đám mây ngũ sắc”

A.

Bạch Tử Phi chấn động.

Năm đó hắc nghĩ nàng chỉ là đứa trẻ ba tuổi nên ở trước mặt nàng không che giấu gì, thế mà nàng lại ghi nhớ trong lòng, đến nay vẫn không quên. Hơn nữa nàng còn biết thân phận của hắc, thế nhưng không hề nói ra cũng không hề có bất kỳ phân biệt đối xử nào. Thậm chí ngay cả lúc yêu ma tấn công, nàng còn kiên quyết bảo hộ hắc, trong lòng Bạch Tử Phi nổi sóng ba đào...

Quân Mạc Ưc nhìn hai người, nhin không được khẽ cong cánh môi.

Thế gian tốt hay không có lẽ là chỉ lúc này.

Cảm động là tình, ràng buộc cũng là tình.

Hắn không hiểu tình, lại càng không chịu nổi ánh mắt của bọn họ. Hắn chỉ biết trách nhiệm của mình là bảo hộ tam giới không bị yêu ma xâm lấn, hôm nay đã tới nơi này vậy thì sẽ giúp bọn họ thuận nước giong thuyền một phen.

“

“Được rồi, ta sẽ giúp các người thu thập đám yêu ma này, Tu Hồn thảo ở ngay dưới vực của Bàn Vân sơn, mau đi lấy đi. Các người chỉ còn ba canh giờ, nếu còn chần chờ nàg sẽ thực sự trở thành một cô hồn”

Quân Mạc Ưc đưa tay chỉ vào Ngôn Sơ Thất, giọng điệu lạnh như băng.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 31

“Tĩnh, tĩnh, tiểu thư tĩnh!”

Ngôn Tiểu Thanh, Ngôn Tiểu Lục, Ngôn Tiểu Lam châu đầu vào một chỗ, ba người sáu con mắt nhìn chăm chăm vào Ngôn Sơ Thất

“Uy, các người mau tránh ra, muốn đè chết muội muội ta sao” Ngôn Sơ Tam lập tức đưa tay kéo ba nha đầu ra ngoài.

Nhưng mà ba cái đầu này vừa xịch ra thì đã có mấy cái đầu khác nhào vô

“Sơ Thất, Sơ Thất” “Muội muội” “nữ nhi bảo bối”

Cả đám người sốt ruột gọi um lên, làm cho Ngôn Sơ Thất vừa tỉnh lại đã thấy hoa mắt nhức đầu.

Ngôn Sơ Thất cố gắng mở mắt, muốn nhìn rõ nhưng mà trong phòng rất nhiều người, ngoài trừ các ca ca còn có phụ thân, nha hoàn, hộ viện, cả các tiêu sư trung thành của Ngôn gia nữa. Vừa nghe tin nàng tỉnh lại, mọi người liền lập tức tới đây.

Ở sát bên giường nàng cất tiếng hô “tiểu thư tỉnh rồi”

“Oa —— tiểu thư tỉnh!”

“Tiểu thư mở mắt mở mắt rồi”

“Tiểu thư mở mắt”

“Tiểu thư nhìn chúng ta!”

“Da —— tiểu thư nhìn chúng ta!”

Ai nấy đều phẩn khởi hồ hởi

Nhiều người ở sau không nhìn thấy rõ liền lấn tới, muốn lại gần chỗ Ngôn Sơ Thất hơn, làm cho Ngôn Sơ Tam phải la lên

“Đừng chen lấn nữa, ta sắp bị các người đè chết rồi”

Ngôn Sơ Nhị cũng không khá hơn “ uy, giày của ta sút rồi”

Ngôn Sơ Tứ “ ai muốn nhìn tiểu thư thì mau bỏ tiền, mười hai lạng bạc một lần”

Cho dù là thế cũng không ngăn cản được tình cảm mọi người dành cho Ngôn Sơ Thất, đám người vẫn tiếp tục xô đẩy, chen lấn...kết quả là...

Ầm...

Giường lớn khắc hoa của Ngôn Sơ Thất lập tức bị gãy làm hai.

“Ngô.” Ngôn Sơ Thất nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ.

Thực ra lúc đầu nàng tốt lắm, Tu Hồn thảo đã giúp nàng thu lại hồn phách nên liền nhanh chóng tỉnh lại, nhưng mà lúc này...ô...đau quá

Mấy người này làm gì vậy chứ, chen lấn xô đẩy làm nàng muốn nhìn một chút cũng không được, muốn xem hăn...ở chỗ nào, có khỏe hay không?

Bạch Tử Phi lúc này đang ở hành lang thủy tạ

Bên hông đau đốn phi thường, quần áo rách te tua, vết máu đã khô nhưng vẫn rất đau. Chẳng lẽ là bị nội thương.

“Người bị thương?”

Bỗng nhiên có tiếng vang lên sau lưng.

Bạch Tử Phi vừa xoay người thì nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Vân Tịnh Thư.

Hắn lập tức lấy áo khoác che lại, mỉm cười “ không có gì, chỉ là vết thương ngoài da”

Vân Tịnh Thư nhú mày, nhìn Bạch Tử Phi rồi không có hỏi tiếp.

Hắn đứng bên cạnh Bạch Tử Phi, lặng người thật lâu cũng dùng đôi mắt sáng ngời nhìn Bạch Tử Phi thật lâu. Rốt cục mới mấp máy môi...sau đó...

Bạch Tử Phi trừng hắn.

Trừng mắt nhìn khóa chu sa của hắn, nhìn bờ môi đang mấp máy của hắn, nhưng mà Vân công tử chỉ có vậy rồi không lên tiếng.

Hắn không chịu nổi nữa, sắp bị nghẹn chết rồi. Chẳng lẽ gặp yêu ma không chết mà phải bị nghẹn chết sao

“Được rồi, người muốn nói cái gì thì nói đi, ta cũng không phải Ngôn Sơ Thất, không thể mất đi mày lại với người suốt cả canh giờ được” Bạch Tử Phi nhin không được

Vân Tịnh Thư nhú mày “ ta đến để tạ ơn...”

“Uy, đừng cảm ơn ta vì đã cứu Ngôn Sơ Thất, ta cũng không phải vì người” Bạch Tử Phi không khách khí cắt lời “ ta và Sơ Thất quen biết mười lăm năm nay, ta vì nàng mà ra tay, không phải vì người. Hơn nữa người cũng đừng cho rằng Sơ Thất là của người, kết quả luận võ chiêu phu kia, dù Ngôn đại bá chịu nhưng ta còn chưa thừa nhận ah”

Vân Tịnh Thư giết mình sửng sốt

Hắn mặc dù có chút cảm giác, lại không ngờ Bạch Tử Phi lại thần nhiên nói thẳng ra như thế.

Nhưng mà hắn phải làm sao đây? Vân Tịnh Thư còn nhớ rõ lời Quân Mạc Ưc, hắn nói Bạch Tử Phi là thần tiên, mà Sơ Thất...nàng chẳng qua chỉ là nữ tử bình thường, là phạm nhân giống mình, phải chịu qua sinh lão bệnh tử...

Vân Tịnh Thư trầm tĩnh hỏi “ người không phải là phạm nhân, sao lại ở thế gian? Còn ở đây suốt mười lăm năm?”

Bạch Tử Phi ngẩn ra.

Thực ra hắn cũng biết sau chuyện Ngôn Sơ Thất té xỉu lần này, thân phận của hắn cũng không thể che giấu được nữa, bây giờ không chỉ Ngôn Sơ Thất biết mà Vân Tịnh Thư cũng biết. Mà lần trước cùng bọn họ xông vào Đường môn thì cũng biết bọn họ đã có nghi ngờ, lần này chẳng qua là chứng thật mà thôi.

“Ta ở đây là có việc của ta” Bạch Tử Phi thần nhiên “ ta hiểu người muốn nói cái gì nhưng giờ không phải là lúc ta giải thích chuyện này, cũng may có người ở bên cạnh bảo hộ thân thể của Ngôn Sơ Thất nên nàng mới có thể thuận lợi quay về. Chúng ta cũng không cần nói cảm ơn nhau, người trước tiên nên đi thăm Sơ Thất đi, lúc nào đó ta sẽ giải thích cho người nghe”

Quan hệ của Bạch Tử Phi và Vân Tịnh Thư bởi vì sự kiện lần này mà có chút biến hóa, dù không nói ra nhưng cũng biết trong lòng đang nghĩ gì. Trong lòng bọn họ đều có nữ tử kia, mà cũng vì nàng nên bọn họ mới tin tưởng lẫn nhau, hợp tác với nhau tuy vậy bọn họ cũng không muốn thực sự thẳng thắn với nhau.

Vân Tịnh Thư đương nhiên hiểu được nguyên nhân nên cũng không hỏi thêm, gật đầu rồi nhanh nhẹn rời đi.

Bạch Tử Phi nhìn theo bóng dáng hắt, nhin không được mắng một câu “ có cần ở trước mặt nam nhân cũng tỏ ra lãnh khốc vậy không, tuy biết rằng người rất tuấn tú nhưng cũng không có tác dụng gì với ta. Chuyện tiên giới không liên quan gì tới người, người vẫn nên an tâm làm phạm nhân của người đi”

Bạch Tử Phi xoa xoa thắt lưng, thực sự rất đau, vừa rồi hắt ráng chịu đựng để nói với Vân Tịnh Thư nhưng giờ thì không thể nữa rồi.

Vừa cởi bỏ ngoại bào để xem vết thương thì đã nghe phía sau có người lên tiếng “ vì sao không nói với hắt?”

Ông trời ah, hắt muốn xem vết thương một chút cũng không có cơ hội là sao.

Bạch Tử Phi thở phì phì quay đầu, đang muốn phát tác thì lập tức đứng hình. Bởi vì người vừa lên tiếng không phải ai khác mà chính là Tuần Sử Thiên Quân Quân Mạc Ưc mặc ngân bạch khôi giáp oai phong lẫm liệt.

Người ta là thượng tiên, hắt sao có thể sánh bằng nên tức giận gì cũng phải tan biến nhanh chóng, ra vẻ nịnh nọt nói “ Thiên Quân rảnh rồi vậy, không cần đi thị sát ở nơi khác sao?”

“Yêu ma ở Ngôn gia còn chưa trừ hết, cho nên ta tạm thời sẽ không rời đi” Quân Mạc Ưc lãnh đạm đáp.

Bạch Tử Phi hai chân run rẩy, suýt chút nữa thì ngã ngồi.

Vị thiên quân này đúng là rảnh rồi a, hết chạy tới Bàn Vân sơn giúp hắt lấy Tu Hồn thảo giờ lại có mặt ở đây tám chuyện cùng hắt. Thực ra hắt rất sợ vị thiên quân này, đang mong hắt có thể rời đi càng sớm càng tốt

“Người rất muốn ta rời đi?” Quân Mạc Ước như đọc được tâm sự của Bạch Tử Phi “ sao lại sợ ta như thế?”

“Nào có, Thiên Quân đại nhân, tiểu tiên nào dám đuổi ngài, ngài cứ ở lại, muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu. Nhà của ta ngay bên cạnh, ngài có muốn sang uống chén trà cho biết chỗ không?” Bạch Tử Phi cực kỳ lấy lòng.

Quân Mạc Ước cũng không vì thái độ của hắc mà dao động, chỉ nheo mắt nhàn nhạt đáp “ người muốn ta rời đi là vì sợ ta phát hiện ra chuyện Ngôn Sơ Thất đã nuốt Hồn Thế đan?”

Bạch Tử Phi lập tức hóa đá.

Đã biết không thể gạt được mà, tiên lực của hắc cao thâm biết bao nhiêu, ngay cả thượng đế trên trời cùng thần tướng cũng phải nể hắc ba phần huống chi chỉ là một tiểu tiên bảo vệ tiên đang như Bạch Tử Phi.

“Thì ra...thì ra Thiên Quân đã biết...ha ha” Bạch Tử Phi không dám nói dối

“Ngày đó yêu ma tung hoành Ngôn gia, ta tới đây cứu bọn họ, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra nàng bị Hắc Tử Ma cắn, nếu là phạm nhân thì chỉ sau ba ngày sẽ vì mất máu mà chết nhưng huyết mạch toàn thân của nàng lại đảo lưu, hồn phách rời khỏi thân thể nhưng tánh mạng lại không sao, chuyện này rất lạ” Quân Mạc Ước lãnh đạm nói “ nhìn kỹ thì phát hiện trong bụng của nàng có tiên đan, lại là Hồn Thế đan của Huyền Thiên đại thần, khó trách lại có uy lực lớn như vậy, có thể bảo trụ tính mạng”

Bạch Tử Phi cúi đầu, không nói.

Hắc đương nhiên biết. Hồn Thế đan ở trong bụng Ngôn Sơ Thất tuy không có ảnh hưởng gì tới nàng nhưng mỗi khi nàng gặp nguy hiểm hay bị thương...thì đan kia sẽ giúp nàng bảo trụ tính mạng, dù thân thể bị tra tấn đến mức nào thì cũng không tới nỗi mất mạng. Đây cũng là nguyên nhân

khi hần phát hiện ra nàng bị Hạt Tử Ma cản thì không lập tức lấy lại tiên đan mà yêu cầu Vân Tịnh Thư bảo hộ cho nàng, còn mình thì đến Bàn Vân sơn tìm Tu Hồn thảo, giúp nàng khôi phục hồn phách rồi tính sau.

Quân Mạc Ưc thấy Bạch Tử Phi không lên tiếng thì cao giọng “ Bạch Tử Phi, người thân là tiên nhân hộ đan của đại đệ tử của Huyền Thiên Đại Thần thì phải biết tội làm mất tiên đan nặng như thế nào, giờ còn ở trong thân thể phàm nhân, nếu để thượng giới biết được, người có gánh vác nổi không?”

Bạch Tử Phi nghe vậy liền ngẩng đầu, có chút khùng hoảng nhìn Quân Mạc Ưc “ Thiên Quân, xin người rộng lòng giúp đỡ, tiền người tiền tới Tây phương. Hồn của Sơ Thất vừa nhập vào thân thể, còn rất yếu, không thể lập tức lấy lại tiên đan, nếu không nguyên khí của nàng sẽ bị tổn thương, sẽ mất mạng”

Quân Mạc Ưc thấy hần biểu tình cấp bách như vậy, hai mắt hoang mang lo lắng thì ngạc nhiên hỏi “ người dù tiên vị thấp cũng biết tội này thế nào, lại vì một nữ tử thế gian, đáng giá sao?”

Bạch Tử Phi không do dự gật đầu “ đáng giá”

Quân Mạc Ưc giật mình, khó hiểu nhìn Bạch Tử Phi.

Dù cũng là thần tiên nhưng hần tuyệt không hiểu nổi tiểu tiên trước mặt. Làm mất tiên đan, còn để phàm nhân nuốt phải, thời gian lâu như vậy còn không chịu lấy lại, đã vậy còn lợi dụng tiên đan mà cãi mệnh, chuyện này ở tiên giới là không thể tha thứ được. Hơn nữa bạch Tử Phi là tiên nhân đặc biệt để hộ đan, cho nên có thể nói đây là mệnh của hần, nếu hần đánh rơi mệnh của mình thì không biết khi thiên giới biết được sẽ định tội hần thế nào?

Hần sẽ không vì một phàm nhân mà làm ra chuyện như vậy, dù sao hần cũng chưa từng quen biết phàm nhân, nếu không phải vì Bạch Tử Phi

cũng là tiên thì hẳn cũng không thêm quản chuyện này.

“Ta cho người hai mươi ngày” Quân Mạc Ưc lạnh lùng nói “ta đã biết được chuyện này thì không thể không quản. ta cho người thời gian để lấy lại tiên đan kia, mặt khác người không phải không biết Tu Hồn thảo đã giúp nàng thu lại hồn phách nhưng độc của Hạt Tử Ma phải dùng vương hạt vĩ đột châm thì mới giải bỏ hoàn toàn, nếu không nàng vẫn bị độc phát”

“Ta biết.” Bạch Tử Phi gật gật đầu, “Ta sớm đã dự tính sau khi tìm được Tu Hồn thảo sẽ đi tìm Hạt Tử vương”

“Được” Quân Mạc Ưc gật đầu.

Bạch Tử Phi thấy Quân Mạc Ưc gật đầu, biết hẳn đã đồng ý cho trì hoãn thời gian lấy lại tiên đan. Tuy Quân Mạc Ưc chỉ cho hai mươi ngày ngăn ngừa nhưng cho dù thêm một ngày đối với Ngôn Sơ Thất cũng đã tốt lắm rồi. Cho nên hẳn phi thường cảm kích Quân Mạc Ưc, lập tức thi lễ “ đa tạ Thiên Quân”

Nhưng vừa mới cúi người thì đã cảm thấy thắt lưng tê rần.

Quân Mạc Ưc lập tức nhìn ra biểu hiện khác thường của hẳn “ người bị thương?”

“Ách, ha ha, một chút.” Bạch Tử Phi đỡ lấy thắt lưng.

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì từ phía Ngôn gia vang lên âm thanh rất lớn, bình bình bang bang, nghe rất loạn.

Bạch Tử Phi đưa tay xoa trán, hẳn biết mấy người Ngôn gia nhìn thấy Ngôn Sơ Thất tỉnh lại sẽ đắc ý, phấn khích, huynh đệ Ngôn gia và cả Ngôn đại lão gia đều rất khôi hài.

Bạch Tử Phi hồ nghi nhú mày, cười lấy lòng Quân Mạc Ưc “ không có gì, Thiên Quân, Ngôn gia luôn ồn ào như vậy, cả nhà bọn họ luôn là những người thích náo nhiệt”

Quân Mạc Ưc cau mày, nghiêng tai lắng nghe

“Ta hình như nghe được yêu... thanh âm vỗ cánh, đúng vậy, thực sự có yêu nhân”

Quân Mạc Ưc nhún một cái, cả người đã lập tức bay lên, tốc độ so với sao xẹt còn nhanh hơn, so với thái dương còn uy phong hơn.

Bạch Tử Phi nhú mày, âm thầm than thở “ thượng thần đúng là thượng thần, thần kinh luôn vững như vậy, ai, ta vẫn nên xem vết thương của mình đã”

Bạch Tử Phi vừa vén áo thì một tiếng thét chói tai đã vang lên

“A! Bạch công tử!”

“Đừng có Bạch này Bạch nọ được không, ta đây xin cúi chào, ở Ngôn gia xem vết thương một chút thôi mà cũng không được..”

“Bạch. Bạch công tử. Đừng. Đừng cúi chào. việc không may rồi, tam thiếu gia bị yêu quái bắt đi” Ngôn Tiểu Thanh vừa chạy, vừa thở hồng hộc, vừa la, nàng rất hoảng sợ, suýt chút nữa là ngã quỵ trước mặt Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi đột nhiên liền đứng lên, giật mình hỏi: “Người nói cái gì? Ngôn Sơ Tam bị yêu quái bắt đi”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ngôn gia loạn thành đoàn

Một đám người ngã chổng chơ trong phòng Ngôn Sơ Thất.

Bạch Tử Phi vừa tới, đưa tay kéo đám người ra, Ngôn Tiểu Thanh thì la lên “ tiểu thư bị đè phía dưới, ở dưới cùng nhất”

Nếu không phải Ngôn lão gia đuổi các nàng ra ngoài thì giờ này người bị đè phía dưới chính là các nàng.

Bạch Tử Phi đưa tay kéo một người đầu sừng như đầu heo, vèo, quăng ra ngoài.

Lại đưa tay kéo một kẻ hai mắt đen bầm như quạ, rầm, bay lên rồi tiếp đất.

Tiếng người la hét ồn ào, náo nhiệt

Bạch Tử Phi tức giận , lớn tiếng hỏi Tiểu Thanh: “Rốt cuộc sao lại thế này? Sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy? Ngôn Sơ Tam rốt cuộc là bị cái gì bắt đi?”

Tiểu Thanh vừa sốt ruột kéo đám người ra, vừa khóc lóc nói “ tất cả mọi người đều tập trung ở đây để thăm tiểu thư, làm cho cửa phòng của tiểu thư bị hỏng, giường lớn cũng sập, tiểu thư liền bị đè xuống dưới, trong lúc mọi người đang ngã chổng chất lên nhau thì trời đột nhiên tối sầm sau đó rất nhiều bướm bướm bay tới, mọi người tưởng tiểu thư vừa tỉnh lại có

bướm bướm nhiều màu bay tới thì không khỏi la lên. Tam thiếu gia lại là người thích buom7 bướm nhất, vừa mới mở miệng khen “ bướm bướm đẹp quá thì đã bị đám bướm kia vây quanh hăn, rồi đập cánh nổi gió, phá vỡ cửa sổ mang Tam thiếu gia đi”

Bướm bướm? còn là bướm rất nhiều màu? Bao quanh Ngôn Sơ Tam rồi mang hăn bay đi?

Bạch Tử Phi cau mày.

Ngôn Sơ Tam diện mạo xinh đẹp như nữ nhân, nói chuyện cũng mềm mại, ẻo lả, Sơ Thất muội muội hăn cả năm không đụng đến chút son phấn bột nước nhưng hăn thì cứ hai ba tuần lại sắm một loạt hàng mới, một người như vậy sao lại bị bướm bướm bắt đi? Bướm bướm bao quanh người khẳng định không phải bướm thường. Chẳng lẽ là...bắt lầm mục tiêu, vốn muốn tìm Ngôn Sơ Thất nhưng lại không cẩn thận mà bắt nhầm Ngôn Sơ Tam?

Bạch Tử Phi còn đang miên man suy nghĩ thì đám người té ngã cũng đã được kéo ra, cũng may Ngôn Sơ Thất không có bị thương gì, thấy Bạch Tử Phi nắm tay mình, nàng liền ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn ngập nước long lanh nhìn nàng.

Bạch Tử Phi cảm thấy xương cốt toàn thân mềm nhũn ra...

Đừng nói người ta là thần tiên vô dụng, người ta chỉ là thần tiên chưa từng hôn môi mà thôi. Bạch Tử Phi vừa nhìn thấy đôi mắt trong veo như nước của Ngôn Sơ Thất, lại nhìn xuống đôi môi đỏ hồng phấn nộn của nàng thì nhớ tới nụ hôn lướt nhẹ như chuồn chuồn nước ở Bàn Yêu cốc, nhớ tới cảm giác mềm mại, ấm nóng...

Tuy rằng khi đó nàng chỉ là một linh hồn nhưng hăn vẫn cảm nhận được môi nàng vừa mềm lại vừa thêm, bây giờ hôn phách đã về lại thân thể, nếu có thể...

“Tử Phi...lại một lần nữa đi”

Đột nhiên thanh âm Ngôn Sơ Thất vang lên làm Bạch Tử Phi giật mình, cúi đầu đã thấy đôi môi đỏ mọng mình ngày nhớ đêm mong ở ngay trước mắt.

A!

Bạch Tử Phi liền cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên

“Sơ Thất...này...cái kia...chúng ta...” Bạch Tử Phi mặt đỏ như ớt khi, thẹn thùng không biết nên nói thế nào

“Bạch công tử! Bạch công tử! Người làm sao vậy, có khỏe không?”

Bỗng nhiên phía sau vang lên thanh âm ngạc nhiên, còn thuận tiện vỗ vai hân “ người ăn phải cái gì sao? sao mặt đỏ vậy?”

Ngôn Tiểu Thanh đang ngạc nhiên nhìn hân

A? !

Bạch Tử Phi bỗng nhiên bừng tỉnh, phát hiện Ngôn Sơ Thất cũng đang ngạc nhiên nhìn hân, nàng vẫn chưa lên tiếng, đương nhiên cũng chưa mở miệng mà hân vừa nhìn thấy đôi mắt trong veo của nàng là đã nghĩ tận đầu tận đầu...

Ngôn Sơ Thất ngạc nhiên nhìn hân giống như nhìn thấy quái vật.

Bạch Tử Phi thật muốn đào hố tử chôn mình, đúng là mộng tưởng hảo huyền...

Cũng may bọn họ quen biết nhau đã lâu, Ngôn Sơ Thất cũng hiểu tính tình quái dị của hân nên chỉ nhẹ giọng nói “ cứu Tam ca ta”

“Ân, yên tâm đi, ta sẽ cứu hẩn.” Bạch Tử Phi nắm chặt tay nàng “mau xuất hiện đi. Thật không biết cha người nghĩ cái gì, không lo chuyện làm ăn của tiêu cục mà suốt ngày chạy loạn”

Bạch Tử Phi còn chưa dứt lời không biết từ đâu đã xuất hiện một chiếc hài bay thẳng vào gáy hẩn.

“Bạch tiểu tử, người dám nói xấu ta trước mặt nữ nhi của ta sao?”

Ngôn đại lão gia vừa lồm cồm bò dậy từ trong đám người, tuy rằng quần áo xộc xệch, đầu tóc bờ phờ nhưng vẫn cố duy trì thân phận nhất là khi nghe Bạch Tử Phi nói như vậy thì nhin không được mà phóng một chiếc hài vào đầu hẩn.

Bạch Tử Phi bị trúng chiêu đau tới nhe răng “Ngôn đại bá, người không chịu nói đạo lý, ta vừa mới cứu nữ nhi của người nha”

“Hừ, chẳng lẽ ta không biết, người đối với nữ nhi bảo bối của ta có ý đồ gì mới cứu nàng sao? người trong lòng có kế hoạch nham hiểm sâu xa ah”, Ngôn đại lão gia vừa nói vừa phóng một chiếc hài về phía Bạch Tử Phi cũng may lần này hẩn nhanh tay lẹ mắt cúi đầu né tránh kịp.

Ba!

Ngôn Tiểu Thanh đứng sau hẩn không kịp tránh nên lãnh trọn chiếc hài vào mặt.

Ngôn đại lão gia thấy hài đáp sai địa chỉ thì giật mình mà Ngôn Tiểu Thanh thì nước mắt tuôn trào như mưa

Nước mắt bão táp ——

“Đại lão gia! Người. Người ngược đãi hạ nhân! Người khi dễ tiểu nhân. Người không tuân thủ luật bảo hộ nữ nhân, người cố tình hủy

dung của ta. Ta muốn đi tố cáo người..ô ô...khuôn mặt nhỏ nhắn mỉa miêu của ta. Bạch tri phủ...thanh thiên đại lão gia, ta muốn tố cáo chủ tử vô lương...” Ngôn Tiểu Thanh vừa khóc vừa cầm chiếc hài lao ra khỏi phòng,

Ngôn đại lão gia vội vàng đuổi theo “ Tiểu Thanh, người đừng đi a, không thể nói lung tung. Ngôn gia ta luôn đối xử công bằng với hạ nhân, chưa từng khi dễ ai nha. Người đừng đi, phóng viên đang rình ở bên ngoài, nếu bị đưa tin thì một đời anh hùng của ta sẽ tan như bọt biển. Tiểu Thanh, ta sẽ tăng lương cho người, hai phần, không, ba phần”

Oa oa. qạu đen bay đầy trời.

Bạch Tử Phi không quan tâm Ngôn gia đang loạn thành đoàn, kéo tay Ngôn Sơ Thất nói “ đi mau, ta biết có một nơi người có thể nhìn thấy tam ca người đang ở đâu, chờ chúng ta xác định được phương vị của hắc thì mới có thể cứu hắc được”

“Được” Ngôn Sơ Thất vội vàng đứng dậy, theo hắc chạy ra sau hậu viện

Hậu viện Ngôn gia đối với Bạch Tử Phi là nơi rất quen thuộc, thông qua thông đạo của A hoàng mà hắc có thể tự do ra vào còn cần giấu không ít đồ tốt. Mà trong hậu viện Ngôn gia có một cái ao nhỏ, trong đó không có cá nhưng nước xanh biếc trong suốt nhìn thấy thật đấy.

Thật lâu trước kia Bạch Tử Phi đã thi triển một ít tiên pháp lên ao nước, tiên pháp này có thể nhớ kỹ người đã sử dụng qua nước trong ao cũng có thể truy tìm tung tích của người đó, biết họ đang ở đâu, làm gì. Trước kia hắc chẳng qua là ham chơi, muốn truy tìm Sơ Thất không ngờ hôm nay lại có tác dụng lớn như vậy.

Dù sao Sơ Thất cũng đã biết thân phận của hắc, hắc cũng không cần giấu nàg nữa, liền lấy ngọc như ý quay vòng vòng trên ao nước

Mặt nước xoay tròn rồi chậm rãi bốc lên, bọt khí phun trào sau đó lại dần dần tản ra, mặt ao lại trong suốt như gương, phản chiếu hình ảnh

“A —— cứu mạng a! Ta sợ độ cao!” tiếng thét chói tai của Ngôn Sơ Tam vang vọng khắp không trung/

Đàn bướm vây quanh hắn như một đám mây nhiều màu sắc, chậm rãi di chuyển về phía cuối chân trời. Bọn chúng căn bản không làm gì Ngôn Sơ Tam mà giống như một đám bướm bị ma pháp điều khiển, làm cho bọn chúng mang theo người bắt bay về phía chủ nhân.

Rốt cuộc bay đến một khu rừng rậm thì đám bướm chậm rãi thu hồi cánh, hạ xuống....

“A. Cứu mạng a!” Ngôn Sơ Tam vẫn kêu thảm thiết, nhìn phía dưới mình là rừng cây rậm rạp nghĩ bản thân nếu ngã xuống thì cái mạng nhỏ ắt không còn.

Hắn là Ngôn tam thiếu gia phong hoa tuyệt đại, tao nhã phi thường sao có thể chết ở một nơi không chút mỹ cảm như vậy chứ. Đây là nơi chim đẽ trứng ị phân, nếu hắn chết ở đây thì ba ngày sau đã bị phân chim lấp đầy. Hắn không muốn tới khi chết mà người còn bay mùi hôi thối, xuống tới âm phủ lại bị người ta cười nhạo. Dù có chết hắn cũng muốn chết cho đẹp một chút, cho oanh oanh liệt liệt một chút.

“A a a ——”

Đột nhiên cảm thấy có một cổ lực nâng hắn lên rồi buông lỏng, Ngôn Sơ Tam cảm thấy toàn thân đang lao xuống dưới, thầm nghĩ chuyển này chết chắc.

Oa, xong đời ! Chết chắc rồi!

Ngôn Sơ Tam nhắm mắt, cắn răng...

Đông!

Hắn đã thành công tiếp xúc với đất mẹ thân yêu, còn là một cái hôn không nhẹ.

Thượng đế a, Thánh A La a, Đức Phật, kiếp sau các người nhất định phải cho ta làm một tiểu mỹ nhân a, đời này ta làm nam nhân đủ rồi, kiếp sau cũng đừng bạc đãi ta nữa, như vậy thì kiếp sau ta mới tiếp tục tin tưởng các người.

Ngôn Sơ Tam nhắm mắt chờ chết.

Nhưng sao trên mặt lại nóng thế này, giống như có vật gì đó đang ngửi ngửi trên khuôn mặt xinh đẹp của hắn. Chẳng lẽ hắn đang trên đường xuống hoàng tuyền, người đã có mùi mà hôm nay hắn lại quên xúc nước hoa ah.

Cảm giác nhột nhạt trên mặt làm Ngôn Sơ Tam khó chịu, liền đưa tay hất ra

“Nha...”

Một tiếng hét thảm thiết vang lên

Ngôn Sơ Tam mở mắt.

Đi sau tiếng hét là như có vật gì ngã vào người hắn, còn lăn qua lộn lại, hình như là có tai rất dài, lại có răng nanh, toàn thân đều là lông xù màu xám trắng, sau mông còn có cái đuôi to dài nữa. Ngôn Sơ Tam mở mắt đã thấy nó phần nộ nhìn hắn, trên tay còn có vết thương đang chảy máu.

Ngôn Sơ Tam chưa từng gặp quái vật liền giật mình sợ hãi, hai mắt chớp lia chớp lịa, cúi cúi đầu nhìn đám lông trong tay, há hốc mồm hồi lâu mới hét to “ a, lông mèo”

Ngôn Sơ Tam sợ tới mức kêu la thảm thiết, vội vung vẩy đám lông trên tay

Quái vật kia lập tức nhảy tới trước mặt hăn, cướp lại đám lông trên mặt đất “ nói bậy, lông mèo gì chứ, rõ ràng là râu mèo mà, nhân loại ngu ngốc”

“A. Râu. Ha hả, râu.thì ra mèo cũng có râu dài như vậy” Ngôn Sơ Tam bật cười nhưng hai chân không ngừng run lẩy bẩy

Rốt cuộc hăn đang ở nơi quỷ quái gì mà lại có sinh vật người không ra người mèo cũng chẳng mèo, mà yêu cũng không ra yêu vầu nè. Hăn không có võ công, càng không có phép thuật mà còn là một người thiện lương, thiên chân khả ái sao lại trêu chọc tới đồ quỷ quái kia rồi tới cái nơi quỷ quái này.

Ngôn Sơ Tam ngẩng đầu nhìn đại thụ che kín mặt trời, không lọt chút ánh sáng, dưới đất là lá cây chất thành một tấm thảm dày, không biết là đã tích tụ qua bao nhiêu năm. Nơi này không hề có dấu hiệu của con người, hèn chi lại có yêu vật xấu như vậy, mà còn thối nữa...

Ngôn Sơ Tam theo thói quen tính hỉ mũi, ai ngờ còn chưa đụng tới thì đã nghe yêu quái kia hét lên một tiếng làm hăn giật mình, thiếu chút nữa là chột tay vào lỗ mũi.

“Bắt lầm người rồi. Người này không phải là nữ nhân” miêu yêu dường như tức giận, nhảy dựng lên, an vị trên một gốc cây đại thụ “ đây rõ ràng là một nam nhân, các tiểu yêu đâu, đến đây, thưởng hăn cho các người đó, chia nhau mà ăn đi”

“A ô a ô!” lập tức có mấy chục con mèo nhỏ nhảy ra, nhào về phía Ngôn Sơ Tam

“Khoan đã”

Bỗng nhiên ngay lúc đó trên không trung vang lên tiếng la

Giống như tiên tử hạ phàm, có rất nhiều bướm bướm hạ phàm đang chậm rãi đáp xuống, hương thơm dịu nhẹ lan tràn trong không khí, màu sắc rực rỡ như những đóa hoa bay tán loạn bao quanh một tiên tử giống như tinh linh đang từ không trung hạ xuống

Điệp yêu vừa chạm đất, áo quần như mây đưa lưng về phía Ngôn Sơ Tam, hai cánh trong suốt nhẹ nhàng khép lại, mái tóc đen như mây buông dài như dòng suối trên xiêm y màu hồng nhạt, kèm theo đó là hương thơm như thấm vào ruột gan.

Miêu yêu không hài lòng nhìn Điệp yêu, đưa tay vuốt mấy sợi râu còn lại “ Điệp Lạc, không phải ta nói người nhưng mà đám tiểu yêu của người thực vô dụng, cứ nhiên lại bắt nam nhân đưa về đây, biết vậy ta sai đám mèo con của ta đi còn hơn, cũng may lúc này Hạo Vương còn chưa trở về, nếu không nhìn thấy các người bắt sai người thì chắc chắn sẽ tức giận, khi đó đừng trách ta không giúp người”

“Bắt sai người? nam nhân mà tưởng là nữ nhân? Không thể nào, Điệp nhân của ta tuyệt đối không nhận sai người” Điệp yêu không tin, khẽ vỗ đôi cánh trong suốt, xoay người lại.

Nàng là nữ vương của các loài bướm bướm là, bướm yêu tu luyện ngàn năm nên từ trong thân thể đã mang theo hương thơm, khi nàng nhẹ nhàng xoay người thì mùi hương lạnh nhạt tao nhã của nàng cũng tỏa ra theo dáng người yêu mỹ uyển chuyển của nàng.

Điệp Lạc xoay người.

Ngôn Sơ Tam ngẩng đầu.

Hai mắt nàng đột nhiên chớp chớp giống như bị cái gì đâm trúng lòng mình, cảm thấy trái tim ngàn năm trong lồng ngực đột nhiên như nở hoa.

Nữ nhân trước mắt này tuy là yêu tinh ngàn năm nhưng mà đẹp đến mức làm cho hấn không nghĩ nàng là yêu tinh. Ngôn Sơ Tam chưa từng có cảm giác như vậy, chưa từng nhìn thấy một nữ nhân nào là cho hấn đột nhiên nhớ ra mình là nam nhân.

Điệp Lạc phải không?

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 33

“Đám yêu quái này tưởng Ngôn Sơ Tam là Sơ Thất nên mới bắt hấn đến khu rừng ma kia, trong đó chắc là có rất nhiều yêu tinh đặc đạo, cho nên cũng hỗn loạn như Bàn Vân sơn vậy. Lần này chúng ta phải chia làm hai đường rồi hợp lại bao vây chúng thì mới có thể thuận lợi cứu được Sơ Tam”

Bạch Tử Phi đứng ở trong phòng nghị sự của Ngôn gia liên tục đưa ra chỉ thị “ta và Vân Tĩnh Thư một nhóm, Ngôn Sơ Nhất cùng Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơ Lục một nhóm, một bên đi hướng đông, một bên đi hướng tây, ba canh giờ sau cùng gặp nhau ở ma lâm”

“Ta cũng đi” Bạch Tử Phi còn chưa dứt lời, Ngôn Sơ Thất đã lên tiếng

Bạch Tử Phi cũng lập tức lắc đầu “người vừa khôi phục nguyên khí, tốt nhất nên ở nhà nghỉ ngơi”

“Không cần” Ngôn Sơ Thất ngắn gọn mà đủ ý

“Mục tiêu của yêu quái là người, người đi chẳng phải là chịu chết sao?” Bạch Tử Phi sốt ruột trừng mắt với nàng.

Vân Tĩnh Thư thân thiết nhìn Ngôn Sơ Thất “cứ ở lại đi”

Ngôn Sơ Thất trừng mắt, liếc qua hai nam nhân, đôi môi hồng nhuận thản nhiên “không”

Đỉnh đầu Bạch Tử Phi như có làn khói nhẹ

Tiểu nữ nhân này sao nói mãi mà không hiểu, chẳng lẽ phải đánh đòn mới biết nghe lời sao?

Ngôn Sơ Thất trừng mắt nhìn hăn “ mục tiêu là ta, nếu ta ở đây thì bọn chúng lại tới đây tìm”

Những lời này làm cho mọi người sửng sốt.

Ngôn Sơ Thất dù không nhiều lời nhưng lại luôn nhìn thấu mọi sự việc, có lẽ giống như người ta nói, những người càng ít nói thì tâm tư càng sáng suốt. Bạch Tử Phi và Vân Tĩnh Thư đều muốn nàng ở lại để tránh nguy hiểm, nhưng nàng lại nhìn ra nếu nàng đã là mục tiêu của yêu quái thì khi bọn họ đi cứu Ngôn Sơ Tam, đám yêu quái nhất định sẽ đến tìm nàng, khi đó lại làm ảnh hưởng tới toàn bộ Ngôn gia.

Điểm này không nam nhân nào nghĩ tới.

Bạch Tử Phi sờ sờ cằm, có chút dăm chiêu “ người nói đúng, nhưng yêu quái trong ma lâm thật sự rất nguy hiểm, thực ra..có biện pháp đơn giản hơn nhiều lại có thể nhanh chóng cứu được Ngôn Sơ Tam nhưng mà cái tên...lại chạy đi đâu mà tới giờ chưa thấy về”

Bạch Tử Phi đi ra ngoài phòng, ngẩng đầu nhìn trời,

Thật là, đúng lúc này hăn lại biến mất tăm mất tích.

Vân Tĩnh Thư biết người mà Bạch Tử Phi đề cập đến chính là thượng thần Tuần Sử Thiên Quân Quân Mạc Ước. Đúng là nếu có hăn ở đây thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều, nhưng người ta là thượng thần, phụ trách việc bảo vệ cho tam giới, không thể vì chút chuyện nhỏ mà làm phiền tới người ta. Cho nên tốt nhất vẫn nên dựa vào chính mình chứ đừng trông cậy vào người khác.

Vân Tĩnh Thư gác lưu tinh truy nguyệt kiếm lên vai “ đi thôi”

Ngôn Sơ Nhất, Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơ Lục, Ngôn Sơ Thất cũng lập tức đi theo hẳn.

Bạch Tử Phi vẫn còn ngẩng mặt nhìn trời, thiếu chút nữa biến thành hòn vọng phu, đột nhiên nghe tiếng bước chân, quay lại nhìn thì thấy một đám người đang đi ra khỏi phòng thì không khỏi tức giận “ uy, uy, có làm hay không, lần này ta mới là thủ lĩnh nha, phải xuất phát thì cũng chờ lệnh của ta, mọi người mau trở về, mau lên”

Bạch Tử Phi lập tức bày ra dáng vẻ thủ lĩnh “ mọi người, chúng ta chuẩn...”

“Tránh ra” Ngôn Sơ Nhất đẩy hẳn

“Xê ra” Ngôn Sơ Ngũ đẩy bên trái

“Mau” Ngôn Sơ Lục đẩy bên phải.

Đáng thương cho Bạch Tử Phi bị người ta đẩy qua đẩy lại y như trái banh.

Vân Tịnh Thư không thèm quay đầu lại, cứ vậy mà đi thẳng về phía trước

Bạch Tử Phi đỉnh đầu bốc khói.

Cũng may vẫn còn có người ở sau vổ vai hẳn

Hẳn vừa quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười ngọt ngào ấm áp của Ngôn Sơ Thất thì lập tức hai chân mềm như bún

“Sơ Thất, chờ ta”

Mây mù dày đặc, ánh mặt trời yếu ớt.

Giữa những tầng mây dày đặc có một thân ảnh màu bạc đang bay nhanh như chớp

Hắn dừng mảnh phi thường

Ngân bạch khôi giáp lóe hào quang, vân ti trắng dài giống như cánh chim, gió gào thét bên tai, hai mắt hắn vẫn ngồi sáng có thần, nhìn chăm về thân ảnh như ẩn như hiện phía trước, không chút lơ là, thậm chí nghĩ nhất định phải bắt được yêu vật kia.

“Đừng đuổi theo! Người với ta không cừu không oán, ta chỉ tình cờ đi ngang qua, người vì sao lại đuổi theo ta không ngừng?” yêu quái phía trước ngừng lại, tức giận quay đầu về phía sau rộng to

Quân Mạc Ưc không chút tình cảm “ yêu nghiệt lớn mật, bốn tọa ở trước mặt mà còn dám làm càn như thế, hôm nay ta sẽ không buông tha người, chịu chết đi”

Quân Mạc Ưc hai chân hơn dùng lực, lập tức bay nhanh về phía trước.

Yêu quái kia biết khó thoát khỏi tay hắn nên vội chuyển hướng, chui vào một tầng mây thật dày. Quân Mạc Ưc cũng không buông tha, lập tức đuổi theo.

Đám mây giống như kẹo đường mềm nhũn lại thật dày, tầng tầng lớp lớp che chắn ánh mắt, làm cho người ta không thể nhìn rõ phương hướng. Quân Mạc Ưc đưa tay gạt đám mây, muốn nhìn rõ phía trước nhưng thân ảnh yêu quái kia cứ lúc ẩn lúc hiện, thậm chí yêu khí cũng nhạt đi chứ không nồng như lúc trước.

Quân Mạc Ưc liền cảm thấy không tốt, lập tức rút bát vân ti nguyệt trừ ma đao bên hông ra, ám niệm chú ngữ “ bàn nhược, bàn nhược phá, la mật

la ba la...phá”

Kim quang chói sáng lập tức hiện ra trên thân đao, bắn thẳng về phía trước như ánh chớp xé ngang bầu trời, hào quang tràn lan bốn phía

Phác ——

Đám mây thật dày lập tức bị chém thành muôn ngàn mảnh nhỏ, bay tán loạn...

Khung cảnh trước mặt lập tức trở nên rõ ràng.

Cũng lúc này Quân Mạc Ưc mới phát hiện thân ảnh của yêu quái kia cũng theo phá yêu chú của hắn mà xuất hiện, còn có vẻ rất nhẹ nhàng, rồi tách thành hai nửa...

“Không tốt!” Quân Mạc Ưc thu lại yêu đao “trúng kế”

Đó chẳng qua chỉ là một thể xác của yêu quái mà thôi, vừa rồi yêu quái kia đã đem một tầng yêu da để trong đám mây để thu hút sự chú ý của hắn, còn bản thân nó thì ẩn thân, cho đến khi Quân Mạc Ưc cảm giác yêu khí giảm đi thì nó cũng đã trốn xuống hạ giới.

Quân Mạc Ưc trừng mắt nhìn tấm yêu da, hai mắt như đổ lửa.

Chưa từng có ai dám ở trước mặt Tuần Sở Thiên Quân hắn giờ trò lừa gạt như vậy, yêu quái kia chán sống rồi sao? cư nhiên dám dùng cách lộ da để thu hút sự chú ý của hắn. Được, cho người nếm sự lợi hại của Tuần Sở Thiên Quân. Yêu quái kia, người chết chắc rồi.

* * * * *

”giết hắn!”

Trong yêu lâm, yêu khí tận trời, âm trầm khủng bố.

Đám tiểu yêu mèo lập tức xông về phía Ngôn Sơ Tam, muốn xé xác hăn.

“Các người dám!”

Một tiếng quát chói tai vang lên làm đám tiểu yêu mèo phải thụt lùi lại.

Điệp Lạc mở đôi cánh trong suốt, dù vẫn đưa lưng về phía Ngôn Sơ Tam nhưng dáng người uyển chuyển, hương khí của nàng vẫn làm cho hăn hỗn vía lên mây.

Chưa có lúc nào hăn lại cảm kích mẫu thân đã sinh ra hăn là nam nhi như lúc này, nếu không hăn đã không lọt được vào mắt xanh của tinh linh xinh đẹp, đáng yêu kia.

Miêu yêu ngồi trên gốc cây, rất không hài lòng thái độ của Điệp Lạc “ Điệp Lạc, ngươi làm gì vậy? hăn là nam nhân, đối với chúng ta vô dụng, không giết hăn thì khi Hạng Vương trở lại, trách cứ chúng ta, ngươi sẽ đứng ra gánh vác sao?”

“Ta sẽ đứng ra gánh vác” Điệp Lạc mắt không chớp thản nhiên nói

Miêu yêu tức giận đứng dậy “ Điệp Lạc, tiểu điệp yêu này, lá gan càng ngày càng lớn rồi”

“Thì sao, ngươi muốn động thủ với ta sao?” Điệp Lạc lập tức vỗ cánh, lập tức muôn ngàn màu sắc rực rỡ xuất hiện.

Miêu yêu thấy vậy liền thu hồi móng vuốt “ ta chỉ nói chơi thôi, ngươi tin là thật sao? nhưng mà nhìn người để ý nam nhân kia như vậy, có phải... có phải ngươi muốn hấp thụ tinh khí của nam nhân...hahahah”

Điệp Lạc liếc mắt nhìn Miêu yêu một cái rồi không thèm để ý mà vung cánh lên, lập tức có một đám bướm bướm bay đến bao quanh Ngôn Sơ Tam, nâng hắn lên như lúc mang hắn đến lập tức bay về phía bên kia yêu lâm.

Ngôn Sơ Tam bay lơ lửng trên cao như không có la hét hoảng sợ như lúc đầu mà còn quay đầu lại nhìn tinh linh xinh đẹp kia.

Điệp Lạc cũng không nhiều lời với Miêu yêu nữa, vỗ cánh bay theo đàn bướm tiến sâu vào trong yêu lâm.

Ngôn Sơ Tam nhìn cặp cánh trong suốt của nàng lay động dưới ánh mặt trời, tỏa sáng y như sa y các cô nương vẫn khoác trên người đang ca múa. Dáng người nàng duyên dáng, dung mạo tuyệt mỹ, quả là một tuyệt sắc mỹ nhân ngàn năm không gặp, là tiên nữ hạ phàm khiến ai nấy đều phải động tâm.

Hắn biết nàng là yêu tinh nhưng yêu tinh mà đẹp nhưng vậy thì có sao đâu.

Đám bướm mang Ngôn Sơ Tam bay về phía đông của yêu lâm, cho đến khi trong không khí truyền đến hương hoa nồng đậm thì mới chậm rãi hạ xuống.

Ngôn Sơ Tam lần nữa tiếp xúc với đất mẹ thân yêu.

Nhưng lần này hắn không thấy đau, cũng không la hét mà chỉ si ngốc nhìn tinh linh xinh đẹp trên bầu trời, nhìn nhất cử nhất động của nàng...

Trên đời này lại có nữ tử xinh đẹp hơn cả hắn, điều này làm cho Ngôn Sơ Tam thực sự mở rộng tầm mắt.

Điệp Lạc dường như phát hiện ra ánh mắt si mê của hắn, không khỏi có chút ngượng ngùng “ người còn muốn xem bao lâu?”

“Thật lâu. Thật lâu.” Ngôn Sơ Tam si ngốc “ không, vĩnh viễn cũng không đủ”

Điệp Lạc nghe vậy liền xoay người lại

Đôi con ngươi đen láy nhìn hẩn chăm chú

“Vì sao đã qua ngàn năm rồi mà tật xấu dẻo mềm dẻo miệng của ngươi vẫn không bỏ?”

Ân?

Ngôn Sơ Tam giật mình sửng sốt “ ngàn năm?”

Điệp Lạc chớp chớp đôi mi tinh tế, phát hiện mình đã lơ lửng xoay người lại, thanh âm thấp xuống chứ không như vừa rồi “ ngươi nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi đi, son môi, sơn móng tay, có chút nào là giống nam nhân không, khó trách các Điệp nhân của ta mới nhận lầm ngươi”

Nàng quay lưng về phía hẩn, nhẹ nhàng vung ống tay áo lên

Lập tức có luồng ánh sáng nhiều màu tập trung về phía Ngôn Sơ Tam, khiến hẩn cảm thấy hơi ngứa.

Ngôn Sơ Tam cúi đầu, liền phát hiện màu sơn trên móng tay đã biến mất, y bào màu tím cũng đổi thành màu trắng nhạt, làm cho Ngôn Sơ Tam thanh thú nhất trong các huynh đệ Ngôn gia trở nên anh tuấn.

Ngôn Sơ Tam nhin không được nở nụ cười “ trước kia ta sai lầm rồi, hôm nay ta mới cảm thấy làm nam nhân thật tốt”

Hẩn đứng lên, nhìn Điệp Lạc, không tự chủ mà vươn tay như muốn vuốt ve đôi cánh trong suốt của nàng

“Nếu sớm biết trên đời còn có tinh linh xinh đẹp như ngươi...”

Điệp Lạc lập tức hất tay hẳn, xoay người, lui ra phía sau...

“Đừng sờ ta, chẳng lẽ người không sợ ta giết người sao?”

Ngôn Sơ Tam nghe vậy, chậm rãi đi về phía nàng, mỉm cười thản nhiên, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm dung nhan xinh đẹp như hoa của Điệp Lạc.

Hắn hơi cúi đầu, lập tức chóp mũi của hắn gần như chạm vào chóp mũi của nàng, hô hấp của hắn bao phủ toàn bộ hô hấp của nàng

“Nếu người muốn giết ta, vừa rồi đã để đám mèo yêu kia giết ta rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ? Nhưng mà, dù chết trong tay người, ta cũng cam tâm tình nguyện, đời này có thể gặp được người...”

Môi của hắn gần như chạm vào môi nàng.

Điệp Lạc vẫn đứng yên, không né tránh.

Ngôn Sơ Tam liền khom người, cảm giác ấm áp quen thuộc như hắn đã gặp nàng từ lâu rồi, như hắn vẫn nhớ rõ bờ môi mềm mại của nàng, thật không muốn xa rời...Không nghĩ trong thiên địa mờ mịt từ nay về sau không còn được nhìn thấy hắn, cứ nghĩ ngàn năm tu luyện đã làm nàng quên đi quất quýt si mê...nhưng khi hắn xuất hiện trước mặt nàng, khi hô hấp của hắn lại bao phủ lấy nàng..

Nước mắt đột nhiên tuôn rơi như mưa...

Điệp Lạc bỗng nhiên kéo đầu Ngôn Sơ Tam xuống, hôn say sưa cuồng nhiệt.

Ngôn Sơ Tam giật mình.

Không ngờ yêu tinh lại nhiệt tình, nóng bỏng như vậy, hắn còn chưa nhúc nhích nàng đã hành động rồi.

A! Nàng hôn rất dùng sức, rất sâu, rất nhiệt tình. Hăn...hăn không chịu nổi nữa liền đưa tay ôm lấy Điệp Lạc, hai người ôm nhau ngã vào bụi hoa...

Đóa hoa bay đầy trời, hương thơm ngào ngạt...

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 34

“Đại vương, Đại vương, người tốt cục đã trở lại!”

Yêu khí trong yêu lâm đột nhiên tăng cao, một thân ảnh từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, bọn tiểu yêu thấy vậy la hét hưng phấn, bày ra dáng vẻ nịnh nọt nhất

Thân ảnh vừa đáp xuống đã hất đám tiểu yêu ngã nhào sang một bên

“Cút, đừng làm phiền ta” ống tay áo màu lam phất lên một cái, tảng đá lớn bên cạnh liền lập tức nát thành cám.

Miêu yêu vội vàng bật dậy, mom nen tới gần yêu nữ có thân hình cực kỳ duyên dáng nhưng nét mặt lại cũng cực kỳ xấu xí, hết sức lấy lòng “đại vương, sao người lại tức giận như vậy? chẳng lẽ việc không thuận lợi sao?”

“Đừng nói nữa.” Xấu nữ ngồi lên ghế gỗ, ánh mắt phẫn nộ cùng với vết sẹo dài trên mặt càng làm cho nàng ta khủng bố hơn “ tuy biết ở Ngôn gia có một thần tiên, nhưng cũng chỉ là một tiểu tiên ngu ngốc cho nên ta mới đích thân ra tay dụ hãm rồi đi. Ai ngờ lại xuất hiện một nhân vật lợi hại, người nọ đuổi theo ta suốt một ngàn tám trăm dặm, hại ta chạy trốn tới nỗi giày suýt bị rơi mất”

Xấu nữ đưa tay sờ chân mình, Miêu yêu vội vàng quỳ xuống giúp nàng mang lại

Nhắc tới mới nhớ, lúc này mới phát hiện đám tiểu yêu đang cố gắng nín thở.

Haiz, chạy một ngàn tám trăm dặm thì chân ai mà không thối, yêu quái cũng vậy thôi.

Miêu yêu không dám thể hiện, chỉ cố gắng nhăn mũi, nín thở “ trong Ngôn gia còn có nhân vật lợi hại nào sao? lần trước chẳng phải đám yêu quái đã đi tra xét rồi sao?”

“Tra xét con khi” Xấu nữ tức giận vỗ vào lưng ghế, đứng dậy, vừa lúc ngón chân chỉ đúng ngay miệng của Miêu yêu

Mắc ói.

Miêu yêu đáng thương liền cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, mùi tanh sộc lên miệng, mắt long lanh lệ, hai tay bịt mồm cố ngăn chặn cơn buồn nôn...

Xấu nữ tức giận dậm chân.

“Tên kia không biết từ đâu xuất hiện nhưng thần lực hơn cái tên thần tiên ngu ngốc kia nhiều, tay còn cầm đao trăm ma trừ yêu, thật sự là rất khủng bố. Nếu ta không dùng chiêu kim thiên thoát xác e là đã bỏ mạng trong tay hắn rồi”

Xấu nữ nói tới đây thì nhớ lại tình cảnh vừa qua, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Quên đi, cũng may ta đã trốn thoát, người các người bắt được đầu rồi? mau đưa nàng tới đây gặp ta, để tránh đêm dài lắm mộng, mau giết nàng đi”

Xấu nữ vội vàng ra lệnh nhưng đợi hoài vẫn không thấy Miêu yêu trả lời.

Xấu nữ yêu vương thấy lạ quay người lại thì thấy Miêu yêu tay cầm ba cái chén, mười lăm cái bàn chải đánh răng, miệng thì đầy trúc diêm đang

chăm chỉ đánh răng súc miệng...

Chà, chà, chà. Răng trắng cho nụ cười sáng bóng.

Chà , chà, chà. Bảo vệ răng miệng cho hơi thở thơm tho.

Xấu nữ yêu vương thấy vậy hỏi “ người đang làm gì vậy? không nghe ta nói chuyện sao?”

“Ngô. Ngô. Ân.” Miêu yêu vừa đánh răng vừa gật đầu.

Xấu nữ yêu vương nhìn bộ dáng hồ hồ ngốc ngốc của nó thì tức giận đá cho một cước

“Ân cái đầu người, mau nói chuyện cho ta”

Miêu yêu đột nhiên bị đá, suýt chút nữa thì ngã lăn quay, làm cho toàn bộ trúc diêm, nước súc miệng...chảy ngược vào trong bụng

“Ngô. Phải dạ! Đại vương! Ách!” Miêu yêu lớn tiếng trả lời, một chuỗi bọt khí lại từ trong bụng phun ra.

Xấu nữ yêu vương thấy vậy lắc đầu nhú mày “ người đang làm trò quỷ gì? Ta kêu người đi bắt người chứ không phải ở đây làm xiếc thôi bong bóng, người bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Ô ô ô. nếu không phải do đại vương đem ngón chân chọt vào miệng người ta thì ta cũng đâu có liều mạng đánh răng như vậy. Người đã chạy một ngàn tám trăm dặm nha, hay là người thử nếm chút mùi vị ngón chân của mình đi.

Tuy nhiên những lời này Miêu yêu chỉ có thể nghĩ mà không dám nói ra.

Vội vàng bỏ bàn chải đánh răng, ủy khuất nói “ Đại vương, dám Điệp nhân đã bắt sai người, rõ ràng nói chúng đi bắt Ngôn Sơ Thất nhưng bọn chúng lại đem về một tên nam không ra nam, nữ chẳng phải nữ. Tên kia tự xưng là Ngôn Sơ Tam, là ca ca của Ngôn Sơ Thất. Ta vốn định giết chết hắn nhưng lại bị Điệp Lạc ngăn lại”

“Ân? Bắt lầm người?” xấu nữ yêu vương vừa nghe vậy thì giật mình

“Đúng vậy, bọn họ tưởng Ngôn Sơ Tam là nữ...”

“Bây giờ người đang ở đâu?”

“Điệp Lạc đã mang về Bách Hoa cốc của nàng” Miêu yêu vội vàng lấy lòng mà cung khai tất cả.

Xấu nữ liền thay đổi sắc mặt, phất tay áo, phi thường phần nộ quát to “ đi, mau theo ta tới Bách Hoa cốc. Ta phải xem nam nhân kia là hạng người gì mà làm cho Điệp Lạc phải mang hắn vào Bách Hoa cốc”

Trong Bách Hoa cốc, trăm hoa đua nở, hương thơm như thấm vào ruột gan, làm cho không khí ẩm áp khô ráo cũng trở nên ngọt ngào hơn.

Nơi này là nơi thích hợp để nói chuyện yêu đương

Nơi này là nơi thích hợp để làm chuyện vợ chồng

Nơi này, tính ý có thể kéo dài, triền miên không dứt.

Bốn cánh môi lưu luyến không dứt, chẳng muốn chia lìa.

Đôi môi mềm mại, ngọt ngào như cánh hoa đã rời khỏi mà Ngôn Sơ Tam vẫn còn ngây ngất, lâng lâng. Thì ra hôn là như thế, ngọt ngào như vậy, quả thực có thể thu lấy hồn phách người ta, làm cho tam sinh tam thế cũng không muốn quay đầu lại. Hắn vẫn nghĩ thế gian này sẽ không có nữ tử nào làm cho hắn động tình, cho nên hắn tình nguyện để cho mình có bộ

dáng như một nữ nhân mà không ngờ tâm của mình rốt cuộc lại rơi trên người một yêu tinh. Khó trách hẳn gặp qua bao nhiêu người cũng không động lòng, mà vận mệnh đã sớm an bài...

Ngôn Sơ Tam mở to mắt.

Phát hiện Diệp Lạc ở bên cạnh cúi đầu, hai mắt trong suốt long lanh ẩn lệ.

“Người. Người làm sao vậy? sao lại khóc?” Ngôn Sơ Tam vội vàng ôm khuôn mặt xinh đẹp của nàng, đau lòng lau nước mắt cho nàng.

Diệp Lạc chớp chớp hàng lông mi thật dài, nước mắt như trân châu ào ào rơi xuống

“Ta khóc. Khóc vì thân thể của mình, khóc vì bản thân mình vô lực, khóc vì chúng ta vô duyên, khóc vì sự cô đơn một ngàn năm qua của ta...”

Ngôn Sơ Tam nhìn hai mắt nàng đầm lệ, trong lòng càng thêm bối rối, vội vàng ôm lấy nàng vỗ về “ đừng khóc, đừng khóc, đừng khóc...từ nay về sau ta sẽ ở cạnh người, người sẽ không cô đơn nữa, chúng ta cũng sẽ không vô duyên nữa...ta sẽ ở cùng người...vĩnh viễn cùng người”

“Thật sự? !” Diệp Lạc ngẩng đầu lên, lưu luyến nhìn hẳn

Ngôn Sơ Tam vội vàng gật đầu, rất chân thành, rất khẳng định “ thực sự, ta cam đoan”

Diệp Lạc lập tức tươi cười nhưng cũng chỉ lóe lên thoáng chốc rồi lập tức phai nhạt và tắt hẳn

“Trước kia, người cũng nói như vậy. Nhưng cuối cùng vẫn là. Vẫn là rời bỏ ta mà đi”

“Trước kia? Trước kia là khi nào?” Ngôn Sơ Tam không hiểu nhưng vẫn ôm lấy nàng “đừng để ý chuyện trước kia, quan trọng là hiện tại. Hiện tại người đang ở trong ngực ta, đúng không? ta đáp ứng người sẽ ở cùng người, sẽ không rời đi”

Ngôn Sơ Tam ôm lấy Điệp Lạc, lần đầu tiên trong đời trịnh trọng hứa hẹn như vậy.

Trước kia tính tình hần bất hảo lại bướng bỉnh, luôn thích nháo với cha cùng các huynh đệ. Hần chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là nhân vật lớn gì, thậm chí còn không làm cho mình giống một nam nhân. Nhưng hôm nay, khi ôm nàng trong lòng, hần lại có cảm giác như thời gian trôi qua rất lâu...

Như ở một lúc nào đó, hần cũng đã từng ôm nàng như vậy, như ở một nơi nào đó, hần cũng đã từng hứa hẹn như vậy. Khi nàng dựa vào vai hần, hần mới phát giác thì ra bả vai của mình cũng cứng rắn như vậy, thì ra mình cũng là một nam nhân đỉnh thiên lập địa. Nếu có thể, thật muốn dùng cái ôm của hần để tạo cho nàng một khoảng trời riêng.

Điệp Lạc vẫn khóc như mưa.

Nếu như một ngàn năm trước hần cũng kiên định như vậy, nếu như một ngàn năm trước hần cũng nguyện ý ở bên cạnh nàng như vậy...nếu vậy thì đã không bỏ lỡ nhau, sẽ không thương cảm, sẽ không làm cho nàng cô đơn ngàn năm, rơi lệ ngàn năm...

Điệp Lạc ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt long lanh ngấn lệ...

Ngôn Sơ Tam thấy vậy tâm mềm như nước, ngàn mối tơ vò

Nhịn không được nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng...

“Hừ, hay cho ngàn năm chi luyện, hay cho nhu tình mật ý”

Tiếng cười nhạt lạnh lùng vang lên làm cho hai người giật mình.

Điệp Lạc vội đứng lên, xòe đôi cánh trong suốt, che chở cho Ngôn Sơ Tam ở phía sau.

“Người muốn làm gì? Không được thương tổn hửn”

Xấu nữ yêu vương cùng Miêu yêu dẫn theo một đám tiểu yêu từ trong chỗ tối xuất hiện.

Xấu nữ yêu vương mặc bộ y phục màu xám, vết sẹo dài trên mặt dữ tợn, khủng bố, nụ cười lạnh lùng làm cho Ngôn Sơ Tam suýt chút nữa ói mửa.

“Xấu quá”

Ngôn Sơ Tam vốn là người tuấn tú nhất Ngôn gia, thậm chí còn quyến rũ, xinh đẹp hơn Ngôn Sơ Thất, cho nên không thể nào chịu được vẻ xấu xí của yêu vương, lại không biết những lời của hửn làm nàng ta tức giận.

“Điệp Lạc! Người quả là to gan lớn mật, dám chứa chấp nam nhân. Nếu hửn đã không phải là người chúng ta muốn tìm thì hửn phải chết” Xấu nữ yêu vương giận dữ hét lớn, thẳng tiến về phía Ngôn Sơ Tam.

Điệp Lạc lập tức vùng cánh, bao bọc hửn ở phía say “ không ai được đụng tới hửn”

“Điệp Lạc, người muốn chết!” Xấu nữ đột nhiên xòe móng vuốt vừa đen vừa dài, lập tức chụp về phía Điệp Lạc.

Một bên cánh của Điệp Lạc khê vùng lên, một luồng ánh sáng màu sắc rực rỡ lập tức xuất hiện, ngăn cản móng vuốt của Yêu vương.

“Cho dù ta chết , ta cũng sẽ không cho người xúc phạm tới hửn! Ta đợi hửn đã lâu lắm rồi”

Xấu nữ yêu vương phẫn nộ trừng nàng “ người đừng mê muội nữa. Hẳn không phải là người người muốn tìm, người kia đã chết, đã rơi vào lục đạo luân hồi, chuyển kiếp đầu thai”

“Ta biết, hẳn chính là người đó chuyển thế!” Điệp Lạc cũng thét to.

“Là hẳn chuyển thế thì sao? hẳn còn nhớ rõ người là ai không? hẳn có nhớ vì sao người lại biến thành như vậy không? hẳn cái gì cũng không nhớ, cũng không phải là kiếp trước của người kia. Nếu hẳn đã không phải là người người yêu thì bảo vệ hẳn làm gì? Để ta giết hẳn, trút giận giùm người” xấu nữ vừa dứt lời móng vuốt cũng đã chụp về phía Ngôn Sơ Tam.

“Không được! Không được thương tổn hẳn!” Điệp Lạc đau lòng kêu to, lập tức huy động hai ống tay áo, phút chốc bầu trời tràn ngập vô vàn đóa hoa, che chắn cho Ngôn Sơ Tam.

“Điệp Lạc!” Xấu nữ yêu vương thật sự tức giận , “Người như vậy là muốn phản bội ta phải không? ngay cả mệnh lệnh của ta cũng không nghe, còn dám động thủ với ta, ta sẽ giết người”

Xấu nữ không công kích Ngôn Sơ Tam nữa mà chuyển sang Điệp Lạc.

Điệp Lạc cũng lập tức vung tay áo đón đánh.

Nhất thời hoa bay đầy trời, móng vuốt sắc bén lóe sáng, không ngừng công kích lẫn nhau.

Ngôn Sơ Tam rất lo lắng, dù hẳn không có võ công cũng nhận ra được Điệp Lạc không phải là đối thủ của xấu nữ yêu vương. Võ công của Điệp Lạc mềm mại, chủ yếu là để bảo vệ mình còn chiêu thức của yêu vương lại sắc bén, chiêu nào cũng như muốn lấy mạng người ta.

Điệp Lạc vừa chiến đấu, vừa lui lại, có mấy lần suýt bị Xấu nữ yêu vương đâm trúng.

Nàng đã thối lui đến cạnh Ngôn Sơ Tam, mà móng vuốt của Xấu nữ yêu vương cũng suýt chút nữa là cào trúng mặt Ngôn Sơ Tam.

“Điệp Lạc” Ngôn Sơ Tam thấy nàng không còn sức chống đỡ thì hoảng hốt kêu lên, cũng không để ý tới nguy hiểm mà lập tức chen lên, chặn ngang trước mặt Điệp Lạc” yêu quái kia, dừng tay”

“Không cần!” Điệp Lạc không ngờ hăn đột nhiên lao ra liền la lên rồi ôm lấy Ngôn Sơ Tam, xoay người...

Bá!

Móng vuốt của Xấu nữ yêu vương đã cào rách chiếc cánh mỏng manh trong suốt của Điệp Lạc.

“A ——” điệp Lạc đau đến quát to một tiếng!

“Điệp Lạc!” Ngôn Sơ Tam ôm lấy nàng!

Xấu nữ đã thương Điệp Lạc cũng giật mình, nhìn thấy Ngôn Sơ Tam vừa ôm vừa gọi Điệp Lạc đến khàn cả giọng thì cũng dừng tay.

“Điệp Lạc” Ngôn Sơ Tam đau lòng nhìn đôi cánh trong suốt của Điệp Lạc bị cào rách, máu đỏ tươi tứa ra, nhiễm đỏ bộ xiêm y hồng nhạt của nàng, làm cho nàng giống như một đóa hoa kiều diễm...

“Điệp Lạc, vì sao lại che chở cho ta? Ta mới là nam nhân, ta mới là người phải bảo hộ cho người, che chở người...Đứa ngốc..vì sao còn xông vào nguy hiểm?” Ngôn Sơ Tam ôm Điệp Lạc, hai mắt đầm lệ

Điệp Lạc nằm trong ngực hăn, vết thương gây đau nhức nhưng nàng lại nhin không được mà nở nụ cười, nhìn biểu tình đau xót của hăn như vậy nàng lại cảm thấy rất vui vẻ.

“Rốt cục...cũng nhìn thấy người nước mắt của người...người còn nhớ không, khi đó chúng ta...bởi vì không môn đăng hộ đối cho nên ai nấy đều phản đối chúng ta. Nhưng mà người vẫn kiên quyết muốn dẫn ta đi, nói dù đến chân trời góc biển cũng muốn ở cùng một chỗ với ta. Ta đợi người ở Bách Nhai rất lâu, cuối cùng lại nghe tin cha người ép người phải thành thân. Ta rơi nước mắt nhìn người đi đó đâu, mới biết thì ra phụ thân người sai người giết ta, nếu người không đáp ứng thành thân thì sẽ giết ta. Ngày đó người cỡi ngựa đi trong đám người, nhìn thấy ta trong đám đông... người đã khóc”

Điệp Lạc nằm trong lòng Ngôn Sơ Tam, ứa lệ nhớ lại chuyện xưa của bọn họ, nước mắt tuôn rơi như mưa nhưng môi nàng lại nở nụ cười.

“Ta vĩnh viễn nhớ rõ khi đó người đã khóc...người khi đó ở trên cao, giữa rất nhiều người đã chăm chú nhìn ta, vì ta mà rơi lệ...ta nhìn người rời đi, nhìn người thành thân. Ta nghĩ người sẽ hạnh phúc nhưng không ngờ vào lúc bái đường người đã cắt cổ tự vận. Điệp Lạc muốn báo đáp phần ân tình này nên đã chạy về Bách Nhai, muốn cùng người hóa thành ngọn gió...Ta không muốn rơi vào lục đạo luân hồi, ta không muốn qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà để rồi quên mất người, ta không thể quên người, cho nên...ta tình nguyện trở thành điệp tiên, từ người trở thành yêu, vĩnh viễn, vĩnh viễn bảo hộ người, canh giữ linh hồn của người, gìn giữ tình yêu của chúng ta...”

Nước mắt của Điệp Lạc như trên châu từng giọt, từng giọt rơi xuống

Ngàn năm qua, nàng vẫn gìn giữ đoạn ký ức về hắn, tình nguyện thành yêu cũng không muốn chuyển thế đầu thai. Bởi vì nàng sợ sau này sẽ quên hắn, tuy rằng nàng cũng thử truy tìm nhưng vẫn không phát hiện ra thân ảnh của hắn, cho đến khi đám điệp nhân của nàng bắt lầm người.

Giây phút nàng nhìn thấy Ngôn Sơ Tam cảm giác như tim mình vỡ thành trăm ngàn mảnh.

Chuyển thế, chuyển sang kiếp khác, dù là thành yêu thì vĩnh viễn không quên được đoạn ân tình xưa...

Nước mắt của Ngôn Sơ Tam cũng rơi không ngừng.

Tuy rằng hắn không nhớ được chuyện kiếp trước nhưng khi hắn ôm lấy nàng, nhìn thấy nàng khóc, hắn lại cảm thấy rất quen thuộc vô cùng. Hắn tin mình và nữ tử này nhất định có một đoạn duyên tình sâu đậm, nếu không bọn họ đã không vừa gặp đã thương. Nhìn thấy nước mắt của nàng, hắn cảm thấy tâm cũng đau hơn, lòng như trăm mối tơ vò.

“Điệp Lạc...không sao, chúng ta không có kiếp trước thì còn có kiếp này, kiếp này ta sẽ ở bên cạnh ngươi, bảo vệ ngươi...cho đến mãi mãi về sau”

Ngôn Sơ Tam ôm chặt Điệp Lạc, mà nàng cũng gắt gao ôm chặt hắn.

Xấu nữ yêu vương và Miêu yêu thì không còn kiên nhẫn “bớt nói chuyện buồn nôn đi, chuyện tình không hợp lẽ mà các ngươi còn muốn lưu luyến không dứt sao? đừng có nằm mơ, nếu muốn đời đời kiếp kiếp thì đến tây thiên mà kiếp kiếp đời đời với nhau đi”

Xấu nữ yêu vương vừa nói vừa vung móng vuốt đánh tới

“Uy, ở nơi nào!”

Bỗng nhiên, từ chỗ tối trong rừng vang lên tiếng hét.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 35

“Tam ca!”

Ngôn Sơ Thất vừa tới nhìn thấy Ngôn Sơ Tam ôm Điệp Lạc thì vội la lên.

Nàng chưa từng thấy tam ca có bộ dáng như vậy, trên mặt hắc không có son phấn, không có vẽ yêu mị mà lại lộ ra thần sắc anh tuấn. Lúc này nàng mới nhận ra tam ca cũng có vẻ anh tuấn như vậy, khuôn mặt vốn như hoa như ngọc giờ tức giận cũng lộ ra vẻ anh khí nam nhân.

Bạch Tử Phi thì ngạc nhiên

“Ui, đó là Ngôn Sơ Tam sao?” hắc làm như nhìn thấy quái vật không bằng “ là hắc uống lộn thuốc hay là chưa uống thuốc? mười lăm năm qua ta chưa từng thấy hắc ăn mặc như vậy”

Ngôn Sơ Thất nhàu mày “đó đúng là Tam ca”

Thực ra do trước đây Tam ca không muốn xem mình là nam nhân thực thụ, từ nhỏ hắc luôn cho rằng bản thân cũng là một dạng người nhu nhược, cần người bảo vệ như Ngôn Sơ Thất, hắc chán ghét chém giết, chán ghét phải làm một nam nhân có trách nhiệm như lời phụ thân, càng chán ghét đám nữ nhân vừa nhìn thấy hắc đã trở nên điên cuồng. Vẻ đẹp của hắc đã trở thành gánh nặng cho hắc. Cho nên hắc chưa từng yêu ai, cũng không muốn trở thành nam nhân để phải chịu trách nhiệm với nữ nhân.

Nhưng lúc này nhìn thấy Tam ca ôm nữ tử xinh đẹp kia, ánh mắt nhu tình mật ý như vậy, trong lòng nàng lại không thấy ngạc nhiên lắm. Nàng biết tam ca nhất định sẽ tìm được người khiến hãn nguyên ý chịu trách nhiệm vì người đó, nguyên ý là một nam nhân đỉnh thiên lập địa

Ngôn Sơ Thất nhin không được mỉm cười.

Vân Tịnh Thư đứng bên cạnh Ngôn Sơ Thất, hết nhìn nàng lại liếc mắt về phía Ngôn Sơ Tam.

Hãn không lên tiếng, chỉ hơi nhíu mày.

Bởi vì Bách Hoa cốc thuộc về hướng đông của yêu lâm, cho nên ba người bọn họ đã tới nơi này trước, mà Ngôn Sơ Nhất cùng Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơ Lục đi về hướng tây còn chưa tới, nên chưa họp mặt cùng bọn họ.

Xấu nữ yêu vương thấy bọn họ thì hét lớn “ các người là ai, dám đi vào thánh địa yêu ma?”

Bạch Tử Phi nghe tiếng liền quay đầu lại, ai ngờ vừa nhìn thấy đã lập tức lấy hai tay che mắt “ trời ơi, xấu quá đi, nhìn người ta thực muốn ói”

Xấu nữ yêu vương lửa giận dân cao...

Ngôn Sơ Tam nghe vậy cũng không nhin được cười “ Tử Phi, ta với người cùng chung một loại”

“Cho xin đi, ta không cùng loại với người. Người là gay, còn ta là thần tiên” Bạch Tử Phi ưỡn ngực phản đối.

Thực ra đám huynh đệ Ngôn gia vẫn chưa biết thân phận thật sự của Bạch Tử Phi, cho rằng bọn họ từ nhỏ vẫn hay đùa giỡn với nhau, Bạch Tử Phi vẫn luôn trêu chọc Ngôn Sơ Tam là gay, cho nên đối với việc hãn tự xưng là thần tiên cũng không để ý lắm.

Bạch Tử Phi qua khe hở của các ngón tay nhìn về phía Xấu nữ yêu vương, như phát giác ra chuyện gì liền kêu lên “ ah, nữ nhân này, ta hình như đã gặp người”

Ngôn Sơ Tam lại nhin không được mà nói “ chỉ cần là nữ nhân, người nhất định là sẽ tới gần”

Bạch Tử Phi tức giận liếc hẳn “ người không lên tiếng không ai nói người câm đâu. Đã cố ý không mang Hoa hồ ly đi lại có người. Hảo hảo chiếu cố nữ nhân trong ngực người đi, nàng bị thương ngay cánh, không cẩn thận sẽ hóa thành bướm”

Ngôn Sơ Tam vội vàng ôm chặt Điệp Lạc

Bạch Tử Phi làm mặt quỷ với hẳn “ buồn nôn”

Nhưng mà Xấu nữ này, Bạch Tử Phi chắc chắn mình đã từng gặp qua, hẳn đột nhiên vỗ đùi...

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi! Người ở trấn nhỏ phía trước Yên Châu chính là người, người nắm sao cái đằng khuông, còn đột ngột xuất hiện là ta và Hoa hồ ly giết mình”

Ngôn Sơ Thất nghe vậy cũng giật mình

“Ta cũng nhớ ra rồi. Ngày ấy, chính là nàng đã chạy tới bên cạnh ta, còn mỉm cười với ta. Lúc nàng cười, ta cảm thấy dưới nách nhói đau, lại có cảm giác bủn rủn không nói nên lời...”

“Cái gì? Là nàng? !” Bạch Tử Phi vừa nghe vậy liền nhướn mày “ thì ra là người ám toán Sơ Thất, người chính là Hạt Tử Ma”

“Ha ha ha ha!”

Xấu nữ nghe tới đây thì bật cười thành tiếng.

“Đúng vậy, chính là ta đã hạ độc bò cạp ma lên người nàng, muốn hút khô máu của nàng. Nhưng ta không ngờ ở trên thân thể nàng còn phát hiện ra chuyện ngoài ý muốn...” Xấu nữ nheo mắt, bộ dáng cực kỳ đắc ý “ trong thân thể của nàng lại có tiên đan của thượng thần, chỉ cần giết nàng lấy tiên đan kia thì công lực sẽ tăng lên rất nhiều, có thể bá chủ hai giới yêu ma”

Ngôn Sơ Thất ngẩn người.

Vân Tịnh Thư cũng giật mình vì chuyện tiên đan.

Chỉ có Bạch Tử Phi là phần nộ “ bá chủ hai giới yêu ma, người không có cửa đâu. Người tưởng nàng là Đường Tăng, ăn thịt nàng thì có thể trường sinh bách lão sao? ta nói cho người biết, ta đã dùng Tu Hồn thảo để giải độc trên người nàng rồi, đừng mong lấy được tiên đan gì, đồ yêu quái”

Xấu nữ bị Bạch Tử Phi mắng, không hiểu sao cũng có chút run sợ.

“Không thể nào, ngày đó rõ ràng ta đã thử qua, nếu thân thể nàng không có tiên đan thì sao ta không thể hút được máu của nàng”

Bạch Tử Phi ưỡn ngực cao đầu “ đương nhiên, bởi vì nàng có ta bên cạnh, ta là thần tiên vĩnh viễn bảo hộ bên cạnh nàng”

“Người? Thần tiên? !”

Xấu nữ nhìn hắn đánh giá từ đầu đến chân rồi lại từ chân lên đầu, khinh thường mở miệng “ hừ, người mà cũng là thần tiên sao? cả người chẳng có chút tiên vị nào?”

Cái gì? ! Cái gì? ! Cái gì? !

Bạch Tử Phi thực sự phần nộ rồi. Xấu nữ này mắt ở trên mũi rồi, một thần tiên chính hiệu ở trước mắt nàng thì nàng không quan tâm, lại cố

tình dây dưa với một tiểu nữ tử nuốt nhằm tiên đan, nàng đúng là có mắt như mù mà.

“Người, con yêu ngu ngốc, con yêu hồn dân, con yêu mắt mọc trên lông...ta đường đường là thần tiên như vậy mà không thấy, còn dám nói ta không có tiên vị. Được, ta cho người người thấy tiên vị, cho người thỏa mãn”

Bạch Tử Phi kích động tới mức suýt chút nữa là vạch áo giơ ngực ra ngoài, song lại nghĩ làm như vậy không hay lắm, không thể để cho xấu nữ kia chiếm tiện nghi mà phải để nàng nếm mùi nặng hơn, cho nên hắn liền quay người lại

Xì....

Vừa lúc trưa nay hắn uống canh củ cải, thật đúng lúc.

Hạt Tử Ma thấy hắn đang tính vạch áo rồi lại đột nhiên xoay người, nhìn không được tò mò mà tiến tới gần hắn...kết quả...lãnh nguyên một quả bom sinh học...

“A ——” Xấu nữ không đề phòng, suýt chút nữa là bị ngạt thở chết.

“Làm bầm cái gì, tiên vị đặc hơn rồi đó, người hài lòng chưa?” Bạch Tử Phi đắc ý dào dạt nói.

Ai nấy đều mặt đầy hắc tuyến, trán đổ mồ hôi.

Ngôn Sơn Thất tuy rằng cùng hắn lớn lên, hiểu rõ hắn nhất nhưng cũng không thể tránh khỏi bất ngờ, hơn nữa “ hương thơm” nồng nặc thế kia, một thực nữ ôn nhu sao có thể không cúi đầu quay đi.

Vân Tịnh Thư cũng nhìn không được mà nín thở, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Như vậy mà là thần tiên sao?

Người như vậy sao có thể là thần tiên được chứ?

Thượng đế, người có mắt như mù ah.

Xấu nữ rút cuộc nhịn không được , xông thẳng về phía Bạch Tử Phi

“Cút ngay, thúì muốn chết”

Bạch Tử Phi còn chưa kịp xoay người lại, Vân Tĩnh Thư đã nhanh tay lẹ mắt kéo hấn qua một bên “ cẩn thận”

Một chân của Xấu nữ liền sượt qua mũi Bạch Tử Phi. May nhờ có Vân Tĩnh Thư nếu không là hấn đã bị ăn đau rồi, Bạch Tử Phi còn chưa hoàn hồn, Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất đã tiến lên che chắn cho hấn.

Bạch Tử Phi ở sau bọn họ hò reo “ các người cố lên, cãi nhau phần ta, còn đánh nhau là việc của các người”

Ngôn Sơ Tam mặc dù đang lo lắng cho Diệp Lạc cũng chịu không được mà lên tiếng “ Tử Phi, người chẳng được tích sự gì, suốt ngày trốn sau muội muội ta mà ầm ĩ thôi”

“Nói tào lao” Bạch Tử Phi không phục cãi lại “ người thì biết cái gì, ta là giết lực lượng dự bị, nếu hai người bọn họ không xong thì ta sẽ tiếp sức cho bọn họ”

Té xỉu.

Ngôn Sơ Tam đờ như cây cơ, cái gì mà tiếp sức thêm hơi, hấn là một đại nam nhân mà dám nói mình là dự bị cho nữ tử. Thật hết chỗ nói.

Ngôn Sơ Tam và Bạch Tử Phi đang đấu võ mồm thì Ngôn Sơ Thất và Vân Tĩnh Thư cũng đang đánh nhau với Hạt Tử Ma và Miêu yêu. Hai

người phối hợp vô cùng ăn ý, ngân kiếm vung lên loang loáng, cho dù trước mặt là yêu quái thì bọn họ vẫn bình tĩnh ứng phó.

Miêu yêu hét lên một tiếng, tấn công về phía Vân Tĩnh Thư.

Trường kiếm trong tay Vân Tĩnh Thư vung lên, kiếm quang loang loáng.

Miêu yêu cảm thấy bên miệng hơi lạnh, đưa tay sờ lên “ ôi, râu của ta”

Ngôn Sơ Tam bút của hắn một cộng, Vân Tĩnh Thư cắt mất cộng còn lại, mặt của hắn giờ vườn không nhà trống rồi.

Ngôn Sơ Tam nhin không được bật cười ha hả.

Hạt Tử Ma tập trung tấn công Ngôn Sơ Thất.

Ngôn Sơ Thất vừa đánh vừa lui, tuy rằng nàng không sợ yêu ma, thậm chí khi ở Bàn Yêu cốc, nàng vì bảo vệ Bạch Tử Phi mà chém giết rất nhiều yêu ma nhưng Hạt Tử Ma này móng vuốt lợi hại hơn nhiều, từng bước ép sát. Chỉ hơi phân tâm là bị dính đòn của nàng ta liền cho nên Ngôn Sơ Thất không dám ham đánh, mà vừa đánh vừa lui.

Điệp Lạc đang bị thương cũng nén đau hô to “ đừng để nó đụng tới Sơ Thất tiểu thư, độc châm không ở trên tay mà ở trên đuôi nó, cái đuôi đó lại ẩn hình, các người không nhìn thấy đâu”

Xấu nữ nghe vậy tức giận rống to “ Điệp Lạc, người quả là muốn chết, dám nói bí mật của ta cho bọn họ nghe”

Thì ra vĩ châm của Hạt Tử Ma ẩn hình, không thể nhìn thấy cho nên mới bất tri bất giác bị nó đâm trúng.

Hạt Tử Ma tức giận phi thường, tấn công về phía Điệp Lạc.

Vân Tịnh Thư vừa kéo Ngôn Sơ Thất vừa vung kiếm đánh về phía Hạt Tử Ma.

Lợi trảo chạm vào thanh kiếm phát ra tiếng vang nhỏ.

Hạt Tử Ma nén đau, tiếp tục tấn công Vân Tịnh Thư.

Vân Tịnh Thư liền đổi vị trí với Ngôn Sơ Thất, hấn đối phó Hạt Tử Ma, còn nàng thì giao đấu cùng Miêu yêu.

Miêu yêu bị cắt hết râu, mặt mũi nhìn rất buồn cười, phần nộ hét to “ lại là đám các người, lần trước ta bám vào thân thể đám người Đường môn đã có thể nếm được máu huyết ngon nhất của con người lại bị các người phá đám. Được, hôm nay đã sẽ tính sổ với các người một lần, ăn thịt các người luôn”

Nói xong liền tấn công về phía Ngôn Sơ Thất.

Sơ Thất cũng vung kiếm đón đánh.

Hỏa hoa đầy trời, kiếm quang khắp chốn...

Bạch Tử Phi nhàn nhã đứng xem. Kiếm pháp của Sơ Thất càng ngày càng hay, đáng người cũng càng ngày càng đẹp, tuy rằng bệnh nặng mới khỏi nhưng vẫn anh khí bừng bừng...

Bạch Tử Phi càng nhìn Sơ Thất càng thấy hài lòng.

Nếu không phải hấn tận mắt nhìn thấy thì không thể tin được nhân gian còn có nữ tử như vậy. Đám tiên nữ trên cửu trọng thiên đều mềm mại, dịu dàng như bông, không có vẻ anh khí uy phong như Ngôn Sơ Thất. Nữ tử như vậy nếu đưa về thiên đình...

Bạch Tử Phi giật mình vì ý nghĩ của mình.

Chờ một chút, chờ một chút, Sơ Thất vừa mới khôi phục nguyên khí, sao có thể đánh nhau được, cuối cùng phải cần tới thần tiên như hắc ra tay rồi, tiếp thêm sức cho nàng.

Bạch Tử Phi âm thầm huy động tiên pháp, năng lượng tích tụ nơi đầu ngón tay, hướng về phía Ngôn Sơ Thất. Nào ngờ ngay lúc này Điệp Lạc lại hét lên “ không cần, đừng thi pháp, Hắc Tử Ma sẽ hút hết tất cả tiên lực”

Nhưng đã không kịp rồi.

Bạch Tử Phi không biết Hắc Tử Ma có tuyệt kỹ hấp thụ tinh lực cho nên đã thi pháp.

Xấu nữ liên nhân cơ hội này bay vút lên, lập tức bám vào cổ tay Bạch Tử Phi.

“Người biết tiên pháp, đúng là tiên rồi”

“Ta đương nhiên là tiên, đã sớm nói với người rồi...rắm của tiên người cũng đả người qua rồi” Bạch Tử Phi bị nó nắm đau miệng vẫn không tha “ mau buông ta ra”

“Buông người? Đừng hòng, ta phải hút khô tiên lực của người, cho người biến thành tiên thi”

Cái gì? Tiên sắt? hắc không muốn biến thành con rắn ah.

Bạch Tử Phi đang muốn phản kháng thì cảm giác cánh tay tê rần, giống như bị cái gì đâm vào, đau nhức mà lực lượng trong cơ thể cũng theo huyết mạch cuồn cuộn chảy về một chỗ, như bị người ta hút ra ngoài.

Không tốt, hắc tuy là tiểu tiên, nhưng cũng có ba ngàn năm tu vi, nếu bị yêu ma hút được thì chắc chắn yêu lực sẽ tăng cao.

Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư thấy vậy liền nhào tới cứu hắc

“Không được”

“Buông hẳn ra”

“A ——” Bạch Tử Phi đau đến hô to, nhưng không cách nào khống chế thân thể của chính mình, nhìn thấy Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất liền hét lên “đừng lại đây, nó hút tiên lực của ta, công lực đã tăng lên rất nhiều, đừng lại đây”

ahhhhhhhhhhhhhhh

Hạt Tử Ma đột nhiên hét lớn.

Vừa mới hút được tiên lực mà nó đã trở nên mạnh mẽ, một tiếng rống thôi đã dọa người vô cùng.

Oanh một tiếng, trước mắt bạch quang sáng ngời.

Ai nấy chưa kịp phản ứng đã bị Hạt Tử Ma đánh trúng, trước mắt lại trở nên tối thui.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Xong rồi, xong rồi, tất cả đều bị Xấu nữ yêu vương bắt sống.

Chỉ có Ngôn Sơ Tam dưới sự che chở của Điệp Lạc mà tránh được một kiếp, trước khi Xấu nữ yêu vương động thủ thì hắn đã được các Điệp nhân mang đi. Vân Tĩnh Thư, Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất thì bị bắt vào trong Hạt Tử động.

Xấu nữ hút tiên lực của Bạch Tử Phi, cảm thấy tiên khí đang chạy loạn trong người, kinh mạch toàn thân đảo loạn, làm cho bụng nàng như muốn nổ tung. Cho nên vừa vào động liền vội vàng ngồi xếp bằng vận công, muốn bình ổn cỗ tiên lực trong người.

Bạch Tử Phi bị trói trên cột đá, nhìn bụng của Xấu nữ trương lên như bụng cóc chửa thì chế nhạo “ Xấu nữ, người chuẩn bị sinh em bé sao? có muốn ta giúp người chuẩn bị nước thánh để làm lễ rửa tội cho con người không?”

Xấu nữ tức giận rống lên “ người câm miệng cho ta”

“Ha ha! Như thế nào, cảm giác rất nóng phải không? ta quên nói cho người, tiên lực của ta vốn hệ hỏa, cho nên người sẽ cảm thấy nóng chịu không nổi. Hahaha” Bạch Tử Phi vô cùng đắc ý.

Xấu nữ không thể đè áp được cỗ tiên lực, phần nộ rống lên “ người đâu, mau đem nữ nhân kia kéo ra ngoài giết cho ta, lấy tiên đan trong bụng nàng để điều hòa cỗ tiên hỏa trong người ta”

“Dâ” Miêu yêu lập tức tuân lệnh

“Không được chạm vào nàng” Vân Tịnh Thư tuy rằng cũng bị trói nhưng khí thế vẫn không giảm. Mắt sáng như sao, bộ dáng anh tuấn làm cho Miêu yêu cũng bị dọa sợ.

Bạch Tử Phi cũng lo lắng “ đừng đụng tới Sơ Thất, trong bụng nàng không có tiên đan gì cả”

Xấu nữ mở to mắt, Bạch Tử Phi để ý Ngôn Sơ Thất như vậy càng làm cho nàng tin tưởng vào suy nghĩ của mình, đặc ý nhìn hẳn nói “ nàng có tiên đan hay không thì liên quan gì tới người? Người ta với tên bên cạnh mới là một đôi, người lại muốn làm kẻ thứ ba phá rối tình cảm vợ chồng người ta sao? ta giết nàng hay không thì đã có nam nhân của nàng lo lắng, người cuống lên làm gì? Đừng nói với ta là giờ thiên đình đã nói rộng thiên quy, thần tiên đều có thể hạ phàm nói chuyện yêu đương nha”

Bạch Tử Phi nghe vậy, sắc mặt khế biến.

Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ.

Bạch Tử Phi không dám liếc mắt nhìn Ngôn Sơ Thất, tức giận quát “ ta có làm kẻ thứ ba hay không thì liên quan gì tới người? Người đừng quản chuyện ba người chúng ta, cho dù chúng ta có cùng nhau thì cũng không ảnh hưởng gì tới người”

“Hừ, chết tới nơi mà còn mạnh miệng” Xấu nữ tức giận vung tay lên “ không nhiều lời nữa, kéo nữ nhân kia ra ngoài cho ta”

“Chờ một chút!” Bạch Tử Phi lại bảo.

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Xấu nữ không kiên nhẫn .

“Ta nói, lão bà, người không phải là muốn phải tiên đan thôi sao? ta đã nói với người là trên người nữ nhân kia không có, mà ngược lại là ta... Chẳng lẽ người không biết ta là tiên nhân hộ đan của đại đệ tử của Huyền Thiên Đại Thần trên Cửu Trọng Thiên hay sao? tất cả tiên đan Huyền Thiên Đại Thần luyện ra đều do ta hộ tống đến chỗ các tiên nhân, đừng nói là ma đan, xích diễm đan, bích thủy đan, long đan...cho dù là âm u đan trăm năm khó gặp ta cũng có thể lấy về cho người” Bạch Tử Phi nói một hơi.

Xấu nữ yêu vương và Miêu yêu nghe tới đâu thì nước miếng chảy tới đó.

Mấy loại đan đó đều do các thượng thần dùng bao tâm huyết mới luyện thành, chỉ cần dùng một loại thôi thì tu vi cũng đã tăng mấy trăm năm, trẻ đi vài chục tuổi, thoát thai hoán cốt. Tiên đan như vậy ngay cả thần giới còn khó cầu nói chi là đám yêu ma bọn chúng, nhìn cũng chưa từng nhìn thấy. Giờ nghe Bạch Tử Phi kể ra một loạt như vậy, không chảy nước miếng mới lạ.

“Như vậy là người còn tiên đan nữa” Xấu nữ nhảy dựng lên “ chỉ cần người lấy ra, ta sẽ không giết bọn họ, nếu không thì...”

“Hừ, người nói muốn thì ta liền lấy ra sao?” Bạch Tử Phi trợn mắt nhìn nàng “ tiên đan này, nếu không có tiên nhân giúp người bổ ưu trừ khuyết thì cho dù có ăn vào cũng sẽ biến thành kịch độc, không những không hấp thụ được mà còn hủy đi đạo hạnh ngàn năm của người. Cho dù ta đưa, người có dám ăn không?”

Ân? !

Xấu nữ sững sốt.

Nó tuy rằng là yêu quái lợi hại nơi hạ giới nhưng chuyện thiên đình cũng không biết nhiều, nghe vậy liền hỏi “ vậy người nói nên làm thế nào?”

“Hắc hắc.” Bạch Tử Phi biết nàng đã mắc mưu, nhìn nàng cười tà tà “ người thả bọn họ ra, ta ở lại, tiên đan của ta, người của ta đều thuộc về người hết. Ta giúp người bổ ưu trừ khuyết của tiên, đan chúng ta cùng nhau, thành ma thành tiên...”

Hắn vừa nói vừa cười, còn chớp mắt đá lông nheo với Xấu nữ.

Xấu nữ liền rùng mình.

Không ngờ thần tiên cũng điên cuồng ah, còn liếc mắt đá lông nheo với nàng nữa.

Ngôn Sơ Thất liếc Bạch Tử Phi một cái, trong lòng có rất nhiều nghi vấn nhưng nàng không mở miệng.

Vân Tịnh Thư hiểu được đôi chút cũng không lên tiếng.

Xấu nữ thấy bọn họ đều im lặng thì càng bị những lời của Bạch Tử Phi thuyết phục

“ Được, làm theo lời người nói đi”

“Vậy trước tiên người thả bọn họ ra đi” Bạch Tử Phi lập tức nắm lấy cơ hội

“Không được!” Xấu nữ cũng không phải quá ngốc “ trước tiên người phải lấy tiên đan ra thì ta mới thả bọn họ”

Xấu nữ này bộ dạng xấu nhưng đầu óc không đến nỗi, vẫn chưa lừa được nàng. Đám tiểu yêu giúp Bạch Tử Phi cởi dây thừng, hắn liền ra sức lục lọi trong ngực, hồi lâu lấy ra một cái túi, dốc ngược lên bàn cái rằm, một đồng đan dược đủ màu sắc tuôn ra.

Trên đan dược còn tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, vừa nhìn đã biết là tuyệt thế cực phẩm của thiên đình rồi.

Đám yêu quái vừa nhìn thấy đã chảy nước miếng ròng ròng, hận không thể lập tức nuốt hết vào bụng.

Xấu nữ trừng hai mắt, mấy tên tiểu yêu liền không dám manh động

“Người đã nhìn thấy rồi thì mau thả bọn họ ra, ta mới có thể đưa tiên đan cho người” Bạch Tử Phi cầm một viên đan lên “nhưng mà người đừng hòng giết bọn họ, ta nói cho người biết, nếu người giết chúng ta thì sẽ không ai giúp người thôi công, người chắc chắn đi đời nhà ma”

Xấu nữ híp mắt, tiểu tiên này tuy pháp lực không cao nhưng công phu mồm mép cực kỳ lợi hại.

“Được, Miêu yêu, mau thả hai người kia ra, để bọn họ rời đi” Xấu nữ phất tay ra lệnh

Miêu yêu tuy nhìn thấy tiên đan thì hai mắt sáng rỡ nhưng cũng không dám nghịch ý Xấu nữ, liền kéo Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất ra ngoài.

Ngôn Sơ Thất có chút lo lắng nhìn Bạch Tử Phi.

Tuy nàng không biết hắc làm gì, nhưng để hắc một mình ở lại đây nàng thực sự không yên lòng. Dù biết hắc là tiên nhân nhưng mà hắc lại không có võ công, nếu lỡ đám yêu quái nổi điên lên thì sao?

Ngôn Sơ Thất nhìn Bạch Tử Phi “ta...”

“Người đi mau!” Bạch Tử Phi vội xua tay.

Bọn họ quen biết nhiều năm như vậy nên đương nhiên hiểu nàng muốn gì.

Ngôn Sơ Thất hai mắt lóe sáng nhưng cuối cùng vẫn bị Miêu yêu lôi ra ngoài

Xấu nữ vươn móng vuốt về phía Bạch Tử Phi “ được rồi, giờ ta đã thả bọn họ đi, người lại đây nhanh lên, đem tiên đan cho ta ăn, giúp ta thôi công như vậy ta sẽ tha cho người, bằng không...”

Xấu nữ trừng hăn uy hiếp.

Bạch Tử Phi khinh thường liếc nàng một cái “ trong lúc này hăn là người nên cầu xin ta, nếu không thì còn có tiên nhân nào chịu hi sinh tiên lực để giúp người bổ ưu trừ khuyết của tiên đan cho người chứ? Xấu đại tỷ, phiền người nhìn rõ tình hình đi”

Xấu nữ bị khí thế của hăn dọa sợ, kinh ngạc mở to mắt nhìn hăn chăm chăm một hồi rồi bày ra bộ dáng nịnh nọt chạy tới trước mặt hăn, chọt chọt ngón tay vào người hăn “ Tử Phi”

Ói.

Bạch Tử Phi thật muốn ói. Cảm giác y như lúc Đông Thi Thi kéo khăn che mặt xuống, nhìn hăn cười.

Tiểu yêu tinh này, vì tiên đan mà da mặt dày không ít.

Nhưng mà nếu tính kỹ thì còn có ai da mặt dày hơn Bạch Tử Phi hăn? Hăn chỉ tùy tiện nói vài câu, nàng đã tin ngay. Ha haha, nữ nhân...không đúng, nữ yêu cũng dễ bị lừa nha.

Nếu đã tin tưởng hăn như vậy thì hăn cũng không thể làm nàng thất vọng.

Bạch Tử Phi hai mắt xoay chuyển, lập tức lấy ra hai khóa đan dược màu sắc rực rỡ nhất giờ trước mặt Xấu nữ “ đây là trường sinh đan và tu công đan, ăn vào là người có thể thoát thai hoá cốt, công lực tăng lên rất nhiều”

Xấu nữ vừa nhìn thấy hai mắt đã sáng hơn đèn lồng, lập tức vươn tay ra nhưng đã bị Bạch Tử Phi nhanh nhẹn né tránh.

Xấu nữ ai oán nhìn hắn, hờn dỗi nói “ Tử Phi, rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Hắc hắc.” Bạch Tử Phi trừng mắt xấu nữ, “Hắc hắc hắc hắc.”

Xấu nữ bị hắn cười đến toàn thân sợ hãi, bị hắn đánh giá từ trên xuống dưới thì toàn thân mềm nhũn...

Thần tiên này sao cứ cười không ngừng, ánh mắt nhìn hắn cũng rất tà mị. Chẳng lẽ các thần tiên cũng phóng khoáng, đánh chủ ý lên người yêu quái như nàng?

Ai ngờ Bạch tiên nhân lại nói “ chân ta hơi tê, mau giúp ta xoa bóp”

Hộc máu!

Xấu nữ suýt nữa hộc máu té xỉu.

Xem yêu quái như là nha hoàn để sai bảo sao? đang tính trợn mắt trừng hắn thì đã thấy Bạch Tử Phi cầm tiên đan vậy, vẻ mặt hết sức đắc ý. Vì thế...vì tương lai, Xấu nữ yêu vương đành cúi đầu nhận mệnh, xoa chân thì xoa chân...

Bạch Tử Phi ngồi lên ngai vàng của Xấu nữ yêu vương, tay cầm hai khóa tiên đan, đắc ý nhìn đám yêu quái đang tức giận mà vẫn cố nén.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: hừ, các người cũng có ngày hôm nay, ai biểu các người dám hại Sơ Thất của ta, còn muốn giết nàng lấy tiên đan, hôm nay cho người nếm thử sự lợi hại của ta.

“Chân này nữa” Bạch Tử Phi lại kêu lên

“Dạ”, Xấu nữ vội vàng kéo váy, chạy sang bóp chân bên kia cho hẳn.

Trong lòng thầm nguyện rửa dòng họ ba đời nhà hẳn, cũng thầm dặn lòng: tiên nhân chết tiết, ta chẳng qua là vì hai khóa tiên đan kia thôi, chờ người giúp ta thôi công xong, xem ta hành hạ người thế nào.

“Hắc hắc.”

“Ha hả.”

Trong lòng cả hai đều âm thầm rửa xả đối phương nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, ân cần

Bạch Tử Phi nheo mắt nhìn Xấu nữ yêu vương, giống như hài lòng, vươn tay vỗ vỗ đầu nàng “ tốt lắm, tốt lắm. Chỉ cần người làm ta vui vẻ ta cũng sẽ làm cho người vui vẻ. Đến, mau ăn đan dược này đi, ta sẽ giúp người thôi công, cho người thành tiên...”

Bạch Tử Phi vừa nói vừa đưa đan dược cho Xấu nữ.

Xấu nữ đã không còn kiên nhẫn nữa, vội vàng cầm lấy, cho vào miệng, nuốt xuống thật nhanh.

Bạch Tử Phi nhân cơ hội này, bàn tay đang đặt trên đầu xấu nữ liền thuận thế trượt xuống lưng nàng...

Xấu nữ quay đầu lại...

Bạch Tử Phi thản nhiên cười “ thế nào, cảm giác không tồi chứ? Người ăn đi, ta sẽ giúp người thôi công, nhưng mà tiên đan này hấp thụ linh khí trời đất, tích tụ tinh hoa nhật nguyệt, cho nên ở trong huyết động này không thích hợp lắm, chỉ bằng chúng ta ra ngoài, tìm một cây đại thụ cao cao, ở trên ngọn cây ta sẽ giúp người bổ ưu trừ khuyết như vậy hiệu quả càng cao hơn”

“Thật sự?” Xấu nữ có chút nghi ngờ

Bạch Tử Phi nhượng mảy, không trả lời.

Đã tới mức này, Xấu nữ không tin hẳn cũng không được, nàng cần tiên đan để gia tăng công lực, có vậy mới có thể thoát khỏi Ma giới, trở thành thần tiên, trường sinh bất lão.

“Được, chúng ta đi ra bên ngoài đi” Xấu nữ không do dự nữa, kéo tay Bạch Tử Phi chạy ra ngoài, nhún chân một cái đã yên vị trên đọt cây cao.

Bạch Tử Phi có chút hoa mắt nhưng miệng vẫn cười hắc hắc.

Xấu nữ trừng hẳn “ đã theo ý người rồi, giờ có thể giúp ta thôi công chứ?”

“Đương nhiên đương nhiên! Giúp người, giúp người liền đây” Bạch Tử Phi vừa nói vừa đưa hai tay chạm vào lưng nàng.

Ha ha, thôi công, thôi công, đương nhiên phải giúp rồi!

Rõ ràng cùng học trong lòng âm thầm niệm cái tiểu chú, đem chính mình tu vi công lực hướng về phía trước nhắc tới!

Song chương lòng bàn tay lập tức còn có màu lam nhạt ngọn lửa hơi hơi địa dấy lên, sau đó liền hướng tới xấu nữ phía sau lưng đọt nhiên đẩy!

“A!” Xấu nữ kêu một tiếng.

Một cỗ nhiệt khí theo huyết mạch truyền khắp toàn thân, Xấu nữ vội vàng nhắm mắt ngồi xuống, muốn áp chế cỗ tiên khí trong người. Nhưng ngay lập tức nàng cảm thấy có gì đó không đúng.

Tiên khí trong người không có hòa vào khắp cơ thể mà còn đang chậm rãi chảy ra ngoài.

Xấu nữ giật mình trừng mắt, quay đầu nhìn Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi vẫn thản nhiên “ đừng nhìn ta, ta giúp người hóa khí, đương nhiên sẽ có lúc không hóa hết, chẳng lẽ người muốn ăn hết toàn bộ? đừng có tham quá”

Xấu nữ nhú mày, cũng không quá tin lời hắc nhưng hiện giờ chỉ có một mình hắc là thần tiên cho nên không thể làm gì khác, chờ hắc thôi công xong, nàng nhất định sẽ tính sổ với hắc.

Vì thế Xấu nữ lại nhắm mắt lại.

Bạch Tử Phi thấy nàng nhắm mắt thì khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Cho nên mới nói, Xấu nữ này rất dễ bị dụ, hắc đã lén lút hút tiên lực lại, nàng còn không biết, hơn nữa, hai khóa tiên đan kia, đúng là có thể giúp nàng thoát thai hoá cốt thành tiên, chẳng qua là trước đó...

Bạch Tử Phi vượt lưng xấu nữ, lớn tiếng nói “ chịu khó một chút nha, sẽ hơi đau đó”

Hắc gia tăng lực trong tay

“A!”

Xấu nữ đau đến kêu thành tiếng

Cảm giác như lưng bị người ta đâm một đao, đau đến đổ mồ hôi, càng lúc càng cảm thấy cơ thể...

Nàng không khỏi quay đầu lại nhìn Bạch Tử Phi: “Người rốt cuộc đang làm cái gì? Có đúng là đang giúp ta thôi công hay không?”

“Đương nhiên! Không giúp người thôi công, ta ở trong này phờn nắng sao?” Bạch Tử Phi đùa giỡn “ một lát là xong rồi, người đừng lộn xộn, qua

một nén nhang nữa là người có thể thoát thai hoán cốt.”

Bạch Tử Phi lại đẩy mạnh một cái!

Xấu nữ cảm thấy toàn thân nóng bức, chịu không nổi ngã nhào xuống.

Bạch Tử Phi thấy vậy, vội vàng nhảy xuống, còn mỉm cười nói “ chúc mừng người, người đã thành tiên, hahah, người không cần phải cảm tạ ta, không hẹn ngày gặp lại”

Xấu nữ thấy hắc chạy trốn, rất muốn bắt hắc lại nhưng toàn thân đau đớn làm nàng không còn chút khí lực, cả người nóng bừng, chẳng lẽ là nàng sắp thành tiên? Haha, nàng chờ một ngàn năm trăm năm rồi, rốt cuộc cũng đợi được tới ngày hôm nay. Hay quá, tốt quá...

Còn chưa đến một nén nhang, trên ngọn cây đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai

“Thần tiên chết tiệt, người cho ta thoát cái gì, thành tiên cái gì? Toàn thân ta đều là lông...ta còn có đuôi. Chết tiệt”

Oa ha ha!

Bạch Tử Phi vừa chạy vừa cười như điên, cười tới mức suýt bị nội thương.

Thoát cái gì cốt ư? Đương nhiên là thoát yêu cốt. Còn thành tiên ha? Đương nhiên là hầu tiên rồi. Cần phải nhảy nhót, leo trèo suốt ngày trên cây, không biến thành khỉ sao được. Hắc đã giữ đúng lời hứa, giúp nàng thoát thai hoán cốt nha, chẳng qua là thành cốt khỉ mà thôi. Hahaha, ai bảo nàng tin lời hắc như vậy, chẳng lẽ nàng không biết thần tiên cũng không thể tin sao?

Hầu đại tiên, hahahaha

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Khi Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư bị đẩy ra ngoài thì cũng là lúc Điệp Lạc, Ngôn Sơ Tam cùng các điệp nhân vừa đến, liền vội vàng giúp họ cởi trói

“Tam ca.” Ngôn Sơ Thất vội vàng nắm chặt tay hắn

Ngôn Sơ Tam cũng nắm lấy tay nàng, vội vàng cởi trói cho nàng “muội muội, người không sao chứ?”

Ngôn Sơ Tam lúc này không giống như khi ở Ngôn gia nữa, hắn đã thay nam trang, không chỉ mi thanh mục tú mà trên người không trang điểm phấn son nên càng anh tuấn động lòng người.

Ngôn Sơ Thất lắc đầu, nhìn thoáng qua ca ca rồi lại nhìn Điệp Lạc ở sau hắn.

Hai cánh của Điệp Lạc bị xé rách, còn có vết máu nhưng nàng vẫn chuyên tâm giúp Vân Tịnh Thư cởi trói, vì mất máu mà sắc mặt tái nhợt, vẻ yếu ớt càng làm tăng thêm sắc đẹp của nàng.

Điệp Lạc cảm giác có người đang nhìn mình, liền ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng liếc nhìn lại.

Hàng mi dài như cánh bướm khẽ rung, gương mặt tinh xảo tái nhợt... làm cho Ngôn Sơ Thất trong lòng khẽ rung động, nhẹ nhàng gọi một tiếng “tẩu tẩu”

Điệp Lạc đột nhiên cảm thấy xúc động, nước mắt lại tuôn rơi lã chã.

Nàng. Không có nghe lầm chứ? Tiểu cô nương này gọi nàng là tẩu tẩu. Nàng là muội muội của hã, nàng kêu như thế chẳng lẽ đã thừa nhận thân phận của mình? Chuyện này đối với Điệp Lạc thật quá mức tưởng tượng. Nàng hiện tại đã là yêu nên chẳng dám hi vọng xa vời nhưng một tiếng tẩu tẩu của Ngôn Sơ Thất lại làm nàng cảm thấy có ánh sáng cuối đường hầm.

Ngôn Sơ Tam quay lại nhìn Điệp Lạc hai mắt mông lung đắm lệ liền hỏi “ làm sao vậy? muội muội đang gọi người đó”

Điệp Lạc vội vàng gật đầu, ánh mắt, biểu tình đều không dấu được vui sướng “ ân, ta nghe được, muội muội”

Thanh âm mang theo ý cười

Ngôn Sơ Thất cũng mỉm cười nhìn nàng.

Vân Tĩnh Thư đứng dậy, đi đến bên cạnh Ngôn Sơ Thất, liếc nhìn nàng từ trên xuống dưới một cái.

Ngôn Sơ Thất lắc đầu.

Hai người rất ăn ý, không cần mở miệng cũng biết đối phương muốn gì.

Nhưng mà Bạch Tử Phi còn ở trong động yêu ma nên Ngôn Sơ Thất không khỏi sốt ruột, liền hỏi Điệp Lạc “ tẩu tẩu, có cách nào công phá động yêu ma kia không? Tử Phi còn bị nhốt ở bên trong”

Điệp Lạc nhíu mày “ Xấu nữ kia không phải là yêu quái mà là ma, nàng khác chúng ta. Nàng hút ma khí mà tu luyện thành hình, cho nên công lực cao hơn chúng ta nhiều. Hơn nữa ma khác yêu chính là trên người

chúng có cỗ ma khí, đây cũng chính là nguồn năng lượng của chúng, nếu có thể hút cạn ma khí thì chúng sẽ hiện nguyên hình, nhưng mà...”

Điệp Lạc nhìn Ngôn Sơ Thất “ người từng bị Hạt Tử Ma cắn qua?”

Ngôn Sơ Thất gật đầu.

“Hèn chi sắc mặt của người nhìn rất kém. Ta đoán người bị vĩ châm của nàng đâm phải, loại độc này chỉ có thể giết nó, lấy vĩ châm của nó nghiền thành phấn rồi thoa lên miệng vết thương thì mới có thể giải trừ hoàn toàn”

Ngôn Sơ Thất nhíu mày “ bây giờ chuyện giải độc cũng không quan trọng bằng việc cứu Tử Phi, phải hút ma khí sao? tẩu tẩu, người có cách gì hay không?”

“Biện pháp thì có nhưng chỉ có thần tiên mới dùng được, chúng ta...”
Điệp Lạc lắc đầu

Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng hô:

“Sơ Tam! Muội muội!”

Thì ra là Ngôn Sơ Nhất cùng Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơ Lục từ hướng tây chạy tới, nhìn thấy Ngôn Sơ Tam, Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư thì rất cao hứng, vội chạy nhanh tới, nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh Ngôn Sơ Tam thì giật mình thảng thốt. Nàng phi thường xinh đẹp nhưng trên vai lại có đôi cánh trong suốt, chẳng lẽ là yêu quái?

Thấy Ngôn Sơ Tam và Ngôn Sơ Thất không có phản ứng gì, bọn họ cũng không lên tiếng hỏi.

Ngôn Sơ Nhất thân thiết hỏi thăm Ngôn Sơ Thất “ muội muội, người không sao chứ?”

Ngôn Sơ Thất lắc đầu. Lúc này Ngôn Sơ Tam mới yên tâm “ ân, có Vân công tử bảo hộ người thì muội muội đúng là không có việc gì”

Vân Tịnh Thư ở bên cạnh hơi nhú mày.

Ngôn Sơ Thất cũng lên tiếng “ ca, ngoại trừ Vân công tử, còn có một người khác nữa”

Ngôn Sơ Nhất sắc mặt cứng đờ nhưng lại lập tức cười gượng “ ai nha, ta biết, nhưng mà muội muội à, người cũng biết đó, phụ thân không thích hần”

Ngôn Sơ Thất nhăn mặt, không lên tiếng.

Ngôn Sơ Nhất là người thành thật lại chịu ảnh hưởng của Ngôn đại lão gia, không để ý tới biểu tình không vui của muội muội mà nói liên tu bất tận “ muội muội, thật ra thì Vân công tử mới là tốt nhất, anh tuấn khí khái, võ công lại cao, so với người đúng là tuyệt phối nha. Tên kia làm sao xứng được với người, hần viết được mấy chữ, đọc được mấy cuốn sách thì có là gì? Người và Vân công tử cùng nhau tiểu ngạo giang hồ chẳng phải là khoái hoạt hơn sao?”

Ngôn Sơ Thất nhăn mặt.

Vân Tịnh Thư tuy được Ngôn Sơ Nhất tăng bốc nhưng cũng không thấy vui.

Đột nhiên từ gốc cây sau lưng truyền đến tiếng ho nhẹ “ khụ, Ngôn đại ca, người nói xấu sau lưng người khác cũng không hay ho gì nha”

Ngôn Sơ Nhất đờ như cây cơ.

Ngôn Sơ Thất ngạc nhiên quay đầu lại, không ngờ thực sự nhìn thấy Bạch Tử Phi từ sau gốc cây đi ra.

“Tử Phi” nàng vội vàng đứng lên.

Đang trước mặt nhiều người mà nàng lại gọi thân thiết như vậy làm cho Bạch Tử Phi có chút ngượng ngùng, nhất là khi nhìn vào cái miệng nhỏ nhắn, đôi môi anh đào của nàng thì hai chân hần liền mềm nhũn, suýt chút nữa thì té trước mặt giai nhân. Nụ hôn kia uy lực thật là kinh người.

“Tử Phi, người không bị gì chứ?” Ngôn Sơ Tam liền thay hần giải vây

Bạch Tử Phi nhướn mày “ sao? chẳng lẽ Ngôn gia các người đều mong ta gặp chuyện không may sao?”

“Bạch huynh sao lại nói vậy, xem huynh đệ Ngôn gia chúng ta là người thế nào chứ? Cho dù người có phải là tiểu muội phu của chúng ta hay không thì chúng ta vẫn đối xử với người như vậy” Ngôn Sơ Tam vội vàng cãi lại

“Ta tạ ơn người a, Ngôn Tam ca.” Bạch Tử Phi nháy mắt với hần.

Ngôn Sơ Tam mặc nam trang nhìn cũng anh tuấn hơn nhiều, tràn đầy khí thế nam nhân, so với hần lúc trước thì giờ nhìn thích hơn nhiều.

Ngôn Sơ Thất có chút lo lắng “ sao người có thể trốn được? yêu quái kia chịu buông tha cho người sao?”

“Hừ, đừng có xem thường ta như vậy, một yêu quái nhỏ nhỏ như thế sao có thể làm khó được ta?” Bạch Tử Phi mỉm cười, còn xòe tay ra “ ta còn lấy được cái này”

Ai nấy đều sửng sốt. Bàn tay của hần trống trơn, có cái gì đâu

Chỉ có Điệp Lạc là la lên thảng thốt “ Hạt Tử Ma vĩ châm, người làm sao mà có được?”

Lần này cả Vân Tĩnh Thư cũng nhìn thấy, vật ẩn trong lòng bàn tay của Bạch Tử Phi có màu đỏ.

Bạch Tử Phi đắc ý cười lớn “ haha, các người đừng quá lo, chỉ là vĩ châm nho nhỏ mà thôi, ta đương nhiên có cách. Sơ Thất, độc của người sẽ được giải, không cần lo lắng nữa”

Ngôn Sơ Thất nhìn hẩn, ý cười loang trong mắt

“Tốt lắm, mọi người đều bình yên vô sự vậy nên trở về đi, chỗ yêu ma này cũng không nên ở lâu” Ngôn Sơ Nhất lên tiếng nhắc nhở

Mọi người liền lập tức sửa soạn hành trang, chuẩn bị lên đường.

Điệp Lạc có chút lưu luyến, không khỏi quay đầu nhìn lại

Ngôn Sơ Tam thận trọng liền lập tức phát hiện động tác này của nàng “ sao vậy? luyến tiếc khi rời khỏi đây sao?”

Điệp Lạc lắc đầu.

“Không, không phải luyến tiếc rời đi nơi này, mà là. Luyến tiếc những Điệp nhân của ta”

Nàng còn chưa dứt lời, rất nhiều bướm bướm nhiều màu đã ào ào bay tới, đậu lên vai, lên tóc, lên góc áo của nàng, như không muốn nàng rời đi.

Ngôn Sơ Tam liền nắm lấy tay nàng “ Điệp Lạc, chúng ta trước tiên hãy rời khỏi đây, ra ngoài ta sẽ tìm cho người một nơi có trăm hoa đua nở làm nhà, rồi sẽ mang các Điệp nhân của người đến đó, như vậy thì lúc đó các người sẽ được đoàn tụ rồi”

“Thật sự?” Điệp Lạc nhìn không được mừng rỡ.

Ngôn Sơ Tam vội gật đầu, bộ dáng cực kỳ chân thành.

Điệp Lạc nắm tay hắn, khẽ gật đầu với các Điệp nhân, mà đám bướm bướm này dường như cũng hiểu được ý nàng, chậm rãi bay đi. Điệp Lạc cùng Ngôn Sơ Tam nắm tay nhau đi về phía trước.

Bạch Tử Phi đi theo sau, nhìn bọn họ nắm chặt tay nhau chẳng biết sao lại có cảm giác đầy thương cảm. Điệp Lạc là yêu, Ngôn Sơ Tam là người, tình yêu của bọn họ dù sâu đậm thế nào cũng là trái với quy luật, như vậy có thể kéo dài được bao lâu? Nhìn bọn họ nắm tay không biết vì sao lại cảm thấy đầy sâu bi.

Hắn lại nhìn sang Ngôn Sơ Thất.

Nàng đi sau Vân Tĩnh Thư, tuy hai người bọn họ chưa từng sóng vai dắt tay nhau nhưng thoát nhìn cả hai giống như Kim Đồng Ngọc Nữ. Bạch Tử Phi lại nghĩ tới những lời Ngôn Sơ Nhất đã nói, quả đúng là hắn không thể ở bên cạnh Ngôn Sơ Thất, người có thể ở bên cạnh nàng là Vân Tĩnh Thư, cũng chỉ có hắn mới có thể cho nàng một cuộc sống như ý.

Hắn đột nhiên cảm thấy tâm đau đớn vô cùng.

Bỗng dưng Ngôn Sơ Thất lại quay đầu, mỉm cười với hắn. Bạch Tử Phi cũng miễn cưỡng mỉm cười lại với nàng.

Chính là bỗng nhiên đi ở bên cạnh sơ bảy quay đầu, đối với hắn nhợt nhạt địa cười.

Có phải do hắn đã ở nhân gian quá lâu không? có phải hắn đã làm nhiều chuyện không nên làm không? lẽ ra hắn nên về thiên đình sớm hơn...

Bạch Tử Phi nắm chặt hai tay, cảm giác như Hạt Tử Ma vĩ châm đâm vào lòng bàn tay mình.

Mọi người đang muốn rời khỏi yêu lâm, đột nhiên nghe phía sau tán cây truyền đến âm tiếng động. Ngôn Sơ Thất, Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơ Lục và Vân Tĩnh Thư đều là người tập võ cho nên thính lực rất tốt, lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, tạo thành một vòng tròn, chuẩn bị đối địch.

Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Tam được bọn họ vây ở bên trong, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Hôm nay, đừng ai mong nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi này. Ô, các người phá hỏng chuyện tốt của ta, lại dám hại đại vương, hôm nay ta sẽ giết các người để trút giận thay đại vương”

Thì ra là Miêu yêu đuổi theo.

Nó dẫn theo một đám tiểu miêu yêu bao quanh bọn họ, trên cây, dưới đất...khắp nơi đều là mèo, đông hơn quân Nguyên.

Vân Tĩnh Thư vừa nhìn thấy đám miêu yêu thì lửa giận đã bốc lên tận đỉnh đầu.

Chính vì chúng bám vào người mẫu thân và Diệp Từ, mới làm các nàng có tham vọng độc bá võ lâm mà giết hại nhiều người. Lúc ở trong động hắc đã muốn động thủ với nó rồi, không ngờ giờ nó lại bám theo tới tận đây.

Vân Tĩnh Thư không nhiều lời, vung kiếm tấn công Miêu yêu.

Đám tiểu yêu mèo thấy hắc động thủ cũng lập tức vươn móng vuốt, ra sức cào cào.

Ngôn Sơ Thất cùng Ngôn Sơ Lục, Ngôn Sơ Ngũ cũng tham gia tấn công...

Điệp Lạc bị thương, không thể đánh nhau, lo lắng nhắc nhở mọi người “cẩn thận, đừng để đám mèo cào trúng, móng vuốt của chúng đều có độc, nếu bị cào trúng thì sẽ bị yêu khí quấn thân, không thể khống chế bản thân được nữa”

Miêu yêu nghe vậy tức giận rống to” Điệp yêu, ngươi là đồ phản bội. Vì một nam nhân mà phản bội tình nghĩa đồng đạo mấy trăm năm qua của chúng ta. Các tiểu yêu, giết nàng cho ta”

Miêu yêu vung tay lên, mấy chục tiểu yêu mèo liền lập tức nhào qua tấn công Điệp Lạc.

Ngôn Sơ Tam vội vàng dìu nàng lui ra sau, Bạch Tử Phi cũng chuẩn bị sẵn sàng, nếu bọn chúng tấn công thì sẽ không e ngại gì mà lấy tiên khí ra.

Trong lúc mọi người đang đánh nhau loạn thành một đoàn, Miêu yêu đột nhiên hét to “các tiểu yêu, mau bày trận bắt bọn chúng cho ta”

Miêu yêu để đạt được mục đích, ngay cả trận pháp bắt chuột cùng lôi ra dùng. Đám tiểu yêu mèo lập tức di chuyển, tạo thành trận pháp vây mọi người lại.

Đám người Ngôn Sơ Thất muốn đánh trả nhưng đám yêu mèo duren như đã sử dụng trận pháp này cả trăm lần nên rất thuần thục, làm cho bọn họ bị tách ra, không thể tập trung lực lượng lại một chỗ.

Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơ Lục bị tách thành một nhóm, Ngôn Sơ Nhất thì đơn độc một mình, Ngôn Sơ Thất muốn bảo hộ Bạch Tử Phi nhưng lại bị vây cùng Vân Tịnh Thư. Bạch Tử Phi vốn định giữ chặt Ngôn Sơ Tam nhưng hăn và Điệp Lạc lại bị ngăn cách rất xa.

Chuyến biến bất ngờ, rất không tốt. Bạch Tử Phi tuy lấy được Hạc Tử Ma vĩ châm nhưng bọn họ cũng đang rơi vào tình huống nguy cấp. Ngay lúc hắc định xuất ra tiên khí thì trên ngọn cây truyền đến tiếng la

“Thần tiên chó má kia, để mạng lại đi”

Bạch Tử Phi ngẩng đầu.

Cha mẹ thiên địa quý thần ơi.

Trên ngọn cây là một hình người toàn thân phủ đầy lông, mặt mày hung ác đang lao thẳng về phía hắc.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Thần tiên chó má? Là ai lớn gan dám gọi hần như vậy

Bạch đại tiên nhân tức sắp chết, không ngờ vừa nhìn lên thấy một hình người toàn thân lông lá, mặt mũi hung ác đang tức giận nhe răng múa vuốt xông thẳng về phía hần.

“Oa, hầu tử đại tiên!” Bạch Tử Phi vừa nhìn thấy lập tức kêu to.

Xấu nữ yêu vương đang tức giận, nghe tiếng kêu của hần càng điên người hơn, hận không thể một tay bóp chết hần

“Đứng lại, thần tiên chó má. Người hại chân thân của ta, gạt ta ăn thứ được quý quái làm lông dài rậm rạp, người còn lấy vĩ châm của ta. Người đứng lại đó, ta muốn giết người”

Oa ha ha! Bạch Tử Phi vừa chạy như điên vừa cười thầm.

Ai biểu người đại dột tin ta, ta đưa cái gì, người liền ăn cái đó, ta nói sẽ giúp người thôi công người liền để ta thôi công. Ai biểu người ngu ngốc, cả tin làm chi? Chẳng lẽ không biết thế gian này, ngay cả thần tiên cũng không thể tin được sao? đan dược kia thực ra là thuốc làm mọc lông thôi, còn tu vi đan chính là thuốc mê ah. Thiệt là ngu hết biết mà.

Xấu nữ tức muốn điên rồi, vĩ châm là mệnh của nó lại bị Bạch Tử Phi lấy đi, cầm bằng như muốn giết nó rồi, làm sao nó không sốt ruột, không tức giận cho được. Nó từ trên cây nhảy xuống, điên cuồng đuổi theo Bạch Tử Phi.

Ngôn Sơ Thất nghe tiếng thét chói tai của xấu nữ thì lập tức huy kiếm, muốn đi cứu Bạch Tử Phi.

Vân Tịnh Thư thấy vậy cũng muốn bảo hộ cho nàng

Nhưng miêu yêu ngày càng đông, tấn công cũng ngày càng hung ác hơn nếu không cẩn thận sẽ bị móng vuốt sắc bén của nó cào trúng.

“A!” Ngôn Sơ Nhất không cẩn thận đã bị cào trúng, lập tức hét to thảm thiết.

“Đại ca!”

“Ca ca!”

Ngôn Sơ Tam và Ngôn Sơ Thất cùng lo lắng kêu lên

Điệp Lạc dù đang bị thương cũng vung tay áo cản trở mấy tiểu yêu miêu đang tấn công vào Ngôn Sơ Tam “ mau dùng khăn cột chặt huyết mạch ngay chỗ vết thương của hã, nếu không yêu độc rất nhanh sẽ chảy thẳng về tim”

Ngôn Sơ Ngũ vội vàng đưa tay xé rách vạt áo của mình, giúp Ngôn Sơ Nhất cột chặt miệng vết thương.

Mọi người đều lo lắng không thôi, quên luôn chuyện Bạch Tử Phi bị Xấu nữ đuổi giết

“Ta muốn giết người, giết người”

“A! Cứu mạng a!”

Bạch Tử Phi không có võ công nên chỉ có thể tẩu vi thượng sách.

Ngôn Sơ Thất nghe hắc kêu la, vội vàng huy kiếm cứu hắc nhưng đã không kịp nữa rồi.

Móng vuốt của Xấu nữ đã đâm thật mạnh vào lưng hắc.

Bạch Tử Phi vốn là thần tiên, lẽ ra không biết gì tới đau đớn nhưng lần trước ở Bàn Vân sơn hắc đã bị yêu ma làm bị thương ở thắt lưng, giờ lại bị Xấu nữ đâm vào lưng, nhất thời cảm giác đau đớn bủn rủn tràn ngập toàn thân

“Tử Phi” Ngôn Sơ Thất đau lòng gọi tên hắc.

Bạch Tử Phi té nhào trên đất, mặt mày tái nhợt.

Xấu nữ thấy hắc ngã xuống, biết đây là cơ hội tốt nhất, liền giơ tay lên, hung hăng đâm xuống

“Đừng” Ngôn Sơ Thất sợ hãi la lên

Đúng lúc này trên trời đột nhiên vang lên tiếng sấm, giống như tinh thiên phích lịch, tiếp theo là một đạo bạch quang từ trên cao hạ xuống

“Yêu quái, dám giả chết để gạt ta. Muốn chết”

Sấm sét từ trên cao hung hăng đánh vào người Xấu nữ, làm cho nó sùi bọt mép, lông toàn thân đều dựng đứng.

Phốc

Bạch Tử Phi vốn đang nằm trên đất chờ chết cũng nhin không được mà bật cười thành tiếng. Người vốn đã xấu, bây giờ toàn thân đầy lông, còn bị dựng ngược lên, tạo hình xấu hết chỗ chê...

Ngân bạch khôi giáp cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Ai nấy đều giật mình

Chỉ có Bạch Tử Phi là chống vó cười nhạo hăn “ uy, đại thần, lần nào đánh nhau người cũng xuất hiện rất mau, hôm nay lại đến muộn”

Quân Mạc Ưc còn đang ở giữa không trung, trừng mắt với Bạch Tử Phi “ ta bị yêu quái này dùng hình giả để gạt, làm ta đuổi theo nó suốt bảy ngàn dặm mới nhận ra. Người đã biết nơi này rất nguy hiểm, sao không đợi ta trở về?”

“Chờ người trở về? đồ ăn cũng nguội lạnh hết rồi. Chờ đại thần người tới cứu thì Ngôn Sơ Tam đã táng thân trong miệng yêu quái rồi” Bạch Tử Phi vừa nói vừa chỉ tay vào Ngôn Sơ Tam

Ánh mắt của Quân Mạc Ưc cũng di chuyển theo hăn, tuy nhiên lại không dừng ở chỗ Ngôn Sơ Tam mà hung hăng nhìn Điệp Lạc xinh đẹp ở bên cạnh.

Điệp Lạc vừa thấy hăn đã sợ hãi thối lui hai bước, cơ hồ muốn núp sau lưng Ngôn Sơ Tam

Đám miêu yêu vừa thấy Quân Mạc Ưc thì sợ tới mức râu cũng cụp lại, muốn tìm đường bỏ trốn. Xấu nữ tức giận cực điểm, quát to “ ai dám trốn, ta ăn kẻ đó”

Đám miêu yêu không biết phải làm sao, trốn không được mà ở lại cũng chẳng xong.

Miêu yêu biết hôm nay đã gặp phải kiếp nạn, người trước mặt bọn chúng là Tuần Sử Thiên Quân chuyên trừ yêu trừ ma. Nếu bỏ chạy thì chết là cái chắc, chi bằng ở lại đánh một trận, biết đâu là tìm được cơ hội.

Vì thế Miêu yêu cũng hét lớn “ các tiểu yêu, giết hăn cho ta, chỉ có giết hăn chúng ta mới có thể sống”

Đám tiểu yêu liền rú lên rồi đồng loạt tấn công

Đám người Ngôn Sơ Thất cũng vội vàng vung kiếm nghênh đón.

Bạch Tử Phi thản nhiên nói “ không cần, nơi này không cần các người phải ra tay”

Ai nấy đều ngạc nhiên.

Đám yêu quái đang điên cuồng tấn công, móng vuốt sắc bén ồ ạt đánh tới mà còn muốn bọn họ không cần động thủ là sao?

Nhưng quả đúng như thế, lúc này, đúng là không cần bọn họ ra tay.

Quân Mạc Ưc vừa nhấc tay lên, ánh lửa màu bạc lập tức xuất hiện, hần nhúc nhích tya cái nữa, ánh lửa kia liền trở thành một quả cầu bạc, bao phủ mọi người lại, bên ngoài ánh sáng bắn ra bốn phía.

Hào quang chói mắt gần như làm mù mắt bọn yêu quái

A a a

Hàng loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám miêu yêu to bé lớn nhỏ đồng loạt ngã rạp trên mặt đất.

Ai nấy đều sợ hãi.

Thì ra Quân Mạc Ưc lợi hại như thế, chỉ cần nhúc nhích mấy ngón tay đã tiêu diệt hơn trăm ngàn yêu quái, làm bọn chúng phải ngã lăn ra đất. Pháp lực của hắn không phải phạm nhân bọn họ có thể tưởng tượng nổi.

Nhưng như vậy càng làm cho Xấu nữ và Miêu yêu thêm điên cuồng tấn công về phía hắn, móng vuốt sắc bén đồng loạt đưa lên.

Quân Mạc Ước ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn, đợi đến khi bọn họ sắp tới gần thì hăn đột nhiên nâng tay lên.

Chuẩn xác nằm đúng cổ của Miêu yêu và Xấu nữ, rồi vung lên một cái

“Ba phá ba phá la.”

Quân Mạc Ước miệng niệm chú ngữ, hai ánh lửa màu bạc lập tức thoát ra từ đầu ngón tay hăn, phóng thẳng về phía Miêu yêu và Xấu nữ

“A ——”

Lại thêm hai tiếng la thảm thiết nữa vang lên, ngọn lửa kia vừa chạm vào bọn chúng đã giống như hỏa cầu thiêu đốt tận tim gan chúng.

Quân Mạc Ước duỗi tay, thầm thì “ma khí...phá”

Một đạo hồng quang liền bay ra khỏi người Xấu nữ, mà ngọn lửa trên người ta cháy càng to hơn, nháy mắt Xấu nữ chỉ còn lại đồng tro tàn.

Miêu yêu đạo hạnh không bằng, nên chưa cần Quân Mạc Ước ra tay thì đã bị đốt cháy cả nguyên thần, hội phi yên diệt.

Mọi người đánh mấy canh giờ vẫn không phá được trận pháp của Miêu yêu nhưng Quân Mạc Ước chỉ cần nhúc nhích mấy ngón tay, lăm bắm vài từ là đã giải quyết xong, còn diệt trừ luôn Xấu nữ và Miêu yêu.

Không biết phải dùng từ nào để diễn tả, chỉ có thể ngây ngốc, ngưỡng mộ nhìn vị đại thần cao cao tại thượng này.

Điệp Lạc thấy hai yêu quái kia bị xử lý thì càng lo sợ, gắt gao nắm chặt tya Ngôn Sơ Tam, ra sức ẩn núp sau lưng hăn.

Bạch Tử Phi không thèm để ý tới chuyện Quân Mạc Ước thu thập yêu quái, chỉ đứng dậy phui quần áo nói “tốt lắm, mọi việc đã kết thúc, mau về

nhà ăn cơm chiều đi, ta đói sắp chết rồi”

Ngôn Sơ Thất lúc này mới hồi phục tinh thần, nhìn vết thương sau lưng hần lo lắng hỏi “ không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Bạch Tử Phi lắc đầu, “Có người kia ở đây thì yên tâm đi, dù có bị yêu quái lấy mất trái tim hần cũng có thể cứu được”

Ách, thần kỳ dữ vậy sao?

Ngôn Sơ Thất nhin không được liếc mắt nhìn Quân Mạc Ưc một cái.

Quân Mạc Ưc cũng vừa đáp xuống, trong tay còn nắm nguyên thần của Hạng Tử Ma. Hần vừa nhìn thoáng qua vết thương sau lưng Bạch Tử Phi thì lại bắt gặp ánh mắt của Ngôn Sơ Thất.

Nữ nhân này ánh mắt trong veo như nước,có thể nhìn thấy linh hồn của nàng cũng rất tinh khiết, sạch sẽ. Nàng không phá hư thân, cũng không có nợ máu, hai tay sạch sẽ nếu người không bị dính ma độc thì có thể trở thành tiên nữ tinh khiết, ngây thơ. Nhưng mà tâm của nàng rất rối rắm, nàng còn tình cảm trần thế, có lẽ...

Quân Mạc Ưc nhíu mày

Dưới sự giúp đỡ của Quân Mạc Ưc, mọi người đã nhanh chóng về nhà.

Ngôn Đại lão gia nhìn thấy mấy đứa con trai cùng nữ nhi bảo bối trở về thì cao hứng vô cùng, lại thấy Ngôn Sơ Tam mang theo một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần thì càng cao hứng hơn.

Vỗ vỗ vai Ngôn Sơ Tam “ con của ta , con của ta, người tốt cuộc đúng là con của ta”

Phun

Ngôn Sơ Tam suýt chút nữa là học máu, phụ thân nói gì vậy chứ, hẳn lúc nào chẳng là con của hẳn, chẳng lẽ trước giờ hẳn là nữ nhi của hẳn sao?

Ngôn đại lão gia cũng không thèm để ý tới Ngôn Sơ Tam, vui vẻ nhìn Điệp Lạc đang ngưỡng ngùng bên cạnh hẳn “ cô nương, người là người ở đâu? Quen biết với Sơ Tam nhà ta khi nào? quen bao lâu rồi? cảm tình của các người tốt không? người thích nhà của chúng ta chứ? Phụ mẫu của người thế nào? ah..ý ta là các người nhanh chóng thành thân đi”

Té xỉu!

Điệp Lạc bị Ngôn đại lão gia hỏi một hơi chẳng biết phải trả lời thế nào, nghe thêm câu cuối của hẳn thì suýt chút nữa muốn vỗ cánh bay đi.

Thành thân! Có cần nôn nóng dữ vậy không?

Các huynh đệ Ngôn gia cũng bị phụ thân làm choáng váng, Ngôn Sơ Tam vội vàng lên tiếng “ phụ thân, người đừng như vậy, làm người ta sợ rồi kìa”

“Có gì mà sợ, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà rồi” Ngôn đại lão gia nói rất sảng khoái “ Tiểu Vân và Sơ Thất đính hôn cũng đã lâu, lần này mọi người đều bình an trở về, vậy thì Sơ Tam và Sơ Thất thành cùng ngày luôn đi. Quyết định đầu tháng bảy này nhé”

A, nhanh như vậy?

Chúng huynh đệ đều ngạc nhiên, Ngôn đại lão gia làm việc thật dứt khoát, nhanh nhẹn, còn có bảy ngày nữa mà đã muốn cưới vợ, gả chồng cho con. Phụ thân, người cũng quá nóng vội ah.

Ngôn gia nhất thời xôn xao, loạn thành đoàn.

Bạch Tử Phi nhìn cảnh náo nhiệt đó, lại đưa tay xoa vết thương nơi thắt lưng, không hiểu sao có chút thương cảm rồi tự cười bản thân, chậm rãi xoay người rời đi.

Đứng ở ngôn gia trong viện mổ cá nhân, nhìn kia náo nhiệt cảnh giống, hơi hơi địa chờ lấy chính mình bị thương sau thắt lưng, lại không biết vì sao, tâm nội tràn ngập thần nhiên thương cảm.

Đúng lúc này một thân ảnh vừa chạy tới vừa la hoảng hốt

“Không tốt ! Không tốt ! Thiếu gia, lão gia đã trở lại!”

“A? ! Cái gì? ! Cha đã trở lại? !” Bạch Tử Phi nhất thời chấn động.

Bạch Tử Hỉ gấp đến mức đỉnh đầu bốc khói, vội lôi kéo Bạch Tử Phi “nhanh đi thiếu gia, lão gia trở về mà không thấy người luyện chữ thì rất giận dữ, suýt chút nữa là phá tan cả Bạch phủ rồi”

A. Xong rồi xong rồi xong rồi!

Bạch Tử Phi vừa lo sợ vừa vội chạy nhanh về nhà

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi

www.dtv-ebook.com

Chương 39

“Đã nói với người cả trăm lần rồi, không được tới Ngôn gia, không được qua lại với Ngôn tiểu thư, thế nhưng người lại không nghe, còn dám ở lì bên đó. Ta đánh chết người, ta đánh chết xú tiểu tử không có tiền đồ người”

Bạch lão gia vừa la vừa cố tìm cán chổi, nghĩ phải hảo hảo giáo huấn nhi tử một phen.

Bạch Tử Phi vừa nhìn thấy Bạch lão gia thì sợ như chuột thấy mèo, kém chút nữa là kiếm đường trốn.

Bạch phu nhân thấy tướng công tức đến mức râu dựng ngược thì vội vàng đưa tay kéo hăn “lão gia, lão gia đủ rồi. Vừa mới trở về cũng đừng quá tức giận, nhi tử ở nhà rất ngoan, còn tạo được danh tiếng với bên ngoài mà chưa đủ sao? Lão gia nhất định ép chết con mới hài lòng sao?”

“Ta ép hăn? là hăn ép ta mới đúng ah. Từ nhỏ ta đã dạy dỗ hăn thế nào mà giờ hăn thành ra như vậy, nếu để liệt tổ liệt tông biết được thì ta còn mặt mũi nào nữa, thật sự là gia môn bất hạnh mà. Cả ngày chỉ biết đùa giỡn lông bông, không có chí tiến thủ, không màng công danh thì sao dám nhìn mặt tổ tông a. Phi tiểu nhi, người lại đây cho ta” Bạch lão gia thấy Bạch Tử Phi có ý đồ bỏ trốn liền cầm lấy cây chổi vung về phía hăn.

Bạch Tử Phi sợ nhất là Bạch lão gia, vừa nhìn thấy cây chổi trên tay phụ thân liền lập tức co giò chạy trốn.

Bạch lão gia hận rề sắt không thành thép, ra sức quất túi bụi lên mông hăn là cho Bạch Tử Phi vừa khóc vừa trốn.

Bạch Tứ Hỉ nhìn đến công tử gặp rủi ro, cũng lớn tiếng cầu xin “lão gia, lão gia, đừng đánh công tử ah, công tử rất ngoan, lão gia”

“Người cũng muốn chết có phải hay không?” Bạch lão gia lập tức vung chổi về phía Bạch Tứ Hỉ làm hăn phải thối lui.

Bạch lão gia tay cầm chổi, điên cuồng đuổi theo Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi vừa đưa tay xoa chỗ vết thương nơi thắt lưng, trong lòng vừa than thầm, vết thương vốn đã liền miệng giờ bị mấy chổi làm hăn đau đến toát mồ hôi.

Bạch lão gia vẫn không có ý buông tha cho hăn, cái chổi trên tay vẫn không ngừng quất túi bụi lên lưng hăn.

“Hỗn tiểu tử này, không học vấn, không nghề nghiệp, cả ngày theo đuôi một đám vô tích sự gây loạn khắp nơi, người cho người ở phía sau thì sẽ trở thành quân sư mặt mo sao? người ta một chút tiền cũng không bố thí cho người, người còn ráng sức bán mạng vì người ta. Đợi sau này người bị án tội giết người cướp của rồi, ta xem người còn dám gây chuyện không. Xú tiểu tử này, ta đánh chết người”

Bạch Tử Phi liên tục bị đánh, đau cũng không dám kêu.

Ngôn gia ở sát bên nghe tiếng la mắng của Bạch lão gia cũng vội vàng chạy ra ngoài xem

Ngôn đại lão gia nghe Bạch lão gia chỉ cây dâu mắng cây hòe thì không nhịn được “uy, uy, Bạch Chính Kiệt, người mắng ai vậy hả? ai là một đám vô tích sự, ai giết người cướp của? nhà chúng ta là kinh doanh

tiêu cực đường đường chính chính, người còn nói lung tung ta kiện người tội phi báng a”

“Kiện ta? Được, người cứ kiện đi. Hôm nay ta là tri phủ Cô Tô thành, người thích thì cứ kiện, dù sao ta cũng chính là quan chủ thẩm” Bạch lão gia cũng không vừa.

Ngôn đại lão gia vừa nghe liền rống to lên “ tri phủ thì giỏi lắm sao? tri phủ thì có thể tùy tiện ức hiếp, bức ép dân lành sao?”

“Người mà là dân lành á? Người từ đầu đến chân có chỗ nào giống dân lành chứ? Người từ nhỏ đã đánh đánh giết giết dùng máu của người khác để đổi lấy gia nghiệp hôm nay mà gọi là dân lành sao?”

“Nói vậy, ta rõ ràng là dùng mồ hôi và máu của chính mình mà tạo nên, người nói năng vậy mới là đồ đáng chết”

“Có là đồ đáng chết cũng không tới phiên người thẩm lí và phán quyết, người là tên cường đạo”

Cả hai đều không ai nhường ai.

Hai người không chạm mặt thì thôi, hễ gặp nhau là như sao chổi đụng địa cầu, khắp nơi tóe lửa, ai dám tới gần đảm bảo chết không kịp ngáp

Bạch Tử Phi bị Bạch lão gia đạp dưới chân, vừa mới giơ tay phát biểu ý kiến “Cha” đã bị Bạch lão gia một cước đạp xuống “ đừng nhiều chuyện”

Bạch Tử Phi đau đến mức co giò, lại giơ tay về phía Ngôn đại lão gia “ Ngôn bá bá...”

“Người lớn đang nói chuyện, tiểu hài tử không được chen ngang” Ngôn đại lão gia cũng không khách khí mà tặng hân thêm một đạp.

“A” Bạch Tử Phi ôm bụng, thật sự là đau đến mức làm hãn chết đi sống lại

Ngôn đại lão gia và Bạch lão gia nghe tiếng kêu của hãn thì cùng bực tức rống lên “ người mau cút đi, đừng ở nơi này làm chướng mắt ta”

Bạch Tử Phi muốn rơi lệ

“Cha, Ngôn bá bá, ta cũng muốn cút lắm, nhưng mà, hai vị có thể vui lòng nhắc chân lên để ta cút được không..a ...a “

Bạch Tử Phi đau đến chết đi sống lại.

Lúc này Bạch lão gia cùng Ngôn đại gia mới phát hiện bọn họ đang đập lên hãn, tuy nhiên không ai nhắc chân mà lại tiếp tục đấu võ mồm, nước miếng văng tứ tung...

Đáng thương cho Bạch Tử Phi rên rỉ kêu la cũng chẳng ai đoái hoài tới.

Ngôn Sơ Thất đi tới bên cạnh hãn, khom người nắm lấy cánh tay hãn “ có khỏe không?”

Ngón tay của Ngôn Sơ Thất chạm vào lại làm Bạch Tử Phi bất giác run lên, có chút sợ hãi mà rút tay của mình lại, không tự nhiên liếc nhìn về phía Ngôn gia.

Vân Tịnh Thư đang đứng trước đại môn Ngôn gia, lẳng lẳng nhìn họ.

Tâm của Bạch Tử Phi không hiểu vì sao bỗng nhiên trầm xuống

“Không có việc gì, ta. Rất tốt .”

Ngôn Sơ Thất cảm giác bàn tay của hãn co rúm lại, không khỏi trừng mắt.

Bạch Tử Phi đứng lên, đưa tay xoa thắt lưng vẫn đau âm ỉ, miễn cưỡng mỉm cười với Ngôn Sơ Thất “ chuyện kia...cha ta...người cũng biết...có thể thời gian này ta không thể tới nhà các người. Hạt vĩ châm ta đã giao cho cái tên chuyên bay tới bay lui kia, hẳn sẽ giúp người nghiền thành bột phấn, đến lúc đó người chỉ cần thoa lên chỗ vết thương thì rất mau sẽ lành lại”

“Ta không cần người khác giúp ta.” Ngôn Sơ Thất biểu tình kiên định

Bạch Tử Phi thì đơ như cây cơ

“Sơ Thất à”

“Tối ngày mai gặp nhau ở phòng chứa củi đi” Ngôn Sơ Thất nhẹ giọng nói một câu rồi xoay người đi vào nhà.

Bạch Tử Phi vẫn còn ngây ngốc.

Trơ mắt nhìn Ngôn Sơ Thất cùng Vân Tịnh Thư bước đi, mà trước khi rời đi, Vân Tịnh Thư còn liếc nhìn hẳn một cái...

Trong lòng Bạch Tử Phi đủ loại ngũ vị tạp trần.

Bạch lão gia cùng Ngôn đại gia vẫn tiếp tục khẩu chiến, hai lão nhân đều đỏ mặt tía tai, râu tóc dựng ngược...

“Rõ ràng người lấn chiếm của ta hai thước đất, ta còn chưa tính sổ với người a”

“Muốn tính với ta sao, lúc trước ta không cho người bảy phân thì mái ngói lưu lý nhà người đã dựng thẳng đứng a”

Bao nhiêu chuyện từ thời cổ lai hy nào cũng đều đem ra nói

Bạch Tử Phi vô lực la lên “ các người đừng cãi nhau nữa”

Hai lão nhân không ngờ lại có lúc ăn ý đến vậy, cùng cời giày hung hăng ném vào người hắc

“Câm miệng! !”

A nha! Có ám khí!

Bạch Tử Phi bỏ chạy thực mạng nhưng vận không thoát khỏi, lại trúng ngay vết thương bên hông, đau đến đổ mồ hôi nhưng hắc căn rằng không kêu. Hắc đã lừa Bạch lão gia mười mấy năm, bị chửi vài câu, đánh vài cái cũng coi như đáp trả ơn dưỡng dục suốt thời gian qua. Chỉ mong một ngày nào đó, Bạch lão gia có thể tha thứ cho tội lừa đảo của hắc.

Bạch Tử Phi ử rừ, băng bó vết thương xong thì quay về Bạch phủ, lập tức nằm xuống trường kỷ trong thư phòng ngủ say như chết.

Đang ngủ ngon đột nhiên nghe được âm thanh ồn ào

Bạch Tử Phi hai mắt vẫn nhắm nghiền, tức giận hỏi “ Hoa hồ ly, người léo néo cái gì?”

Âm thanh lập tức ngừng lại. Bạch Tử Phi tiếp tục ngủ.

Một lát sau lại vang lên âm thanh ồn ào.

Bạch Tử Phi lúc này không nhận được nữa, tức giận đến nhảy dựng lên, chụp lấy lồng sắt trên bàn

“Không nghe lời ta nói sao? a”

Trong lồng là một con chuột lông vàng, đang run rẩy tìm cách né tránh móng vuốt của hồ ly.

Bạch Tử Phi trừng mắt nhìn An hồ ly, rồi lại liếc nhìn con chuột lông vàng, biểu tình như bị rút gân “ Hoa hồ ly, người đang làm gì?”

An hồ ly chớp chớp mắt, làm như rất sợ Bạch Tử Phi “ ân, đoạn áo tay phích thôi”

Bạch Tử Phi suýt nữa là học máu, có lầm hay không, Ngôn Sơ Thất suốt ngày lái nhái làm hắc đã đủ phiền rồi, bây giờ ngay cả sủng vật của hắc cũng muốn đồng tính saooooooooo?

Bạch Tử Phi run run giọng “ Hoa hồ ly, ta không cho phép người đồng tính, hơn nữa nếu muốn đồng tính thì phải tìm đồng loại của người, sao lại tìm một con chuột?”

“Ách.” Hoa hồ ly sẫm soi móng vuốt “ thì ra ta không phải là một con chuột”

Bạch Tử Phi thật muốn té xỉu. Hồ ly đáng giận, không tham gia trận chiến lần này mà lại bị mất trí là sao?

Lẽ ra hắc nên mang nó theo, như vậy có thể dọa cho Miêu yêu sợ đến mức tè ra quần rồi, tuy nhiên hắc lại sợ bệnh mất trí của nó phát tác, đến lúc đó không còn nhớ mình là ai thì lại phản tác dụng.

“Được rồi, mau thả con chuột kia ra”

Hoa hồ ly xòe móng vuốt, con chuột đáng thương lập tức bỏ chạy thụt mạng.

Bạch Tử Phi lắc đầu, xem ra nó bị sợ không ít a.

Nhưng không ngờ, con chuột trước khi rời đi con quay lại nhìn Hoa hồ ly đầy thâm tình, chớp chớp mắt mấy cái rồi mới rời đi.

Xem ra Hoa hồ ly đã gây ra họa đào hoa rồi.

Bạch Tử Phi thở dài

Đột nhiên vết thương nơi eo lại đau nhức nhối, nhịn không được rên rĩ đã nghe sau lưng có tiếng nói “ Tiểu Bạch, người bị thương”

Bạch Tử Phi quay đầu lại, suýt bị ngân quang làm lóa mắt, liền đưa tay che mặt “ uy, Thiên Quân đại nhân, người hù người sẽ gây chết người đó”

Quân Mạc Ưc vẫn ngân bạch khôi giáp tỏa hàng quang lóng lánh, khẽ nhú mào “ người cũng là tiên, sao không thể cảm nhận tiên khí của ta?”

Bạch Tử Phi vội tìm cách bào chữa “ đại thần, người là thượng thần bao hộ tam giới, ta chỉ là một tiểu tiên, khoảng cách giữa hai chúng ta đâu phải bình thường, mà ta cũng đâu phải là Hao Thiên Khuyển, cả ngày không chuyện gì làm đi ngủ lung tung. Ta đâu biết trên người người có tiên vị hay là thối vị?”

Quân Mạc Ưc nhú mào, tự động lược bỏ mấy lời thô tục của hắc “ người ở Bàn Vân sơn đã bị nội thương sao không chữa trị liền? bây giờ còn bị nặng hơn, cho nên mới không cảm nhận được tiên khí của ta. Muốn ta giúp người không?”

“Nga ha ha, không cần .” Bạch Tử Phi bật cười, thản nhiên từ chối hảo tâm của thượng thần.

Thật ra không phải hắc không biết tiên nhân bị thương không nên để lâu, nhưng hắc lại đột nhiên muốn trải nghiệm cảm giác đau đớn. Hắc ở thiên đình mấy ngàn năm, chưa từng có cảm giác đau đớn, chưa từng có cảm xúc mà chỉ ở nhân gian mới trải qua. Nghĩ tới chuyện Ngôn Sơ Thất sẽ chịu sự tra tấn của sinh lão bệnh tử, trong lòng hắc liền có cảm giác không nói nên lời. Nếu...nếu hắc không phải là tiên mà là phàm nhân thì tốt rồi.

Bạch Tử Phi cũng biết thiên đình có điều lệ được thượng thần hỗ trợ chữa trị thì phải tặng hậu lễ. Hắc trong người chẳng có gì đáng giá, sao có thể làm lễ vật cho Tuần Sử Thiên Quân đại nhân a.

Quân Mạc Ưc thấy hắc không muốn thì không cưỡng cầu, xòe tay ra, trên lòng bàn tay liền có một cái bình nhỏ màu xanh biếc, mở hồ nhìn thấy bột phấn màu trắng trong đó

“Đây là ma dược ta đã giúp người nghiền xong, mau đưa cho Ngôn tiểu thư đi, ma độc trên người nàng sẽ lập tức được giải khai”

Hạt tử ma vĩ châm phải dùng nguyên thần của Hạt Tử Ma mới có thể nghiền nát, cho nên Bạch Tử Phi mới giao cho Quân Mạc Ưc, không ngờ vị thượng thần này cũng rất giữ chữ tín, còn tự mình đem tới

Bạch Tử Phi ngồi trên ghế, nhìn chiếc bình mà lông mày nhíu chặt, nội tâm rối rắm, hắc bổng nhiên không muốn gặp Ngôn Sơ Thất liền nói “đại thần, ta đang bị thương lại đang bị lão cha kèm sát, e là không có cách nào đến Ngôn gia, hay là...người giúp ta mang đến cho Ngôn tiểu thư đi”

“Ta? !” Quân Mạc Ưc trừng lớn ánh mắt.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Ngôn Sơ Thất ở trong phòng chứa củi chờ thật lâu.

Ánh trăng ngoài cửa sổ rất sáng, xuyên thấu qua song cửa, chiếu rọi mặt đất trong phòng. Ngôn Sơ Thất nhớ lần đầu tiên bị Bạch Tử Phi, lúc đó bọn họ chỉ mới khoảng bố năm tuổi, nàng còn tóc để chỏm, hắn còn mặc tã. Nhưng lúc đó hắn đã giữ chặt tay nàng, hỏi nàng có biết cái gì gọi là hôn nhẹ hay không, tuy lúc đó nàng lắc đầu nhưng tim vẫn nhảy mấy cái.

Cái gì gọi là hôn nhẹ?

Thực ra cho tới giờ nàng cũng không biết tư vị nó thế nào. Lần trước ở Bàn Vân cốc, nàng chỉ là một linh hồn, tuy rằng lớn gan hôn hắn một cái nhưng hoàn toàn không có cảm giác gì. Nếu thực sự là môi của hắn áp lên môi mình thì mới tính...

Ngôn Sơ Thất bất giác đưa tay lên sờ sờ môi mình.

Cánh cửa phòng chứa củi đột nhiên hơi động, nhớ rõ hắn lần nào cũng làm ra mấy chuyện khôi hài gì đó, nhưng lần này lại hành động cẩn trọng như vậy làm cho Ngôn Sơ Thất ngạc nhiên.

Mày rậm mắt sáng, cực kỳ chói mắt.

Ngôn Sơ Thất thối lui, theo bản năng muốn tìm chỗ an toàn cho mình.

Nam nhân trước mặt khí tức quá mức cường đại, nếu tới gần hắn ba bước thì có cảm giác hít thở không thông.

Quân Mạc Ưc nhìn nữ tử trước mắt.

Dù sự xuất hiện của nàng là ngoài ý muốn, nhưng hai mắt trong veo to tròn vẫn không chút sợ hãi, đôi mắt trong suốt như nước đường như lấp lánh ánh trắng, im lặng nhìn hắn.

Quân Mạc Ưc trừng mắt nhìn nàng khoản nửa nén nhang, nàng vẫn im lặng nhìn hắn, không lên tiếng.

Cuối cùng Quân Mạc Ưc nhìn không được mà nhíu mày “ chẳng lẽ người không muốn biết vì sao ta xuất hiện ở đây?”

Ngôn Sơ Thất hơi nhếch miệng rồi lại gật đầu.

Quân Mạc Ưc suýt bị nội thương, đã muốn hỏi thì sao không mở miệng?

Hắn nào biết đâu rằng, ẩn nhẫn công của Ngôn tiểu thư đã luyện tới mức thượng thừa, cho dù người nửa giờ không lên tiếng, nàng cũng sẽ không mở miệng

“Là Bạch Tử Phi bảo ta tới” Quân Mạc Ưc xòe bàn tay, cái bình nhỏ màu xanh biếc lại xuất hiện “ đây là thuốc giải độc của người, hắn bảo ta tới giúp người giải độc”

Sắc mặt của Ngôn Sơ Thất cứng đờ

Vết thương của nàng là ở ngay nách, ngay cả tình lang của nàng còn chưa từng xem qua, sao có thể để cho Quân Mạc Ưc giúp nàng trị thương? Bạch Tử Phi thật là gì cũng có thể nói

Quân Mạc Ưc đương nhiên nhìn ra biểu tình xấu hổ của nàng, liền giao chiếc bình cho nàng “ thuốc này ta đã nghiền xong, người nhờ người nhà thoa lên vết thương là được”

Ngôn Sơ Thất cầm lấy cái bình, sắc mặt vẫn khó coi như trước, đem cái bình cất vào ống tay áo, cúi đầu hỏi “ đúng là hắc bảo người tới sao?”

Quân Mạc Ưc nhú mày.

Ngôn Sơ Thất xoay người đi ra ngoài

Quân Mạc Ưc lập tức ngăn nàng lại “ người đi đâu?”

“Ta đi gặp hắc” Ngôn Sơ Thất dù đối diện một vị thượng thần cũng không chút e ngại hay sợ hãi, ngược lại còn hất tay hắc, đi thẳng ra ngoài

“Người không nên đi tìm hắc”

“Vì sao?”

“Người chẳng lẽ không biết thân phận của hắc?”.

Ngôn Sơ Thất lập tức xoay người, nhìn thẳng vào Quân Mạc Ưc “ ta biết thân phận của hắc”

Quân Mạc Ưc nhú mày nhìn tiểu nữ tử trước mặt.

Nàng thanh tú, hai mắt trong veo như nước nhưng mâu quang lại sắc bén như kiếm, ánh mắt xinh đẹp thậm chí còn ẩn hiện anh khí. Nữ tử vậy, ở nhân gian là tuyệt sắc khó có, thậm chí trên chín tầng trời cũng không có tiên nữ nào sánh bằng.

“Hắc là thần tiên thì đã sao?” Ngôn Sơ Thất dừng cảm nhìn Quân Mạc Ưc, nữ tử nhân gian này dường như không để thượng thần tiên giới như hắc vào mắt.

Điều này làm Quân Mạc Ưc vốn quen được người khác kính ngưỡng có chút giật mình.

“Hắn là tiên, cuối cùng phải quay về trời, ngươi là người phàm, cuối cùng phải rơi vào đạo luân hồi, chịu nỗi khổ sinh ly tử biệt. Sao phải dây dưa với hắn để rồi làm khổ mình làm khổ hắn?” Quân Mạc Ưc chậm rãi nói

Thật ra đây là lần đầu tiên hắn nói với một phàm nhân như vậy, trước kia hắn rất đối vô tình, là tiên, là yêu hay là ma hắn cũng không thèm quan tâm, chỉ quăng trả họ về lại chỗ của mình là xong. Nhưng đối mặt với tiểu nữ tử này, không biết vì sao trong lòng hắn lại có chút do dự, nàng càng dừng cảm hắn càng không muốn tổn thương nàng.

“Ah, dây dưa, Thiên Quân cũng biết tình cảm không thể do mình khống chế không?” Ngôn Sơ Thất lắc đầu, chớp đôi mi dài như cánh quạt “hay là Thiên Quân chưa từng bị ai đó dây dưa cho nên không biết loại tư vị này?”

Quân Mạc Ưc sắc mặt cứng đờ.

Hắn trời sinh thượng thần, từ nhỏ đã theo sư phụ tu tiên luyện võ, sau khi thành niên liền tiếp quản việc bảo an trừ nguy cho tam giới, luôn ra tay gọn gàng dứt khoát, đối với yêu ma lãnh khốc vô tình, sao biết được tư vị bị ràng buộc?

Ngôn Sơ Thất nhìn biểu tình của hắn thì đã rõ

Nàng mỉm cười, ý cường mang theo sự phức tạp pha chút ngọt ngào “Thiên Quân chưa bao giờ trải qua cảm giác nhớ mong một người, cho nên sẽ không biết dây dưa, ràng buộc có tư vị gì. Đợi đến khi hắn xuất hiện, ngươi sẽ biết, cả đời này ngươi cùng hắn sẽ rối rắm không rõ. Vận mệnh của hắn, tương lai của ngươi sẽ gắt gao dây dưa với nhau. Khi đó dù ngươi ở đâu cũng sẽ cảm giác được sự tồn tại của hắn, bởi vì trong lòng ngươi vĩnh viễn có hắn. Nếu đã vậy thì dù trái quy định cũng có tính là gì?”

Quân Mạc Ưc giật mình, không ngờ nàng lại nói như vậy

“Cho nên, cho dù hắc là tiên thì đã sao? ta chỉ muốn hắc vào lúc này, cũng không muốn chính bản thân mình phải thất vọng” Ngôn Sơ Thất nói xong, nhẹ nhàng đẩy tay Quân Mạc Ưc, bước đi.

Quân Mạc Ưc vẫn còn giật mình ngây ngốc.

Trái quy định thì đã sao?

Trái quy định, nghĩa là không được thừa nhận, không được cho phép, không được tán thành. Nếu hôm nay quy tắc bị phá vỡ thì trật tự thế gian sẽ ra sao? thiên đình lấy cái gì để quản thúc trần gian? Mà thần tiên trên trời, yêu ma quỷ quái lấy cái gì để nghe lời thượng giới?

Dù nghĩ thế nào, Quân Mạc Ưc cũng không thể lý giải được.

Hắc chỉ biết mình là Tuần Sử Thiên Quân thủ hộ tam giới, chuyện hắc phải làm là trừ ma vệ đạo, bảo vệ sự an bình cho tam giới, những chuyện ngoài quy định, hắc tuyệt đối không cho phép phát sinh.

Quân Mạc Ưc liền xoay người, đuổi theo Ngôn Sơ Thất.

Với hắc mà nói, hắc phải hoàn thành chức trách của mình, dù là ai hắc cũng có trách nhiệm ngăn cản để đảm bảo trật tự trong tam giới. Cho dù đối phương là tiên cũng không thể.

“Điệp Lạc, có khỏe không?”

“Ân, tốt lắm”

Quân Mạc Ưc còn chưa đuổi kịp Ngôn Sơ Thất thì đã nghe bên hành lang thủy tạ vang lên tiếng trò chuyện thì thầm, tuy hắc không muốn để ý chuyện người khác nhưng thân là thần tiên, hắc nháy mắt đã cảm nhận được yêu khí.

Nơi này vẫn còn yêu quái ẩn nấp?

“Người phải chịu khổ rồi, Điệp Lạc, đều vì ta nên người mới bị thương như vậy” Ngôn Sơ Tam nhẹ nhàng nắm tay Điệp Lạc, khẽ vỗ về lưng của nàng.

Điệp Lạc cảm giác hơi đau nhưng lại cam tâm tình nguyện chịu đựng, nhắm mắt lại, cảm nhận bàn tay hằn đang vỗ lên lưng nàng.

Một ngàn năm. . . một ngàn năm rồi nàng chưa từng có cảm giác như vậy...hơi thở của hắn, ôm ấp của hắn, ấm áp của hắn...Không từng nghĩ đời này còn được gặp lại hắn, chưa từng nghĩ lại còn được néo vào ngực hắn...nàng vẫn tưởng mình sẽ cô độc cả đời. Nhưng trời cao quả nhân từ, cho dù kéo dài cả ngàn năm thì cuối cùng nàng cũng đã gặp lại hắn, có thể nép vào ngực hắn, như vậy cho dù thành yêu thành ma hay phải bán cả linh hồn mình, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Điệp Lạc nép vào ngực Ngôn Sơ Tam, hai mắt nhắm lại

Ngôn Sơ Tam vỗ về lưng nàng, cảm giác nàng đang khóc liền ôm nàng càng chặt hơn.

Ánh trăng sáng ngời chiếu rọi trên mặt đất

Hồ nước bên nhà thủy tạ cũng long lanh gợn sóng.

Nếu thời gian có thể ngừng lại mãi mãi thì tốt biết bao.

Ngôn Sơ Tam cúi đầu nhìn nàng, nhẹ giọng nói “ Điệp Lạc, chúng ta...thành thân đi”

“Ân?” Điệp Lạc ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Phụ thân không phải đã nói muốn tháng sau chúng ta cùng Sơ Thất và muội phụ cùng nhau thành thân sao?” Ngôn Sơ Tam ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa có chút thẹn thùng của nàng “ tuy rằng cha đã nói,

nhưng ta vẫn muốn tự mình cầu hôn với người, cho nên...Điệp Lạc, gả cho ta đi”

Hắn nắm chặt tay nàng, chân thành tha thiết.

Điệp Lạc nước mắt tuôn rơi như mưa.

Thâm tình này nàng chưa từng dám nghĩ tới, muốn cũng không dám muốn.

Nhưng giờ hắn lại nói với nàng, năm đó vì nàng, hắn mới nghe lời cha cưới vợ rồi lại nửa đường đón dâu mà tự vận. Nhân duyên bọn họ trải qua rất nhiều đau khổ, tra tấn, rớt cuộc...

Điệp Lạc tuy trong lòng rất muốn đáp ứng nhưng vẫn lắc đầu “nhưng mà ta, thân phận hiện tại của ta...”

“Ta không cần. dù người biến thành bộ dáng gì, dù người khác có nói thế nào thì ta cũng nhận định người. Kiếp này người chính là thê của ta, là nữ nhân mà ta yêu nhất. Điệp Lạc” Ngôn Sơ Tam gặt gao ôm chặt nàng.

Điệp Lạc cảm động nói không nên lời

Vết thương phía sau lại nhói đau, đôi cánh trong suốt nhịn không được mà lộ ra dưới ánh trăng. Thâm tình của hắn làm nàng rất cảm động, nàng không có cách nào để cự tuyệt ấm áp của hắn.

“Ta.”

“Điệp yêu! Gay thù đồ, người dám vọng tưởng gả cho phàm nhân!”

Bỗng nhiên trong lúc đó vang lên một tiếng hét lớn làm Ngôn Sơ Tam và Điệp Lạc cùng giật mình.

Điệp Lạc vừa đầu lại nhìn thấy Quân Mạc Ưc khôi giáp lóe tinh quang đã sợ tới mức hồn phi phách tán, nắm lấy ống tay áo của Ngôn Sơ Tam, gặt gao trốn ở phía sau hắn.

Ngôn Sơ Tam cũng giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của Quân Mạc Ưc, vội vàng đưa tay ngăn hắn, che chắn cho Điệp Lạc ở phía sau

“Uy, người muốn làm gì?”

Trong rừng rậm yêu ma, Ngôn Sơ Tam đã chứng kiến Quân Mạc Ưc động thủ nên biết nam nhân này lợi hại thế nào, hắn không phải là phạm nhân mà là thần tiên thượng giới, mà Điệp Lạc là yêu, đương nhiên là phi thường sợ hắn rồi.

Quân Mạc Ưc trừng mắt nhìn Ngôn Sơ Tam, hai mắt sắc bén “nàng là điệp yêu, người là phạm nhân, nếu ở chung một chỗ, nàng sẽ hút hết dương khí trên người người chứ đừng vô vọng tưởng nói tới chuyện thành thân”

Ngôn Sơ Tam nghe vậy thì sắc mặt đại biến nhưng vẫn dùng sức che chở cho Điệp Lạc “ta biết nàng là yêu nhưng ta vẫn muốn ở cùng một chỗ với nàng”

“Ở cùng một chỗ với nàng thì người chỉ có một con đường chết mà thôi” Thiên Quân đại nhân không hề khách khí

“Chỉ cần có thể ở chung một chỗ với nàng, ta tình nguyện chết” Ngôn Sơ Tam thản nhiên nói.

Quân Mạc Ưc sửng sốt.

“Vì muốn ở chung một chỗ với nàng mà ngay cả chết cũng không sợ?”

“Đúng vậy, không sợ!” Ngôn Sơ Tam ngẩng cao đầu “ nhân sinh ngắn ngủi có thể tìm được người mình yêu rất khó, có thể ở cùng chỗ với người mình yêu thì có gì phải sợ? nếu ngay cả việc ở cùng người mình yêu cũng không được thì sống có ý nghĩa gì đâu. Ta với Điệp Lạc đều muốn ở cùng nhau, đây nhất định là ràng buộc của chúng ta”

Lại là ràng buộc!

Đề tài này làm Quân Mạc Ưc cực kỳ đau đầu.

Chẳng lẽ mấy người phạm này đều bị hoa mắt váng đầu hết rồi hay sao, mà một người muốn đi theo thần tiên, một người nhất định phải sống cùng yêu quái. Người của Ngôn gia hẳn không thể nào hiểu nổi, nhưng hẳn không thể quên chức trách của mình.

Hàng yêu trừ ma, bảo vệ lục giới.

Hắn là Tuần Sử Thiên Quân tuần tra tam giới, không thể lơ đãng nhìn yêu cùng phạm nhân ở chung một chỗ, không thể lơ đãng nhìn hắn đi vào tử lộ. Chức trách của hắn không cho phép, đây cũng chính là sứ mệnh của hắn

“Người chết tâm đi”

Quân Mạc Ưc trừng mắt với Ngôn Sơ Tam, ngữ khí lạnh lùng

“Gay thù đồ, phạm giới và yêu giới tuyệt đối không thể có liên hệ. Người không thể cưới nàng, nàng cũng không thể ở lại đây” Quân Mạc Ưc vừa dứt lời trên tay đã hiện ra ngân quang.

Điệp Lạc vừa nhìn thấy đã sợ hãi tới mức vừa gắt gao nắm chặt áo Ngôn Sơ Tam, vừa không ngừng van xin “ Thiên Quân tha mạng, Thiên Quân tha mạng”

Ngôn Sơ Tam thấy Quân Mạc Ưc muốn động thủ, lập tức giang hai tay che chở cho Điệp Lạc “ không được, không thể, ta tuyệt đối không để người thương tổn Điệp Lạc, tuyệt đối không được”

“Tránh ra” Quân Mạc Ưc mâu quang chợt lóe, hung hăng quát lớn

“Không!” Ngôn Sơ Tam cũng hét lớn “ có chết ta cũng không tránh”

Quân Mạc Ưc nhúu mày, ngân quang lập tức phóng về phía Ngôn Sơ Tam.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Bạch Tử Phi băng bó vết thương, cảm thấy đau nhức vô cùng, nằm trên ghế dài trong thư phòng để nghỉ ngơi, quay qua quay lại vẫn cảm thấy đau đớn không giảm.

Thực ra hẳn có thể dễ dàng dùng tiên thuật hay tiên đan để chữa thương nhưng chẳng biết vì sao hẳn vẫn muốn để vậy. Giống như có đau đớn mới làm hẳn cảm nhận được mình thực sự đang sống ở nhân gian, mà không phải ở thiên đình chuyện gì cũng như ý, cuộc sống ngàn vạn năm cũng không thay đổi, không biết khi nào mới kết thúc, không biết đâu là điểm cuối. Ai cũng nói là thần tiên thật sướng nhưng sao vẫn có người nguyện làm uyên ương không làm thần tiên? Như vậy cũng đủ để biết cuộc sống thần tiên cũng chưa chắc đã hấp dẫn người nhất.

An hồ ly đột nhiên nhô đầu ra khỏi lồng sắt hỏi “ tiên nhân, chẳng phải chúng ta đã cùng nhau đánh cá sao? người thua rồi”

Bạch Tử Phi khóe mắt run rẩy, “Như Hoa, người không phải mất trí nhớ sao?”

An hồ ly mỉa máo “ tiên nhân, chẳng lẽ người không nghe nói qua việc mất trí nhớ có chọn lựa sao?”

Bạch Tử Phi vỗ bàn nói “ người lựa chọn quên ta là ai mà lại nhớ chúng ta đã từng đánh cược sao?”

“Đương nhiên” An hồ ly mặc kệ Bạch Tử Phi tức giận “ tiên nhân, người hẳn là không lấy lại được Hồn Thế đan phải không? ta đã sớm nói

với người rồi, muốn hôn một nữ nhân đã có hôn ước không đơn giản chút nào mà”

“Đúng vậy, người đã dự kiến trước, cảm ơn người a” Bạch Tử Phi trở mình, vết thương lại đau đến toát mồ hôi lạnh

“Tạ ơn thì không cần, nhưng cá cược thua thì mau thực hiện lời hứa đi, đem tâm pháp tu tiên dạy cho ta” An hồ ly không chút khách khí

Bạch Tử Phi đã đau đến mức suýt rên thành tiếng, làm sao còn có tâm tư dạy nó, liền phất tay “ người đừng tra tấn ta nữa, ta hết chịu nổi rồi, chờ ta chết đi thì toàn bộ tiên tu của ta sẽ truyền hết cho người là được”

An hồ ly nghe vậy thì giật mình, đang tính lên tiếng thì chợt thấy một thân ảnh lóe lên ngoài cửa sổ liền lập tức co đầu rụt cổ, nhanh chóng trốn vào lồng sắt.

Cửa thư phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Thân ảnh tinh tế gầy yếu lẳng lặng đứng bên ngoài.

Hơi gió lạnh từ ngoài lùa vào, nhẹ nhàng thổi khắp thư phòng, lay động giấy Tuyên Thành cùng sách vở trên bàn.

Gió lạnh càng làm cho vết thương của Bạch Tử Phi thêm đau đớn, không khỏi nhăn mày, không thèm quay đầu nhìn đã la lớn “ Hoa hồ ly, đóng cửa lại, không thấy ta đang khó chịu sao? gió lạnh thổi vào càng làm vết thương thêm khó chịu a”

Cửa phòng nhẹ nhàng được khép lại.

Tiếng bước chân cũng nhẹ nhàng đi đến bên án thư.

Bạch Tử Phi nhú mày, còn cảm thấy Hoa hồ ly hôm nay thật nghe lời, tuy rằng lồng sắt kia không quản được nó, nhưng nó vẫn luôn đối nghịch

với hần, sao hôm nay lại nhu thuận như vậy?

Bạch Tử Phi còn đang khó hiểu thì đột nhiên cảm giác ngón tay ôn nhuận đang chạm nhẹ vào lưng hần.

Mềm mại, ấm áp.

Bạch Tử Phi giật mình quay đầu lại.

Đập vào mắt hần là một đôi mắt trong veo như nước.

Mâu quang lóng lánh, trong suốt...

Ánh mắt lấp lánh, ngón tay lại mềm mại, ấm áp.

“Người bị thương.” Ngôn Sơ Thất cúi đầu, thanh âm có chút nghẹn ngào “vì sao không nói cho ta biết”

Bạch Tử Phi giật mình

Hần chưa từng thấy nàng như vậy. Sơ Thất trước giờ võ nghệ cao cường, trầm mặc ít lời. Sơ Thất chưa từng ngần ngại như thế. Càng làm cho người ta lo sợ nghi hoặc là thanh âm của nàng khàn khàn, biểu tình thương cảm, đôi mắt nhìn hần đầy mong ngóng, ôn nhu tràn đầy...

Điều này làm cho tâm hần thập phần hỗn loạn, từ nhỏ lớn lên cùng Ngôn Sơ Thất, quen nhìn tư thế oai hùng hiên ngang của nàng, đột nhiên nàng mềm giọng làm cho trái tim hần không chịu nổi.

“Không. Không có. chỉ là...vết thương nhỏ ngoài da” Bạch Tử Phi lắp bắp trả lời, cảm giác miệng không theo sự điều khiển của mình.

Ngôn Sơ Thất chăm chú nhìn hăn, ngón tay đặt lên miệng vết thương của hăn vẫn không rời “ Bạch Tử Phi, nếu người chết đừng quên đợi ta ở cầu Nại Hà. Người còn nhớ khúc ca kia không? Đồi ta hẹn ước trăm năm, nếu ai chín mươi bảy tuổi đã chết, đợi ở cầu Nại Hà ba năm...Bất quá ta sẽ không để người phải chờ lâu như vậy...chỉ cần người nhớ rõ, ngày nào đó người chết đi, chỉ cần quay đầu lại...ta sẽ ở bên cạnh người”

Bạch Tử Phi ngạc nhiên, giật mình đến mức suýt rơi từ trên ghế xuống đất.

Hăn lập tức liền che miệng Ngôn Sơ Thất, có chút phần nộ, có chút đau lòng quát “ Sơ Thất, người nói bậy bạ gì đó. Cái gì mà người chết ta chết, cái gì mà ước hẹn trăm năm, cái gì mà cầu Nại Hà...Người không được nói bậy, không được nói như thế”

Trên đời này quả thật có thần tiên ma quỷ, cho nên nếu phạm nhân thốt ra lời thề sẽ có người nghe được. Sơ Thất muốn nói gì thì nói nhưng sao lại lòi chuyện cầu Nại Hà ra nói chứ. Hăn là thần tiên, không thể nào chết...nhưng mà nàng....vì cái gì? Vì cái gì mà nàng lại nói như vậy...nước mắt suýt chút nữa cũng rơi ra.

“Ta không có nói bậy. Ta là nói thật” Sơ Thất nắm chặt tay Bạch Tử Phi, đôi mắt trong suốt tràn ngập ý chí kiên định.

Tâm của Bạch Tử Phi như muốn nứt ra...

Không tự giác , bàn tay đột nhiên nắm chặt lại. Người và ta ước hẹn đến trăm năm, nếu ai đến chín mươi bảy tuổi chết đi, hẹn đợi ở cầu Nại Hà ba năm. Bạch Tử Phi âm thầm cắn chặt răng, nha đầu này...vì sao đột nhiên nhắc tới từ chết. Nếu tương lai nhìn nàng chết đi...trên cầu Nại Hà sao có thể thấy được thân ảnh thần tiên của hăn...Hăn không thể, hăn không dám, hăn không có dũng khí nhìn nàng lìa trần, dù chỉ một khắc.

Hăn không thể cùng nàng ước hẹn.

Nàng là phàm nhân, hắn là tiên.

Bạch Tử Phi trừng mắt nhìn Ngôn Sơ Thất, đột nhiên bật cười thành tiếng, lấy tay điểm lên trán nàng “ Sơ Thất muội muội, người đùa giỡn không buồn cười chút nào cả”

Ngôn Sơ Thất hơi lui lại phía sau, bắt lấy tay hắn “ ta không có nói giỡn”

“Không nói giỡn thì là gì? Chẳng lẽ người muốn thật sự?” Bạch Tử Phi cười giễu “ hay là người muốn chơi trò chơi chúng ta đã đùa giỡn từ nhỏ tới lớn, muốn hôn nhẹ sao?”

Ngôn Sơ Thất hai mắt không chớp, mở to nhìn hắn, rồi đột nhiên nhắm mắt lại

Bạch Tử Phi vốn chỉ muốn đùa với nàng, thấy nàng đột nhiên có biểu tình như vậy thì thiếu chút nữa đem môi mình dán lên môi nàng.

Sao lại có ánh mắt thu hút như thế chứ? Vì sao lại dùng gương mặt như thế để đối diện hắn, chẳng lẽ nàng không biết với hắn hấp dẫn tới mức nào sao? tuy rằng từ nhỏ tới lớn luôn theo đuổi nàng, muốn hấp dẫn nàng, muốn hôn nàng nhưng...tất cả đều vì Hỗn Thế đan, đều vì muốn nhanh trở lại thiên đình...cho đến lần ở Bàn Yêu cốc, nàng là một linh hồn đã để lại trên môi hắn nụ hôn vừa tinh tế vừa nhẹ nhàng...

Hồn phách của hắn cũng lảng đãng bay xa...

“Đừng náo loạn.” Bạch Tử Phi đột nhiên đẩy nàng ra “ đã trễ rồi, người mau về nhà đi, để cha người nhìn thấy người đến đây thì lại tức giận”

Ngôn Sơ Thất đột ngột bị đẩy ra, mở mắt lại thấy hắn chau mày, ngữ khí lãnh đạm thì tâm cũng trầm xuống

“Ta đã nói nhiều lần rồi, ta không có nói giỡn, ta muốn ở cùng một chỗ với người”

“Đừng nói bậy ! Cha người đã định hôn ước cho người rồi, hôn phu của người chẳng phải là Vân Tịnh Thư sao?”

“Người muốn ta lấy hân” Ngôn Sơ Thất lớn tiếng

Bạch Tử Phi nhíu mày, thanh âm thâm trầm “ đúng”

Ngôn Sơ Thất nước mắt tuôn rơi lã chã.

Bạch Tử Phi tâm loạn như ma, Ngôn Sơ Thất chưa từng khóc, giờ nước mắt từng giọt từng giọt như trân châu rơi xuống không dứt, làm lòng hân chẳng có tư vị gì, rối như tơ vò, ruột gan muốn đứt đoạn. Muốn đưa tay lau nước mắt cho nàng nhưng lại cắn răng chịu đựng, cố ý xoay người đi, muốn tiếp tục cười hi hi ha ha đùa giỡn với nàng như trước nhưng lại không thể. Thanh âm nước nở của nàng như khoan vào lòng hân, từng chút, từng chút làm cho lòng hân máu tươi đầm đìa.

“Trở về đi.” Bạch Tử Phi rốt cuộc nhin không không được, thốt lên ba tiếng rồi quay người đi.

Thanh âm nức nở, rầu rĩ càng to hơn, khiến ai nghe cũng phải đau lòng

“Sao người muốn ta trở về?”

Bạch Tử Phi thân mình cứng ngắt

“Người đẩy ta ra, muốn ta gả cho Vân công tử là vì người muốn quay về thiên đình sao? nhưng mà hình như người quên mất một chuyện, tiên đan của người còn ở trong bụng ta ah. Chẳng lẽ người không muốn lấy lại. Tiên nhân, người ở lại đây đã mười lăm năm, cuối cùng lại không muốn lấy đồ vật quan trọng nhất của mình lại sao?”

Ngôn Sơ Thất trừng mắt nhìn bóng lưng của hần.

Bạch Tử Phi toàn thân cao thấp đều cứng còng, hần chưa bao giờ nhắc với nàng về chuyện tiên đan, tuy biết nàng đã biết thân phận của hần nhưng mà chuyện tiên đan...

“Ta vẫn nghĩ không biết ngày đó sẽ đến lúc nào, nhưng mà người lại quên rồi sao?” Ngôn Sơ Thất nghẹn ngào

Nàng thuở nhỏ liền đã gặp qua là không quên được, không quên nam tử áo trắng nhảy xuống từ đám mây, không quên tiên đan đã bị nàng nuốt vào bụng. Nàng vẫn chờ tới ngày hần mở miệng nói tất cả với nàng, chờ nàng lớn lên, có thể chân chính ở bên hần. Bây giờ, ngày đó đã đến rồi, hần lại đột nhiên xoay người đi chỗ khác, muốn nàng gả cho người khác...

“Thì ra người đều biết hết rồi”

Bạch Tử Phi đưa lưng về phía nàng, thở dài “ta vẫn nghĩ khi đó người còn nhỏ, không biết gì cũng sẽ không nhớ gì, không ngờ nhiều năm như vậy người vẫn để trong lòng. Sơ Thất, người thực sự rất tình quái”

Bạch Tử Phi nhin không được nở nụ cười, quay đầu lại nhìn nàng “người đã biết mọi việc cũng biết là sẽ không có kết quả. Ta là tiên, không thể ở lại nhân gian, cuối cùng ta cũng phải quay về lại thiên đình, mà người sẽ trải qua sinh lão bệnh tử, sẽ thành gia lập thất. Ta không thể cho người điều đó, hơn nữa hiện tại chẳng phải bên cạnh người có một người tốt sao? Vân Tĩnh Thư, tuy hần ít nói, không hợp với tính cách của ta nhưng hần thực sự là một người tốt, võ công lại cao, phong độ hảo, có thể cùng người làm đôi quyến rũ hành tẩu giang hồ tuyệt phối. Hần mới là tương lai tốt mà ông trời đã an bài cho người, người đi theo hần sẽ hạnh phúc, về chuyện Hồn Thế đan...”

Bạch Tử Phi lại mỉm cười nhưng tươi cười kia lại chứa đựng nhiều chua xót, thương cảm, khổ sở, thanh âm của hần nghe nghẹn ngào, hai mắt

ươn ướt...

Hắn xoay người, liếc mắt nhìn tiểu nữ tử trước mặt “ Sơ Thất a...”

Còn chưa nói xong, nàng đã tiến lên, ôm lấy mặt hắn, hôn thật sâu.

Đương!

Giật mình ngây ngốc...thế này...sao...như thế nào...

Bạch Tử Phi cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, vạn vật trong lúc này đều trở thành hư vô. Thiên địa lúc này chỉ còn lại có nàng cùng hương thơm thuộc về nàng.

Sơ Thất lại hôn hắn.

Nụ hôn này hoàn toàn khác nụ hôn khi ở Bàn Yêu cốc, không phải nhẹ như chuồn chuồn lướt nước mà nàng đang ôm lấy mặt hắn, dùng sức hôn thật sâu, gần như muốn hất hắn ngã xuống ghế dài. Nếu hắn không ráng chống đỡ thì e rằng hai người lập tức ngã nhào rồi.

Hơi thở của nàng, mùi hương của nàng, thân thể của nàng...bao phủ hắn, giống như muốn chiếm lĩnh hắn toàn bộ, giống như muốn hắn trở thành một phần trong sinh mệnh của nàng.

Nhưng mà sao hắn còn cảm nhận được vị trong trẻo lại hơi mặn của nước mắt, chậm rãi nhỏ xuống môi hắn, chậm rãi đi vào...

Cảm giác chua sót tràn ra đầu lưỡi họ.

Tâm của Bạch Tử Phi cơ hồ như bị Ngôn Sơ Thất nghiền nát thành bột.

Sơ Thất.Sơ Thất...Sơ Thất

Đáy lòng gọi tên nàng không biết bao lần nhưng hăn lại quật cường không muốn thừa nhận.

Hăn vậy mà lại muốn giao nàng cho người khác.

Không! Sơ Thất, Sơ Thất. Sơ Thất của hăn, Sơ Thất hăn yêu, nữ nhân âu yếm của hăn. Hăn sao có thể nhẫn tâm giao nàng cho người khác. Hăn không cam lòng, không muốn. Dùng sức ôm chặt nàng. Vĩnh viễn muốn buông tay, vĩnh viễn không, vĩnh viễn, vĩnh viễn. Dem nàng tiến nhập vào sinh mệnh của mình, ôm nàng thật chặt vào lòng, mặc kệ thần tiên ma quỷ gì đó đi.

Nếu có thể cùng người mình yêu ở cùng nhau thì thành yêu thành ma cũng có là gì.

Nước mắt của Bạch Tử Phi đột nhiên rơi xuống.

Ôm lấy bả vai nàng, dùng sức xoay chuyển làm Ngôn Sơ Thất suýt nữa té nhào lên ghế. Bạch Tử Phi rút cuộc bất chấp tất cả, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dùng sức hôn sâu.

Mẹ nó, hăn yêu nàng!

Hăn yêu nàng!

Cái gì thần tiên, cái gì phàm nhân, hăn toàn bộ không biết cũng không quan tâm, hiện tại hăn chỉ biết hăn yêu nữ nhân trong ngực này.

Ngôn Sơ Thất té xuống ghế dài, thân hình ấm áp của hăn cũng ngã theo, đè xuống.

Hơi thở, quấn quanh.

Hôn nồng nhiệt, mãnh liệt. . .

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Mặt trăng sáng như gương

Ánh trăng trải dài trên mặt đất, khắp nơi loang loáng như dát bạc.

Ban đêm không gió.

Trong không khí lan tràn hương vị ngọt ngào thần nhiên

Có lẽ có người đang nóng cháy

Có lẽ có người đang lạnh như băng

Hậu hoa viên Bạch phủ có một thân ảnh đứng yên tĩnh mịch. Hắn âm thầm nấp sau bụi hoa, im lặng nhìn khung cửa sổ hơi khép hờ nơi thư phòng Bạch phủ.

Hắn hơi nhíu mi, khóa chu sa đỏ như máu ở mi tâm lại lay động.

Hắn thấy được.

Bởi vì khi nhìn thấy Ngôn Sơ Thất phóng tường qua Bạch phủ, hắn đã tò mò theo sát. Vì thế những lời tâm sự, cái ôm, nụ hôn nồng nhiệt...hắn đều thấy rất rõ. Trong lòng không biết là cảm giác gì, có lẽ là có đau đớn, có ê ẩm.

Nhưng khi nhìn bọn họ ôm nhau, trao nhau nụ hôn mãnh liệt nồng nhiệt, hắn lại đưa tay lên, giúp bọn họ đóng cửa sổ lại.

Xoay người lại, đêm lạnh như nước, tâm giống như gương sáng.

Nhưng nhìn ánh trăng như dát bạc trên mặt đất, tâm lại như vỡ ra một mảnh.

Có lẽ đã tới thời điểm nên chấm dứt.

Có lẽ đã tới lúc hãn nên rời đi.

Bạch Tử Phi và nàng có mười lăm năm ở bên nhau, hiểu nhau, cảm tình và suy nghĩ đều đã sớm vượt qua bất kỳ người nào. Đừng nói hãn có thân phận gì, là phàm nhân và thần tiên, trong mắt hãn đều không có gì khác nhau. Chẳng qua chỉ là một người trường sinh bất lão, một người phải trải qua sinh lão bệnh tử. Chẳng có là gì...

Chỉ cần có tâm, cho dù già đi, thì tính sao? Chỉ cần chân ái, cho dù bạc đầu thì hãn vẫn yêu nàng như thuở ban đầu.

Nhưng mà thiên đình sẽ không cho hãn cơ hội như vậy.

Hãn cũng sẽ có cái khó của mình.

Không thể cưỡng cầu, khoái ý giang hồ, trường kiếm thiên hạ...trong thế giới của hãn sẽ không vì chút tư tình nam nữ mà ảnh hưởng. Từ nay về sau lại một mình một kiếm, không vướng không bận, không nghĩ tới ân ái...Hết thủy hã để gió cuốn đi...

Vân Tịnh Thư đưa tay sờ kiếm trên vai, đang muốn xoay người rời đi.

Bỗng nhiên ngay lúc đó bên hậu hoa viên của Ngôn gia vang lên tiếng thét chói tai

“A —— giết người rồi! Cứu mạng a!”

Tiếp theo là tiếng kêu của đám nha hoàn

“Quân Mạc Ưc, ta giết ngươi!” Ngôn Sơ Tam lại rống lên, cơ hồ làm hoa viên của Bạch phủ cũng phải chấn động.

Sao lại thế này? Ngôn gia phát sinh chuyện gì? Ngôn Sơ Tam trước giờ luôn dịu dàng sao giờ lại rống giận đến mức đó, mà đối tượng còn là Quân Mạc Ưc. Đó là thượng thần thiên giới nha. Hẳn điên rồi.

Tiếng hét làm Vân Tĩnh Thư giật mình kinh hãi.

Ngay cả đôi tình nhân đang hôn nhau đến thiên hôn địa ám cũng phải giật mình tỉnh lại.

Bạch Tử Phi chớp chớp mắt “ Sơ Thất, ngươi...nghe được gì không?”

Ngôn Sơ Thất mặt ửng đỏ, thân hình xụi lơ dựa vào người hắn “ giống như là tam ca”

“Tam ca. Tam ca. ngươi”

Bạch Tử Phi nhìn thấy Ngôn Sơ Thất hai má hồng như cánh hoa đào, thì thào lặp lại lời nàng nhưng vẫn không có phản ứng gì, ánh mắt còn chăm chăm nhìn vào cánh môi phấn nộn của nàng. Hương vị ngọt ngào lại mất hồn vừa mới nếm được thật sự làm hắn không dừng lại được...Tam ca của nàng

“Ngươi nói là Ngôn Sơ Tam, hử rống..Quân Mạc Ưc? không tốt rồi”

Bạch Tử Phi rớt cuống cũng hồi hồn, quát to một tiếng, bất chấp việc mới hôn nhau làm quần áo tóc tai cho chút lộn xộn, lập tức xông ra ngoài.

Ngôn Sơ Thất thấy hử như vậy, dù có chút ngượng ngùng nhưng cũng vội vàng đứng dậy đuổi theo hử “ từ từ, chờ ta”

Ngôn Sơ Thất chạy ra cửa đã không thấy thân ảnh Bạch Tử Phi đâu.

Ngôn Sơ Thất nhin không được nhúu mày, không thể nào, hấn đã chạy tới chỗ Ngôn gia rồi sao? Khi nào thì hấn luyện được khinh công tới mức đó, ngay cả nàng dùng sức cũng không đuổi kịp. Nhưng mà không biết tam ca đã xảy ra chuyện gì, nàng cũng phải mau về xem mới được.

Ngôn Sơ Thất lập tức vận khinh công, bàn chân điểm nhẹ một cái, thân mình lập tức bay vút qua vách tường ngăn cách Ngôn gia và Bạch phủ.

Ngôn gia đèn đuốc sáng trưng.

Ngôn Sơ Thất nóng nảy hạ xuống, muốn nhìn xem chuyện gì đã xảy ra, không ngờ vừa hạ xuống cảm giác dưới chân mềm nhũn.

Chẳng lẽ người làm vườn đã trồng thêm nhiều hoa cỏ, nên mới có cảm giác mềm mại thoải mái như vậy?

Ngôn tiểu thư còn dậm chân thêm mấy cái

“Nữ hiệp...xin đừng dậm nữa...ta...mặt của ta” bên dưới đột nhiên vang lên tiếng rên rỉ

Ngôn Sơ Thất cúi đầu thấy tiên nhân đang nằm dưới chân nàng, một tay còn ôm lấy chân nàng.

“A nha, sao ngươi lại ở đây?” Ngôn Sơ Thất giật mình “ta còn tưởng ngươi biết khinh công đã sớm đi rồi”

Bạch Tử Phi khóc không ra nước mắt, giờ bàn tay bị nàng dẫm sưng phù, ủy khuất nói “Sơ Thất nữ hiệp...con nết nào của người thấy ta có khinh công hả? ta rõ ràng là đi theo thông đạo của A hoàng nha...mà hành giả A hoàng lại cực kỳ khó đối phó...mà ngươi...ta biết là ngươi cố ý, nhất định vậy”

Ngôn Sơ Thất suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Nàng đã quên, Bạch Tử Phi mỗi lần đến Ngôn gia đều chui lỗ chó, mà A hoàng bị chiếm địa bàn đã sớm phần hận hấn đến nghiêng răng nghiêng lợi, lỗ là do nó đào, tốt xấu gì cũng phải biết đóng lộ phí chứ, tiên nhân ngu ngốc.

Bạch Tử Phi thấy bộ dạng muốn cười mà không dám cười của Ngôn Sơ Thất thì thẹn quá hóa giận “ ta không thèm để ý người nữa, Sơ Thất nữ hiệp”

“Được rồi, thực xin lỗi, là ta quên .” Ngôn Sơ Thất đưa tay kéo hấn “ đừng náo loạn nữa, mau lên đi, chúng ta mau đến xem tam ca ta thế nào”

Bạch Tử Phi lúc này mới nhớ tới chính sự.

Quân Mạc Ưc kia cũng không phải người dễ chọc, hấn bảo hộ cho tam giới, đối với yêu ma chưa từng lưu tình, dù Ngôn Sơ Tam là phạm nhân nhưng chọc tới hấn cũng sẽ không có kết cục tốt a.

Nghĩ tới đây, Bạch Tử Phi bất chấp sĩ diện, vội đứng lên, lập tức theo Ngôn Sơ Thất chạy tới hành lang thủy tạ.

Bên hành lang thủy tạ, Điệp Lạc té nhào dưới đất, Ngôn Sơ Tam đau lòng trừng mắt nhìn Quân Mạc Ưc

Quân Mạc Ưc lạnh lùng nhìn Điệp Lạc, trong mắt không có tia cảm tình nào, giống như hấn là thần tiên lãnh khốc chỉ biết trăm yêu trừ ma.

Mấy huynh đệ Ngôn gia cũng đều chạy tới, nhìn thấy Ngôn Sơ Tam bị thương, Điệp Lạc té trên đất thì tức giận vung tay, nhất loạt che chở cho hai người.

Ngôn Sơ Ngũ “ không được thương tổn tam ca ta”

“ cho dù người là thần tiên cũng vậy” Ngôn Sơ Lục tiếp lời

“Nếu còn thêm lần nữa”

“Chúng ta sẽ không khách khí”

Cả đám Ngôn gia đều không ai sợ hãi thần tiên, kể cả Ngôn Sơ Thất tính ít nói, không thích gây chuyện thì cũng rất bao che cho người nhà. Dù đối mặt với Tuần Sử Thiên Quân cường đại như vậy, bọn họ cũng không hề nao núng.

Quân Mạc Ưc lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ “ các người biết cái gì? Nữ nhân phía sau các người là bướm yêu, để nàng ở đây đối với các người không có gì tốt cả, còn có thể thương tổn các người, làm các người tổn thọ, yêu quái như vậy tuyệt đối không thể tồn tại ở phạm thể làm hại phạm nhân”

Ngôn Sơ Tam bị Quân Mạc Ưc đánh trúng, đau đớn dị thường nhưng vẫn ra sức che chở cho Điệp Lạc, lớn tiếng cãi lại “ ta không cần, ta vừa rồi đã nói với người, ta không cần sống thêm vài năm. Dù chỉ còn có một ngày, chỉ cần có Điệp Lạc bên cạnh, ta cũng thấy vui. Sinh tử có gì phải lo nghĩ chứ? Nếu sống mà không được ở cạnh người mình yêu thì cho dù có thọ trăm tuổi, cô độc cả đời thì quãng đời đó có ý nghĩa gì chứ? Điệp Lạc đợi ta một ngàn năm, nàng vì ta mới trở thành yêu. Nếu đời này ta không ở cùng một chỗ với nàng thì sống có ý nghĩa gì?”

Nghe được câu này, hai mắt Điệp Lạc đẫm lệ, từng từng giọt từng giọt rơi xuống như trên châu...

“Người là thần tiên, người không có cảm tình, người không biết tới dây dưa và ràng buộc. Ta không sợ chết, cho dù ngày mai chết trong ngực Điệp Lạc ta cũng không màng. Cho nên xin người hãy buông tha cho chúng ta, đến nơi khác mà tróc ma trừ yêu đi, hãy tha cho chúng ta đi” Ngôn Sơ Tam gắt gao nắm chặt tay Điệp Lạc, hai mắt phiếm hồng.

Quân Mạc Ước thấy bọn họ chân thành tha thiết như vậy, lại nghe mấy lời của Ngôn Sơ Tam thì trong lòng càng thêm buồn bực. Hắn là thần tiên, hãnh lạnh lùng, hãnh chưa bao giờ biết cái gì gọi là kiếp này kiếp sau, cũng chưa từng có ai dây dưa, ràng buộc với hắn. Nhưng mà chỉ vì như thế mà cam tâm bỏ qua sinh mệnh của mình sao? ngay cả chết cũng không sợ? Âm tào địa phủ, cùng trời cuối đất không có thâm tình và ràng buộc, chỉ có lạnh băng và thống khổ.

Chức trách của hắn là để phòng ngừa phạm nhân rơi vào thống khổ, người và yêu là hai thế giới khác nhau, nếu dây dưa sẽ làm tam giới đại loạn, càng khiến thiên đình trách phạt.

Quân Mạc Ước trừng mắt, lạnh lùng nói “ ta không hiểu tình cảm của các người nhưng trăm yêu trừ ma là chức trách của ta. Ta tuyệt không để cho người và yêu ở cùng một chỗ, như vậy sẽ làm loạn trật tự của tam giới. Điệp yêu tuyệt đối không thể ở lại đây, mau ngoan giao tính mạng ra đây để ta luyện đan, qua bốn mươi chín ngày thì yêu thân của người còn có chút ích cho nhân gian”

Ngôn Sơ Tam vừa nghe tới đây thì cả kinh tới tóc cũng dựng ngược, ôm lấy Điệp Lạc la lớn “ không được, không được, ta có chết cũng không giao Điệp Lạc cho người”

“Chuyện này không do người quyết định”

Quân Mạc Ước vẻ mặt lãnh khốc, vỗ hai tay lai, một đạo kim quang lập tức hiện ra

Ngôn Sơ Ngũ, Ngôn Sơ Lục lập tức rút kiếm, cùng Ngôn Sơ Tam che chở cho Điệp Lạc

“Tam ca!”

Ngôn Sơ Thất cùng Bạch Tử Phi vừa tới, Ngôn Sơ Thất nóng lòng người nhà, lập tức tiến lên, gia nhập đội ngũ bảo vệ.

Quân Mạc Ưc nhúu mày, quang cầu trong tay càng sáng ngời

Bạch Tử Phi giật mình, vội tiến lên vỗ vai Quân Mạc Ưc “ uy, uy, đại thần huynh đệ, đừng xúc động, xúc động là ma quỷ”

Bạch Tử Phi tay đặt trên vai Quân Mạc Ưc cũng lặng lẽ phát động tiên pháp, ngăn cản bích thủy chương trong tay hắn.

Quân Mạc Ưc chau mày “ tiểu tiên, người dám ra lệnh với ta?”

“Không dám không dám, tiểu nhân nào dám ra lệnh cho đại thần, hahahah” Bạch Tử Phi vừa cười vừa lôi kéo hắn “ đại thần, chúng ta qua đây nói chuyện đi”

Quân Mạc Ưc thân thể cứng ngắc, vẫn bị hắn lôi kéo đi

Cùng là thần tiên với nhau, coi như cho Tiểu Bạch chút thể diện

Bạch Tử Phi ôm vai Quân Mạc Ưc, thân mật nói “đại thần huynh, người không cần ép sát từng bước như vậy. Bọn họ là phạm nhân, nghe không hiểu người nói cái gì là trật tự đâu, người ta cả ngàn năm mới gặp lại nhau, chẳng lẽ không cho thêm chút thời gian được sao?”

Quân Mạc Ưc liếc hắn “ Bạch Tử Phi, người thân là tiên, chẳng lẽ không biết quy định thiên giới? người cho rằng mệnh của Ngôn Sơ Tam kia quá dài sao?”

Bạch Tử Phi cúi đầu “ ta biết, nhưng mà...”

“Người, tiên, yêu, ma, quỷ...cho dù là gì thì nhân giới và các giới còn lại đều không thể liên hệ, nếu không thể giới sẽ đại loạn, người không lo

thế gian sẽ đồ thán sao? nếu thực sự bị đại loạn, người sẽ chịu trách nhiệm sao?”

Bạch Tử Phi bị mắg đến đỏ mặt

“Thiên quân đại nhân, ta chỉ là thảo luận chuyện điệp yêu với người, đâu cần phải khoa trương như vậy chứ?”

Quân Mạc Ưc trừng mắt nhìn hần, lạnh lùng cười “ Bạch thượng tiên, người vẫn nên lo chuyện của mình trước đi, nếu không mau lấy lại Hồn Thế đan để bề trên biết được thì...còn có, đừng quên tiên với người cũng là cấm”

Bạch Tử Phi trong lòng run rẩy, nhớ tới tình cảnh vừa rồi cùng Ngôn Sơ Thất trong thư phòng.

Một khắc đó dường như mọi thứ đều bị bỏ qua, bây giờ bị Quân Mạc Ưc nhắc tới hần mới bừng tỉnh, vừa rồi hần hôn Ngôn Sơ Thất nồng nhiệt như vậy, thế nhưng lại quên chuyện Hồn Thế đan.

Quân Mạc Ưc lạnh lùng liếc nhìn hần rồi xoay người

“Điệp yêu, người còn gì để nói, ta cho người một nén hương thời gian” Tuần Sử Thiên Quân đại nhân vừa dứt lời, mọi người như hít phải ngụm khí lạnh.

Điệp Lạc quỳ bên cạnh Ngôn Sơ Tam, nước mắt rơi ào ạt nghe vậy lại mỉm cười

“Thiên Quân, ta biết sẽ có ngày hôm nay nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Ta chờ hần một ngàn năm, rốt cuộc vừa gặp lại hần đã sớm chia lìa. Có đôi khi ta thực sự cảm thán, ông trời đối với chúng ta rất không công bằng. Vì sao để chúng ta quen biết nhau lại không thể ở bên nhau? Chúng ta đã làm sai cái gì mà trừng phạt chúng ta như vậy? Một ngàn trước

sinh ly tử biệt còn chưa đủ sau, một ngàn năm sau lại bắt chúng ta phải có kết cục như vậy. Ta biết, ta không thể ở lại đây, nếu ta ở lại sẽ làm hại không chỉ có hân...chỉ có điều kiếp này vô duyên, kiếp sau cũng không được gặp lại”

Điệp Lạc nghẹn ngào.

Nàng thân là yêu, nếu bị đem đi luyện đan thì sẽ không có kiếp sau, không thể cùng hân gặp lại

Ngôn Sơ Tam nước mắt cũng rơi như mưa, đưa tay nắm lấy tay nàng “không, Điệp Lạc, người đừng đi. Không, ta cái gì cũng không sợ, thượng bích lạc hạ hoàng tuyền, chỉ cần có người bên cạnh, chúng ta cùng nắm tay nhau thì không có gì phải sợ”

“Không!” Điệp Lạc đau lòng la lớn “ người cần phải sống, ta đã hại người một lần, đời này người phải sống cho thật tốt, tìm một nữ tử có thể cho người hạnh phúc. Chỉ cần người hạnh phúc thì ta có chết cũng yên lòng”

“Điệp Lạc” Ngôn Sơ Tam khóc đến khản giọng

Điệp Lạc đột nhiên hất Ngôn Sơ Tam ra, vỗ đôi cánh mỏng “ tái kiến...kiếp sau...thôi đừng gặp lại”

“Không, Điệp Lạc” Ngôn Sơ Tam kêu lớn

Điệp Lạc vỗ cánh, quang cầu màu vàng lóe lên, phút chốc biến mất không thấy.

Trên bầu trời đêm, một đóa hoa màu hồng nhạt nhẹ nhàng bay xuống, đáp lên lòng bàn tay của Ngôn Sơ Tam, một giọt nước trong suốt như kim cương từ nhụy hoa rơi xuống tay hân, vỡ ra thành từng mảnh li ti...

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Diệp Lạc một đi không trở lại.

Tuần Sử Thiên Quân lãnh khốc cũng biến mất theo, không thấy quay lại Ngôn gia.

Ngôn gia không khí tối tăm tới cực điểm.

Ngôn Sơ Tam từng rất cởi mở giờ luôn nhốt mình trong phòng, suốt ba tuần qua chưa từng bước chân ra ngoài. Ngôn đại lão gia suốt ngày ngồi trong phòng nghị sự than ngán thở dài, đám tiêu cục hộ vệ cũng cảm nhận được không khí nặng nề nên ai nấy đều cẩn thận làm việc, không dám có chút sai sót nào.

Đông! Loảng xoảng loảng xoảng!

Đột nhiên vang lên âm thanh của đồ đạc rơi vỡ.

Ngôn đại lão gia đang chau mày u sầu bị giật mình liền lập tức nhào ra khỏi phòng nghị sự, hai tay chống nạnh la lớn “ ai, kẻ nào? mới sáng sớm đã ồn ào rồi, không thấy Tam thiếu gia khó khăn lắm mới ngủ được sao? không thấy đại lão gia ta đây đang suy nghĩ sao? ai dám ở đây gây náo loạn hả?”

Người hầu Giáp đáng thương bị mắng một hồi, lệ rơi đầy mặt

“ . Thực xin lỗi. Lão gia. Là ta không cẩn thận đánh rơi bồn cầu. ”

“Đánh rơi bồn cầu?” Ngôn đại lão gia nhìn đồng nước dơ bẩn trên mặt đất thì lửa giận càng bốc cao “ ai bảo người sáng sớm dọn bồn cầu? ai cho người làm rơi? Ai cho người làm kinh động tới Tam thiếu gia? Hẳn cả đêm không ngủ người có biết hay không?”

Ánh nến trong phòng Ngôn Sơ Tam mãi đến nửa đêm vẫn chưa tắt, hẳn còn đang đau lòng cho con mình thì đã bị kẻ này phá rồi.

Người hầu Giáp vô cùng ủy khuất “lão gia, đây là bồn cầu của người, hơn nữa sáng sớm không dọn bồn cầu chẳng lẽ chờ tới tối muộn...như vậy thối ai chịu nổi ah...”

Ngôn đại lão gia cứng miệng, tức giận dậm chân “ không được, mặc kệ là bồn cầu của ai, buổi sáng cũng không được dọn. Nếu người còn làm phiền tới Tam thiếu gia, ta liền phạt người ngày hôm nay rửa nhà vệ sinh một ngàn lần”

Người hầu Giáp suýt nữa hôn mê.

Không biết là ai đang gây rối, ai đang la to lớn tiếng ah. Lão gia, chẳng phải là người sao? người ta bất quá là không cẩn thận đánh rơi bồn cầu thôi mà, còn chuyện rửa nhà vệ sinh một ngàn lần? rửa sạch sẽ vậy để làm gì chứ, cũng phải đi ah...

Tuy nhiên mấy lời này gia đình Giáp chỉ dám để trong lòng, chỉ sợ nói ra sẽ bị lão gia đem não nhét vào bồn cầu luôn ah.

Ngôn Đại lão gia thấy gia đình Giáp lộ vẻ ủy khuất, tức giận hét “ còn đứng sững ra đó làm gì, mau quét dọn chỗ này đi, thú muốn chết”

Gia đình Giáp giận mà không dám nói, trong lòng thầm nghĩ nên đến tổng liên đoàn lao động người hầu để tố cáo Ngôn lão gia hay không? không tăng tiền lương mà bắt dọn bồn cầu rồi rửa nhà vệ sinh, rõ ràng là

bóc lột sức lao động mà. Nể tình lão gia đang lo lắng cho Tam thiếu gia, lần này hãn nhịn.

Gia đình Giáp ngoan ngoãn làm việc.

Ngôn đại lão gia lại vào phòng nghị sự, ngẩng đầu nhìn ánh bình minh, thở dài một hơi “ ai...”

Lúc này Ngô Sơ Thất cũng đã luyện công buổi sáng vừa xong.

Từ lần trúng độc lúc trước, công lực của nàng chẳng những không giảm mà còn tăng. Nàng cảm thấy tiên đan tiên thảo trong cơ thể mình phát huy tác dụng tốt gấp trăm ngàn lần so với dược liệu nhân gian, nhưng vừa nghĩ tới thiên đình thì nàng lại có chút bất mãn. Vừa thu hồi ngọc bích kiếm thì đã nghe bên bờ tường có tiếng gọi nàng “ này..này...này”

Ngôn Sơ Thất tà nghệ liếc mắt

Bạch Tử Phi đang ở trên bờ tường, tươi cười như hoa.

Ngôn Sơ Thất không có tâm tình đùa giỡn, lạnh lùng nhìn hãn rồi xoay người đi về phía hành lang thủy tạ.

Bạch Tử Phi vẫn tươi cười.

Nói tâm của nữ nhân như đáy biển quả chẳng sai, hai ngày trước đối với hãn còn nhiệt tình như lửa, nhào vào lòng hãn, vừa ôm vừa hôn, giờ mới có mấy ngày đã làm mặt lạnh với hãn.

Bạch Tử Phi vội vàng gọi “ uy, Sơ Thất, là ta nha”

Ngôn Sơ Thất vừa đi tới bên hành lang, đột nhiên xuất hiện ba thân ảnh.

Ngôn Tiểu Lam mở đầu “ tiểu thư sáng sớm luyện công”

Ngôn Tiểu Thanh tiếp lời “ nhân sĩ nhàm chán leo bờ tường”

Ngôn Tiểu Lục chốt hạ “ dây dưa tiểu thư mãi không dứt”

Ngôn Sơ Thất nhăn mặt nhíu mày “ quá phiền”

Phốc

Hộc máu!

Bạch Tử Phi ngồi trên bờ tường, suýt chút nữa là té lộn nhào. Ba nha đầu này, lần nào cũng cố tình xuất hiện đột ngột, còn cái kiểu nói một câu chia làm ba nửa. Cái gì mà dây dưa tiểu thư mãi không dứt chứ? Các nàng có mắt nhìn hay không, rõ ràng là tiểu thư các nàng dây dưa hấn nha. Có điều đối phương là Sơ Thất cho nên hấn sẽ không so đo, tính toán.

Nhưng mà ba nhan đầu này, Bạch Tử Phi vừa thấy các nàng là tức giận rồi, bất quá hấn có pháp bảo ah.

Bạch Tử Phi quay đầu về phía Bạch phủ gọi lớn tiếng “ Bạch Tứ Hi, mau ra đây quản mấy nữ nhân của người a”

Lời còn chưa dứt, bên kia đã vang lên tiếng đáp của Bạch Tứ Hi “ Tiểu Lục, Tiểu Thanh, Tiểu Lam, các người đừng để ý công tử nhà ta, mau qua đây, ca ca có quà cho các người”

Bạch Tứ Hi còn chưa dứt lời, ba nha hoàn đã không thấy hình bóng đâu.

Bạch Tử Phi giật mình, tốc độ ba nha đầu này còn nhanh hơn yêu quái, chẳng lẽ là do sức mạnh của tình yêu?

Ngôn Sơ Thất cầm khăn lau mặt, còn chưa xong đám nha hoàn đã chạy mất, nàng có chút hờn giận quăng khăn vào bồn rồi xoay người tính rời đi.

Bạch Tử Phi vội vàng hô “ uy, mỹ nữ bên kia, người bỏ đi thật sao?”

Ngôn Sơ Thất không thèm quay đầu “ thì sao?”

“Hay là người quay đầu lại nhìn đi, khó có khi lúc sáng sớm lại gặp được đại soái ca ah” Bạch Tử Phi cố gắng duy trì hình tượng ngọc thụ lâm phong, nào ngờ một trận gió thổi qua làm lá khô rơi đầy mặt hăn, Bạch Tử Phi ra vẻ không có việc gì, đưa tay phất qua.

Ngôn Sơ Thất không thèm liếc nhìn hăn, thản nhiên “ dây của người bị tuột”

A? !

Bạch Tử Phi giật mình, vội vàng cúi đầu nhìn xem, dây lưng tuột là quần sẽ tuột. Không có khả năng nha, vừa rồi hăn đã cột thật chặt.

Rõ ràng công tử kinh nghe thấy, sợ tới mức vội vàng cúi đầu. Hăn vạt áo mở? Quần rớt? Không có khả năng a, hăn vừa mới rõ ràng hệ đặc gắt gao

Ngôn Sơ Thất lúc này mới chậm rãi bổ sung “ trên giày”

Đông!

Bạch Tử Phi té nhào xuống đất, Ngôn tiểu thư xinh đẹp, có cần nói ngắt quãng vậy không, làm người ta...đổ mồ hôi lạnh ah.

Ngôn Sơ Thất thấy hăn té, cũng chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi nhấc chân đi.

Bạch Tử Phi vội vàng đứng lên “ Sơ Thất, từ từ, ta có lời muốn nói với người. Sao hôm nay người hờ hững với ta như vậy? ta đã nói gì sai, làm gì sai sao?”

Ngôn Sơ Thất không thèm quan tâm hăn, hừ lạnh “ tự người biết lấy”

“Ta biết? Ta biết cái gì a ta biết.” Bạch Tử Phi vội vàng tiến lên nắm chặt tay nàng “ uy, rốt cuộc là sao vậy, mau nói rõ đi. Mấy ngày hôm trước người còn...khụ khụ...thế nọ...sao nay lại thế này...khụ khụ”

Bạch Tử Phi xấu hổ đến mặt đỏ như ớt khi, nữ hài tử người ta thân nhiên mà hăn thì lại nhăn nhó nhó nhó.

Ngôn Sơ Thất vẻ mặt lạnh lùng, khinh thường pha lẫn tức giận “ thần tiên các người đều rất vô tình”

Bạch Tử Phi nghe thế sợ run.

Thần tiên. Vô tình? Nàng nói hăn hay nói Quân Mạc Ưc? Quân Mạc Ưc thu yêu thân của Diệp Lạc, làm cho nàng và Ngôn Sơ Tam phải chia lìa mãi mãi. Kết cục bi thương như vậy, Ngôn Sơ Thất tức giận cũng phải, làm cho nàng nghĩ thần tiên đều vô tình như nhau.

Bạch Tử Phi muốn cầm tay Ngôn Sơ Thất, nói với nàng hăn không giống như Quân Mạc Ưc, nhưng cuối cùng hăn lại để buông xuôi.

Nếu Sơ Thất cảm thấy hăn cũng vô tình như Quân Mạc Ưc, có phải nàng sẽ thương tâm, tuyệt vọng không?

Ngôn Sơ Thất không nghe hăn lên tiếng, nhin không được quay lại nhìn hăn, đôi mắt to tròn ngập nước, biểu tình có chút ngẩn ngơ

“Người không muốn giải thích gì sao?đồng lõa với Thiên Quân?”

“Đồng lõa?”

Bị Ngôn Sơ Thất gán cho tội danh này, Bạch Tử Phi lại muốn bật cười, hăn trở thành đồng lõa với tên kia từ khi nào chứ?

“Đúng vậy.” xem ra Ngôn Sơ Thất tức giận thực sự “ các người ép tầu tử của ta rời đi, không biết Tam ca ta hiện tại khổ sở tới mức nào. Đã suốt ba tuần qua hăn không hề ra khỏi phòng, còn đem tất cả son phấn bột nước bỏ hết”

“Vậy chẳng phải tốt lắm sao? trước kia hăn bán nam bán nữ, ngay cả ta có lúc còn lầm” Bạch Tử Phi lại cảm thấy Ngôn Sơ Thất giận rất đáng yêu.

Ngôn Sơ Thất lạnh lùng nhìn hăn

Tươi cười của Bạch công tử trở nên cứng ngắt rồi tắt dần

“Ách, thực xin lỗi, ta nói nói bậy .”

Ngôn Sơ Thất chớp mắt, xem như bỏ qua cho hăn

Bạch Tử Phi thấy nàng tức giận liền giải thích “ ai, Sơ Thất, người và người nhà người không cần tức giận, thực ra Quân Mạc Ưc không làm sai gì cả. Chức trách của hăn là bảo hộ tam giới, để cho ta giới không còn yêu ma, bảo vệ hòa bình và an tĩnh. Nếu không có hăn, tam giới sẽ bị yêu ma hoành hành, đến lúc đó nhân gian sẽ phải chịu khổ. Hơn nữa hăn nói cũng không sai, yêu không thể sống ở nhân gian bởi vì bọn chúng cần yêu khí, mà thể gian chính khí lại rất thịnh, bọn họ chỉ có thể dựa vào việc hút sinh khí của phạm nhân để duy trì sinh mệnh. Nếu tam ca người ở cùng một chỗ với nàng thì sẽ trở nên gầy yếu rồi mất mạng. Tuy rằng tình cảm hai kiếp của bọn họ làm người ra rất cảm động, nhưng bọn họ thực sự không thể thành thân vì bọn họ căn bản không có tương lai”

Ngôn Sơ Thất im lặng, lông mày nhíu lại như đang suy nghĩ gì đó, hồi lâu mới cắn môi hỏi “ yêu và phạm nhân vô mệnh, vậy tiên thì sao? cho dù là thần tiên cũng không thể ở lại nhân gian sao?”

Tâm của Bạch Tử Phi đột nhiên nhảy dựng

Sơ Thất ngược đôi mắt trong suốt như nước nhìn hăn.

Trong lòng Bạch Tử Phi liên vang lên mấy tiếng lộp bộp, suýt chút nữa đã tránh ánh mắt của nàng. Hăn sợ hãi ánh mắt rực cháy của nàng, sẽ làm lòng hăn loạn, làm hăn suy nghĩ miên man, không nhận ra mình, chỉ thầm muốn ngã vào ánh mắt nàng, quên đi tất cả, mặc kệ hăn là ai...

Nhưng.

Bạch Tử Phi hớn hờ “ thần tiên có thể ở lại thế gian a, chỉ cần biến thành rùa là tốt rồi. Mỗi ngày người cười với tiểu rùa ba lần, tiểu rùa có thể sống lâu trăm tuổi, biến thành thần tiên”

Bạch Tử Phi vừa cười, vừa khom lưng, giả làm rùa.

Ngôn Sơ Thất nhìn bộ dáng của hăn, trong lòng chột lạnh, nhú mi nhẹ giọng nói “ ta nghĩ, người phải nhanh biến thành rùa mới được”

Ân? Đây là có ý gì?

Bạch Tử Phi còn chưa hiểu được ý của nàng thì hai mắt to tròn của Ngôn Sơ Thất đã nhú lại, sau đó chỉ chỉ về phía hăn.

Bạch Tử Phi quay đầu lại

a a a! Vừa thấy đã sợ tới mức quay đầu bỏ chạy. Nào ngờ còn chưa nhấc chân, mông đã hung hăng bị đập một cước, hăn lập tức văng vào bờ tường

“Bạch tiểu tử, người còn dám tới câu dẫn nữ nhi của ta? Ta đánh chết người, đánh người” Ngôn đại lão gia phùng mang trợn mắt “ đừng tưởng rằng cứu nữ nhi của ta thì sẽ dâng tặng nàng cho người. Nói cho người biết, chỉ cần một ngày người còn mang họ Bạch thì ngày đó ta thể bất lưỡng lập. Mau nói cho cha người biết, dù nam nhân trong thiên hạ chết hết ta cũng sẽ

không gả nàng cho người. Sơ Thất, mau theo ta về, tháng sau hôn lễ của người và Vân công tử vẫn tiến hành như đã định”

Oa oa oa! Bạch Tử Phi vừa xoa hông vừa dùng tốc độ như siêu nhân bay lên bờ tường, trong lòng lại chua xót vì những lời của Ngôn lão gia.

Vừa quay về, hăn đột nhiên thấy mây tím bao phủ khắp Bạch phủ

Mây tím mang điềm lành, tiên khí như vậy thì yêu ma hay phàm nhân không thể nào triệu hồi, trong lòng cả kinh, mới vừa từ bờ tường nhảy xuống đã nghe tiếng thét như chuông đồng

“Tiên nhân hộ đan Bạch Tử Phi, dám dấu Hồn Thế đan, trà trộn ở phàm giới, lá gan quả là lớn ah.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 44

“Tiểu tiên lớn mật”

Giọng nói như chuông đồng làm đình tai nhức óc, mây tía tường vân rợp trời. Tiên nhân một thân võ trang, vừa xuất hiện đã hung tợn ngăn hãm lại, đẩy hãm ngã xuống đất, suýt chút nữa là dẹp lép như con tép.

“Tiểu tiên lớn mật, Huyền Thiên Đại Thần và đại đệ tử phải mất ba năm tâm huyết mới luyện thành Hồn Thế đan, vốn để dành tặng cho Thiên Đế, chúng tiên đều đã dâng tặng lễ vật chỉ riêng cho tiên đan của Huyền Thiên Đại Thần là không thấy đâu, thì ra là do tiểu tiên người trộm xuống hạ giới, còn tặng cho phàm nhân. Bạch Tử Phi, người biết mình bị tội gì không?”

Bạch Tử Phi nhú mày, cảm thấy lần này chết chắc rồi.

Hắn ở lại thế gian đã lâu lại không hạ quyết tâm lấy lại Hồn Thế đan, nửa năm nay thì lại xảy ra quá nhiều chuyện, hơn nữa hắn cũng không muốn Ngôn Sơ Thất phải chịu khổ, sợ lấy lại tiên đan thì ảnh hưởng tính mạng của nàng, cho nên cứ lần lữa mãi tới hôm nay. Thậm chí đêm hôm đó nàng chạy tới thư phòng hắn, hai người hôn nhau tới quên cả trời đất, làm cho hắn quên luôn thân phận của mình nói gì tới chuyện lấy lại tiên đan.

Cũng có thể nói là hắn cố ý quên. Thế giới thần tiên gì chứ, cả ngày đều tịch mịch, còn không bằng cuộc sống nhân gian có hỉ nộ ái ố, ân oán tình sâu lại làm người ta lưu luyến.

“Thượng thần, xin nghe ta giải thích!” Bạch Tử Phi giãy dụa “tiểu tiên đúng là đã làm sai, không cẩn thận nên làm rơi Hồn Thế đan chứ không phải là lén trộm xuống hạ giới, lại càng không phải tặng cho phạm nhân. Tiểu tiên ở lại nơi này là muốn cố gắng thu hồi nhưng đã bị nữ tử phạm nhân nuốt vào bụng, nhất thời không tìm được cách nên mới kéo dài như vậy”

“Nói vậy!” Thượng Vô Tiên sắc mặt lãnh khốc “Hồn Thế đan pháp lực kinh thiên, tuyệt đối không thể để lưu lạc thế gian, nếu cần thì phải giết người giữ đan ah”

Bạch Tử Phi hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch “tuyệt đối không được”

Thượng Vô Tiên lạnh lùng trừng mắt “nếu ba viên Hồn Thế đan lưu lạc, người có biết gây ra tai họa gì không?”

Bạch Tử Phi kinh ngạc dị thường, hét lớn “cho dù là tai họa gì, một mình ta gánh vác là được, ngàn vạn lần không được tổn hại đến Sơ Thất”

Thượng Vô Tiên nghe hẩn kinh hô mà giật mình, lạnh lùng trừng mắt nhìn hẩn.

Lúc này Bạch Tử Phi mới phát hiện ra mình lỡ lời, vội vàng cúi đầu ngậm miệng.

Thượng Vô Tiên hung hăng đánh giá Bạch Tử Phi một lượt, thanh âm lạnh mạc “tiểu tiên cấp bậc thấp mà lá gan lại lớn. Người dám động tình với phạm nhân, muốn lưu lại thế gian? Tiểu tiên lớn mật, người biết mình đã phạm tội gì chưa? Người làm mất Hồn Thế đan, tội đã không thể tha là một, thứ hai là động tình với phạm nhân, thiên quy không thể dung, thứ ba là người thế thân cho hài đồng Bạch gia Bạch Hân, làm hẩn mười mấy năm nay không thể siêu sinh, ở âm phủ là âm hồn bất tán, không được đầu thai, lại làm gia đình hẩn không biết được sự thật là hẩn đã chết. Ba trọng tội này, tội nào cũng đủ để người xử tử người”

A!

Bạch Tử Phi nghe vậy toàn thân chấn động.

Năm đó hãn không suy nghĩ nhiều, vội vàng thể thân cho con trai duy nhất của Bạch Chính Kiệt vừa qua đời, lại không nhớ vì hãn thể thân cho nên thân thể thực sự không được chôn cất, làm cho đứa nhỏ kia không có tên trong sổ của Diêm Vương, không thể đầu thai chuyển kiếp, chỉ có thể ở lại âm phủ là cô hồn lang lang.

Haizzzzzz, sao hãn lại quên chuyện này chứ? Lúc hãn nhập vào thể thân cho Bạch Hân, chỉ biết nói xin lỗi hài đồng kia, còn hứa sẽ thay hãn chiếu cố cho phụ mẫu hãn mà lại quên việc chuyển thể của Bạch Hân.

“Tiểu tiên, người tội lỗi chồng chất, không thể ở lại thế gian” Thượng Võ Tiên tức giận vung tay “ đem hãn về thiên đình chờ Thiên Đế xử lý, còn chuyện Hồn Thể đan, ta sẽ lo”

Thiên binh lập tức áp tới ép giải Bạch Tử Phi đi.

Bạch Tử Phi nghe vậy thì hồn phi phách tán, bọn thiên binh này làm việc mạnh bạo, nếu để bọn họ đi lấy tiên đan thì Sơ Thất nhất định sẽ bị thương tổn. Dù không ảnh hưởng tới tánh mạng thì cũng dùng tiên lực làm nàng hôn mê bất tỉnh, sau đó lại dùng pháp lực mạnh mẽ bức tiên đan ra khỏi người nàng. Như vậy chẳng những làm tổn hại tới nguyên thần vừa mới khôi phục của Sơ Thất mà còn làm bị tra tấn đau nhức khôn cùng. Tiên đan rời khỏi thân thể e là nàng sẽ bị bệnh nặng một trận, thậm chí có thể từ nay về sau phải nằm liệt trên giường.

“Không! Không được! Các người không thể thương tổn Sơ Thất, không thể” Bạch Tử Phi hét lớn tiếng, giãy dụa muốn thoát khỏi kiềm cạm nhưng lại bị đám thiên binh hun hăng chế trụ

“Tiểu tiên lớn mật, người cho là người có tư cách nói không sao? ngay cả mạng nhỏ của người cũng khó bảo toàn a” Thượng Võ Tiên tức giận phi thường, vung tay lên “ đi, mang hắc đi cho ta”

Đám thiên binh nửa lời nửa kéo Bạch Tử Phi ra ngoài.

Thượng Võ Tiên Nhân cau mày đi theo sau, thầm nghĩ nên dùng cách nào để lấy lại Hồn Thế đan.

Bạch Tử Phi bị đám thiên binh kiềm kẹp, cổ tay bị khó trụ, biết là hôm nay mình khó thoát nhưng dù thế nào hắc cũng không muốn Sơ Thất bị thương tổn.

Vừa giãy vừa la “ Thượng Võ Tiên, xin hãy cho ta một cơ hội. Xin đừng thương tổn nàng. Nàng là vô tội, nàng chỉ là một phạm nhân. Có gì một mình ta gánh vác là đủ rồi, xin đừng thương tổn nàng. Van người, cầu xin người”

Thượng Võ Tiên Nhân căn bản không thèm đếm xỉa tới hắc, hung hăng ra lệnh “ còn để hắc nói dong dài gì nữa, mau đem đi”

“Không cần! Thượng Võ Tiên! Cầu người! Cầu người!”

Bạch Tử Phi thấy Thượng Võ Tiên thực sự đi về phía Ngôn gia thì lòng nóng như lửa đốt, ngay lúc nguy cấp này, hắc đột nhiên nghĩ tới một người, lập tức vận dụng tiên pháp, dùng tâm pháp truyền âm ngàn dặm hô to giữa không trung

“Tuần Sử Thiên Quân! Quân Mạc Ưc! Mau cứu Ngôn Sơ Thất. Cầu người, kiếp sau ta làm trâu làm ngựa để trả ơn cho người, chỉ xin người hãy cứu nàng”

* * * * *

Trong trù phòng Ngôn gia, mùi thơm sức nức.

Ngôn Sơ Thất đang đứng bên bếp lò, tay cầm vá nhẹ nhàng đảo một nồi canh thịt gà nấm hương, mùi nấm quyện với mùi thịt gà phiêu lãng trong không khí, thơm đến làm người ta nhỏ nước dãi vì thèm.

Ngôn Tiểu Thanh ở phía sau nàng nhịn không được mà nuốt nước miếng “ tiểu thư, đã được rồi, thực sự là rất thơm”

“Ân” Ngôn Sơ Thất gật đầu “ lấy bát tới đây, mang tới cho Tam ca”

Mấy ngày qua Ngôn Sơ Tam chẳng màng tới ăn uống, Ngôn Sơ Thất biết hẳn từ nhỏ thích ăn canh thịt gà nấm hương cho nên mới xuống bếp làm cho hẳn, hi vọng hẳn sẽ có khẩu vị.

Ngôn Tiểu Thanh mang bát đến, Ngôn Sơ Thất chậm rãi múc canh vào bát, động tác của nàng rất chậm như vừa múc vừa nghĩ tới chuyện gì, đột nhiên mu bàn tay không cẩn thận chạm vào nồi, nóng tới mức làm nàng rút tay lại.

Cái bát trên tay lập tức rơi xuống đất.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Tiểu Thanh nghe tiếng động liền vội chạy tới xem, vội vàng kéo tay nàng “ tiểu thư, đã nói với người rồi, mấy việc nặng nhọc này để cho chúng ta làm đi, người bình thường toàn vũ đao lộng kiếm sao có thể làm mấy chuyện này, mau đi ra đi, để ta mang tới cho Tam thiếu gia là được rồi”

Ngôn Sơ Thất cúi đầu băng bó vết phỏng của mình, không hiểu sao lúc này nàng lại đột nhiên thất thần, giống như tâm đột nhiên bị đâm trúng.

Ngôn Sơ Thất vừa ra khỏi trù phòng đột nhiên trước mắt xuất hiện một đám mây tía kỳ lạ. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy Quân Mạc Ưc đang ở giữa không trung, ánh mắt sắc bén mà lạnh khốc, nhìn nàng chăm chăm.

Ngôn Sơ Thất nhìn thấy hắc cũng không giạt mình hay né tránh mà nhìn thẳng lại hắc không chớp mắt.

Một người một thần cứ vậy mà trừng mắt nhìn nhau bên ngoài phòng bếp Ngôn gia, không ai sợ ai.

Ngôn Sơ Thất trừng mắt với Quân Mạc Ưc vì hắc lạnh lùng vô tình, chỉ biết trăm yêu trừ ma, một chút cảm thông cũng không có, thấy hắc nàng lại nhớ tới cái chết thảm của tẩu tử Diệp Lạc, nhớ tới sự bi thương của tam ca, đột nhiên lửa giận trong lòng bốc cao, lập tức nhắc lấy mộc côn bên cạnh cửa đánh thẳng về phía Quân Mạc Ưc.

Tuần Sử Thiên Quân cũng đâu phải hư danh, đương nhiên mộc côn của nàng sao có thể gây thương tích cho hắc, lóe một cái, thân hình đã hạ xuống.

Ngôn Sơ Thất cũng không buông tha, từng bước ép sát.

Quân Mạc Ưc đưa tay ngăn lại

“Phàm nữ, người muốn làm gì? ! đừng tiến gần, nếu không ta sẽ làm tổn thương người”

Ngôn Sơ Thất cắn môi “tùy tiện”

Hắc dám thu tính mạng của tẩu tử, nàng còn sợ hắc làm mình bị thương sao? thiên giới vô tình, cho nên dám thần tiên không vương bận vì bất kỳ ai nhưng người phạm đều có thân nhân của mình, có người nhà, có huynh đệ. Đối mặt với kẻ giết hại người nhà, tổn thương huynh đệ của mình, nàng cần gì phải nhượng bộ.

Mộc côn lại vung lên, thế công không ngừng.

Quân Mạc Ưc vung tay, bạch quang lập tức ngăn cản mộc côn của nàng

“Ngôn Sơ Thất, điệp yêu có yêu thân, ta thu nàng là vì suy nghĩ cho tính mạng của ca ca ngươi, nếu để hai người bọn họ cùng một chỗ thì hai giới sẽ đại loạn, ca ca ngươi cũng khó giữ tánh mạng”

“Ta mặc kệ! Ta chỉ biết ca ca vì chị dâu mà thương tâm không thôi, kiếp trước bọn họ đã không thể ở gần nhau sao kiếp này còn nhẫn tâm bắt bọn họ phải chia lìa” Ngôn Sơ Thất phần nộ quát lớn. Vô tình như hấn sao biết được nổi thống khổ khi mất người yêu.

Quân Mạc Ưc đưa tay ngăn nàng, tức giận quát lớn “ tánh mạng và tình yêu, cái nào quan trọng hơn?”

“Yêu!”

Ngôn Sơ Thất không chút suy nghĩ mà trả lời.

Quân Mạc Ưc sửng sốt.

Mộc côn của nàng đã đánh trúng cổ tay hấn, va phải bạch khôi ngân giáp mà gãy làm hai

Ngôn Sơ Thất nhìn đoạn côn trong tay “ ngươi là thần tiên, vĩnh viễn không biết đến nỗi khổ khi mất đi người thân của phàm nhân. Cho nên ngươi vĩnh viễn không biết cái gì mới là quan trọng nhất. Nước mắt của ca ca mấy ngày nay cơ hồ đã chảy thành sông, thương tâm như vậy, ngươi có thể hiểu không? ta biết ngươi là thần nhưng ta thực sự muốn thay ca ca làm chút chuyện, đưa tẩu tử trở về.”

Ngôn Sơ Thất vung đoạn côn gỗ tiếp tục tấn công Quân Mạc Ưc, nước mắt cũng suýt rơi ra.

Quân Mạc Ưc nhìn nàng, không hiểu sao trong lòng luôn có cảm giác kỳ lạ nói không nên lời. Từ lúc gặp nàng, nhìn nàng quật cường, không chịu thua, anh khí như vậy. Nàng không phải là một nữ tử nũng nịu, mỗi một câu nàng nói, mỗi một chuyện nàng làm đều làm hấn giật mình, phiền não vô cùng.

Có đôi khi hấn nghĩ chính vì nàng như vậy mới là nguyên nhân làm cho Bạch Tử Phi cam tâm tình nguyện ở lại thế gian?

“Kỳ thật. Điệp yêu nàng.” Quân Mạc Ưc muốn giải thích nhưng rồi lại thôi

Đây không phải là tác phong của hấn, hấn càng không vì một yêu quái mà phải giải thích cùng một phạm nhân, hơn nữa cũng không phải lúc hấn tranh luận với nàng.

Quân Mạc Ưc trừng mắt nhìn Ngôn Sơ Thất, lạnh lùng mở miệng “ta tới tìm người, không phải vì ca ca người và điệp yêu, mà muốn nói với người một chuyện”

“Chuyện gì?” Ngôn Sơ Thất trừng mắt lạnh lùng.

Nàng đột nhiên cảm thấy vết bỏng trên tay trở nên đau đớn, như muốn nhắc nàng chuyện gì đó đã xảy ra.

Quân Mạc Ưc nhìn Ngôn Sơ Thất, gằn từng tiếng “Bạch tiểu tiên đã bị bắt về thiên đình”

“Cái gì? !”

Những lời này ngoài dự kiến của nàng.

Ca ca cũng được, tẩu tử cũng thế, nếu nàng có thể giúp bọn họ thật tốt nhưng mà những lời của hấn làm nàng lắp bắp kinh hãi. Bạch Tử Phi. Tử

Phi.

Ngày hôm qua bọn họ còn cãi nhau, trong nháy mắt hắn đã bị bắt lên trời.

Quân Mạc Ưc liền chỉ tay về phía Bạch phủ, bên đó vẫn còn mây tía lượn lờ ở phía trên

“Người biết hắn là thần tiên thì nên sớm biết sẽ có ngày này. Hắn đánh mất tiên đan, một mình hạ phàm, còn giả mạo làm phàm nhân, tất cả đều là tử tội. Thượng Võ Tiên Nhân đã hạ phàm bắt hắn, hắn đi rồi thì các người không thể gặp lại”

Ngôn Sơ Thất giật mình.

Nhìn thấy bên Bạch phủ tiên khí vẫn còn lượn lờ, biết thực sự là có thần tiên xuất hiện nhưng vẫn chưa rời đi. Quân Mạc Ưc nói gì, nàng hoàn toàn không nghe lọt tai, lập tức bỏ đi. Vân Tĩnh Thư đang luyện kiếm trong võ đường lập tức bị nàng đoạt lấy kiếm rồi nhanh chóng nhảy qua bờ tường ngăn giữa hai nhà, xông thẳng vào Bạch phủ.

Vân Tĩnh Thư ngỡ ngác, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng vừa thấy Quân Mạc Ưc thì hắn lại nhú mày, như hiểu ra gì đó. Cũng không nói nhiều, xoay người rút một thanh kiếm khác từ giá binh khí, đuổi theo Ngôn Sơ Thất.

Quân Mạc Ưc vội ngăn hắn “ uy, các người điên rồi, đó là võ tiên thượng thần, các người tới đó là chịu chết ah”

Vân Tĩnh Thư khinh thường liếc hắn “ chỉ cần ở cùng Sơ Thất, dù có chết, ta cũng nghĩa bất dung từ”

Dứt lời liền hất tay Quân Mạc Ưc, lập tức nhảy vọt qua tường, đi vào Bạch phủ.

Quân Mạc Ưc lại giật mình.

Hắn cảm thấy mấy phàm nhân này đều điên hết rồi.

Phàm nhân dám đối kháng với thần tiên thì chỉ có con đường chết, nhưng không hiểu sao trong lòng hắn lại đột nhiên cảm thấy ấm áp, giống như bắt đầu cảm nhận được tình cảm và sự ràng buộc lẫn nhau của phàm nhân.

Hắn nhú mày, âm thầm niệm pháp chú.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 45

“Các người. Không thể đem hắc mang đi!”

Thanh âm trong trẻo vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của Bạch phủ.

Đám thiên binh vừa mới áp giải Bạch Tử Phi ra khỏi thư phòng, cơ hồ ầm ầm ngã xuống đất, Thượng Võ Tiên Nhân hí mắt nhìn nữ tử xinh xắn, tay cầm kiếm, khí chất oai hùng đột nhiên xuất hiện trước mặt, đôi mắt to tròn trong suốt như nước nhìn hắc mang chăm chăm không chớp

Ánh mắt kiên nghị và quật cường tựa hồ như muốn hạ thông điệp cuối cùng với bọn họ, hạ mệnh lệnh dù thế nào cũng không được đem tiểu tiên kia đi.

Đám thiên binh thấy đột nhiên xuất hiện một tiểu nữ tử thì giật mình kinh ngạc, rồi nhanh chóng dùng sức kiềm cặp Bạch Tử Phi chặt hơn, có hai người nhảy lên phía trước, hung hăng quát lớn

“Nữ tử phạm thế này, không có việc gì thì mau tránh ra”

Thanh âm như chuông đồng làm đình tai nhức óc.

Bạch Tử Phi nhìn thấy Ngôn Sơ Thất thì không khỏi kinh hãi, lại nhìn sang ngân kiếm trên tay nàng thì hồn phi phách tán. Thượng Võ Tiên Nhân còn đang muốn tìm nàng gây phiền toái, nàng đã tự mình tới nộp mạng. Ở thế gian nàng là một nữ hiệp lợi hại nhưng mà đứng trước Thượng Võ Tiên Nhân thì như múa rìu qua mắt thợ mà thôi

“Đi mau! Đi mau!” Bạch Tử Phi lén lút lắc đầu với nàng lại chớp mắt ra hiệu

Nhưng Ngôn Sơ Thất không thèm để ý, chỉ nhìn chăm chăm Thượng Võ Tiên Nhân, biểu tình kiên định

“Dù thế nào, ta cũng không để các người mang hấn đi” Ngôn Sơ Thất thanh âm lạnh lùng mà kiên định, ngân kiếm sắc bén chia về phía Thượng Võ Tiên Nhân đầy khiêu khích

Hai thiên binh phía trước vũ khí, hung hăng hướng về phía nàng

“Không muốn không muốn!” Bạch Tử Phi thật sự bị sợ hãi, hấn lớn tiếng “ đi mau đi, nơi này không có chuyện của người, ta cũng không cần người cứu, đi mau, đi mau đi”

Ngôn Sơ Thất như là mắt diếc tai ngơ, vẫn huy kiếm, lạnh lùng nhìn các thiên binh.

Lại một thân ảnh vừa vút qua bờ tường hai nhà Ngôn Bạch, đột ngột xuất hiện bên cạnh Ngôn Sơ Thất, im lặng sóng vai bên cạnh nào.

Vân Tịnh Thư.

Chu Sa công tử luôn kiêu lời nhưng lúc nào cũng ở bên bảo hộ cho Ngôn Sơ Thất

Bạch Tử Phi thấy hấn đột nhiên xuất hiện thì thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng lại có chút chua xót, có lẽ chỉ có hấn mới có thể bảo hộ cho nàng.

Thượng Võ Tiên Nhân thấy lại xuất hiện thêm một phạm nhân, tay cũng cầm kiếm, khí thế hiên ngang thì không khỏi phẫn nộ vì cảm thấy bị uy hiếp

“Phàm nhân tránh ra, nếu không muốn ở đây chịu chết thì mau tránh ra”

“Tuyệt không!”

Ngôn Sơ Thất lạnh lùng thốt ra hai chữ rồi huy kiếm tấn công.

Bạch Tử Phi giật mình kinh hãi, nữ tử này từ khi nào lại trở nên dễ xúc động như thế? Tuy rằng nàng và Vân Tĩnh Thực công phu không phải tầm thường, nhưng đối thủ của nàng là thần tiên, có pháp lực hộ thân thì bọn họ sao có thể thắng được. Chỉ mong các thiên binh không làm nàng bị thương.

Thượng Võ Tiên Nhân cũng không ngờ nữ tử phàm nhân kia lại dám tấn công hắn.

Vân Tĩnh Thư nhíu mày nhưng cũng vung kiếm đánh tới.

Sang lang! Đinh! Đương!

Binh khí chạm nhau tóe lửa.

Kiểm trong tay của Vân Tĩnh Thư và Ngôn Sơ Thất là thiết kiếm bình thường, còn của các thiên binh là tiên kiếm thể nhưng khí thể của bọn họ không hề kém cỏi chút nào. Thậm chí khi va chạm còn phát ra vầng sáng màu lam và màu vàng, giống như kiếm của bọn họ cũng là thần binh lợi khí.

Thượng Võ Tiên Nhân giật mình “ bọn họ có tiên pháp hộ thân, là ai làm chuyện tốt này?”

Bạch Tử Phi nghe vậy cũng giật mình sửng sốt.

Hai người bọn họ đều là phàm nhân, sao trên kiếm lại có tiên khí, hèn chi bọn họ lại có thể so chiêu với Thượng Võ Tiên Nhân, không phải là...

Hắn cả kinh. Quân Mạc Ưc?

“Phàm nữ, các người thật to gan lớn mật. Vừa rồi còn muốn tìm người, không ngờ người đã tự tìm tới” Thượng Võ Tiên Nhân tức giận vung tay “lên cho ta”

Đám thiên binh lập tức nhào lên, bao vây Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất.

Bạch Tử Phi mặc dù biết Quân Mạc Ưc đã cấp tiên pháp cho Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư nhưng vẫn không thôi lo lắng cho bọn họ.

Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư không hề lên tiếng nhưng chỉ một ánh nhìn đã hiểu nhau, giống như khi bọn họ cùng kề vai chiến đấu ở Đường môn, cùng tiến cùng lùi, người trái ta phải, bảo hộ lẫn nhau.

Bạch Tử Phi thấy bọn họ ăn ý thì dù trong lòng cảm thấy chua xót nhưng cũng cảm thấy vui. Nếu Vân Tịnh Thư có thể bảo hộ được cho nàng, thì hẳn chịu khổ mấy cũng đáng, ngay thời điểm này mà Vân Tịnh Thư không rời bỏ nàng thì cũng đáng để Ngôn Sơ Thất phó thác cả đời cho hẳn. Nhưng mà bọn họ có thể đánh lại thiên binh cùng Thượng Võ Tiên nhân sao?

Có lẽ là hắn lo lắng thừa rồi.

Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất mắt không chớp, kiếm trong tay tấn công ào ào. Bọn họ không sợ tiên kiếm sắc bén, không ngại đang bị bao vây, càng không sợ hãi mây tím đang lượn lờ chung quanh. Trong mắt bọn họ chỉ có những địch nhân đang thương tổn bằng hữu của mình

Cho nên bọn họ phải đánh.

Sang lang!

Kim quang vắng khắp nơi.

Cho nên, bọn họ không sợ mà từng bước ép sát.

Đương đương đương!

Ngân kiếm cùng kiếm tiên va chạm, đám thiên binh phải thối lui vài bước.

Thế gian này, tình cảm là sức mạnh lớn nhất, dù là tình yêu, tình bạn hay tình thân, chỉ cần có tình là có thể quên đi sự sống chết của bản thân, chỉ cần có tình thì chuyện khó mấy cũng dám đương đầu. Vì một chữ tình mà phàm nhân dám đối kháng cùng thần tiên, vì một chữ tình mà thần tiên phải sợ hãi rồi thối lui.

Chu Sa công tử danh chấn thiên hạ, Ngôn Sơ Thất nữ hiệp xinh đẹp không chút sợ hãi các thiên binh, từng bước từng chiêu đều dũng cảm đón đánh, không hề thối lui...

Điều này làm cho Thượng Võ Tiên Nhân không thể không giật mình, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Thượng Võ Tiên Nhân hét lớn “ phản rồi, phản rồi. Các người đều là thùng cơm vô dụng, ngay cả phàm nhân cũng đánh không lại, mau tránh ra để đó cho ta”

Thượng Võ Tiên Nhân trực tiếp ra tay, rút cừu hoàn kim bối đao bên hông, thẳng tắp đánh về phía Ngôn Sơ Thất và Vân Tĩnh Thư.

Thượng Võ Tiên Nhân ở trên thiên giới phụ trách việc trừng phạt các tiên nhân phạm tội, giữ gìn sự cân bằng của hai giới thần tiên, chức trách khác với Quân Mạc Ưc. Quân Mạc Ưc trăm yêu trừ ma, bảo vệ sự bình an cho tam giới mà các võ tiên nhân là chuyên phụ trách trừng phạt các tiên nhân. Tuy rằng trách nhiệm và phạm vi quản lý khác nhau nhưng cấp bậc

không thua gì Quân Mạc Ước, công lực cũng thuộc hàng bậc nhất của hai giới nên khi hấn phần nộ ra tay thì đối với hai người kia rất nguy hiểm.

Tâm của Bạch Tử Phi như muốn nhảy ra ngoài,

Cửu hoàn kim bối đao vung vù vù, tiên khí màu tím ào ạt tấn công Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất.

Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư rất ăn ý, hai người vừa né tránh đao phong rồi Vân Tịnh Thư nắm tay Ngôn Sơ Thất kéo nàng cùng tấn công về phía trước.

Ngôn Sơ Thất kiễng mũi chân, dùng lực nương theo đà tấn công của cửu hòa kim bối đao, tấn công Thượng Võ Tiên Nhân.

Thượng Võ Tiên Nhân không ngờ Ngôn Sơ Thất lại nương theo đao phong mà tấn công hấn, cho nên nhất thời luống cuống mà ngân kiếm trong tay nàng đã đánh xuống.

Thượng Võ Tiên Nhân vội vàng rút lui ba bước, vừa muốn khống chế cửu hoàn kim đao trong tay vừa muốn ngăn cản Ngôn Sơ Thất.

Ngân kiếm phá vỡ tiên khí màu tím hộ thân của hấn, Thượng Võ Tiên Nhân đau đến kêu thành tiếng, té ngồi trên mặt đất.

Bạch Tử Phi hoan hô trong lòng. Không ngờ Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư lại kết hợp ăn ý như vậy, người đánh người đỡ, phá vỡ được tiên khí của tiên nhân. Tiên khí này cũng như nguyên khí của con người vừa bị phá vỡ đã làm Thượng Võ Tiên Nhân đau đớn ngã nhào.

“Các người tạo phản !” Thượng Võ Tiên Nhân buồn bực , “dùng tiệp lực bắt bọn họ cho ta”

Các thiên binh biết võ nghệ của họ không thể đánh lại đôi bích nhân thế gian trước mắt liền niệm chú ngữ, muốn dùng tiên pháo chế trụ bọn họ.

Bạch Tử Phi lập tức sợ hãi kêu lên “ không tốt, các người đi mau, bọn họ dùng tiên chú, đi mau”

Ngôn Sơ Thất lúc này như mới nghe được thanh âm của hắn, cũng là lần đầu tiên quay lại nhìn hắn.

Cặp mắt đen tròn lúng liếng, long lanh trông suốt.

Nàng nhìn hắn, quật cường “không”

Bạch Tử Phi suýt hộc máu

Sự quật cường của nàng hắn đã được chứng kiến khi ở Bàn Yêu cốc hắn, hơn nửa mươi mấy năm lớn lên bên nhau, hắn cũng quá hiểu nàng. Tuy nhiên hiện tại bọn họ phải đối mặt với một đám tiên nhân pháp thuật cao cường, dù thần tiên sẽ không giết người nhưng bị tiên chú quán thân cũng sẽ thống khổ phi thường. Cho nên không cần phải quật cường như vậy, đi mau

Bạch Tử Phi gần như là rống lên.

Hai thiên binh đang kiềm giữ hắn thấy đồng đội bị chỉ trích thì không nén được lửa giận, ra sức dè hắn lại, hung tợn quát “ câm miệng lại tên tội tiên kia”

Ngôn Sơ Thất hai mắt như tóe lửa.

Vòng vây của thiên binh vừa lơ lửng, ngay khắc này Vân Tĩnh Thư đột nhiên ôm lấy Ngôn Sơ Thất, dùng hết khí lực đẩy nàng ra, còn cúi đầu nói “ dẫn hắn đi”

Ngôn Sơ Thất nhờ lực đẩy của Vân Tịnh Thư, lại vận dụng khinh công lập tức đã lướt qua đám thiên binh, đáp xuống trước mặt hai thiên binh đang kiềm giữ Bạch Tử Phi, mắt cũng không chớp đã vung kiếm đánh tới.

Hai thiên binh cũng vội vàng vung kiếm ngăn cản.

Nào ngờ đâu đó chỉ là hư chiêu của Ngôn Sơ Thất, kiếm của nàng không tấn công bọn họ mà cắt đứt khốn tiên thẳng trên người Bạch Tử Phi.

Ngôn Sơ Thất lập tức ôm lấy hãn.

Hai thiên binh sợ hãi kêu lớn “ tội tiên, người dám đào tẩu”

Ngôn Sơ Thất lôi kéo Bạch Tử Phi nhảy lên bờ tường hai nhà Ngôn Bạch, quay đầu lại thấy Vân Tịnh Thư đang bị đám thiên binh vây khốn, không biết hãn trúng tiên pháp hay bị pháp khí gì trối buộc mà người như có nghè đạo kim quang bao bọc.

Chu sa giữa mi tâm gắt gao nhú chặt, gương mặt anh tuấn cực kỳ chăm chú như hãn đang cố chịu nỗi đau không nói thành lời, tay vẫn vung kiếm đánh trả.

“Vân công tử” Ngôn Sơ Thất nhịn không được hô nhỏ.

“Đi a!” Vân Tịnh Thư nhướn mày rộng to “ đi mau, dẫn hãn đi đi, dù ở thế gian hay dưới địa ngục, nơi nào cũng được, mau dẫn hãn cùng đi... các người đi rồi thì cũng đừng quay về”

Ngôn Sơ Thất kinh ngạc, không thể tin được Vân Tịnh Thư lại nói những lời này

Phụ thân lập lời đài chiêu phu, kết quả đem nàng gả cho hãn, dù nàng chưa từng đáp ứng nhưng cũng không nói phản đối. Có lẽ trong lòng hãn vẫn luôn nhận thức nàng là vị hôn thê, nghĩ đến một ngày nàng cùng hãn

nắm tay nhau đến bạc đầu. Thế nhưng lúc này, ngay thời điểm nguy hiểm này, hấn lại một mình gánh chịu tất cả, còn đẩy nàng đến với người nam nhân khác, muốn nàng cao chạy xa bay, không nên quay về.

Thời điểm này, dù Bạch Tử Phi vẫn luôn không vừa mắt Vân Tịnh Thư thì trong lòng cũng đủ loại cảm xúc.

Thượng Vô Tiên Nhân hô lớn “ bắt lấy bọn họ, không được để chúng chạy thoát”

Vân Tịnh Thư liều mạng ngăn chặn.

“Đi mau, nếu không muốn cho sự hi sinh của ta trở thành vô ích thì mau đi đi”

Chu Sa công tử vẫn luôn trầm mặc ít lời giờ đột nhiên rống giận “ Bạch Tử Phi, ta giao Sơ Thất cho ngươi, nếu ngươi để nàng phải chịu khổ thì ta là người đầu tiên sẽ giết ngươi”

Bạch Tử Phi nội tâm chấn động, không nói nên lời

Ngôn Sơ Thất hai mắt phiếm hồng.

Không thể chần chờ được nữa, Ngôn Sơ Thất nắm tay Bạch Tử Phi, cắn răng dậm chân một cái, biến mất bên bờ tường.

Torng vầng sáng màu vàng, chu sa đỏ tươi.

Như máu

Như nước mắt

Như nụ cười mỉm

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Ngôn Sơ Thất kéo Bạch Tử Phi chạy như bay ra ngoài Ngôn gia.

Mây tía bên kia cũng đuổi theo bọn họ. Cả hai không quay đầu, chỉ cắm cúi chạy về phía trước, Ngôn Sơ Thất dùng hết khả năng khinh công của mình để kéo Bạch Tử Phi chạy.

Bạch Tử Phi có thể đăng vân vừa nhanh vừa ít tổn sức hơn Ngôn Sơ Thất dùng khinh công nhiều, nhưng không hiểu sao khi bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm lấy tay hắn, không ngừng chạy về phía trước thì tâm tình của hắn lại tốt vô cùng. Giống như mình cũng là một phàm nhân bình thường, cướp nữ nhân của người khác, lại sợ người ta đuổi theo vì vậy không ngừng ra sức chạy trốn...

Bạch Tử Phi vô cùng hưng phấn, vừa chạy vừa la “chạy mau, chạy đi, chúng ta chạy về phía trước, nơi đó là thiên đường ah”

Té xiu!

Ngôn Sơ Thất hai chân run rẩy, suýt nữa là té nhào

Bạch Tử Phi dừng bước hỏi “nương tử, làm sao vậy?”

Nương. Nương tử? ! Ngôn Sơ Thất suýt rơi lệ, không biết hắn bị cái gì bám vào người.

Bạch Tử Phi chớp chớp mắt, chân thành nắm tay Ngôn Sơ Thất “nương tử, từ nay về sau người cứ yên tâm theo ta. Ta sẽ đối xử tốt với

người, cho người trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời. Từ nay về sau, người dệt vải ta cày ruộng, người nấu cơm ta chẻ củi, chúng ta gắn bó bên nhau, mãi không chia lìa. Người từ nay về sau chờ hưởng hạnh phúc đi”

Phốc...

Sơ Thất tiểu thư cười đến mức suýt chút nữa phun nước miếng trên mặt Bạch Tử Phi.

Mới đầu nói nghe rất chân thành, cũng ra dáng tài tử giai nhân, nào ngờ chỉ được vài ba câu đã lập tức lộ nguyên hình, muốn hấn nghiêm túc thật khó khăn ah.

Ngôn Sơ Thất dừng bước “ người đùa giỡn cái gì?”

“Diễn tuồng bỏ trốn ah” Bạch Tử Phi biểu tình hưng phấn “ chúng ta không phải đang đúng chuẩn của tiết mục bỏ trốn sao? Nương tử a, từ nay về sau người chính là tiểu nương tử của ta”

Bạch Tử Phi nói xong đưa tay vòng qua vòng eo tinh tế của Ngôn Sơ Thất.

Ngôn Sơ Thất lập tức ngã vào cái ôm của hấn.

Bởi vì chạy nhanh nên hơi thở hai người có phần nặng nề, giờ tiếp xúc thân mật như thế, cơ hồ có thể cảm nhận được hô hấp của nhau, nghe được nhịp tim đập của đối phương.

Ngôn Sơ Thất bị hấn ôm, cảm giác như vừa rồi hấn không phải đùa giỡn mà là thật. Cảnh tượng hai người hôn nhau trong thư phòng của hấn đêm đó lại hiện lên, tuy rằng lúc này đang ở nơi hoang vắng, không gian không hề lãng mạn nhưng trong vòng tay ấm áp của hấn...

Cả hai nhìn nhau, ánh mắt có gì đó khác lạ.

Ngôn Sơ Thất nhớ tới những lời vừa rồi của Bạch Tử Phi “ Nương tử, từ nay về sau người hãy theo ta..” những lời này làm nàng động tâm cỡ nào.

Thật sự từ nay về sau có thể cùng hắc năm tay, mãi không chia lìa sao? nếu là thật thì nàng cam nguyện từ bỏ tất cả, cùng hắc nam canh nữ chức, rau dưa qua ngày. Có thể dựng một gian nhà cỏ dưới chân núi, nuôi một đàn gà, mỗi ngày nhìn hắc thả câu cày ruộng, nàng vừa trông con vừa dệt vải...Cuộc sống như vậy có lẽ ấm áp, vui thích hơn thiên đình nhiều?

Nàng bật thốt “tướng công...”

Bạch Tử Phi trừng mắt nhìn nàng, thấy sự biến hóa trong ánh mắt của nàng.

Tuy Ngôn Sơ Thất không có biểu tình gì đặc biệt nhưng đôi mắt trong veo như nước đã nói hộ tiếng lòng của nàng, hắc chỉ cần nhìn vào đó là hiểu được lòng nàng. Nàng đang ở trước mặt hắc nhưng tâm lại đang bay rất xa, rất xa. Hắc biết nàng đang nghĩ gì, cũng biết lòng của nàng, càng biết bức tranh trong nội tâm nàng đang tưởng tượng xinh đẹp động lòng người đến cỡ nào, làm hắc cũng muốn tham gia vào đó...

Nhưng mà Sơ Thất, người có biết tất cả đều là hi vọng và ảo tưởng xa vời?

Hắc là tiên nhân, đánh mất Hồn Thể đan đã là trọng tội, lại để Bạch Hân ở âm phủ thành âm hồn phiêu lãng, không thể đầu thai là thêm tội thứ hai không thể tha. Hắc mang nhiều trọng tội như thế, tiên giới sao có thể bỏ qua cho hắc? Cho nên những gì nàng đang nghĩ chỉ là ảo ảnh xa vời mà thôi, không biết bao nhiêu lần hắc tự hỏi sao mình lại là tiên? Sao hắc không thể là phàm nhân như nàng?

Bạch Tử Phi nhìn Ngôn Sơ Thất, sự chân thành trong mắt tan biết, bộ dáng cợt nhả, khôi hài “ đến đây, nương tử, mau để cho gia hôn một cái”

Cái gì? !

Ngôn Sơ Thất nghe hăn nói vậy thì đỉnh đầu như muốn bốc khói, lần trước bị người ta ném gạch đá còn chưa sợ sao, giờ còn dám giở chiêu này với nàng, còn chu cái miệng y chang Ngưu đại thúc, nhin không được vung tay lên tát cho hăn một cái

Bạch Tử Phi đột nhiên bị đánh, đau đến chảy nước mắt

“Người ta chỉ muốn cùng người hôn nhẹ thôi mà, sao lại vô tình như vậy, nương tử”

Ngôn Sơ Thất trừng hăn “ người còn gọi bậy như vậy, coi chừng ta đánh người”

Nàng chưa xuất giá, hăn chưa có thê tử, sao lại nói là gọi bậy. Hay là nàng muốn giữ cách xưng hô thân thiết này đợi đến đêm động phòng hoa chúc mới cùng hăn tình chàng ý thiếp.

Bạch Tử Phi nhin không được mỉm cười “ nương tử, người then thùng sao?”

Ngôn Sơ Thất thực sự tức giận, vung tay lên, làm vẻ muốn đánh hăn.

Bạch Tử Phi bị dọa lập tức chạy trốn, năm tay của Sơ Thất nữ hiệp không giống như nữ nhân bình thường, bị trúng một quyền cũng không phải giõn chơi ah

“Người quay lại đây cho ta” Ngôn Sơ Thất đậm chận

“Ngu sao quay lại” Bạch Tử Phi ngữ khí quật cường “ có bản lĩnh thì người tới đây mà bắt”

Bạch Tử Phi hoàn toàn quên mất hăn và Ngôn Sơ Thất đang trốn chạy, không để ý phía trước là cây đại thụ, lao đầu vào đó liền ngã chổng vó,

trước mắt toàn sao.

Ngôn Sơ Thất nhìn bộ dáng ngu ngốc của hắc thì cười không ra nước mắt.

Nam nhân này dù có kẻ đao lên cổ hắc, hắc cũng có thể làm người ta cười đến quên cả việc giết hắc.

Hai người đang cười đùa vui vẻ đột nhiên nghe từ trên không trung vang lên tiếng thở dài

“Ta đã nói không cần lo lắng cho bọn họ rồi mà, ở bên cạnh tên tiên nhân vô tâm vô phế, lang tâm cầu phế kia thì tuyệt đối sẽ không thấy buồn, không đến nỗi khóc vì bi quan, tuyệt vọng gì đâu”

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh, giương mắt nhìn thân ảnh đang nằm úp sấp trên tường vân màu tím, không phải là An hồ ly suốt ngày mất trí nhớ thì là ai.

Vô tâm không phế? Lang tâm cầu phế?

An hồ ly dám đánh giá ân nhân kiêm chủ nhân như vậy sao? thật sự là ba ngày không ăn đòn đã thấy ngứa da ah.

Bạch Tử Phi tức giận đang định mắng An hồ ly, nào ngờ nhìn sang nam nhân diện mạo anh tuấn đang đắm chiêu nhìn hắc và Ngôn Sơ Thất thì giật mình. Nam nhân kia rõ ràng là Quân Mạc Ưc ah.

Quân Mạc Ưc, chiến thần tam giới, ai dám chọc giận hắc, trừ khi là muốn chết nha.

Quân mạc ực a! Quân mạc ực, thượng tam giới chiến thần a, ai dám nhạ hắc? Trừ phi thật sự là chính mình mao cũng dương !

Quân Mạc Ưc thản nhiên nói với An hồ ly “ ân, xem ra người nói không sai”

Ngôn Sơ Thất vội vàng chạy tới đỡ Bạch Tử Phi dậy. Thần tiên, bướm yêu, mèo ma...nàng đã thấy qua, thậm chí còn đánh nhau với thần tiên nên giờ thêm hồ ly biết nói cũng chẳng lấy làm lạ, còn lạnh lùng nhìn lướt qua Quân Mạc Ưc rồi quay đầu đi.

Biểu tình của nàng làm Quân Mạc Ưc cảm giác khó chịu, đại thần hân chưa từng để ý tới cái nhìn của nữ nhân thế gian, nhưng lần này cũng nhin không được mà trừng mắt lạnh lùng nhìn lại nàng.

Bạch Tử Phi biết hai người đang giương cung bạt kiếm với nhau liền vội vàng lên tiếng cắt ngang “ Thiên Quân, người thực sự rất rảnh rỗi nha, nếu không có chuyện gì làm, chi bằng xuống đây ta chơi với người”

An hồ ly khinh thường liếc hân “ tiên nhân, người cho rằng ai làm tiên cũng ở không như người sao? Thiên Quân thực ra bề bộn trăm công ngàn việc ah”

Phun, An hồ ly này cũng quá trở mặt rồi

“Ta cũng bề bộn nhiều việc !” Bạch Tử Phi bực bội “ ta ở trên thiên đình cũng có nhiều việc để làm?”

“Là tặng tiên đan hay xuống thế gian tán gái?” An hồ ly không chọc ghẹo hân thì không vui “ tiên nhân, người chẳng qua chỉ là một tiểu tiên cấp thấp ah”

A a a! hồ ly thúì, thật muốn bắt nó, bóp cổ nó, nhổ hết lông trên người nó...xem nó còn dám cười nhạo hân không?

Bạch Tử Phi tức đến phùng mang trợn mắt.

An hồ ly còn tiếp tục đổ dầu vào lửa “ nường tử... còn chưa thành thân đã gọi thân thiết vậy rồi. Ta cũng muốn có tiểu nường tử, tiên nhân... ta có thể không làm nữ mà chuyển thành nam được không?”

Bạch Tử Phi bị nó hạ gục hoàn toàn

Dù thần tiên hay phàm nhân đều không phải là đối thủ của Bạch Tử Phi khi đấu võ mồm, nhưng núi cao còn có núi cao hơn, hăn gặp phải An hồ ly thì chỉ có thể giơ tay đầu hàng.

Quân Mạc Ưc bị Ngôn Sơ Thất khinh bỉ thì trong lòng vui, thấy bọn họ cãi nhau thì lạnh lùng nói “ hai người các người muốn ở đây cãi nhau cho đến khi đám người kia đuổi tới sao?”

Bạch Tử Phi giật mình vội đáp “ ta mới không cùng nó đùa giỡn, từ lúc ta cứu nó đã bị nó phiền muốn chết. Nhưng mà đám người kia có thực sự đuổi theo sao? còn có chu...không, Vân Tĩnh Thư kia thế nào rồi?”

Quân Mạc Ưc nhăn mặt “ hăn đánh nhau với mười mấy thiên binh và võ tiên nhân, người cũng là thần tiên, người cảm thấy hăn sẽ ra sao?”

Bạch Tử Phi trong lòng cả kinh, không khỏi cắn môi.

Tuy rằng thần tiên không thể làm hại tới tính mạng của phàm nhân nhưng đám võ tiên nhân có tiên pháp, Vân Tĩnh Thư là một phàm nhân lại đơn thương độc mã đấu với bọn họ, tuy không bị đánh chết thì cũng sẽ sống không bằng chết. Nghĩ tới khi bọn họ rời đi, Vân Tĩnh Thư vẫn bị kim quang phù chú trói buộc, đối với một phàm nhân thì đau đớn tới mức nào.

Ngôn Sơ Thất nghe vậy cũng nhịn không được mà nhíu mày. Dù nàng một lòng muốn cứu Bạch Tử Phi nhưng cũng không có ý làm hại tới Vân Tĩnh Thư.

Quân Mạc Ước thấy biểu tình của hai người, coi như là còn có chút lương tâm liền nói thêm “ chuyện của hã các người không cần lo lắng, ta sẽ giúp hã nhưng còn các người, nếu không muốn bị bắt thì mau đi đi”

Bạch Tử Phi chấn động, phục hồi tinh thần. Hã biết Quân Mạc Tức vẫn âm thầm hỗ trợ, chỉ có Ngôn Sơ Thất người trần mắt thịt không nhận ra mà thôi.

“Thiên quân nói đúng” Bạch Tử Phi đưa tay nắm tay Ngôn Sơ Thất “ ta sẽ mang nàng rời đi”

Quân Mạc Ước thấy hai người nắm tay nhau, gương mặt vẫn lạnh lùng nhưng con người hơi chớp một chút “ người mang nàng đi? Đi đâu? Trên người người có tiên khí, dù đi đâu bọn họ cũng sẽ tìm được”

Bạch Tử Phi sửng sốt.

“Vậy phải làm sao?”

Quân Mạc Ước nhìn không được mà xem thường hã.

Người này thật không biết có phải thần tiên hay không nữa, làm chuyện khôi hài thì giỏi, đụng tới chính sự thì lại hỏi phải làm sao? Ngôn Sơ Thất đi theo hã có quá ỳ khuất không, cũng là thần tiên, sao lại chọn tên có cấp bậc thấp như thế. Hã vô duyên vô cớ dính vào chuyện này, đành phải chỉ điểm một chút cho bọn họ thôi.

“Các người đi Lăng Cảnh Khê, ở đó đã có sẵn một cái thuyền, thân thuyền được tạo từ kim điệp, do thượng thần tiên nhân dùng tiên công tạo thành. Người mang nàng vào đó thì có thể che dấu được thân ảnh, không ai có thể tìm ra hành tung của các người”

“Lăng Cảnh Khê, Kim Diệp thuyền?” Bạch Tử Phi nghe tới đây thì nhìn không được mà hai mắt tỏa sáng “ đó chính là tiên vật của thượng thần

trong truyền thuyết a, thì ra là nằm trong tay người”

Quân Mạc Ưc lạnh lùng liếc hẳn “ bớt nói nhảm đi, người phải đi nhanh lên”

“Dạ, đa tạ Thiên Quân” Bạch Tử Phi không dám đùa giỡn nữa, lỡ đâu Thiên Quân đại nhân tức giận lấy lại đồ thì biết làm sao.

Bạch Tử Phi vội vàng kéo tay Ngôn Sơ Thất rời đi.

An hồ ly thấy thế cũng vội vàng nhảy khỏi đám mây, nói với Quân Mạc Ưc “ Thiên Quân, ta phải đi theo tiên nhân nhà ta, cảm ơn người mấy ngày qua đã chiếu cố”

Hai người một hồ cứ vậy mà rời đi

Quân Mạc Ưc một mình đứng trên mây tía, đột nhiên cảm thấy mình rất cô đơn.

Nhìn theo bóng dáng hai người nắm tay nhảy rời đi, thật làm người ta hâm mộ.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 47

“Uy uy, đừng giành, đó là cá của ta”

“Nói bậy, rõ ràng là ta nhìn thấy trước”

“Nhìn thấy trước thì sao, ai bắt được mới tính a”

“Bắt thì bắt, sợ người sao”

“Tốt, khẳng định là ta sẽ bắt được trước. Hồ ly thúì, hôm nay người chờ ăn không khí đi. Ta sẽ nói Sơ Thất không nấu cơm cho người, để người đói chết, cá này là của ta, tối nay ta sẽ uống canh cá. Chiều nay ta đi câu cá là la lá...”

Bạch Tử Phi và An hồ ly ngồi bên mép Kim Diệp thuyền, mỗi người cầm một cần câu đang câu cá.

Bạch Tử Phi thực không biết gì, vừa câu vừa hát ông ổng.

An hồ ly trán nổi gân xanh, phần nộ trùng hấn. Bạch Tử Phi lại rất thản nhiên “nhìn cái gì?”

“Người còn hỏi” An hồ ly bi phần “câu cá thì lo câu cá đi, hát hò làm chi, cá bị người dọa chạy hết rồi”

“Ân? Dọa chạy? Không thể nào?” Bạch Tử Phi đưa tay che trán để bớt chói rồi nhìn xuống dòng nước suối trong suốt “chạy đâu mà chạy, chúng bị tiếng hát của ta làm cho khuynh đảo, người biết cái gì là chim sa cá lặn không?”

Đang nói thì trời vang lên hai tiếng oa oa, Bạch Tử Phi vừa ngẩng đầu nhìn lên thì một đàn nhạn đen đã từ trên cao sà xuống làm cho hắc giết mình nhảy dựng

An hồ ly nhìn hắc, không giấu vẻ xem thường “ tiên nhân, người thực sự là thần tiên sao? chưa từng thấy thần tiên nào ngu ngốc, vô sỉ lại nhàm chán như người vậy”

Bạch Tử Phi trán nổi gân xanh, run tay chỉ vào An hồ ly “ người..người người..Hoa hồ ly thúì, người muốn tạo phản? dám nói chủ nhân mình như vậy sao?”

“Người còn biết người là chủ nhân của ta, có chủ nhân nào đi tranh cá với sùng vật vật không” An hồ ly vẻ mặt khinh bỉ

“Sao lại không? ta nè” Bạch Tử Phi nói như đúng rồi

An hồ ly học máu!

Y như nước đổ đầu vịt ah.

Bạch Tử Phi nhìn thấy biểu tình buồn bực của An hồ ly, nhin không được nói “ nếu người cảm thấy ta là một thần tiên vừa ngu ngốc vừa vô sỉ thì còn đi theo ta làm gì? Đi theo Quân Mạc Ưc không phải tốt hơn sao? hắc là chiến thần tam giới, theo hắc, người sẽ sớm ngày đắc đạo thành tiên ah”

An hồ ly xoay người sang chỗ khác, cầm lấy cần tiếp tục câu cá, không thèm để ý tới hắc

Thực ra không phải An hồ ly không biết tình cảnh của Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất lúc này rất nguy hiểm, nhưng nó vẫn muốn đi theo bọn họ. Bạch đại tiên nhân này đôi khi rất mơ hồ, ngu ngốc nhưng trên người hắc có một khí chất rất đặc biệt, luôn hấp dẫn người khác. Giống như Ngôn Sơ

Thất, dù biết hắn là thần tiên cũng từ bỏ tất cả để theo hắn, sống chết không màng.

Một người một hồ còn đang huyền não thì trong khoang thuyền vang lên tiếng kêu tinh tế “ ăn cơm đi”

Ngôn Sơ Thất từ trong khoang thuyền bước ra, nhẹ nhàng nhìn thoáng qua.

Lăng Cảnh khô, trong truyền thuyết là do dòng nước từ thiên giới từ thiên giới chảy xuống, giao với nhân gian tạo thành một con suối.

Nơi này phong cảnh mê người, suối nước róc rách, trong suốt thấy đáy. Trong suối có đủ loại cá, hoa văn đủ màu, xuất ngày bơi lượn. Suối nước chảy dài, bao bọc quanh sườn núi quanh năm mây trắng bao phủ. Cảm giác như cứ đi ngược dòng con suối là có thể đến thiên giới

“Ăn cơm đi.”

Ngôn Sơ Thất chớp mắt nhìn Bạch Tử Phi và An hồ ly.

Thanh âm ôn nhu lại động tình, làm Bạch Tử Phi nghe có cảm giác rất thỏa mãn, như là Ngôn Sơ Thất thực sự là thê tử của hắn, mà An hồ ly cùng hắn đùa giỡn là tiểu tử của hai người. Không đúng...không được, An hồ ly sao có thể là đứa nhỏ của hắn và nàng. Ngôn Sơ Thất nhất định sẽ sinh cho hắn một đứa nhỏ, nam thì võ nghệ cao cường thiên hạ vô song, nữ thì khuynh quốc khuynh thành.

Bạch Tử Phi nắm chặt tay, ý chí chiến đấu sục sôi.

Ngôn Sơ Thất không biết hắn đang hạ quyết tâm gì, ngạc nhiên nhìn hắn

An hồ ly như hiểu gì đó, vừa đi vào khoang thuyền vừa nói “ Sơ Thất tiểu thư, người cẩn thận, hóc môn của tiên nhân đang tăng cao ah”

Ngôn Sơ Thất mờ mịt, hóc môn là cái gì?

Bạch Tử Phi tức giận vén tay áo “ hồ ly chết tiệt, quay lại đây cho ta”

An hồ ly làm sao để Bạch Tử Phi tới bắt nó nên đã sớm xù lông, chui đầu vào khoang thuyền. Bạch Tử Phi vừa mới đi ngang qua Ngôn Sơ Thất đã nghe nàng nhẹ giọng nói “ quần áo của người lần trước đã bị rách, ta đã làm bộ mới cho người”

Bạch Tử Phi lập tức trở nên ngoan ngoãn, không dám đùa giỡn với An hồ ly nữa. Người ta mềm giọng cỡ đó, mình cũng phải thâm tình mới được.

Ngôn Sơ Thất đem ra một kiện áo dài màu trắng tinh đưa đến trước mặt hắc

Bạch Tử Phi thấp giọng “ ta không ngờ người cả người lộng đao múa kiếm mà tay nghề may vá lại khéo như vậy”

Ngôn Sơ Thất nhìn bộ dạng của hắc, nhìn không được mỉm cười.

Bạch Tử Phi liền đem quần áo ướm thử lên người.

Bạch sam này so với cái hắc thường mặc khác nhau, tuy cũng màu nguyệt sắc nhưng cổ và tay áo đều dùng chỉ tơ màu vàng thêu lên, gấu áo còn thêu những đám mây ẩn hiện, ngay ở trung tâm còn có một chữ Bạch nhỏ nhỏ bằng sợi tơ màu đỏ, nhìn rất đặc biệt.

Thế nhưng Bạch đại tiên nhân lại không vui “ người coi ta là còn đi nhà trẻ sao? trên quần áo còn thêu tên cho khỏi lộn hả?”

Ngôn Sơ Thất nhìn vẻ hờn giận của hắc, nhìn không được mỉm cười “ chữ này là để ta dù ở xa cũng có thể nhìn thấy người, cho dù sau này bị bắt

đi hay đầu thai chuyển thế sang kiếp khác, chỉ cần ta nhìn thấy xiêm y này, chữ này thì liền nhớ tới người”

Bạch Tử Phi sửng sốt.

Hắn biết dù Ngôn Sơ Thất không nói lời nào nhưng trong lòng cái gì nàng cũng hiểu. Thần tiên, yêu quái, tiên đan, ma quỷ, chuyển thế luân hồi, nhân sinh, yêu hận...nàng không nói một lời nhưng lại rõ ràng hết thảy. Ngôn Sơ Thất đem tất cả giấu sâu tận đáy lòng, sâu đến mức không ai nhìn thấy nhưng vẫn luôn cảm thấy ấm áp.

Chuyển thế sang kiếp khác? ở một nơi xa có thể nhìn thấy hắn? tiểu nha đầu này trong óc lại đang nghĩ gì nữa đây? Hắn không muốn nàng phải suy nghĩ miên man

Bạch Tử Phi liền đưa gõ nhẹ lên trán nàng “ người đừng nói bậy, cái gì mà chuyển sang kiếp khác, kiếp này người gặp được ta đã không hay ho gì rồi, kiếp sau còn muốn vậy nữa sao?”

Ngôn Sơ Thất bị gõ nhưng lại mỉm cười

“Ân, vẫn muốn tiếp tục, cho đến vĩnh viễn”

Bạch Tử Phi thấy nàng kiên định như vậy, không biết sao tâm như ly kem chậm rãi hòa tan dưới nắng hè. Dư vị ngọt ngào len lỏi trong từng mạch máu, chảy sâu vào lòng hắn. Ngôn Sơ Thất như vậy làm cho người ta bất tri bất giác động tình vì nàng.

Hắn nhìn vào cặp mắt so với nước suối của nàng, tâm không nhịn được nữa liền tiến lên ôm nàng vào lòng, để nàng nghe rõ nhịp đập của tim hắn.

Bạch Tử Phi cảm thấy yết hầu căng thẳng, thân thể nàng mềm mại trong vòng tay hắn, hương thơm thiếu nữ thuần nhiên...Hắn thực sự nghĩ cứ

như vậy mà ôm nàng cho tới vĩnh viễn.

“Sơ Thất...” Bạch Tử Phi nhin không được mà gọi tên nàng.

Sơ Thất vẫn nằm yên trong lòng hắn, nhẹ giọng đáp “ người ta ước hẹn đến trăm năm..Ai đến chín mươi bảy tuổi chết đi thì ở cầu Nại Hà đợi nhau ba năm...”

“Sơ Thất”

Bạch Tử Phi gắt gao ôm chặt nàng, dùng sức như muốn đem nàng nhập vào thân thể mình

Nàng trong lòng biết rõ hắn là thần tiên, nàng là phàm nhân, hai người không thể có ước hẹn trăm năm, càng không thể là vĩnh viễn...Nếu ngày nào đó nàng mất đi, hắn sẽ vĩnh viễn sống trong cô độc. Cho dù có kiếp sau thì nàng sẽ không nhận ra hắn là ai...Nhưng không biết vì sao nghĩ tới đây hai người lại nhin không được mà rơi lệ, trong tuyệt vọng lại có cảm giác ngọt ngào cũng đau đến tan nát cõi lòng.

Bạch Tử Phi ôm Ngôn Sơ Thất, thấp giọng nỉ non “ thực xin lỗi, Sơ Thất, thực xin lỗi, ta lừa người mấy năm nay, thật ra...”

“Không, không có gì là lừa gạt cả. Ta đã sớm biết thân phận của người nhưng lại không nói ra, dù vì nguyên nhân gì thì đây đều là duyên phận của chúng ta”

Bạch Tử Phi nhìn Ngôn Sơ Thất, muốn nói lại thôi “ nhưng mà...đàn kia...”

“Khi nào người muốn thì cứ lấy lại” Ngôn Sơ Thất nhìn hắn, mâu quang tỏa sáng “ chỉ là đáp ứng ta đừng lấy lại rồi một đi không trở về”

Bạch Tử Phi trong lòng giật mình.

Tâm của Sơ Thất sáng hơn cả gương, nàng rõ ràng hơn bất cứ ai, hiểu rõ một khi hấn lấy lại Hồn Thế đan thì duyên phận của hấn và nàng cũng hết.

Bạch Tử Phi càng ra sức ôm chặt nàng vào lòng, nhịn không được, cúi đầu hôn lên trán nàng

Sơ Thất ới Sơ Thất, ta nên làm thế nào với người đây?

“Uy, các người nếu không đến, ta sẽ ăn hết ah...” An hồ ly miệng đầy thức ăn chạy tới, giương mắt nhìn hai người đang ôm nhau...lập tức dùng hai tay che mắt, miệng than thở

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn”

Nhưng nó là hồ ly, không phải người nha, như vậy nhìn lên một chút chắc cũng không sao? An hồ ly liền he he bần tay, len lén nhìn hai người vẫn đang ôm nhau đến quên cả trời đất kia

Thì ra cảm tình là như vậy, thì ra ôm nữ nhân có cảm giác như vậy, thì ra ôm nữ nhân vào lòng thì phải làm như vậy. Tiên nhân quả là kinh nghiệm đầy mình nha.

An hồ ly hưng phấn tới mức suýt chút nữa là mang giấy mực ra để ghi lại, nói không chừng bán tin cho Giang Hồ Phong Tình báo có thể kiếm được một khoản kha khá ah. Tiếc là gian kế chưa thực hiện được đã bị Bạch Tử Phi phát hiện, lập tức cho nó một cước “biến thái, ai cho người nhìn lên hả?”

“Nói bậy! Ai là biến thái, người ta là hồ ly nha” An hồ ly linh hoạt né tránh “ còn nữa, rõ ràng là các người đứng đây cho người ta xem, còn nói người ta nhìn lên. Thần tiên gì mà nói không biết nghĩ”

“Ta chính là nói không biết nghĩ đó, thì sao? ta xem chừng người lại ngứa da rồi phải không?” Bạch tiên nhân duỗi tay, ý đồ bắt hồ ly xử tội

An hồ ly đâu dễ gì khoanh tay chịu trói, nhảy loi choi né tránh “ tiên nhân, da của người, à không, quần áo mới của người”

“Ha hahahaha”

Nghe nói tới quần áo mới, Bạch Tử Phi tựa như gà lên máu, ngứa mặt cười dài

“Quần áo mới của ta thế nào, rất được phải không? là do Sơ Thất làm cho ta đó, mới hoàn toàn nha. Hahaha, chỉ một mình ta mới có, người thì không. Quần áo mới của ta, quần áo mới của ta, bên trên còn có thêu tên của ta nữa nha, người hâm mộ lắm phải không? hâm mộ cũng không được gì, vì chỉ một mình ta mới có ah”

Bạch Tử Phi y như con nít, phấn khởi khoe quà. An hồ ly nhìn hằm, nhin không được khoe miệng run rẩy, liếc mắt khinh thường “ ngây thơ”

Ha hả.

Ngôn Sơ Thất ở bên cạnh cũng nhin không được mà bật cười thành tiếng.

Một lớn một nhỏ, một người một thú này suốt ngày tranh cãi ầm ĩ, làm cho Lăng Cảnh khê vốn yên tĩnh cũng trở nên huyên náo, nhưng mà nàng lại thích như vậy. Thích nhìn bọn họ mỗi ngày đấu võ mồm, nhìn bọn họ cười đùa, trong lòng cảm giác rất an bình và hạnh phúc. Nếu có thể vĩnh viễn như vậy thì tốt biết bao. Nàng vì hằm mà nấu cơm may áo, từ nay về sau song túc song phi cho tới bạc đầu...

Thần tiên, yêu quái, tiên đan...tất cả cứ để cho dòng Lăng Cảnh khê cuốn trôi hết đi.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Ngôn gia, Bạch gia đều đồng thời mất đi một đứa con, một nhà mất nữ nhi kêu khóc đến long trời lở đất, một nhà mất nam nhi cũng khóc lóc thảm thiết.

Dân chúng trong Cô Tô thành hai ngày nay từ lúc sáng sớm đã tập trung trước cửa hai nhà Ngôn – Bạch, vừa ăn bánh uống nước vừa xem lão gia hai nhà đấu khẩu với nhau. Nếu vận khí tốt còn có thể thấy hai lão gia lao ra cửa tố khổ nhau, nước miếng suýt chút nữa dìm chết đối phương.

Hôm nay cũng vậy, mới sáng sớm Bạch lão gia cùng Ngôn lão gia đã chiến đấu âm ỉ

“Chính đứa con vô sỉ của người đã bắt cóc nữ nhi của ta”

“Nói vậy, nữ nhi nhà người mới vô sỉ, mau đem tiểu Bạch trả lại cho ta”

“Nhà người mới vô sỉ! Mới cố tình gây sự!”

“Nhà ta có vô sỉ, cố tình gây sự thế nào cũng không đến nỗi dụ con nhà người ta bỏ trốn”

“Nhà ta có vô sỉ hơn nữa, gây sự hơn nữa cũng tuyệt đối không câu dẫn đứa con ngu ngốc nhà người”

Hai đại lão gia chiến đấu hăng say, nước miếng văng tứ tung như mưa phún ngày xuân.

Đám người đứng xem náo nhiệt cũng bắt đầu tản đi, ngày nào cũng tiết mục vô sỉ và gây sự, không có gì mới cả. Đúng là không có sáng ý a.

Bạch Đại lão gia và Ngôn đại gia được hâm mộ riết cũng nghiện, mắt thấy khán giả rời đi liền nhịn không được chỉ tay hô to

“Không được đi!”

“Không được đi!”

Dân chúng bị khí thế của hai đại lão gia làm cho sợ, nhất thời đều án binh bất động, một chút cử động nhỏ cũng không dám.

“Sáng nào cũng chạy tới xem kịch vui, mới thấy diễn không tốt đã tính bỏ đi sao?”

“Coi nơi đây là rạp hát hả? muốn tới thì tới, muốn đi thì đi”

Hai vị lão gia hò hét khí thế làm người xem giật mình sợ hãi, không dám động dậy

Chỉ có một người mặc hắc y, bước đi tập tễnh, quần áo rách nát, khắp người loang lổ vết máu...

Hắn chậm rãi đi tới, tựa như không nhìn thấy hai vị lão gia đang khẩu chiến, chậm rãi đi xuyên qua bọn họ, thẳng tiến vào Ngôn gia.

Bạch lão gia cùng Ngôn lão gia giật mình ngây ngốc.

Nhìn hắn rất chật vật, toàn thân đều chi chít vết thương, còn đâu là Chu Sa công tử danh chấn thiên hạ?

Vân Tịnh Thư đi vào Ngôn gia, mặc kệ các ánh mắt tò mò và thanh âm tranh cãi ầm ĩ.

Hắn ngồi bên hành lang thủy tạ, yên lặng nhìn mặt ao trong suốt, tĩnh lặng.

Sương sớm buổi sáng như phủ một tấm màn mỏng lên mặt nước, tiếng chi đũa yên tĩnh thoảng vang lên thảng thốt, mặt nước ao trong suốt như gương phản chiếu gương mặt buồn hiu hắt của hắn.

Vân Tịnh Thư hơi nhếch miệng

Thực ra hắn chẳng để ý tới vết thương của mình, cũng không quan tâm mình đã chảy bao nhiêu máu, chỉ cần nàng có thể bình an, hạnh phúc, cho dù nàng ở cạnh một nam nhân khác, cũng xứng đáng.

Ao nước vẫn như cũ nhưng người bên cạnh lại không có.

Nhìn cảnh trí quen thuộc, hắn lại nhớ tới đêm nọ, nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn. Tư vị trong lòng không nói nên lời, có chua xót, có đau khổ, có nặng nề lại thêm chút ê ẩm. Có lẽ bọn họ thực sự vô duyên với nhau. Chỉ mong kiếp sau...hắn có thể gặp nàng sớm hơn nam nhân kia.

Vân Tịnh Thư nhắm mắt, khóa chu sa giữa trán lại chớp động.

Hắn nhẹ nhàng dè vết thương trên cánh tay, là do các thiên binh gây ra, Khổn tiên thả lại thêm tiên pháp như dao sắc cứa vào da thịt hắn, cảm giác đau đớn đến không thể nói thành lời, chỉ có thể nhẫn nại chịu đựng. Nghĩ lại cũng thật buồn cười, hắn từ nhỏ đánh nhau với người ta, chưa từng chịu thua thiệt thế mà giờ lại rơi vào tình trạng chật vật tới mức này.

Vân Tịnh Thư nhẹ nhàng xé vạt áo để lau vết thương, đau đến mức hắn phải cắn môi, quật cường không để phát ra tiếng.

Bỗng nhiên cảm giác trước mắt tinh quang chợt lóe, ngẩng đầu lên đã thấy Tuần Sử Thiên Quân anh tuấn khí phách ở trước mặt.

Vân Tịnh Thư trừng mắt nhìn Quân Mạc Ước, coi như là đã nhìn thấy hằn rồi lại cúi đầu tiếp tục băng bó vết thương.

Quân Mạc Ước cực kỳ không hài lòng với biểu tình của hắn.

Hoài nghi không biết uy nghiêm của mình dạo này bị giảm sút nghiêm trọng hay không, bình thường phạm nhân thấy hắn không quỳ lạy thì cũng kinh sợ thế mà đám người Ngôn gia này hết lần này tới lần khác đều xem như hắn không tồn tại. Ngôn Sơ Thất kia đã vậy, Vân Tịnh Thư này cũng thế.

Nhìn thấy vết thương của Vân Tịnh Thư lại tiếp tục chảy máu, làm hắn đau đến trán đổ mồ hôi nhưng vẫn quật cường chịu đựng. Quân Mạc Ước trừng mắt “muốn ta giúp người không?”

“Không cần.” Vân Tịnh Thư không chút khách khí.

“Người tội gì phải làm vậy? ta là thần tiên, chỉ chút tiên pháp đã giúp người khỏi chịu đau rồi”

Vân Tịnh Thư ngẩng đầu, liếc mắt xem thường “ta chán ghét thần tiên”

Quân Mạc Ước biến sắc “chán ghét thần tiên? Ta nghĩ là người chán ghét Bạch Tử Phi a”

“Không.” Vân Tịnh Thư mâu quang chuyển động “ta là chán ghét đám võ tiên nhân, chán ghét những người truy đuổi bọn họ. Là thần tiên thì sao? chẳng qua cũng là một đám bắt nạt kẻ yếu mà thôi”

Quân Mạc Ước nghe vậy thì ngẩn người.

Hắn còn tưởng Vân Tịnh Thư chán ghét Bạch Tử Phi vì hắn đã đoạt mất vị hôn thê của mình, không ngờ Vân Tịnh Thư lại chán ghét đám võ

tiên nhân, vì bọn họ đã truy đuổi hai người kia.

“Người quả là đặc biệt, ta cứ tưởng người chán ghét tên thần tiên ngu ngốc kia vì đã cướp mất nữ nhân của người chứ” Quân Mạc Ước nhìn Vân Tĩnh Thư, cảm giác hiếu kỳ.

“Ta không chán ghét hẳn” Vân Tĩnh Thư nhú mày “ nếu Sơ Thất thực là của ta, thì hẳn có muốn giành cũng không giành được, nhưng nàng không phải của ta, nên nàng theo ai cũng không quan trọng, quan trọng là nàng hạnh phúc, vậy là đủ rồi”

Quân Mạc Ước càng thấy khó hiểu “ chẳng lẽ người không thấy khó chịu sao? nữ nhân của người bị người khác cướp mất nha”

“Chỉ cần nàng hạnh phúc, thì có gì là khó chịu đâu” Vân Tĩnh Thư vừa kéo xuống một mảnh áo dính vào da, lập tức máu tươi phun trào, đau đến kêu thành tiếng, Quân Mạc Ước nhú mày.

Phạm nhân thật khó hiểu.

Duyên nợ, hi sinh, hạnh phúc...rất cuộc là có ý nghĩa gì? Chữ tình có thể làm cho người ta trở nên bao dung quảng đại đến thế nào, dù trong lòng đau khổ thế nào cũng ráng mà chịu đựng? Hẳn không rõ, cũng không hiểu được. Có lẽ ngày nào đó hẳn sẽ hiểu nhưng người làm cho hẳn có thể hiểu đang ở đâu?

Quân Mạc Ước nhìn mặt “ ta không hiểu người đang nói cái gì, nhưng mà ta có thể giúp người không phải chịu nỗi đau da thịt. Võ tiên nhân rất lợi hại, dù ta có động thủ với bọn họ cũng phải nhường ba phần, người là phạm nhân, cũng không nên tiếp tục gây sự với bọn họ. Hiện tại Ngôn Sơ Thất và Bạch Tử Phi đang ở một nơi rất an toàn, đám võ tiên nhân kia tạm thời sẽ không tìm được bọn họ”

Quân Mạc Ước thi triển tiên pháp, các vết thương chi chít trên người Vân Tịnh Thư lập tức khỏi hẳn.

Vân Tịnh Thư cúi đầu nói “ cảm ơn, bất quá nếu đám người đó vẫn muốn tổn thương bọn họ thì ta sẽ không dừng tay”

“Người là phạm nhân, biết rõ làm vậy sẽ chịu đau đớn, hơn nữa Ngôn Sơ Thất cũng đi theo Bạch Tử Phi rồi, người cần chi phải làm vậy?”

Vân Tịnh Thư nhượng mảy “ vì lòng của ta”

Quân Mạc Ước giật mình. Phạm nhân đúng là khó hiểu mà.

Trong lúc Vân Tịnh Thư đang sửa sang lại quần áo thì đột nhiên trên không trung vang lên thanh âm như tiếng chuông ngân

“Tuần Sử Thiên Quân!”

Quân Mạc Ước rùng mình, hẳn không muốn nghe thanh âm này chút nào

“Tuần Sử Thiên Quân Quân Mạc Ước, người dám lên xuống thế gian còn bao che cho tội tiên Bạch Tử Phi?” thanh âm đầy vẻ rắn đẽ, Đại Thiên Quân râu tóc bạc phơ cũng xuất hiện giữa đám mây nhiều màu.

Quân Mạc Ước vừa nhìn thấy, không dám chần chờ, liền cười mây nghênh đón giữa không trung.

Vân Tịnh Thư không nhịn được nhú mảy, tuy không biết ai vừa xuất hiện nhưng hẳn cảm thấy có liên quan đến Ngôn Sơ Thất, vội nghiêng người che dấu thân hình nhưng vẫn không quên vênh tai nghe ngóng tình hình chung quanh.

Quân Mạc Ước lễ phép hành lễ “ Đại Thiên Quân”

Đại Thiên Quân Thực Ưc tức giận phi thường, nhìn môn sinh đặc ý nhất của mình “ Tuần Sử Thiên Quân Quân Mạc Ưc, lá gan quả là lớn ah. Người cũng biết Hồn Thế đan lạc phạm sẽ làm cho thế gian nhiễu loạn, Huyền Thiên Đại Thần trên Cửu Trọng Thiên đã biết việc này, Thượng Đế cũng đã hạ lệnh điều tra rõ việc này, không lấy lại Hồn Thế đan tuyệt không bỏ qua. Võ tiên nhân đã tìm được nữ tử nuốt đan kia, vậy mà người lại giúp nàng bỏ trốn, còn truyền tiên pháp cho bọn họ, giúp bọn họ đả thương các võ tiên nhân. Hiện tại Thượng Võ Tiên Nhân đã cáo trạng lên thiên đình, Thượng Đế giết dữ, ra chỉ dụ phải giáng tội người. Nếu người muốn lấy công chuộc tội thì mau giao tội tiên cùng phạm nữ kia ra, ta còn có thể thay người cầu tình, bỏ qua tội bao che cho bọn họ”

Quân Mạc Ưc nghe vậy thì sắc mặt cứng đờ.

Không ngờ thiên đình đã biết chuyện thiên đan thất lạc, hẳn còn tưởng chỉ cần bình tĩnh chờ Bạch Tử Phi lấy lại Hồn Thế đan rồi về lại thiên đình, mọi chuyện coi như kết thúc.

“Đại Thiên Quân, việc này nghiêm trọng tới vậy sao?”

“Người nói đi” Thực Ưc Đại Thiên Quân hiển nhiên là phi thường bất mãn

Quân Mạc Ưc cau mày “ nếu chỉ cần lấy lại Hồn Thế đan thì có phải thiên đình sẽ cho bọn họ một con đường sống?”

Thực ước Đại Thiên Quân nghe vậy thì giật mình, ngay cả miệng cũng không khép lại

“Quân Mạc Ưc, người là lần đầu tiên làm thiên quân sao? lời như vậy mà cũng có thể nói ra? Hiện tại thiên đình không chỉ muốn tìm lại Hồn Thế đan mà còn có tội tiên cùng phạm nữ đã nuốt tiên đan kia nữa, ngay cả thiên quy mà người cũng không nhớ?”

Quân Mạc Ưc mím môi “ Đại Thiên Quân, không phải Mạc Ưc không hiểu thiên quy, nhưng bọn họ chỉ là một tiêu tiên và một phàm nữ, thiên đình làm khó bọn họ thì có gì hay đâu. Thực sự muốn cho bọn họ sinh ly tử biệt sao? bọn họ đời này có duyên nợ với nhau, nếu thiên đình có đức hiếu sinh, sao không cho bọn họ một con đường sống”

Thực Ưc Đại Thiên Quân giật mình, giận tới mức râu tóc dựng ngược, cẩn thận đánh giá Quân Mạc Ưc từ trên xuống dưới một vòng, không dám tin đây chính là đệ tử đặc ý nhất của mình.

“Mạc Ưc, người ở thế gian riết rồi quên hết thiên quy sao, dám nói ra những lời như vậy? ai bảo bọn họ phạm tội, thần tiên và phàm nhân tuyệt đối không thể ở cùng nhau, thiên quy đã định, thần tiên sao có thể không tuân theo? Tiên là trường sinh bất lão, còn phàm nữ thì sao? người vẫn không nên nói mấy lời buồn cười vậy nữa đi”

Quân Mạc Ưc nghe vậy lại đột nhiên nhớ tới những lời Ngôn Sơ Thất đã nói với hắn.

Vận mệnh của hắn, vận mệnh của người, sẽ như một cái cây không nhìn thấy gốc rễ lại gặt gao dính chặt vào nhau. Khi đó dù người ở bất kỳ nơi nào cũng cảm nhận được sự tồn tại của hắn, bởi vì trong lòng người luôn có hắn. Điều này không lý giải được cũng không thể xóa bỏ, bởi đó là duyên nợ, dù hắn có là thần tiên thì đã làm sao?

Chẳng lẽ trên thiên đình chưa từng nghe nói qua? Nếu duyên nợ của bọn họ kiếp này không giải được thì dù là thần tiên hay phàm nhân, bất tử trường sinh thì có tính là gì?

Chữ yêu kia, cho dù thần tiên cao cao tại thượng trên chín tầng trời cũng vĩnh viễn không thể hiểu nổi.

“Đại Thiên Quân, xin thứ cho đệ tử...khó lòng nghe theo” Quân Mạc Ưc không muốn nghĩ tiếp nữa, thản nhiên nói

“Mạc Ưc, ngươi” Thực Ưc Đại Thiên Quân dù thế nào cũng không ngờ được môn sinh đặc ý nhất của mình lại trả lời như thế, tức giận đến xanh mặt.

Trong lúc hai người còn đang giằng co trên không trung thì đột nhiên xuất hiện một võ tiên nhân, hùng hổ la to

“Tuần Sử Thiên Quân Quân Mạc Ưc, còn không chịu tiếp chỉ của Thượng Đế”

Quân Mạc Ưc cả kinh, Đại Thiên Quân vừa mới nói thôi bây giờ chỉ dụ đã truyền tới, hơn nữa nhìn bộ dáng hùng hổ của võ tiên nhân thì xem ra không phải là chuyện tốt rồi.

Quả nhiên chỉ dụ còn chưa đưa ra, võ tiên nhân đã hùng hổ giận dữ thét

“Tuần Sử Thiên Quân Quân Mạc Ưc, chỉ dụ của Thượng Đế lệnh cho ngươi ngay lập tức tróc nã tội tiên Bạch Tử Phi về quy án, lấy lại tiên đan trong bụng phạm nữ Ngôn Sơ Thất, hạn trong vòng ba ngày phải hoàn thành nếu không sẽ bị cách tiên vị, thoát tiên thân, đánh vào ma đạo, tu luyện lại lần nữa”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Lăng Cảnh khô, nước vẫn trong veo, lặng yên chảy xuôi, không có bắt đầu cũng không có kết thúc. Kim Diệp thuyền nhẹ lay động theo dòng nước...

Có mấy con cá nhỏ bướng bỉnh bám vào mép thuyền lay động, ngẫu nhiên vẩy cái đuôi màu vàng, tạo ra những gợn sóng.

Mây trắng lượn lờ, bao phủ dãy núi phía xa xa.

Đúng là nhân gian tiên cảnh, yên tĩnh, thanh bình.

Khung cảnh yên tĩnh làm cho An hồ ly cũng bớt hồ nháo, đang gác đầu lên đùi Ngôn Sơ Thất ngủ say sưa. Ngôn Sơ Thất dùng ngón tay thon dài như bạch ngọc khẽ vuốt ve bộ lông màu ngân bạc của nó, làm cho nó thoải mái tới mức há miệng ngáp dài, dụi dụi đầu rồi lại tiếp tục ngủ.

Bạch Tử Phi ngồi một bên tức đến nghiến răng nghiến lợi, vò đầu bứt tóc, trợn mắt há mồm nhìn An hồ ly. Hừ, nó dám ngủ trên đùi Sơ Thất, là trên đùi của Sơ Thất nha. Hắn còn chưa được hưởng phúc lợi này, nó đã chiếm trước. Thật muốn bắt lấy nó cạo sạch lông, rút hết móng vuốt, cắt luôn cái đuôi rồi dựng đứng hai tai của nó cho nó thành con thỏ xem nó còn dám kiêu ngạo như vậy không, còn dám ngủ trên đùi của Sơ Thất hay không?

Ngôn Sơ Thất vô tình ngấn đầu, nhìn thấy ánh mắt của Bạch Tử Phi giống như đang muốn lăng trì An hồ ly thì giật mình hoảng sợ, theo bản năng càng ôm chặt nó vào lòng.

Bạch Tử Phi tức đến mức sắp phun lửa.

Ngôn Sơ Thất khó hiểu nhìn hắn “ uy, người không khỏe sao?”

“Ta khỏe, vô cùng khỏe” Bạch Tử Phi nghiêng răng nghiêng lợi “ Sơ Thất, người vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi đi, sủng vật này rất nặng a”

“Không có a, nó rất nhẹ.” Ngôn Sơ Thất còn đưa tay vuốt ve bộ lông của An hồ ly.

Suýt nữa thì cảm của Bạch Tử Phi rớt xuống đất, bất đắc dĩ phát tay “ người vào trong nghỉ ngơi đi, để nó nằm trên giường là được rồi”

Tốt nhất đừng để hắn lại nhìn thấy An hồ ly, nếu không hắn không thể khống chế được cảm xúc của mình, có thể lập tức biến hồ ly chết tiệt này thành gà khóa thân.

Ngôn Sơ Thất rốt cuộc cũng hiểu được Bạch Tử Phi đang ăn dấm chua, không khỏi đắc ý mỉm cười. Ôm lấy An hồ ly đang ngủ say đi vào trong Kim Diệp thuyền, đến trước cửa còn quay lại nhìn hắn một cái, đôi mắt trong suốt tràn ngập thâm tình.

Bạch Tử Phi nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong lòng khẽ rung động, thật muốn đem ánh mắt của nàng khắc sâu mãi trong lòng, cho dù thượng cử lạc hạ hoàng tuyền, chỉ cần nhớ lại ánh mắt cùng nụ cười của nàng.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn lại cảm thấy chua xót, con người không chịu được mà nhấp nháy liên phát tay nói với nàng “ mau vào trong nghỉ ngơi đi”

Ngôn Sơ Thất nhẹ gật đầu, hạ đôi mi dài như cánh quạt, xoay người đi vào trong khoang thuyền.

Bạch Tử Phi nhìn theo thân ảnh của nàng, cảm giác thương cảm sâu kín trong lòng lại nổi lên.

Lăng Cảnh Khê tuy có thể che dấu tiên khí của hắn nhưng lại không thể xua đi nỗi đau thương trong lòng, rốt cuộc cũng sẽ có ngày bọn họ bị phát hiện ra và sẽ phải đối mặt với thực tế. Thượng Đế chắc chắn sẽ lục tung cả lục giới, sẽ không bỏ qua cho một tiểu tiên như hắn. Dự cảm điềm xấu này ngày càng nặng, tuy rằng Lăng Cảnh Khê vẫn yên tĩnh như trước nhưng giống như phía cuối chân trời có đám mây đen nhỏ đang lắng đọng thổi về phía bọn họ, có lẽ sắp tới mưa gió giông bão sẽ nổi lên...

Bạch Tử Phi đứng thẳng ở đầu thuyền, lẳng lặng nhìn về phía đỉnh núi phủ đầy mây ở phía xa xa, bỗng nhiên từ xa trông thấy tường vân nhiều màu bay tới, thoáng nhìn Bạch Tử Phi đã biết là ai đang tới.

Đám mây hạ xuống, Quân Mạc Ưc ngân bạch khôi giáp cũng đã đứng bên cạnh Bạch Tử Phi.

Nhưng sắc mặt Tuần Sử Thiên Quân nhìn không được tốt lắm, cứ lẳng lặng đứng bên cạnh hắn, không lên tiếng, trong mắt ánh lên sự lạnh lùng lại phức tạp khó hiểu.

Bạch Tử Phi trừng mắt nhìn hắn, thật lâu sau mới mở miệng “ Thiên Quân, người bị tảo bọn sao?”

Quân Mạc Ưc nhướng mày không đáp lại.

Bạch Tử Phi vỗ vai hắn “ được rồi, có chuyện gì thì mau nói đi, ta không có tính nhẫn nại như Sơ Thất đầu”

Quân Mạc Ưc trừng mắt nhìn hắn, người này đúng là thần tiên sao? lúc nào cũng nói những lời nghe không lọt tai.

“Người vẫn nên trông chừng nàng cho kỹ đi” Quân Mạc Ước cúi đầu nói.

Bạch Tử Phi vừa nghe đã hiểu “Bọn họ đã muốn động thủ ?”

Quân Mạc Ước hai mắt lóe sáng, người này ngó vậy mà cũng thông minh “ người lần này chơi lớn quá, Thượng Đế cũng đã hạ chỉ dụ cho ta rồi”

“Chỉ dụ?” Bạch Tử Phi cau mày “ bọn họ muốn người ra tay?”

Quân Mạc Ước sắc mặt lạnh lùng.

Bạch Tử Phi có thể gây náo loạn lớn như vậy, chứng tỏ hắn cũng thông minh lại có năng lực phán đoán sự việc, có nhiều chuyện không cần nói rõ hắn cũng đã đoán được.

Quân Mạc Ước vẫn lạnh lùng “ nếu không phải là ta thì hiện giờ người sẽ không đứng ở đây”

“Chuyện này thì ta biết” Bạch Tử Phi bày ra vẻ lấy lòng “ Thiên Quân đối với ta rất tốt”

Ác.

Quân Mạc Ước toàn thân nổi da gà

“Chuyện khác không cần nói, người mau lấy lại Hồn Thế đan để ta quay về báo cáo kết quả đi”.

Quân Mạc Ước dù có chỉ dụ trong tay nhưng hắn lại muốn Bạch Tử Phi tự tay lấy lại thiên đan, như vậy dù hắn có quay lại thiên đình cũng không bị trách tội, chỉ cần Hồn Thế đan không còn ở thế gian thì bọn họ cũng không phải khó xử. Cho dù có chịu nổi đau da thịt thì cũng để hắn thay bọn họ gánh chịu.

“Bây giờ lấy lại Hồn Thế đan?” Bạch Tử Phi vừa nghe đã giật nảy người.

Hắn không những sợ vì thế Sơ Thất phải hôn mê, mà còn vì muốn lấy lại đan thì phải hôn ah. Tưởng tượng tới đôi môi anh đào phấn nộn, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng thì hồn phách của hắn đã bay mất, còn đâu mà nhớ tới Hồn Thế đan, vả lại có Quân Mạc Ước nhìn chăm chăm, hắn sao có thể...

“Bây giờ không lấy còn đợi tới lúc nào?” Quân Mạc Ước trừng hắn “chẳng lẽ chờ tới đêm khuya thanh vắng?”

Bạch Tử Phi cười hì hì “Thiên Quân thực biết nói đùa”

Quân Mạc Ước lạnh mặt, nói với tên này đúng là đàn gảy tai trâu.

“Người đi lấy lại Hồn Thế đan, ta trở về báo cáo tình hình” Quân Mạc Ước không thềm để ý tới hắn mà phân phó “chuyện thế gian cũng không cần phải lo, ta sẽ thay người thông báo cho Ngôn gia và Bạch gia, bài vị của Bạch Hân ta cũng đã mang đến Bạch gia, hắn sẽ sớm được đầu thai thôi”

Bạch Tử Phi nghe tới đây thì nhịn không được áy náy “ngày đó ta vừa hạ phạm thì hắn cũng vừa tắt thở, ta chỉ lo chiếm thân xác hắn lại quên mất vì thế sẽ làm hắn không thể đầu thai, nếu ngày sau hữu duyên, ta sẽ hướng hắn tạ tội”

“Chuyện đó tính sau, giờ lấy lại Hồn Thế đan mới là quan trọng nhất” Quân Mạc Ước liếc hắn “đừng nói là người không thể ra tay ah?”

Những lời này thực sự đã trúng tim đen của Bạch Tử Phi.

Hắn vẫn không có ý định lấy Hồn Thế đan ra khỏi cơ thể Sơ Thất, cảm thấy đan này giống như tơ hồng đã se duyên cho bọn họ. Nếu thực sự lấy

lại tiên đan, dù hãn không bị ép trở về thiên đình, dù bọn họ có thể ở cạnh nhau thì vẫn cảm giác như thiếu mất gì đó. Nếu thực sự bắt bọn họ phải chia lìa, Bạch Tử Phi cũng không biết mình có thật sự làm được.

Quân Mạc Ưc như hiểu được tâm sự của hãn “ chuyện này muốn tránh cũng không được, người đi lấy đan đi rồi các người cứ ở lại nơi này, Lăng Cảnh khê sẽ bảo vệ các người bình an mà Kim Diệp thuyền ta cũng tặng lại cho các người. Không cần để ý tới phạm giới hay tiên giới, cứ ở lại nơi này khoái hoạt qua ngày đi, còn chuyện sinh lão bệnh tử, đành theo ý trời”

Bạch Tử Phi trong lòng rất cảm kích.

Hãn biết chỉ dụ của thiên đình sẽ không đơn giản, chắc chắn sẽ bắt Quân Mạc Ưc phải mang bọn họ về quy án nhưng Quân Mạc Ưc lại suy nghĩ cho bọn họ, tặng Kim Diệp thuyền còn bảo bọn họ ẩn cư nơi Lăng Cảnh khê. Trước giờ đều nói Tuần Sử Thiên Quân lãnh khốc vô tình, giờ xem ra đã thay đổi rồi.

Nhưng nếu hãn cứ vậy mà mặc kệ tất cả, thì Quân Mạc Ưc mang tiên đan về không biết sẽ thay bọn họ chịu tội thế nào.

Bạch Tử Phi gật gật đầu: “Hảo, người ở đây chờ ta, ta đi tìm nàng” nói xong liền xoay người đi vào trong thuyền.

Bên trong, Ngôn Sơ Thất và An hồ ly đang ngủ say trên giường. Hồ ly thối, cư nhiên dám ngủ bên cạnh nàng, còn dụi đầu vào ngực nàng nữa chứ.

Bạch tiên nhân tức đến nổ đom đóm mắt.

Hãn còn chưa có ngủ chung với nàng ah. Hãn còn chưa có gối đầu lên chân nàng ngủ. Hãn cũng chưa có dụi đầu vào trước ngực nàng. Thế mà hồ ly thối này, dám chiếm tiện nghi của nàng. Bạch Tử Phi khóc không ra nước mắt.

Nhưng nhìn Ngôn Sơ Thất ngủ ngon lành, hắn lại không nhịn được ý cười.

Sơ Thất rất đẹp, ngày thường anh khí mười phần mà đối với hắn luôn nhu tình như nước. Mỗi ngày cùng nàng chèo thuyền, ăn thức ăn do nàng nấu, hắn cảm giác như trải qua cuộc sống của thần tiên quyến lữ. Giờ nhìn đôi mi dài như cánh bướm của nàng khép lại, tâm hắn như nở hoa. Có thể như vậy còn cầu gì ? chỉ mong giao tiên đơn cho Quân Mạc Ước rồi, mọi chuyện sẽ theo gió bay xa...

Bạch Tử Phi nhìn chăm chăm cánh môi anh đào phấn nộn của Ngôn Sơ Thất, nhịn không được mà liếm môi “ Sơ Thất nương tử, ta đến đây”

Hai tay giang ra, nghĩ phải ôm lấy nàng...

“Ưc” ——

Đột nhiên trong lúc đó, không biết từ đâu vang lên tiếng kêu rồi một con ô điều màu đen cực lớn lao thẳng về phía Kim Diệp thuyền. Bạch Tử Phi và Quân Mạc Ước còn chưa kịp phản ứng thì Bạch Tử Phi đã cảm thấy trên vai đau xót, đại ô điều hét to một tiếng, bay thẳng lên không trung.

“A! A! Đau quá! Quạ đen thối tha, muốn gì đây?” Bạch Tử Phi ôm lấy bả vai, cảm giác đau đớn vô cùng.

Quân Mạc Ước chấn động, lập tức lấy kiếm trăm yêu bên hông ra.

Lăng Cảnh khê là nơi giao nhau giữa thiên giới và nhân gian, bình thường yêu ma quỷ quái không thể bén mảng tới được. Đại ô điều này từ đâu xuất hiện, còn kiêu ngạo tấn công người có tiên khí như Bạch Tử Phi.

Đại ô điều cặp Bạch Tử Phi bay lên không trung, giữa đám mây đột nhiên xuất hiện một tiên nhân, trong đó còn có Thượng Võ Tiên Nhân đã từng bị Vân Tịnh Thư và Ngôn Sơ Thất đả thương.

Thượng Võ Tiên Nhân đắc chí cười lớn “ rốt cục cũng bắt được người, tội tiên, cũng nhờ có Tuần Sử Thiên Quân dẫn đường”

Cái gì? !

Bạch Tử Phi cả kinh, chẳng lẽ những gì Quân Mạc Ưc vừa nói đều là giả, hẳn cố ý dẫn đám người này tới?

Quân Mạc Ưc ngược lại không để ý, chỉ lạnh lùng nói “ không cần nói mấy lời chia rẽ như thế, các người quả thật vô sỉ, dám theo dõi ta”

Thượng Võ Tiên Nhân nghe vậy, tức giận phản bác “ người muốn nghĩ sao cũng được, nhưng tội tiên này hôm nay chúng ta nhất định phải bắt”

Quân Mạc Ưc tức giận “ chỉ dụ giao cho ta, muốn ta xử trí bọn họ, các người không có quyền can thiệp”

Thượng Võ Tiên Nhân không thêm để ý tới hẳn “ Thiên Quân sai rồi, chúng ta là tiên nhân có trách nhiệm trừng trị các tiên nhân phạm tội, nên đương nhiên có quyền can thiệp vào việc này. Tiểu tiên này gây chuyện khắp nơi, không phải một mình thượng thần người có thể xử lý, do đó chúng ta phải ra mặt”

“Người rõ ràng là muốn quan báo tư thù!” Quân Mạc Ưc cũng không vừa.

Thượng Võ Tiên Nhân đúng là không muốn buông tha cho Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất, một tiểu tiên cùng một phạm nữ mà dám dả thương hẳn, mối hận này hẳn không trả thì sao có thể làm thượng võ tiên nhân của thiên đình. Bây giờ tiên giới đã có nhiều người cười nhạo hẳn, cho nên hẳn càng không thể buông tha cho bọn họ.

Thượng Võ Tiên Nhân phẫn hận trừng mắt “ Thiên Quân nói gì cũng được, người này hôm nay ta nhất định không bỏ qua. Thiên đình đã sớm

biết Thiên Quân không thể ra tay, nên mới để chúng ta can thiệp vào việc này. Hôm nay ta trước tiên đem tội tiên này về thiên đình thẩm tra, chờ xử lý hẳn xong sẽ lấy lại tiên đan từ bụng của phạm nữ kia”

Thượng Võ Tiên Nhân vung tay lên, một đạo kim quang lập tức phóng về phía Kim Diệp thuyền. Khoang thuyền lập tức bị tơ vàng bao quanh, làm cho người trong thuyền không thể ra ngoài.

Bạch Tử Phi bị ô điều kẹp giữ, thấy vậy hoảng hốt la to “ Sơ Thất”

Ngôn Sơ Thất đang ngủ ngon liền bừng tỉnh, nhưng vừa bước tới khoang thuyền đã bị một lực lượng hất văng trở lại.

“A!”

“Đừng động đậy” Quân Mạc Ưc vội vàng lên tiếng “ các võ tiên nhân đã hạ pháp chú, nếu người xông vào sẽ bị mất mạng”

“Nhưng mà Tử Phi” Ngôn Sơ Thất dù không nghe hết mọi chuyện nhưng nhìn thấy Bạch Tử Phi bị đại ô điều cặp lên giữa không trung, cách nàng ngày càng xa thì vô cùng nóng lòng, muốn lao ra lại bị pháp chú ngăn cản, đau đến té ngã trên đất, nước mắt cũng rơi ra.

“Sơ Thất, Sơ Thất, người phải bảo trọng, nghe lời tên kia nói, ta sẽ trở lại, nhất định ta sẽ trở lại” Bạch Tử Phi kêu to, thanh âm ngày càng xa

“Không! Không! Tử Phi. Không cần! Các người không thể đem hẳn mang đi!” Ngôn Sơ Thất kinh hoàng, chưa bao giờ sợ hãi đến thế.

Nàng dùng sức, muốn phá bỏ pháp chú, kết quả làm cho hai tay chảy máu ròng ròng.

“Đừng nhúc nhích ! Người sẽ bị thương” Quân Mạc Ưc nhìn bộ dáng như phát cuồng của nàng, vội ngăn nàng lại “ người ở trong này yên tâm,

hắn sẽ không có việc gì, ta cam đoan”

Lúc này Ngôn Sơ Thất không còn nghe được Quân Mạc Ưc nói gì nữa. Điều mà nàng sợ hãi nhất rốt cục cũng đã đến. Nàng cảm thấy tim mình trống rỗng, hắn cứ vậy mà bị bắt đi rồi, có lẽ từ giờ về sau, bọn họ sẽ không thể gặp lại nhau nữa...bọn họ...

Đừng nói là ước hẹn trăm năm, cho dù ngày mai nàng chết đi, hắn cũng không thể đợi nàng bên cầu Nại Hà...

Ngôn Sơ Thất ngã ngòi trên mặt đất, nước mắt rơi như mưa.

Quân Mạc Ưc nhìn nữ tử đang lặng yên rơi lệ, nhin không được mà nhú mày.

Sơ bảy đột nhiên ngã ngòi trên mặt đất bản thương.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Thiên lôi cuồn cuộn, mây đen dày đặc, Nghiêm Phán điện trên Cửu Trọng Thiên vốn lạnh lùng, vắng lặng hôm nay làm ầm ầm tiếng sấm...

Trên cột đá màu trắng có thất sắc long, chính giữa là hồng long đang nhe nanh múa vuốt, há to cái miệng như chờ cắn nuốt ai đó.

Bạch Tử Phi bị cột vào cột đá, dưới chân là hồng long hung dữ, tai nghe tiếng sấm ì ùng, đối mặt với các phán quan thần tiên mặt mày lạnh lùng.

“Bạch Tử Phi! Người thân là tiên nhân hộ đan của đại đệ tử của Huyền Thiên Đại Thần, biết đánh mất tiên đan tội lớn thế nào không? huống chi đó còn là Hồn Thế đan, là lễ vật Huyền Thiên Đại Thần dâng cho Thượng Đế, năng lượng chứa trong đan đó đủ để hủy diệt cả thế giới, nếu rơi vào tay yêu ma thì lục giới sẽ đại loạn, người có thể gánh vác nỗi chuyện này không?”

Nghiêm phán quan tóc hồng, lông mi hồng, râu cũng hồng, ánh mắt trừng trừng, giọng như chuông đồng đã rất dọa người còn đột nhiên vỗ bàn cái ầm làm ai nấy đều giật mình.

Bạch Tử Phi dù chưa từng thấy Nghiêm phán quan tức giận như vậy, nhưng hắn cũng không chút nào sợ hãi, còn quệt miệng than thở “ta đâu có đánh rơi, chẳng qua là bị nha đầu kia ăn vụng mà thôi, hơn nữa ta luôn ở bên cạnh nàng, không để cho yêu ma có cơ hội cướp đi, cũng đâu có lớn chuyện như vậy chứ”

Nghiêm phán quan vừa nghe hần nói vậy thì tức đến râu tóc dựng ngược “ tội tiên, người chẳng những không biết sửa sai còn dám mạnh miệng. Ta hữu vô thần, mau đánh hần hai mươi roi cho hần biết tội đi”

Hai vô tiên nghe vậy lập tức vung roi, còn chưa kịp đánh, Bạch Tử Phi đã la lớn “ khoan đã, ai cho các người lạm dụng tư hình? Ta dù có sai nhưng thiên đình đã có quy định không được một mình tra tấn thần tiên ah”

“Thần tiên? Người cho rằng mình vẫn còn là thần tiên” Nghiêm phán quan tức giận phi thường “ người còn không biết mình phạm tội gì sao? người lén xuống thế gian, làm mất tiên đan cũng chưa tính là tội lớn, nhưng người làm cho một linh hồn không thể đầu thai chuyển thế, làm cha mẹ Bạch Hân không biết con mình đã qua đời suốt hơn mười lăm năm, làm cho trật tự thế gian bị đảo lộn, càng làm cho thế gian vì người mà nảy sinh một số nhân vật cũng phạm tội theo. Tất cả mọi chuyện đều do người chịu trách nhiệm, người còn nghĩ rằng mình vẫn có thể giữ lại tiên vị, ở lại trên thiên đình sao? Chỉ dụ cũng đã đưa ra, cách đi tiên tu, trừ bỏ tiên cốt của người, đày vào mười tám tầng địa ngục, chịu lửa thiêu suốt trăm năm”

Nghiên phán quan vung tay đem chỉ dụ của thiên đình quăng đến dưới chân Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi giật mình địa cúi đầu, đảo mắt đọc một lần, toát mồ hôi lạnh.

Chỉ dụ đúng là viết như lời Nghiêm phán quan nói, còn viết thêm là lệnh cho Thượng Võ Tiên Nhân thu hồi lại tiên đan từ chỗ phạm nữ Ngôn Sơ Thất, cũng làm cho nàng bệnh tật ốm đau cho đến khi lìa trần, coi như là trừng phạt.

Bạch Tử Phi vừa đọc tới đây thì gấp đến đỏ mắt “ uy, các người không thể đối với Sơ Thất như vậy. Nàng không có làm gì sai sao bắt nàng chịu đau ốm bệnh tật suốt đời. Làm mất tiên đan là ta, không lấy lại tiên đan

cũng là ta, lén xuống thế gian là ta, nhiều loạn trật tự nhân gian cũng là ta. Muốn trừng phạt gì thì để một mình ta gánh chịu là được rồi, đừng thương tổn tới nàng”

Nghiêm phán quan nhin không được nhượng mảy “ người la hét lung tung cái gì? Đừng tưởng rằng người ra mặt anh hùng thì sẽ có người động lòng vì người, người tội lỗi chồng chất, thực sự không thể tha. Người đã không còn là thần tiên, có năng lực gì mà gánh vác thay nàng? trừng phạt này, nàng có muốn tránh cũng không được, trốn cũng không xong”

“Không được!” Bạch Tử Phi hét lớn một tiếng, “Không được! Các người không được thương tổn Sơ Thất, nếu không ta sẽ phá tan Nghiêm Phán điện, vạt hết râu của Nghiêm phán quan người”

“Cái gì? !” Nghiêm phán quan vừa nghe lông tóc lại dựng ngược “ người điên rồi”

“Coi như là ta điên đi cũng tuyệt không cho phép các người thương tổn Sơ Thất” Bạch Tử Phi cũng phần nộ không kém.

Hắn bỗng nhiên hét lớn một tiếng, không biết mặc niệm pháp chú gì mà khỗn tiên thẳng trên người hắn liền đứt thành từng đoạn, một viên đan hoàn màu đỏ từ ngực hắn bay ra, rơi xuống mặt đất.

Oanh!

Đan hoàn nổ tung tạo thành một màn sương khói màu đỏ, đất trời rung chuyển.

Khói đặc quay cuồng, ánh lửa hiện ra!

Nghiêm phán quan cùng các võ tiên nhân đều giật mình, bị hồng quang dọa cho sợ, suýt chút nữa là ôm đầu chạy trốn. Nghiêm phán quan

hét lớn “ Bạch tội tiên, người thực sự càng ngày càng vô pháp vô thiên, dám lấy Lô đan để hủy Nghiêm Phán điện”

“Các người dám động đến Sơ Thất thì ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các người”

Bạch Tử Phi không hề đùa giỡn, biểu tình cực kỳ nghiêm túc.

Tiên pháp của hắn không bằng bọn họ, đấu võ công lại càng không thể so, nhưng hắn là tiên nhân hộ đan của đại đệ tử của Huyền Thiên Đại Thần, cho nên mấy thứ đan linh tinh gì đó như Lô đan, Chân ma đan...lại thu thập được không ít. Không ngờ trong lúc mấu chốt này lại có tác dụng.

Huyền Thiên Đại Thần cực kỳ lợi hại, dù chỉ là đan dược nho nhỏ thì công lực cũng không thể xem thường.

Nghiêm phán quan hét to với các võ tiên nhân “ các người không phải sợ hắn, bắt hắn cho ta, bắt hắn. Hắn vi phạm chỉ dụ của Thượng Đế, chỉ cần bắt được hắn thì sẽ có thưởng”

Các võ tiên nhân như có động lực liền tiến về phía Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi lại giơ tiên đan lên “ các người dám lại đây thì cùng nhau chết chung đi”

Ầm, ầm

Thiên địa biến sắc, đất rung núi chuyển,

Các võ tiên nhân điên cuồng nhào về phía Bạch Tử Phi, tưởng chừng sẽ có một trận đại chiến xảy ra thì đột nhiên giữa không trung vang lên tiếng rống giận

“Dừng tay!”

Lôi đình vũ trụ, phong chỉ vân thu.

Trên không xuất hiện một lão giả đầu tóc hoa râu, mặt tường phực nhiều màu, chân đạp lên ngũ thải tường vân, giọng nói như chuông đồng, khí độ bất phàm.

Nghiêm phán quan bọn họ nhìn thấy lão giả vội vàng thi lễ “ gặp qua Thực Ưc Đại Thiên Quân”

Thực Ưc Đại Thiên Quân phất tay “miễn lễ”

Bạch Tử Phi còn tưởng phải một phen sống mái với bọn họ, không ngờ lại xuất hiện một nhân vật mới, nghe Nghiêm phán quan gọi thì người này hóa ra là sư phụ của cái tên Quân Mạc Ưc lãnh khốc.

Thực Ưc Đại Thiên Quân nhìn Bạch Tử Phi, hai mắt đảo khắp người hăn một lượt rồi lại đâm chiêu vuốt râu “ Bạch tiểu tiên, người quả nhiên đúng như Mạc Ưc nói, thông minh phi thường, dù sao cũng là tiên nhân thế mà thấy ta lại không chịu hành lễ sao?”

Bạch Tử Phi nghe vậy liền khom mình thi lễ “ gặp qua Đại Thiên Quân”

Thực Ưc Đại Thiên Quân nhìn hăn, vuốt râu

Nghiêm phán quan vội vàng kê tội “ Đại Thiên Quân, chúng ta nhận được chỉ dụ, đang chuẩn bị nghiêm trị thì ai ngờ hăn dám phản lại’

Thực Ưc Đại Thiên Quân lắc đầu “ Thượng Đế phái ta đến chính là để thay đổi chỉ dụ kia, Thượng Đế niệm tình hăn ở tiên giới đã ba ngàn năm, không có công lao cũng có khổ lao nên trừ bỏ tiên tu để hăn tu luyện lại lần nữa, còn về phần phạm nữ kia, các người cứ y như chỉ dụ, thu hồi tiên đan, cho nên một chút trừng phạt nho nhỏ là được rồi”

Thực Ưc Đại Thiên Quân còn chưa nói xong, Bạch Tử Phi đã hét lên “ không được, các người không thể thương tổn Sơ Thất”

Nghiêm phán quan tức giận nói “ Thiên Quân, người xem đi, người này y như kẻ điên, lúc nào cũng la hét như vậy. Bản thân người còn chưa lo nổi cho mình, còn có tâm tư quản người khác sao? các người bây giờ kẻ nam người bắc, khó mà gặp lại, hơn nữa người thân là thần tiên, không thể động tâm với phàm nữ. Sinh lão bệnh tử của nàng đều do trời định, người không thể cãi được”

Nghiêm phán quan vung tay

Bạch Tử Phi kinh hãi, ngẩng đầu hô to “ Đại Thiên Quân, xin người hãy bấm lại với Thượng Đế, ta không cần sửa lại chỉ dụ, ta tình nguyện gánh chịu mọi hậu quả, chỉ cần tha cho Sơ Thất, để nàng được bình an. Ta sẽ lấy lại Hồn Thế đan, cắt đứt duyên nợ với nàng. Cắt tiên tu của ta cũng được, trừ bỏ tiên cốt của ta cũng không sao, ở địa ngục chịu lửa thiêu đốt cũng không hề gì. Tất cả hãy để ta gánh chịu. Chỉ cầu các người để cho nàng bình an, cả đời khỏe mạnh, cuộc sống thanh thản, hạnh phúc. Cầu các người”

Nghiêm phán quan và Thực Ưc Đại Thiên Quân đều vì những lời của hắn mà giật mình.

Tiểu tiên này điên rồi. Chấp nhận mọi tra tấn chỉ để phàm nữ kia được bình an sao? bọn họ chẳng phải ở thế gian rất ân ái sao? giờ lại nói sẽ cắt đứt duyên nợ, vĩnh viễn không gặp. Hơn nữa hắn chấp nhận bị lửa thiêu chỉ để nàng bình an? Còn mong nàng lập gia đình, cả đời sống hạnh phúc. Chẳng lẽ hắn không biết nói ra những điều này hắn sẽ gặp hậu quả gì sao?

“Bạch tiểu tiên, người nói thật sao? người có biết mình sắp phải đổi mặt với cái gì không?” Thực Ưc Đại Thiên Quân kinh ngạc hỏi

Thực ra hắn đến nơi này là do Quân Mạc Ưc thỉnh cầu Thượng Đế.

Thượng Đế đối với chuyện Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất vô cùng tức giận, không chỉ vì chuyện Hồn Thế đan hay nhân giới bị nhiễu loạn mà còn vì người tiên chi luyện, vốn là điều cấm kị của thiên đình. Nữ nhi thứ bảy Chúc Nữ của Thượng Đế cũng vì lén xuống trần kết duyên cùng tên Ngưu Lang, cuối cùng tạo thành bi kịch Ngưu Lang Chúc Nữ cả đời bị ngăn cách, mỗi năm chỉ có thể nhờ cầu Ô Thước mà gặp nhau một lần. Chuyện này đã làm thiên đình bất ổn, thần tiên vốn phải thanh tâm quả dục làm sao lại phát sinh chuyện tình cảm với người phàm, như vậy còn gì là uy nghiêm của thiên đình, làm sao mà thanh tu cho được? Cho nên Thượng Đế đối với chuyện Bạch Tử Phi hạ phạm còn động phạm tâm thì cực kỳ tức giận, một lòng quyết trừng phạt bọn họ. Thế nhưng Quân Mạc Ưc lại cầu tình cho bọn họ, vì vậy Thượng Đế mới quyết định mở một con đường cho Bạch Tử Phi còn đối với phạm nữ Ngôn Sơ Thất một lòng quẫn quýt lấy thần tiên thì quyết không tha.

Thực Ưc Đại Thiên Quân cứ tưởng Bạch Tử Phi được khai ân sẽ rất mừng rỡ, nào ngờ hãn lại tình nguyện chịu phạt để phạm nữ kia được bình an

“Người sẽ không hối hận?” Thực Ưc Đại Thiên Quân lên tiếng

Bạch Tử Phi vẫn đứng trong Nghiên Phán điện, phía sau là hồng long há to mồm. Vẻ khôi hài, bướng bỉnh, luôn nói cười đã không còn thay vào đó là khí thế đỉnh thiên lập địa, ngạo khí ngút trời, giống như từ khi sinh ra đã uy phong thế rồi

“Không” chỉ một tiếng thật dứt khoát.

Thực Ưc Đại Thiên Quân trừng mắt nhìn hãn, rồi dần dần ẩn thân giống như là đi xin lệnh của Thượng Đế

Nghiêm phán quan và đám võ tiên nhân nhìn hãn như nhìn yêu quái từ hành tinh khác tới. Thượng Đế đã khoan hồng, hãn lại không nhận mà còn

tình nguyện chịu tội thay phạm nữ kia? Tiểu tiên này hạ phạm lâu đến mức đầu óc ngu si luôn rồi hay là bị phạm nữ kia hạ bùa chú gì đó? Sao có thể không để ý tới sống chết của bản thân chứ?

Bạch Tử Phi lại bình tĩnh phi thường, lẳng lặng đứng yên mặc cho thiên vân quay cuồng, tiếng sấm ầm vang, bóng dáng hắt trở nên cao lớn

Không bao lâu sau, Thực Ưc Đại Thiên Quân lại xuất hiện giữa không trung, chăm chú nhìn Bạch Tử Phi hỏi “ người thực sự sẽ không hối hận?”

Bạch Tử Phi nghe vậy thản nhiên nở nụ cười đầy thản nhiên, tự tin lại ngạo thị

“Thiên quân, ta sẽ không hối hận.”

Thực Ưc Đại Thiên Quân hỏi vậy nghĩa là Thượng Đế đã đồng ý rồi

Thực Ưc Đại Thiên Quân nhìn Bạch Tử Phi một cái rồi vung tay lên

“Thượng Đế đã đồng ý, Nghiêm phán quan, động thủ đi

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tiếng sấm ầm ầm, thiên địa biến sắc.

Lăng Cảnh khô vốn luôn yên tĩnh, nước suối trong vất đột nhiên biến thành màu đỏ, cuồng phong gào thét, gợn sóng dâng cao làm cho Kim Diệp thuyền lắc lư như chiếc lá giữa dòng, giống như tùy thời đều lập tức lập úp.

Ngôn Sơ Thất vẫn úp mặt trên bàn gỗ đột nhiên bừng tỉnh, An hồ ly đang say giấc trên giường cũng tỉnh giấc.

Phù chú ngoài cửa thuyền vẫn lờ lờ tỏa sáng, bọn họ hoàn toàn không có cách để ra ngoài.

Nhưng nghe tiếng gió thét gào ngoài cửa sổ, nhìn không gian tối đen như mực, thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sét dọa người, tâm của Ngôn Sơ Thất như chìm vào đáy biển tối tăm.

An hồ ly ghé vào bên nàng “ Sơ Thất tiểu thư...thiên đình tức giận... tiên nhân sẽ không có việc gì chứ?”

Sơ Thất trong lòng cực kỳ bất an, nhịn không được lại tiến gần phù chú ngoài cửa thuyền

Bên ngoài mưa vừa rơi.

Nam nhân mặc ngân bạch khôi giáp vẫn đứng ngoài đầu thuyền, mặt cho phong vân biến sắc, mưa to gió lớn, hắn vẫn đứng yên như pho tượng, lẳng lặng bảo hộ nàng.

Tựa hồ như cảm giác được động tĩnh phía sau, hần hơi quay đầu nhìn lại.

Ngôn Sơ Thất trừng mắt nhìn hần.

Nam nhân này luôn trưng ra vẻ mặt lãnh khốc như là không để ý tới ai, thế nhưng đến lúc này hần vẫn ở lại đây, bảo hộ cho nàng được bình an, hạnh phúc.

Nhưng mà lúc này, khi hần quay lại nhìn nàng, trong mắt lại ánh lên sự tuyệt vọng.

Ngôn Sơ Thất không lên tiếng, g đột nhiên cảm thấy toàn thân mềm rồi ngã ngồi xuống sàn thuyền.

Một tia chớp lóe lên, chiếu sáng cả Lăng Cảnh khô.

Bầu trời đen kịt, cả thiên giới cũng là một mảnh hắc ám.

Mấy võ tiên nhân áp dẫn tội tiên Bạch Tử Phi đang bay trên không trung, sắp tới nơi địa ngục hắc ám nhất, thống khổ nhất. Nơi đó tràn ngập các linh hồn không có cơ hội tái sinh, nơi đó tiếng khóc vang suốt đêm ngày, nơi đó huyết lệ gần như chảy thành sông...

Bạch Tử Phi một đường bị áp dẫn, nội tâm lại rất bình tĩnh.

Chỉ mong Sơ Thất được bình an, cho dù thống khổ thế nào, cho dù bị tra tấn đến đâu, hần cũng cam chịu.

Nhưng mà trong lúc bọn hần đang bay, đột nhiên lại nghe tiếng khóc xuyên qua những tầng mây thật dày, thấu tận trời xanh.

Bạch Tử Phi cúi đầu ...

Thì ra bọn họ đang bay qua Cô Tô thành, tiếng khóc bi ai được truyền ra từ Bạch phủ đang phủ một màu trắng chết chóc. Tiếng khóc thê lương, đau lòng...nghe rất quen thuộc, hẳn nghe ra là của Bạch phủ nhân, người từ nhỏ đã xem hẳn như con ruột sinh ra mà nuôi dưỡng

Tâm của Bạch Tử Phi vô cùng chua xót.

Hắn dừng lại cước bộ, cầu khẩn các võ tiên nhân “ các vị võ tiên, có thể xin các người cho ta được gặp mẫu thân một lần không?”

Các võ tiên nhân vừa rồi mới đánh nhau với hắn ở Nghiêm Phán điện nên đương nhiên là không đáp ứng “ không được, ngươi là tội tiên, hiện tại đang bị áp giải đi chịu phạt sao có thể xuống nhân gian lần nữa”

Bạch Tử Phi biết bọn họ cực kỳ tức giận hắn, nhưng tiếng khóc kia như dao cắt vào lòng hắn.

Mười lăm năm qua, cả Bạch phủ đều không ai biết Bạch Hân đã là trần nên tất cả mọi người đều xem hắn như là đứa con chân chính của Bạch gia, xem hắn là thiếu gia, đối xử yêu kính có thêm, thật lòng lo cho hắn. Mười lăm năm qua, hắn lần đầu tiên cảm nhận được tình người ấm áp của nhân gian, người người ở đó đều ôn nhu, không giống ở Cửu Trọng Thiên các tiên nhân luôn thờ ơ lãnh đạm, dù ngẫu nhiên gặp nhau cũng chỉ coi là sơ giao. Giống như đám võ tiên nhân bên cạnh hắn, bọn họ vĩnh viễn chỉ biết chấp hành nhiệm vụ, hoàn toàn không để ý tới lời cầu xin hay sự đau khổ của người khác.

Có lẽ giờ Bạch phủ đã biết Bạch Tử Phi hắn chỉ là kẻ thế thân cho Bạch Hân, mà Bạch Hân đã chết từ mười mấy năm trước. Ngày thường trong phủ luôn vang tiếng cười đùa mà giờ đây chỉ có tiếng khóc bi ai...

“Con ơi con...người sao lại nhẫn tâm như thế, bỏ nương mà đi, ta ngậm đắng nuốt cay nuôi con suốt mười lăm năm trời ah..Con ơi con,

người lại nhẫn tâm như thế, nói đi là đi, không có người, nường làm sao có thể sống tiếp...”

Bạch phu nhân khóc lóc thảm thiết, khóc đến tâm tê phế liệt, suýt chút nữa là té ngã xuống đất.

Bạch Tứ Hỉ đứng trong Bạch phủ, tay vung tiếng giấy, miệng lầm bầm “ công tử, người lên đường bình an. Công tử, chúng ta kiếp này vô duyên, kiếp sau gặp lại, Tứ Hỉ nhất định lại là thư đồng của người, hầu hạ cho người thật tốt”

Gia đình, nha hoàn trong Bạch phủ đều khóc thành một đoàn.

Bạch lão gia ngồi trên ghế thái sư, không lên tiếng nhưng lại chạy mày, ánh mắt đầy phẫn hận.

Tiếng khóc từ Bạch phủ gần như vang vọng khắp Cô Tô thành, mà trong phòng nghị sự của Ngôn gia cũng đèn đuốc sáng trưng. Ngôn lão gia cùng sáu huynh đệ Ngôn gia nghe tiếng khóc từ Bạch phủ truyền sang cũng tâm loạn như ma.

Bạch Tử Phi rốt cuộc không nhẫn nại được nữa, tiếp tục cầu xin các võ tiên nhân “ Bạch gia nuôi ta mười lăm năm, đối xử chân tình, Bạch Hân đã sớm lìa trần nên trong lòng bọn họ ta chẳng khác gì đứa con thân sinh. Bây giờ đi rồi sau này khó gặp lại được, xin hãy cho ta một cơ hội, coi như là báo đáp ơn dưỡng dục của bọn họ”

Đám võ tiên nhân nghe tiếng khóc bi ai rung chuyển cả đất trời thì cũng có chút mềm lòng, nhưng chỉ dụ bên người không thể không tuân theo, cảm dám liếc nhìn nhau mà không ai dám quyết định.

Bạch Tử Phi lại vội vàng thỉnh cầu “ chỉ một chút thôi, sẽ không làm lỡ việc đâu. Ta chỉ hướng bọn họ dập đầu, coi như là báo đáp ân tình mười lăm năm qua mà thôi”

Đám võ tiên nhân bối rối, lúc này từ Bạch phủ lại vang lên tiếng kinh hô “phu nhân...phu nhân ngất xỉu rồi, mau đi mời đại phu”

Bạch Tử Phi nghe vậy thì không chịu được nữa, mặc kệ khổn tiên thăng đang trói buộc trên người, lập tức nhào xuống Bạch phủ

“Tội tiên! Từ từ!” Mấy võ tiên kinh hãi, vội vàng đuổi theo hắt

Bạch phu nhân không biết đã khóc bao lâu mà hai mắt sưng húp, cái khăn trong tay cũng ướt sũng, thân thể mềm oặt mất đi không chế, hơi thở yếu ớt.

Nhóm nha hoàn hoảng sợ, kẻ lấy nước, người đi mời đại phu, người lo ấn huyệt nhân trung...cơ hồ là tìm đủ mọi cách để cứu chữa cho Bạch phu nhân.

Bạch lão gia vẫn ngồi trên ghế thái sư, nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt, vẻ mặt vẫn đăm đăm, lạnh lùng giống như tâm cũng đã chết.

Bỗng nhiên trong lúc đó trên không trung vang lên tiếng sấm, hồng quang lóe lên làm cho đêm tối liền sáng trưng như ban ngày.

Người Bạch gia dường như cũng phục hồi tinh thần theo tia chớp này, liền phát hiện một nam nhân áo trắng, toàn thân bị trói, lệ rơi đầy mặt đang quỳ bên cạnh Bạch phu nhân.

Mọi người đều giật mình hô to: “Công tử!”

Đúng vậy, nam nhân này chính là Bạch Tử Phi. Hắn từ không trung cố sống cố chết hạ xuống đây chỉ vì muốn nhìn Bạch phu nhân cùng Bạch lão gia một cái. Mười lăm năm nuôi dưỡng, lại vì sự xuất hiện của hắn mà làm cho Bạch Hân không thể đầu thai chuyển thế...sự áy náy của hắn khó mà diễn tả bằng lời.

Nhưng mà Bạch phu nhân đã khóc đến hôn mê bất tỉnh, hơi thở suy yếu...

Bạch Tử Phi nhìn mẫu thân ở nhân gian, căn môi gọi “nương...”

Nước mắt cũng tuôn rơi.

Mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy Bạch Tử Phi, Bạch Tứ Hỷ vui mừng la lên “công tử, người chưa có chết. Bọn họ đều nói người đã chết, đã thành tiên và rời khỏi nơi này...Công tử, người sẽ không rời đi phải không? đúng không công tử?”

Bạch Tử Phi lắc đầu: “Tứ Hỷ, ta đã sớm nói với người, ta là thần tiên, công tử nhà người...Bạch Hân...thực ra đã chết từ năm sáu tuổi, là ta muốn ở lại nhân gian nên cố ý dùng thân phận của hân, chẳng lẽ các người đã quên năm đó ta kiên quyết đổi tên, không cho các người gọi ta là Bạch Hân nữa...thực ra, ta từ đầu đã không phải là công tử của Bạch gia, tới giờ cũng không phải...là ta lừa các người...ta thực xin lỗi các người”

Nghe mấy lời của Bạch Tử Phi, ai nấy đều mơ hồ.

Nghe nói công tử thành tiên, rồi giờ lại nghe nói công tử này không phải là công tử trước kia, lại nói công tử trước kia đã chết từ nhiều năm trước.

Trong lúc mọi người đang đơ như cây cơ thì Bạch phu nhân vốn đang hôn mê lại đột nhiên tỉnh lại, run rẩy đưa tay nắm chặt vạt áo của Bạch Tử Phi như sợ hân lại đột nhiên biến mất. Hai mắt sững húp và đỏ quạch vì khóc chậm rãi mở ra, mơ hồ nhìn bóng người phía trước “nhi tử...”

Bạch Tử Phi cảm thấy trong lòng cực kỳ đau xót, cảm giác như tim hân đang bị xé nát, muốn gọi một tiếng mẫu thân nhưng không biết vì sao lại chỉ có lệ tuôn trào, hơi lắc đầu nói “ta...ta thực xin lỗi...ta không phải

là Bạch Hân...Bạch Hân hân thực ra...đã đi rất nhiều năm rồi...là ta lừa người”

Hắn cúi đầu, không biết phải đối mặt với Bạch phu nhân thế nào. Hắn giả mạo thân phận Bạch Hân ở lại đây nhiều năm, đón nhận ân tình của họ nhiều năm, dù hắn báo đáp thế nào cũng không đủ.

Bạch phu nhân vẫn gắt gao nắm chặt góc áo của Bạch Tử Phi, hai mắt đầm lệ đau lòng nhìn hắn không chớp “nhi tử a..dù ngươi là ai thì mười mấy năm qua ngươi đã là con ta...chỉ cần ngươi còn sống, cần gì phải nói với nương như thế. Cho dù ngươi có làm ra lỗi lầm gì thì đối với mẫu thân mà nói, ngươi vẫn là con ta”

Bạch phu nhân run rẩy vỗ về hai má của Bạch Tử Phi, nước mắt lại không ngừng rơi. Nàng đau lòng nhìn hắn, từ ái vuốt ve hắn, dù là thần tiên hay yêu ma quỷ quái nàng cũng không để ý, đây chính là con trai nàng, con trai nàng đang bình an quý gối trước nàng.

Đây chính là tình mẫu tử vĩ đại.

Nước mắt của Bạch Tử Phi cũng rơi như mưa.

Bàn tay của mẫu thân vẫn luôn ấm áp như vậy, tấm lòng của mẫu thân vẫn luôn từ ái như vậy. Trời đông sợ hắn lạnh, mùa hè lo hắn bị nóng, sáng sớm sợ hắn đói bụng, đêm khuya lại sợ hắn ngủ gặp ác mộng. Trên thiên đình chưa có ai đối xử tốt với hắn như vậy, chưa có ai quan tâm hắn như vậy. Thế gian ôn nhu, ấm áp so với thiên đình luôn tịch mịch, vắng lặng tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Hắn thực sự muốn ở lại nhân gian, muốn vĩnh viễn làm con của bọn họ.

Bạch Tử Hỉ thấy phu nhân và công tử khóc thành một đoàn cũng không để ý tới những lời Bạch Tử Phi vừa nói, tiến lên muốn cởi bỏ dây trói trên người hắn

“Công tử, ta đến giúp ngươi.” Nhưng dù hãn cố gắng thế nào cũng không cởi bỏ được dây trói, còn làm cho ngón tay của hãn bị thương.

Bạch Tử Phi lắc đầu, ngăn Tứ Hỉ lại.

“Vô dụng . Tứ Hỉ, sau này ta đi rồi, ngươi hãy thay ta chăm sóc tốt cho phu nhân, thường xuyên cùng nàng nói chuyện, thay ta làm tròn đạo hiếu”

“Công tử!” Tứ Hỉ một câu nói không nên lời, cũng đã muốn nghẹn ngào.

Bạch Tử Phi nhìn thấy Tứ Hỉ nghẹn ngào, trong lòng lại cảm thấy chua xót, rồi xoay người về phía Bạch lão gia vẫn ngồi trên chủ vị.

Bạch lão gia vẫn ngồi lặng yên, gương mặt lạnh lùng.

Nhìn thấy thê tử của mình khóc đến hôn mê bất tỉnh, rồi sấm chớp vang trời, nhìn vị thần tiên trong lời đồn lại chính là đứa con mình nuôi dưỡng suốt mười mấy năm đang quỳ trước mặt...Bạch lão gia vẫn ngồi lặng yên, chỉ có hàm râu khẽ lay động trong gió.

Bạch Tử Phi quỳ gối trước mặt Bạch lão gia ước chừng một nén nhang.

Làm phụ tử với nhau mười mấy năm, một khắc này không thể nói hết thành lời, ánh mắt hàm chứa bao nhiêu tình cảm phức tạp.

Bạch Tử Phi quỳ gối nơi đó, nhẹ nhàng bái lạy, hành đại lễ với Bạch lão gia.

Bạch lão gia vẫn luôn duy trì gương mặt lạnh lùng rồi cuộc cũng không nhẫn nhịn được nữa, hai dòng lệ trào ra nơi khóe mắt.

“Cha, bảo trọng.”

Bạch Tử Phi cúi đầu

Bạch Đại lão gia lại đột nhiên nhảy khỏi ghế thái sư, tiến tới cạnh Bạch Tử Phi chỉ tay xia xói “ người, tên bại gia chi tử này, không hiểu chuyện cũng không biết nghe lời, vĩnh viễn không bao giờ khôn lớn nổi. Rốt cuộc tới khi nào người mới chịu nghe lời cha, mới để ý tới tâm tư của cha mẹ. Người, tên hỗn đản này, ta đánh chết người thì người mới chịu nhớ hay sao?”

Bạch Tử Phi bị đánh, đau đến hít khí lạnh nhưng hăn lại không né tránh, để mặc Bạch lão gia đánh.

Đây là hăn thiếu bọn họ, cả đời này cũng không trả nổi, cho dù bọn họ đánh nhiều hơn nữa cũng không sao...Cảm giác được cha mẹ thương yêu dạy dỗ này có lẽ sẽ vĩnh viễn không có lại được

“Lão gia! Lão gia đừng nữa đánh! Lão gia!” Tứ Hỉ khóc lóc van xin

Bạch lão gia thở hồng hộc, tựa hồ đã mệt mỏi lại như không chịu được nữa, sâu kín thở dài “ nhi tử a, từ nay về sau đừng quên cha mẹ...”

Bạch Tử Phi rơi lệ...

Lăng Cảnh khê trong suốt đột nhiên thay đổi.

Nước suối một màu đỏ ối như là huyết lệ, Kim Diệp thuyền lắc lư dưới bầu trời tối đen như mực, ngẫu nhiên có một vài tiếng sấm và tia chớp xuất hiện mới soi rõ cảnh tượng...

Ngôn Sơ Thất im lìm ngồi trong Kim Diệp thuyền, An hồ ly cũng an tĩnh ở bên cạnh nàng.

Bầu trời tối đen, gió đêm thét gào, sấm chớp đùng đùng...giống như dự báo điều gì sắp xảy ra, giống như có ai đó phải đi xa...

Quân Mạc Ước vẫn đứng nơi đầu thuyền, chăm chú nhìn vào không trung đen như mực.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới những lời Ngôn Sơ Thất và Vân Tịnh Thư đã nói với hắn, duyên nợ ràng buộc, thân tình ràng buộc...vĩnh viễn là điều mà thần tiên không bao giờ hiểu được. Thiên đình tức giận là vì cho rằng sự ràng buộc này vốn không nên có trên người thần tiên. Thần tiên phải thanh tâm quả dục, không có ham muốn, tâm phải sáng, lòng phải tịnh, cả đời sống cô đơn tịch mịch. Khi thiên đình cần tới thì ra sức cống hiến, lúc không cần thì cứ lạng lẽ mà sống. Mà Bạch Tử Phi chẳng qua đi ngược lại số mệnh hay nói đúng hơn hắn đã tìm được thứ quý giá nhất ở nhân gian.

Điều này làm cho Quân Mạc Ước bỗng có chút hâm mộ.

Hắn nhin không được quay đầu lại nhìn khoang thuyền bị pháp chú che dấu.

Nữ tử kia vận ngồi im lìm trên sàn thuyền lạnh như băng, xiêm y màu tím nhạt như đóa hoa nở rộ. Nàng yên tĩnh ngồi đó, ánh mắt lạnh nhạt mà ưu thương, nhẹ vuốt ve bộ lông của An hồ ly giống như cả đất trời cũng yên tĩnh theo nàng, sự lo lắng trong lòng nàng cũng trở thành một góc riêng khuất nhất.

Nữ tử như vậy khó trách Bạch Tử Phi sẽ vì nàng mà động tâm.

Nhưng mà người tiên khác nhau, bọn họ...có thể vĩnh viễn sao?

Đùng!!

Quân Mạc Ước còn đang miên man suy nghĩ, giữa không trung lại vang lên tiếng sấm

Hắn lập tức liền xoay người sang chỗ khác, bởi vì hắn đã cảm nhận được có luồng tiên khí xuất hiện. Chẳng lẽ là Bạch Tử Phi? Hắn đặc biệt

thỉnh cầu sư phụ cầu tình giùm Bạch Tử Phi, có lẽ nhờ vậy mà tính mạng của hắn đã được bảo toàn? Chỉ cần lấy lại Hồn Thế đan trong bụng Ngôn Sơ Thất thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

Quả nhiên sau tiếng sấm đã có mấy thân ảnh ẩn hiện giữa không trung

Quân Mạc Ưc ngẩng đầu “ Bạch Tử Phi, người đã trở lại”

Bạch Tử Phi đứng trên không trung nhìn Quân Mạc Ưc, mỉm cười, trong tươi cười lại chứa đựng sự chua xót và miễn cưỡng.

Quân Mạc Ưc cả kinh, lúc này mới nhìn thấy hắn vẫn bị khốn tiên thăng trời chặt, ngay cả pháp lực tu tiên cũng bị khống chế, không khỏi cả kinh “ này, chẳng lẽ sư phụ không có tới Nghiêm Phán điện tìm người?”

Bạch Tử Phi mỉm cười đáp “ Đại Thiên Quân có tới, Thiên Quân, đa tạ người đã cầu Đại Thiên Quân giúp ta cũng đa tạ người đã bảo vệ cho Sơ Thất, chờ ta đi rồi vẫn xin Thiên Quân tiếp tục chiếu cố cho nàng”

Quân Mạc Ưc nghe vậy thì ngẩn người.

Đám võ tiên nhân đã kéo khốn tiên thăng trên người Bạch Tử Phi hối thúc “ cho người một nén nhang không được làm ảnh hưởng tới chúng ta, mau ra tay đi”

Quân Mạc Ưc còn chưa kịp hỏi gì thì Bạch Tử Phi đã bị đám võ tiên hung hăng xô ngã xuống Kim Diệp thuyền.

Pháp chú vẫn che kín cửa khoang thuyền cũng đột nhiên biến mất.

Ầm!!!

Lại một đạo sấm sét nữa vang lên

An hồ ly trong khoang thuyền chấn động, dựng đứng bộ lông màu bạc, nhảy chồm lên quát to một tiếng “ tiên nhân”

Ngôn Sơ Thất giật mình, ngẩng đầu

Không trung đen tối, bên ngoài khoang thuyền lay động là một bóng dáng bạch y cao lớn, nhìn thấy nàng, hắn liềm tươi cười ngọt ngào, còn giơ tay làm ra dấu chiến thắng “ Sơ Thất tiểu thư xinh đẹp, bị giật mình sao?”

Ngôn Sơ Thất ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt to tròn sáng ngời đột nhiên như có nước chảy ra...

Bạch Tử Phi vừa nhìn thấy nàng rơi lệ thì tim như bị ai vò ai xé, đau tới mức hắn không thể thở được, không thể duy trì nụ cười trên môi.

Nhưng hắn thực sự rất muốn cười, muốn khi đối mặt với nàng luôn là tươi cười như vậy

Ngôn Sơ Thất đứng dậy, An hồ ly lập tức biết điều mà ẩn trốn vào gầm giường.

Ngôn Sơ Thất chậm rãi đi từng bước về phía trước

Bạch Tử Phi vẫn còn mỉm cười ngây ngốc.

Ngôn Sơ Thất đến trước mặt hắn, đưa tay kéo tay áo của hắn.

Bạch tiên nhân bị động tác của nàng làm cho giật mình, cúi đầu xuống, đập vào mắt là khuôn mặt xinh xắn của nàng, suýt chút nữa thì môi hắn đã chạm vào đôi môi hồng nhuận như cánh hoa của nàng.

Trái tim của Bạch tiên nhân như con nai nhảy loạn, hai má đỏ bừng như tôm luộc.

Ngôn Sơ Thất vẫn nắm tay áo hắn, hai mắt nhìn hắn không chớp.

Bạch Tử Phi bị nàng gần gũi đến ngưỡng ngừng, thế nhưng vẫn mạnh miệng “ Sơ Thất tiểu thư, người nhìn gần cũng rất dễ coi nha. Đôi mắt to tròn xinh đẹp như vậy...”

Hắn còn chưa nói xong.

Đôi môi mềm mại ngọt ngào như cánh hoa của nàng đã chạm vào môi hắn

Ầm..ầm...

Trong đầu bạch tiên nhân như có muôn ngàn tiếng sấm nổ.

Cánh môi mềm mại là cho não của hắn trở thành trống rỗng.

Đây không phải là lần đầu hắn cũng nàng hôn nhau, nhưng mà lần nào cũng do Sơ Thất chủ động. Tốt xấu gì hắn cũng là một đại nam nhân a, lần nào cũng rơi vào thế bị động, trở tay không kịp, chỉ thấy trước mắt toàn sao, lại bị cái miệng thơm thơm của người ta làm cho hắn đến họ của mình là gì cũng không nhớ. Quá mất mặt ah...

Nhưng mà hương vị của nàng thực sự rất ngọt, cánh môi mềm mại như cánh hoa, chỉ cần chạm nhẹ vào thì sự mềm mại ẽm ái đó như câu mất hồn phách của hắn...Nếu cứ vậy cho đến mãi mãi thì tốt biết bao, cứ thế mà ôm nàng vào lòng cho đến vĩnh viễn...

Sơ Thất, Sơ Thất, dù bằng lai tiên cảnh, trường bất lão, tiên tu vĩnh viễn cũng không bằng một khắc được ôm người vào lòng mà hôn. Sơ Thất,, cho dù bắt ta đổi thêm một mạng nữa cũng muốn cùng người dắt tay nhau, cho dù ta chuyển sang kiếp khác cũng mong được gặp lại người. Sơ Thất... Sơ Thất...Sơ Thất...

Cánh tay nhẹ đưa lên, ôm chặt Ngôn Sơ Thất nàng, hôn càng sâu, càng mãnh liệt...

Ầm...ầm

Giống như để bọn họ tỉnh mộng, trên trời lại vang lên tiếng sấm.

Tia chớp lóe lên, chiếu sáng khoang thuyền rõ như ban ngày, soi sáng một đôi bích nhân đang gắt gao ôm chặt nhau...

Bạch Tử Phi nghe tiếng sấm mà giật mình hoàn hồn, hẳn biết là thiên đình đang nhắc nhở hẳn.

Hắn được phép xuống đây cũng không phải để cùng nàng ôm nhau đến vĩnh viện, đám võ tiên nhân đã uy hiếp “ nếu người không động thủ thì để chúng ta ra tay”. Ngữ khí lạnh lùng làm cho hắn cũng rét run, bởi vì hắn biết nếu để bọn họ ra tay thì Sơ Thất sẽ khổ sở thế nào.

Bạch Tử Phi liền buông Ngôn Sơ Thất ra, khẽ bước ra tạo khoảng cách với tiểu nữ tử bị hôn đến hai mắt mờ màng, má đỏ bừng

“Sơ Thất, hãy nghe ta nói”

Sơ Thất cúi đầu rũ mi

“Sơ Thất, người nghe ta, đừng ở đây nữa, quay về Ngôn gia đi, quên tất cả mọi chuyện, quên ta đi. Trở về Ngôn gia, sống một cuộc sống bình lặng, làm hiệp nữ giang hồ của người, cùng các ca ca người...không cùng Vân Tĩnh Thư làm thành đôi thần tiên quyến lữ cùng nhau hành tẩu giang hồ đi. Hai người cùng nhau xinh mấy đứa bé, nam thì tập võ, nữ thì văn tĩnh xinh đẹp như người. Sơ Thất, nghe ta, trở về sống những ngày tháng vui vẻ đi, quên ta để tìm hạnh phúc cho mình đi”

Bạch Tử Phi nắm vai của nàng, thản nhiên nói một hơi.

Có điều tốc độ nói của hắn rất nhanh, làm cho Ngôn Sơ Thất nghe không rõ hẳn muốn nói gì, nhưng đến câu cuối thì nàng lại đột nhiên ngừng

đầu.

Đôi mắt to tròn ngập nước như năm nàng ba tuổi, ngồi xõm ngoài cửa Ngôn gia nhìn hẩn

Đôi mắt to tròn trong suốt động lòng người, đôi mi dài như cánh bướm khẽ run rung “ đây là những lời người muốn nói với ta sao? giống như lần trước, muốn ta gả cho Vân công tử, sống hạnh phúc?”

Bạch Tử Phi nghe vậy mà lòng chua xót, chỉ có thể miễn cưỡng tươi cười gật đầu

“Phải, trước kia ta đã từng nói với người như vậy

Sơ Thất hai mắt đầm lệ, mỉm cười nói “ người nói thật? đúng không? nếu là người thực lòng muốn vậy thì ta sẽ làm”

Ngôn Sơ Thất mỉm cười, ngữ khí bình thản, vân đạm phong khinh rồi xoay người đi vào khoang thuyền như muốn thu thập hành lý.

Bạch Tử Phi nhìn theo bóng dáng nàng, gật mình.

Giống như nàng đang nói chuyện của người khác, nhẹ nhàng băng quơ, giống như nói cho hẩn biết nàng sẽ làm thật, ngay cả phản đối một tiếng cũng không có.

Giống như nàng xoay người đi thì vận mệnh bọn họ sẽ thay đổi, duyên phận chấm dứt, kiếp này kiếp sau cũng không gặp lại.

Bạch Tử Phi nhìn nàng, tâm như bị cái gì đánh trúng mà quặn đau, mỗi bước của nàng lại đẩy hẩn và nàng cách xa nhau hơn...

Ngay khi thân ảnh nàng thực sự khuất sau khoang thuyền, hẩn nhin không được mà kêu lên “ Sơ Thất”

Nàng dừng bước, quay người nhìn hắn “ còn muốn làm gì? Người muốn gì ta sẽ làm thế đó người bảo ta sống, ta sẽ sống; người muốn ta chết, ta sẽ chết; người muốn ta hạnh phúc, ta sẽ hạnh phúc; người muốn ta về nhà, ta sẽ về...người muốn thế nào ta sẽ làm vậy. Nhưng tuyệt đối ta sẽ không quên người, kiếp này kiếp sau, đời đời kiếp kiếp, dù trải qua sinh tử luân hồi, ta vĩnh viễn cũng không quên người, cho dù bên cầu Nại Hà uống canh Mạnh Bà, ta cũng tuyệt đối không quên tên người. Bởi vì ta sẽ đem người khắc sâu vào tận đáy lòng, khảm chặt vào tim ta...”

Bạch Tử Phi cảm giác như mỗi lời nói của Ngôn Sơ Thất như ngàn lưỡi đao xoáy sâu vào tim hắn, làm cho hắn đau đớn đến tất cả trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Nữ nhân này...nữ nhân này...dùng cả tính mạng để yêu hắn...giống như hắn, cho dù chết, dù chịu mọi cực hình tra tấn...nhưng chỉ cần nghĩ đến nàng, nhớ tới gương mặt nàng...thì tất cả đều đáng giá.

Bạch Tử Phi đột nhiên nắm tay Ngôn Sơ Thất, hung hăng kéo nàng vào lòng. Thân thể của nàng đụng lên xương sườn hắn.

Mà chẳng phải nữ nhân chính là xương sườn của nam nhân sao. Hiện tại hắn bị thiếu mất cái xương sườn, cho nên tâm mới đau như vậy.

Bạch Tử Phi vùi đầu vào gáy nàng.

Ngôn Sơ Thất cảm giác có chất lỏng mát lạnh đang chảy xuống.

Nàng cắn môi, nước mắt lại rơi.

Đột nhiên bả vai truyền đến cảm giác đau nhức, Bạch Tử Phi thể nhưng lại há miệng cắn xuống bả vai non mềm của nàng.

“Không quên thì không quên. Sơ Thất, người phải nhớ kỹ, đây là dấu ấn của ta, dù trải qua bao nhiêu kiếp, chỉ cần ta nhìn thấy nó thì biết đó

chính là người”

A ——

Đau quá! Đau quá! Đau quá!

Răng của hắn gần như muốn rút thịt của nàng ra, nàng cảm thấy máu của mình chảy ra, cảm giác đau đớn này không chỉ có của xương cốt mà còn là đau từ trong lòng. Hắn đã nói đời đời kiếp kiếp...sẽ không quên, nàng tuyệt đối sẽ không quên.

Ngay lúc Ngôn Sơ Thất cảm thấy không chịu được nữa thì Bạch Tử Phi đột nhiên ngẩng đầu, ôm lấy mặt nàng, môi hạ thấp xuống.

Ngôn Sơ Thất giật mình, đây là lần đầu tiên hắn hôn nàng.

Tuy rằng từ năm ba tuổi tới giờ hắn không ngừng muốn hôn nàng, luôn tìm đủ mọi cách mà không thành công, ngược lại còn bị nàng cưỡng hôn mấy lần. Nhưng hôm nay, hắn lại chủ động hôn nàng.

Hơi thở của hắn, bờ môi của hắn...hết thảy của hắn đang bao phủ nàng...Thần tiên thì đã sao? vi phạm thiên quy thì có là gì? Chỉ cần hắn ở bên cạnh nàng, nắm lấy tay nàng, hôn nàng...thì đây chính là vĩnh viễn...

Ngôn Sơ Thất đột nhiên ngăn ra

Bờ môi của hắn như không muốn xa rời, cẩn thận, tỉ mỉ từng chút một mà thưởng thức đôi môi nàng rồi bỗng dưng có sự thay đổi. Nàng mơ hồ cảm nhận được một cổ khí từ bụng hắn truyền đến, chậm rãi hấp môi của nàng, giống như...giống như hút tiên đan từ trong bụng nàng ra ngoài.

Không! Không cần! Không cần!

Nàng không muốn nhả tiên đan ra, không muốn bị hắn mất đi.

Một khi tiên đan bị lấy đi thì tia liên hệ cuối cùng giữa nàng và hắc cũng không còn, nàng không muốn mất đi Hồn Thể đan, nàng không muốn ngay cả tia hi vọng cuối cùng cũng mất đi. Đừng, Bạch Tử Phi, đừng.

“Không cần!” Sơ Thất mạnh mẽ đẩy hắc ra, kêu to nhưng đã muộn rồi.

Sơ Thất cảm giác trong bụng như có ngọn lửa thiêu đốt, chạy thẳng lên yết hầu, một đan hoàn đỏ như lửa thoát ra khỏi thân thể nàng.

Ba!

Oanh!

Hồn Thể đan hiện thế, thiên địa biến sắc! tiếng sấm nổ không ngừng, mây đen quay cuồng, nước suối Lăng Cảnh khô đỏ như máu, sóng nước dâng cao làm Kim Diệp thuyền lắc lư như sắp lật...

Bạch Tử Phi đưa tay cầm lấy khóa tiên đan đỏ như lửa, mỉm cười chua xót với Ngôn Sơ Thất “nhớ kỹ lời của ta, Sơ Thất, hãy sống thật hạnh phúc”

“Không” Ngôn Sơ Thất gần như rống lên, thân thể vì mất đi tiên đan mà ngã nhào xuống đất mà Bạch Tử Phi chỉ để lại cho nàng nụ cười chua xót...

“Không..không, đừng đi, đừng đi, Tử Phi...” Ngôn Sơ Thất khóc thất thanh, vô lực kêu la.

Nước suối Lăng Cảnh khô dâng cao, bầu trời tối đen như mực biến sắc, mưa lớn như hạt châu ào ào rơi xuống, đánh lên thân thể vô lực của nàng, đau như dao cắt...

Nhưng dù đau thế nào cũng không bằng nỗi đau trong lòng.

Hồn Thế đan mất, Bạch Tử Phi cũng đi rồi.

Lòng của nàng đã trở nên trống rỗng, khoảng trống trong tim nàng không thể lấp đầy thì sao có thể hạnh phúc đây, hạnh phúc như thế nào...

Mưa to không ngớt, trong gió mưa có một nữ tử đang bị ai khóc rống...

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Trời sáng. Hơi sương mỏng manh phiêu đảng trong nắng mai.

Đỗ quyên lú lo ngoài song cửa sổ.

Thế giới an bình, tĩnh lặng mà lại chân thật như thế.

Chính là nhân gian.

Một sớm mai bình thường, rất bình thường.

Thần tiên, yêu ma quỷ quái đều là một giấc mộng xa xôi, hoang đường.

Hàng mi dài như cánh bướm rớt cuộc cũng chớp động, đôi mắt trong suốt như nước rớt cuộc cũng đã mở ra.

Vân Tịnh Thử ngồi bên người Ngôn Sơ Thất, chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt vì suy yếu của nàng, nhin không được nhú mi “ Sơ Thất, người tỉnh”

Sơ Thất chớp mắt, yên lặng nhìn chung quanh.

Chính là phòng của nàng.

Sa trường màu hồng, màn che màu trắng, xiêm y màu nguyệt nha, lò hương trên giá sách, còn có Chu Sa công tử vang danh khắp thiên hạ.

Hắn mày kiếm mắt sáng, anh tuấn phi phàm.

Thế giới này rõ ràng như thế, giống như mọi thứ đã là định mệnh.

Vân Tịnh Thư thấy nàng vẫn lặng yên, lo lắng hỏi “ Sơ Thất, người có khỏe không? có cảm thấy không chỗ nào không ổn không?”

Ngôn Sơ Thất chớp mắt

“Vân công tử.” thanh âm của nàng khàn khàn “ chúng ta...thành thân đi”

Vân Tịnh Thư hơi nhú mi, khóa chu sa giữa mi tâm lại lay động.

Ngôn gia mừng rỡ.

Tuy rằng hôn lễ của Ngôn Sơ Tam không thành, nhưng tin tức Chu Sa công tử danh chấn thiên hạ Vân Tịnh Thư thành thân cùng nữ hiệp Ngôn Sơ Thất cũng đã kinh động khắp võ lâm, giang hồ xôn xao, không ít người đau lòng...

Ngôn lão gia rốt cuộc cũng đạt được tâm nguyện, Ngôn gia rốt cuộc cũng có chuyện vui, cho nên Ngôn lão gia cười đến không thể khép miệng, bận rộn chỉ huy mọi người trang trí nhà cửa, giăng đèn kết hoa...khắp nơi đều là không khí vui mừng, náo nhiệt.

Phóng viên Giang Hồ Phong Tình báo không bỏ lỡ thời cơ, tranh thủ phỏng vấn Ngôn lão gia “ Ngôn lão gia, Sơ Thất tiểu thư và Vân công tử rốt cuộc cũng thành người một nhà, người có cảm tưởng gì? Có thể nói đôi lời về chuyện tình của bọn họ không?”

Ngôn lão gia vừa nghe tới đây mặt mày đã tươi cười hơn hở “ tốt, nhân duyên này quả là một chuyện cực kỳ tốt. Sơ Thất và Vân công tử là nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm, tâm đầu ý hợp, tình thâm ý trọng, tình ý miên miên không thể chia lìa, cùng nhau thề non hẹn biển, ước định chung thân, vô cùng hạnh phúc, ngọt ngào phi thường...”

Ngôn lão gia có thể nói một tràng dài đầy văn hoa như thế cũng không phải là kẻ đầu tường xó chợ a, đáng thương cho phóng viên dùng hết tốc độ cũng viết không kịp, thiếu chút nữa là bút lông đâm thủng cả giấy viết.

Bên ngoài Ngôn gia vô cùng náo nhiệt.

Hậu viên Ngôn gia lại lạnh lùng, cô tịch

Hành lang thủy tạ là nơi hân từng đứng ở đây ca hát, còn cùng với Bạch Tứ Hỉ diễn cho nàng xem một màn hài kịch.

Tiếng rên rĩ kia như vẫn còn vang vọng bên tai nàng, giống như nàng chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên là thấy được nam nhân áo trắng đang nhìn nàng mỉm cười

“Sơ Thất, chẳng lẽ...người không muốn làm gì sao?”

Nàng vươn tay.

Nàng muốn.

Nàng muốn cầm tay hắn.

Nàng muốn nhào vào lòng hắn

Nàng muốn tất cả hình ảnh đều dừng lại vĩnh viễn.

Leng keng...

Đột nhiên có thanh âm vang lên làm chim chóc giật mình vỗ cánh bay.

Mặt hồ gợn những vòng sóng lăn tăn, soi rọi thân ảnh cô đơn của nàng.

Nàng ngồi xuống bên hành lang.

Mái tóc dài buông xõa, chấm xuống mặt nước tạo thành những gợn sóng lăn tăn...

Như một giấc mộng.

Thực sự là một giấc mộng.

Từ năm nàng ba tuổi, giấc mộng này đã bắt đầu.

Nam nhân áo trắng tựa như thiên thần đột nhiên xuất hiện, không thềm liếc nhìn nàng một cái đã nhảy vào lòng nàng. Dù nàng không lên tiếng nhưng nàng vẫn biết nàng rất, rất thích hắn. Ngay từ đầu nàng đã luôn bất an, biết hắn cuối cùng cũng sẽ rời đi nhưng nàng lại không muốn từ bỏ. Vì thế mặc hắn tìm mọi cách để hôn nàng, nàng đều né tránh, cho dù hắn tìm cách hấp dẫn lẫn lừa gạt, nàng vẫn không chịu. Nàng biết, chỉ cần tiên đan kia mất đi, hắn cũng sẽ đi theo...

Vậy mà cuối cùng...

Ngôn Sơ Thất ngẩng đầu, nhìn về phía bức tường ngăn cách với Bạch gia.

Bạch phủ phi thường, phi thường im lặng, từ đêm hôm đó về sau giống như là bị ma chú mà trở nên yên tĩnh như tất cả đều đang say ngủ.

Có hắn ở đây, mọi người trong phủ mới cảm giác như mình đang sống. Hắn cười đùa, hắn náo loạn...khắp nơi đều tràn đầy sức sống...

Nhưng mà....

Nàng hơi nhắm mắt lại

Có người nhẹ nhàng nâng mái tóc của nàng lên, nghe có tiếng nước nhỏ giọt xuống mặt ao.

Ngôn Sơ Thất đột nhiên mở mắt.

Mặt nước trong ao soi rõ bóng hình Quân Mạc Ưc.

Ngôn Sơ Thất mâu quang chột lóe.

Nàng và hắc giao tình không sâu, lại vẫn oán hận hắc lãnh khốc vô tình chia rẽ tình cảm của tam ca. Nhưng rồi hắc dần dần thay đổi, thời điểm Bạch Tử Phi bị bắt đi, hắc vẫn đứng yên ở đầu Kim Diệp thuyền, yên lặng bảo hộ cho nàng ở bên trong. Trong lúc đau khổ nhất, bóng dáng của hắc đã cho nàng sự an ủi lớn lao. Tuy rằng nàng không nói lời cảm ơn hắc nhưng mọi chuyện đều ghi sâu trong lòng.

Nhưng nàng không muốn nhìn thấy hắc, hắc là thần tiên, nhìn thấy hắc, nàng lại nhớ tới người đã bị bắt đi kia.

Ngôn Sơ Thất rút lại mái tóc, chậm rãi đứng lên.

Quân Mạc Ưc vẫn đứng trên mặt nước, thân hình cao lớn ẩn hiện.

“Ngôn gia có việc vui?”

“Ân” Sơ Thất gật đầu

“Người. Thật sự sẽ gả cho Vân Tĩnh Thư?”

“Ân.” Ngôn Sơ Thất vẫn tiếc chữ như vàng.

Không biết vì sao, trong lòng Quân Mạc Ưc như có cái gì đó thiêu đốt, cảm giác đau đớn như ngày đó nhìn thấy bọn họ ôm hôn triền miên ở Lăng Cảnh khê.

Hắc lập tức bước ra khỏi mặt nước, nắm vai Sơ Thất hỏi “ vì cái gì? Vì cái gì lại nhanh chóng thay đổi như thế? Không phải lúc trước người đã nói với ta duyên nợ của người và hắc là định mệnh, không gì có thể thay

đổi. Sao giờ lại nhanh chóng đổi thay như vậy? người có thể gả cho nam nhân khác”

Ngôn Sơ Thất bị hấn nắm đến đau, bị hấn lắc đến đầu váng mắt hoa nhưng vẫn trả lời rất rõ ràng “ bởi vì...hấn muốn ta như vậy”

Quân Mạc Ưc giật mình, thối lui một bước

“Hấn muốn vậy thì người liền làm vậy sao? có phải hấn muốn người chết thì người sẽ chết không? chẳng phải người đã nói với ta cái gì là chân tình thân ái, rằng thần tiên vĩnh viễn không biết tình là gì sao? các người đang đùa giỡn ta có phải không? các người gạt ta đúng không?”

Ngôn Sơ Thất hơi giật mình, lại có chút phần nộ và khó hiểu nhìn hấn rồi lại mỉm cười lắc đầu

“Người có biết cảm giác đau đến mức không thể đau, thương tới mức không thể thương, rơi lệ tới mức không thể khóc là thế nào không? Chính là đem tên của hấn khắc sâu vào tâm khảm của mình, cho dù kiếp sau, kiếp sau nữa cũng sẽ không quên hấn. Bây giờ ta nghe lời hấn, ta sẽ sống hạnh phúc để hấn trên trời có thể nhìn thấy. Cho dù kiếp này không thể thì ta đợi kiếp sau, kiếp sau...có thể gặp nhau”

Ngôn Sơ Thất nói xong câu đó lại mỉm cười rồi nhẹ nhàng xoay người rời đi, mái tóc đen nhánh tung bay, làn váy lay động...

Quân Mạc Ưc kinh ngạc, ngây ngốc...

Không thể quên, đợi kiếp sau...Thật buồn cười, hấn và nàng có thể sao? Nha đầu ngốc này, cứ tưởng nghe lời hấn thì sẽ không quên hấn, còn tưởng cứ sống qua kiếp này thì kiếp sau có thể gặp lại...Nhưng nàng nào đâu biết rằng, hấn làm gì có kiếp sau, cũng không thể ở trên trời nhìn thấy nàng sống hạnh phúc.

Ở trên trời? Ở trên trời? !

Quân Mạc Ưc đột nhiên mở to mắt

Thì ra, Ngôn Sơ Thất...không biết gì.

* * * * *

Sắc trời mới vừa tờ mờ sáng.

Ngôn gia đã khua chiêng gõ trống, náo nhiệt phi thường mà Bạch phủ cách vách lại cửa khóa tường rào, im lìm vắng lặng như vẫn đang ngủ say.

Ngôn Tiểu Thanh, Ngôn Tiểu Lam, Ngôn Tiểu Lục đang trang điểm cho Ngôn Sơ Thất, người đánh phấn, kẻ cài trâm...Ngôn Sơ Thất ngồi bên cửa sổ, nghiêng người nhìn lỗ chó, hẳn đã từng đi theo lối đó...giờ chỉ còn có A hoàng hành giả bị đem cái nơi đó đi qua đi lại. Nhìn thấy nàng, nó còn hưng phấn sủa hai tiếng như là chào hỏi.

Tâm tình của Ngôn Sơ Thất lại như rơi xuống đáy cốc.

Ngày đó hẳn ngồi trên bờ tượng, bị A hoàng truy đuổi, cắn một phát vào hông...giờ thì mọi thứ đều trở thành dĩ vãng, mới thấy có hẳn cuộc sống mới trở nên có sắc thái, sôi động...

“Ai nha.” Ngôn Tiểu Lục kêu thành tiếng, không cẩn thận bị trâm đầu vào đầu ngón tay, rỉ máu.

Ngôn Sơ Thất xoay người nhìn nàng “ cẩn thận một chút, các người hình như có chuyện gì không yên lòng sao?”

Ngôn Tiểu Lục ngẩng đầu đáp “ mọi người đều đang vui vẻ, đột nhiên Tứ Hỉ lại nhắc tới Bạch công tử...”

Ngôn Tiểu Lam không đợi nàng nói hết câu đã hung hăng thưởng cho một cước

“A ——” Ngôn Tiểu Lục đau đến la thành tiếng

Ngôn Tiểu Thanh cười hì hì “ tiểu thư, đừng để ý tới mấy lời lung tung của nàng, hôm nay là ngày vui a, vẫn nên trang điểm thật tốt, vui vẻ đi lấy chồng, tiểu thư người thấy có được không?”

Ngôn Tiểu Thanh xoay thân hình của Ngôn Sơ Thất, soi vào gương đồng thấy trên mái tóc đen của nàng có cắm một đóa mẫu đơn, lục lạc theo bước chân vang lên tiếng leng keng. Ngôn Sơ Thất chưa khi nào để ý tới chuyện mặc, nay một thân gả y màu đỏ, thêm chút son phấn, búi tóc cao cao nhìn càng thêm mỹ lệ...

Ngôn Sơ Thất nhìn mình trong gương cũng giật mình.

Có lẽ trong giấc mơ của các nữ tử đều mong có được ngày này, nếu đối diện không phải là người mình nghĩ thì phải đối mặt thế nào? chẳng lẽ phủ khăn hồng lên thì làm như không biết gì, cứ vậy mà tiến hành?

Nhưng cho dù nhắm hai mắt lại, không nhìn, không nghĩ thì cái tên kia vẫn khắc sâu tận đáy lòng.

Rõ ràng là đã khắc sâu tận xương cốt.

Ngôn Sơ Thất nhắm mắt...

“Sơ Thất tiểu thư, chuẩn bị xong chưa? Giờ lành đã tới, Vân công tử muốn đón dâu” dưới lầu bỗng vang lên tiếng của Ngôn Sơ Nhị

Ngôn Sơ Thất bưng tỉnh, chỉ đáp một tiếng “ ừ”

Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng mình trong gương một cái rồi nói với ba nha hoàn “ đi thôi”

Ba nha hoàn đưa mắt nhìn nhau rồi vẫn đem hỉ khăn đỏ thấm phủ lên đầu nàng.

Chiêng trống vang lòng, pháo nổ ùng ùng, tân khách nườm nượp...

Ngôn lão gia lòng đầy vui mừng ngồi trên chủ vị, hỉ chúc ánh lên gương mặt tràn đầy vui vẻ của hần, nhìn thấy đôi bích nhân hỉ phục đồ thấm cầm tú cầu dắt nhau vào thì cười thành tiếng.

Quả là nhân gian tuyệt phối nha.

Nữ nhi mà hần thương yêu nhất sánh duyên cùng Chu Sa công tử danh chấn thiên hạ, hôn sự tốt như vậy có đốt đèn lồng tìm cũng không ra. Ngôn lão gia cười đến không thể khép miệng, còn mong năm sau bọn họ sẽ cho hần một tôn tử béo tròn trắng trẻo.

Nghĩ tới đây, Ngôn lão gia lại cười đến mức cằm cũng sắp rớt xuống.

Ngôn Sơ Thất đầu phủ khăn hồng, gả y đỏ thắm, tay cầm tú cầu, chậm rãi đi theo Vân Tĩnh Thư đi về phía sảnh đường đầy tân khách.

Mỗi bước đi, lòng của nàng lại trầm xuống một chút.

Mỗi bước đi, nàng dường như lại cách quá khứ một khoảng xa.

Qua hôm nay, nàng đã thực sự là thê tử của Vân Tĩnh Thư, thần tiên yêu ma gì đó chỉ còn là một giấc mộng, vĩnh viễn bị khóa chặt trong ký ức. Nhưng mà, hần thì sao? hần ở đâu? Thực sự cứ vậy mà bỏ qua...

Ngôn Sơ Thất đi đến bên cánh cửa, chưa kịp nhắc chân đã lão đảo suýt ngã, ngay lập tức một đôi tay vững chãi đã đỡ lấy nàng

“Cẩn thận.” Vân Tĩnh Thư nhẹ giọng nhắc nhở

Ngôn Sơ Thất ngẩng đầu, cách một lớp khăn hồng nhìn hần

Hôm nay hắc cũng một thân hỉ phục đồ thăm, làm cho khóa chu sa nơi mi tâm thêm nổi bậc như hào quang bắn ra bốn phía, càng làm hắc thêm anh tuấn bất phàm.

Ngôn Sơ Thất bỗng nhiên hiểu được vì sao Bạch Tử Phi giao mình cho hắc. Hắc và nàng giống nhau, đều là phàm nhân, hắc lại có năng lực như thần tiên, có thể bảo hộ cho nàng. Nàng sẽ ở nhân gian cùng nàng có đôi có cặp, nếu bọn họ có tình thì cũng có thể hạnh phúc bên nhau

Nhưng mà...nếu không có tình thì sao?

Đột nhiên Ngôn Sơ Thất cảm giác tay bị người ta hung hăng nắm chặt, bên tai còn nghe tiếng “Ngôn Sơ Thất, ngươi không thể thành thân”

Ai? !

Ngôn Sơ Thất giật mình, quay đầu lại.

Xuyên qua hỉ khăn thấy lờ mờ bóng hình của Quân Mạc Ưc, ánh mắt nhìn nàng lạnh lùng, hung hăng nói “ngươi không thể thành thân. Người cho là tên Bạch Tử Phi kia đã trở lại thiên đình sao? người cho là hắc lấy lại Hồn Thế đan là có thể phục mệnh sao? ta nói cho ngươi biết, không phải vậy. Thượng Đế rất giận hắc, vốn định cắt bỏ tiên tu để hắc tu hành lại một lần nữa nhưng hắc vì cứu ngươi mà tình nguyện từ bỏ tiên cốt, từ nay về sau hắc phải ở địa ngục chịu lửa thiêu đốt cùng các loại tra tấn suốt một ngàn năm trăm năm”

“Cái gì? !” Ngôn Sơ Thất giật mình kinh hãi. Nàng vội xốc hỉ khăn lên...

Tân khách nhìn thấy tân nương đột nhiên xốc hỉ khăn lên thì cũng giật mình kinh hãi, nhưng bọn họ không ai nhìn thấy Quân Mạc Ưc, chỉ có một mình Ngôn Sơ Thất mới thấy mà thôi

“Người nói hẳn.” Ngôn Sơ Thất quả thực không tin được những gì mình vừa nghe

Quân Mạc Ưc biểu tình lạnh lùng “ ta không hiểu duyên nợ của các người nói là gì, cũng không biết thế nào là chân tình. Ta chỉ biết, hẳn hiện tại đang chịu mọi tra tấn cực khổ còn người lại cùng người khác thành thân. Người có tình chẳng phải nên ở chung một chỗ sao? ta đến nói cho người biết là muốn người tự lựa chọn. Ta sẽ ở hành lang thủy tạ đợi người, có muốn tiếp tục hôn lễ này hay không là tùy người”

Quân Mạc Ưc nói xong thì xoay người bước đi.

Ngôn Sơ Thất vẫn còn giật mình ngây ngốc.

Vân Tịnh Thư không biết nàng vì sao lại vậy, vội hỏi “ Sơ Thất, người sao vậy?có chỗ nào không khỏe sao?”

Ngôn lão gia đang ngồi trên chủ vị cũng tức giận “ Ngôn Sơ Thất, người điên rồi. Hôm nay là ngày các người thành thân, người đừng làm ta phải mất mặt. Tiểu Thanh, Tiểu Lam, mau phủ hỉ khăn cho tiểu thư”

Ngôn Tiểu Thanh và Ngôn Tiểu Lam vội vàng chạy đến bên Ngôn Sơ Thất.

Ngôn Sơ Thất đột nhiên xoay người, giống như đã hạ quyết tâm, nhìn Vân Tịnh Thư nói “ Vân công tử, thực xin lỗi, Sơ Thất đã nợ ân tình của người, kiếp sau xin trả lại cho người, kiếp này...coi như vô duyên”

Vân Tịnh Thư giật mình.

Ngôn Sơ Thất vẫn mỉm cười nhưng lại đưa tay kéo hỉ khăn trên đầu xuống. Hỉ khăn như một đám mây hồng tà tà đáp xuống mặt đất. Nữ tử xinh đẹp cũng cất bước...

“Sơ Thất” Vân Tịnh Thư đột nhiên vươn tay, như muốn nắm lấy tay nàng.

Nhưng rơi vào bàn tay hắt lại là mảnh hỉ khăn kia.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 53

“A ——!”

Tiếng la thảm thiết nghe như đau đến tâm tê phế liệt.

Ánh sáng màu vàng xuyên qua lưng, từng chút một như muốn lột da rút gân, mỗi chút di chuyển lại đau đến chết đi sống lại.

Không có máu, không có thịt nhưng so với bị đao cắt còn khó chịu hơn nhiều.

Tiên gia trừng phạt, chính là như vậy, xuyên thấu da thịt người, cắt bỏ tiên cốt của người, để người trở mắt nhìn tiên cốt tiên tu mình tu luyện mấy ngàn năm mới thành từ từ bị róc khỏi cơ thể. Từ nay về sau, tiên không phải tiên, thần cũng không phải, người chẳng ra người, quỷ cũng không xong. Từ nay về sau thân thể trống rỗng, phiêu đảng lãng du...

Kim quang hiện lên!

Một đoạn tiên cốt như ngọc bân được rút ra từ lưng của Bạch Tử Phi.

“A!” Bạch Tử Phi đau đến kêu rên thành tiếng, té ngã xuống đất, mồ hôi từng giọt, từng giọt chảy xuống, đọng thành vũng nhỏ trên mặt đất...

Ngôn Sơ Thất đưa tay che miệng, không thể tin được những gì mình đang nhìn thấy trong ao nước, nước mắt tuôi rơi như chuỗi châu đứt, hai mắt mơ hồ làm nàng nhìn không rõ cảnh tượng trước mắt.

Quân Mạc Ưc chau mày nhìn Bạch Tử Phi té gục trên đất “ trên người tiên nhân có tổng cộng 284 tiên cốt, hắn chỉ mới bị rút có 7 cái, nếu bị rút hết tiên cốt...”

Có lẽ sẽ y như người chết

Quân Mạc Ưc không nói thêm, nước mắt của Ngôn Sơ Thất lại đổ như mưa.

Nhưng nếu nghĩ Ngôn Sơ Thất chỉ biết đứng yên mà khóc thì lầm rồi.

Nàng đưa tay gạt đi nước mắt, trịnh trọng nói với Quân Mạc Ưc “ nói cho ta biết, làm cách nào để cứu được hắn”

Quân Mạc Ưc giật mình kinh ngạc

Nữ tử này quả thật không giống phàm nữ bình thường, người ta nghe tới thần tiên yêu ma đã bỏ chạy mất dép, nữ tử này chẳng những không sợ, còn hỏi hắn làm cách nào để cứu người. Chuyện này làm Quân Mạc Ưc nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Nữ tử này quả nhiên có thể làm cho ngay cả thần tiên cũng đối với nàng nhất kiến chung tình.

“Người muốn cứu hắn? nói dễ làm khó a. Liệt ngục là một nơi cực kỳ đáng sợ, phàm nhân các ngươi không thể tưởng tượng nổi đâu. Đó là địa ngục của thần tiên, yêu ma, phàm nhân căn bản không thể đi vào, nếu có vào thì cũng vạn kiếp bất phục...”

Ngôn Sơ Thất vẫn nhìn hắn chăm chăm, biểu tình không chút sợ hãi mà còn kiên định “ xin người nói cho ta biết”

Quân Mạc Ưc kinh hãi trừng mắt với nàng “ ngươi không nghe ta nói gì sao?”

“Nghe được.” biểu tình của Ngôn Sơ Thất vẫn bình tĩnh “ xin người nói cho ta biết”

Quân Mạc Ưc trừng to mắt nhìn Ngôn Sơ Thất, thấy nàng một thân hồng y, hai mắt tỏa sáng, hồng y kia giống như không phải gả y mà ngọn lửa từ địa ngục, mãnh liệt thiêu đốt. Quâ Mạc Ưc đột nhiên cảm thấy nội tâm rung động.

Nữ tử như vậy, biểu tình như vậy thực làm người khác hâm mộ.

“Ta không thể. Liệt ngục kia thần tiên không thể tới, chỉ có cô hồn dã quỷ mới có thể bị giam nơi đó” Quân Mạc Ưc nhìn nàng “ tra tấn nơi đó dù thâm tình cỡ nào cũng bị dọa lui, Ngôn Sơ Thất, liệt ngục đó không biết cái gì là tình yêu và nước mắt, chuyển thế luân hồi luôn là nỗi khổ của phàm nhân mà thôi”

“Tra tấn? Dọa lui? Chuyển thế chuyển sang kiếp khác.” Ngôn Sơ Thất thản nhiên nở nụ cười “ Thiên Quân, chẳng lẽ người quên chuyện của tam ca và tẩu tử của ta sao? cho dù chuyển bao nhiêu đời bao nhiêu kiếp, cho dù trở thành yêu, chỉ cần có hi vọng thì dù đem linh hồn của mình giao cho quỷ cũng có là gì”

Nhắc tới Ngôn Sơ Tam và Điệp Lạc, Quân Mạc Ưc không khỏi rùng mình.

Nữ tử vì người yêu nhảy vực tự tử, không quên người tình lang cho nên tình nguyện đem linh hồn của mình cho yêu ma, hóa thân thành bướm yêu chờ đợi ngàn năm, cho đến khi hãn chuyển thế chỉ để gặp lại hãn. Yêu như vậy thì sinh tử luân hồi có tính là gì? Yêu như vậy, cho dù lửa thiêu cũng có sá chi?

“Điệp Lạc...”

“Ta từng oán hận người vô tình tàn nhẫn với tấu tử như vậy, nhưng ta biết người chẳng qua là muốn tốt cho ta ca ta. Nhưng mà Thiên Quân, có đôi khi người dùng bất kỳ cách gì cũng không thể cản được tình yêu của bọn họ. Nếu kiếp sau tam ca ta gặp lại tấu tử, dù là yêu hay ma, bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ”

Quân Mạc Ưc nghe vậy thì có chút đăm chiêu

Hắn hơi mở lòng bàng, một chấm sáng nhỏ lập tức nhảy ra “ các người nghĩ ta thực sự vô tình đến mức phá hủy yêu thân của Điệp Lạc, thu yêu hồn của nàng sao? thực ra ta chỉ giúp nàng trừ bỏ yêu cốt, để hồn phách của nàng có thể chuyển thể luân hồi. Hiện tại có lẽ nàng đang ở trong một gia đình hạnh phúc, chậm rãi lớn lên rồi sẽ có một ngày nàng gặp lại Ngôn Sơ Tam. Khi đó bọn họ nhất định sẽ có một tương lai hạnh phúc”

Giờ tới phiên Ngôn Sơ Thất giật mình kinh hãi “người không có thu hồn phách của tấu tử?”

Quân Mạc Ưc lắc đầu.

“Ta mặc dù không hiểu tình yêu chốn nhân gian, nhưng cũng không quá vô tình. Bọn họ thực lòng yêu nhau lại không thể ở gần nhau, ta chẳng qua là thuận tiện giúp bọn họ một chút”

Tâm của Ngôn Sơ Thất chợt thấy ấm áp.

Vẫn nghĩ Quân Mạc Ưc lãnh khốc vô tình, không ngờ hắn đúng là giúp cho tam ca và tấu tử, không để cho bọn họ rơi vào kết cục bi thảm.

Ngôn Sơ Thất ngược nhìn Quân Mạc Ưc, trong lòng sinh cảm giác kính nể. Ai nói thần tiên lạnh lùng, vô tình không hiểu chân tình? Cho dù lạnh lùng, vô tình thì sâu thẳm trong lòng vẫn có chút tình. Quân Mạc Ưc quả đúng như tên của hắn...

“Thiên Quân, ta thay tam ca cảm ơn người”

Quân Mạc Ưc không để chuyện này trong lòng

“Đều là chuyện đã qua, vấn đề trước mắt là Bạch Tử Phi cưới bỏ tiên cốt xong sẽ bị đày đến liệt ngục, nơi đó ta cũng không thể xuống nên cũng không cứu được hẳn”

“Thiên Quân đã nói chỉ có cô hồn dã quỷ mới có thể vào liệt ngục phải không?” Ngôn Sơ Thất chăm chú nhìn hẳn.

Quân Mạc Ưc đột nhiên cảm giác như lưng bị một lưỡi dao lạnh băng xuyên thấu

Nhìn đôi mắt trong suốt của nàng lóe sáng, hẳn tựa hồ như nhận ra gì đó

“Ngôn Sơ Thất, người không thể...”

“Sơ Thất...”

Quân Mạc Ưc còn chưa nói xong, phía sau đã vang lên tiếng của Vân Tịnh Thư

Sơ Thất xoay người liền thấy một nam tử một thân hồng y đứng súa mình.

Hôm nay là ngày vui của hẳn, lúc này vốn là thời điểm động phòng hoa chúc của nàng và hẳn nhưng giờ khắc này hẳn và nàng lại đứng nơi hành lang thủy tạ, dù cả hai cùng mặc hồng y nhưng tâm lại không tương đồng với nhau.

Vân Tịnh Thư yên lặng đứng đó, biểu tình trên mặt vẫn rất bình tĩnh, giống như chuyện hôn lễ không thành, mọi người huyên náo, huynh đệ

Ngôn gia cãi nhau đều không liên quan tới hăn. Hăn chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, giống như ngày xưa, nhẹ giọng hỏi

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Quân Mạc Ước nhìn hăn, nội tâm cũng kinh ngạc.

Hăn trước giờ ở trần gian cũng gặp được không ít nhân vật kỳ lạ, không nói tới Ngôn Sơ Thất, Vân Tịnh Thư anh tuấn phong lưu như thế nhất định không phải là nhân bình thường chốn nhân gian, Bạch Tử Phi còn muốn bọn họ hạnh phúc bên nhau, chẳng phải rất buồn cười?

Ngôn Sơ Thất nhìn Vân Tịnh Thư, sắc mặt hơi có chút áy náy

“Vân công tử, hôm nay.”

“Không cần phải nói gì” Vân Tịnh Thư vung tay lên “ người còn chưa nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì”

Ngôn Sơ Thất rùng mình.

Nàng và Vân Tịnh Thư luôn cho cảm giác ăn ý kỳ lạ, giống như khi gặp thảm án ở Vân môn ngày đó. Lúc này hăn hỏi nàng cũng không đáp, chỉ lẳng lẳng chỉ tay về phía mặt ao

Hình ảnh Bạch Tử Phi mờ hời đầm đìa, đau đớn té gục trên đất đập vào mắt Vân Tịnh Thư.

Hăn không còn giữ được vẻ bình tĩnh như trước

“Bạch huynh. . . làm sao để cứu được hăn?”

Quân Mạc Ước chớp mắt, không ngờ Vân Tịnh Thư lại hỏi một câu y chang Ngôn Sơ Thất, hoàn toàn không nghĩ tới quan hệ của hăn và Bạch Tử Phi mà chỉ một lòng muốn cứu người.

“Không thể cứu”

“Như thế nào là không thể?” Vân Tĩnh Thư trừng mắt “ người không phải là Tuần Sử Thiên Quân bảo hộ tam giới sao? sao có thể người cũng không cứu được?”

Quân Mạc Ưc nhíu mày “ ta là thiên quân bảo vệ cho tam giới, còn nơi đó là liệt ngục tầng thứ mười chín ở âm ty, bị đày tới đó không phải là ác quỷ thì cũng là người tội ác tày trời, phải chịu lửa thiêu đốt thịt da để trả nợ những gì mình đã gây ra. Nơi như thế làm sao thần tiên có thể tới? càng không nói là phạm nhân, nơi đáng sợ như vậy vượt xa tưởng tượng của các người, chỉ cần bước vào một bước sẽ bị lửa nơi đó thiêu đốt thành tro”

Vân Tĩnh Thư giật mình

Bạch Tử Phi lại bị đày tới nơi thống khổ như vậy.

Bị lửa thiêu đốt lại không thể chết, chỉ có thể chịu sự tra tấn hết ngày này qua tháng khác. Đây quả là cực hình thảm khốc nhất, hoàn toàn có thể so với tra tấn dành cho ác quỷ.

“Như thế, làm sao bây giờ? !” Vân Tĩnh Thư nhin không được lại nhìn

Một mảnh lửa đỏ phản chiếu lên mặt ao

Bạch Tử Phi bị rút tiên cốt, đau đến ngất đi.

Các tiên quan hành hình vẫn lạnh lùng dùng kim quang đao loại bỏ tiên cốt của hắn, từng chút từng chút rút tiên cốt như bàn ngọc từ thân thể hắn, thân thể Bạch Tử Phi cũng theo đó mà lạnh dần, mồ hôi tuôn như tắm...

Dù cắt bỏ tiên cốt không thấy máu chảy nhưng có thể cảm giác được sự đau đớn tới tâm tể phế liệt.

Quân Mạc Ưc nhúu mày, không đành lòng nhìn thêm

Thần tiên bị rút tiên cốt cũng không khác gì phàm nhân bị mổ bụng moi tim.

Không biết Bạch Tử Phi có thể chịu đựng cho tới lúc bị lửa thiêu hay không, hay là...

Bạch tiểu tiên này thực sự là đầu óc bị hỏng mất rồi, vì để Ngôn Sơ Thất không bị trừng phạt, để nàng có thể khỏe mạnh, bình an trôi qua một đời mà tình nguyện dùng tiên mệnh của mình để đánh đổi.

Rõ ràng là đầu bị hỏng rồi.

Cả hai người, Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất.

Vân Tịnh Thư cũng không thể nhìn tiếp.

Ngôn Sơ Thất vỗ vỗ vai hấn “ Vân công tử, những lời ta nói với người khi ở sảnh đường, người nhất định phải nhớ rõ”

Vân Tịnh Thư chau mày.

“Xin người thay ta chiếu cố cho gia phụ, những gì Sơ Thất thiếu người, kiếp sau nhất định sẽ trả lại”

Ngữ khí của nàng thật bình tĩnh, thậm chí nói xong còn mỉm cười.

Vân Tịnh Thư cảm giác khó hiểu

Quân Mạc Ưc cũng chăm chú nhìn nàng.

“Thiên Quân, người nói phàm nhân và thần tiên không thể tới đó, như vậy biến thành quỷ thì có thể nhìn thấy hấn phải không?”

Trong khi hai nam nhân còn chưa hiểu hết ý nàng thì Ngôn Sơ Thất đã đột ngột rút bội kiếm bên hông Vân Tịnh Thư cửa mạnh vào cổ.

Phốc ...

Máu tươi phun trào...

“Sơ Thất”

“Sơ Thất”

Quân Mạc Ưc và Vân Tịnh Thư cùng thất thanh la to

Không thể tin vào những gì xảy ra trước mắt.

Ngôn Sơ Thất.

Nữ tử trầm mặc mà tinh tế, vì cứu người trong lòng mà lựa chọn phương thức thảm thiết nhất. Nàng tự vẫn, chấm dứt sinh mạng của mình, biến mình thành quỷ để đi theo hắn.

Ngôn Sơ Thất một thân hồng y ngã xuống.

Truy nguyệt lưu tinh kiếm lạnh như băng từ cổ nàng rơi xuống đất.

Máu tươi nhỏ giọt tựa như từng cánh hoa nở bồng trên mặt đất, làm nổi bật dung nhan tuyệt mỹ của nàng, cũng làm cho người ta cảm động.

Quân Mạc Ưc trần trối nhìn nàng.

Quá ngốc. Ngốc hết chỗ nói.

Người ta ước hẹn đến trăm năm

Nhân sinh, chính là một giấc mộng.

Thần tiên, chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng.

Cô đơn, tịch mịch, trong trẻo nhưng lạnh lùng, trừ bỏ khung cảnh đẹp hơn, có thể giơ tay đụn được mây, lại có không khí trong lành thì thần tiên còn gì để so với nhân gian đâu?

Bạch Tử Phi đang nằm trên mặt đất.

Tựa hồ cảm giác được tia nắng ấm áp của mặt trời chiếu xuống.

Giống như đôi mắt to tròn trong suốt của Ngôn Sơ Thất đang lặng lẽ nhìn hằm, ấm áp dạt dào.

Sơ Thất...Sơ Thất...Sơ Thất.

Nghĩ tới nàng lại nhịn không được mà vươn tay, tựa hồ như chỉ cần vươn tay ra là có thể nắm được tay nàng, có thể cầm được tia ấm áp cuối cùng kia.

Chưa bao giờ hằm cảm thấy cảm kích mình vì đã đánh rơi Hồn Thể đan như bây giờ, thì ra khi toàn bộ tiên cốt bị rút hết, tiên tu cũng không còn lại cảm thấy thân thể mình nhẹ nhàng như vậy...cũng chưa từng hối hận vì đã ở lại nhân gian suốt mười lăm năm.

Mười lăm năm.

Trong suốt thời gian này mỗi ngày đều gặp nàng, đều gọi tên của nàng, nhìn thấy cặp mắt trong suốt của nàng, nhìn nàng mỉm cười...Vào lúc mọi thứ đều trở nên xa xôi và mơ hồ thì chỉ còn tên nàng, khuôn mặt tươi cười của nàng, ánh mắt trong suốt của nàng khắc sâu vào lòng hằm. Không còn tiên cốt, không có tiên tu, thân mình trở nên bay bổng, cảm giác ở gần nhân gian hơn...

“Uy, đứng lên! Giả chết sao?.”

Không biết là ai, đột nhiên đập mạnh vào chân hắn.

Tia âm áp lập tức biến mất, hình ảnh Ngôn Sơ Thất mỉm cười cũng không còn, chỉ có cảm giác đau đớn nhắc nhở hắn sự thật vô tình...

Hắn không phải đang ở gần nhân gian, hiện tại hắn rời xa nhân gian, thần tiên giới cũng trở nên rất xa xôi.

Hắn sắp tiến vào âm ti, sắp bị đưa tới liệt ngục, nơi mà ngay cả quỷ hồn cũng không muốn tới.

Nơi đó là chỗ trừng phạt ác quỷ, thiêu đốt ác nhân trên trần thế. Nơi đó làm cho người ta chết đi sống lại, sinh tử không thể tự kiểm soát, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình bị lửa thiêu đốt.

Bạch Tử Phi đột nhiên mỉm cười tang thương.

Hai ngục tốt bên cạnh không chút kiên nhẫn, hung hăng nói “ đừng hòng giả chết, mau đứng dậy, ta cũng chẳng thích tới cái địa phương quỷ quái kia, người còn tưởng người vẫn là thần tiên nên không thêm để mấy ngục tốt như chúng ta vào mắt sao? không đánh người mấy cái là đã tiện nghi cho người rồi, đi mau”

Thiệt lên trong tay ngục tốt đột nhiên xả xuống, Bạch Tử Phi liền thấy hai vai đau nhức.

Đây chính là chiêu đãi đặc biệt của bọn họ.

Người tốt, bọn họ sẽ nhanh chóng dẫn đi đầu thai chuyển thế, còn đối với kẻ ác, bọn họ sẽ dùng khóa hồn liên xuyên qua xương quai xanh, cho người vừa khê nhúc nhích là đau đến chết đi sống lại, hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, đau đớn không cùng. Bị khóa như vậy còn ai dám đào tẩu? còn ai dám không theo?

Bạch Tử Phi bị bọn họ xô xích vào xương quai xanh, đau đến hít thở không thông. Cảm giác đau đớn này không bằng khi bị trừ bỏ tiên cốt, cũng không đỡ máu nhưng cảm giác bị xích xô qua xương quai xanh làm cho hắn thấy đau y như phàm nhân. Hắn chỉ cần hô hấp thôi là đổ máu, chỉ cần di chuyển là đau nhức, máu nhỏ giọt theo từng bước chân của hắn.

Nhưng không hiểu sao trong lòng hắn lại có chút vui mừng.

Hắn rốt cuộc không còn là thần tiên cao cao tại thượng nữa, vui sướng vì hắn cuối cùng cũng giống nàng, trở thành một phàm nhân.

Phàm nhân, phàm nhân a!

Hắn hâm mộ phàm nhân biết mấy, hâm mộ thân phận này cỡ nào. Hắn hi vọng ngày nào đó mình giống như Vân Tĩnh Thư trở thành một phàm nhân bình thường, như vậy hắn có thể ở bên cạnh nàng, nắm tay nàng cho đến vĩnh viễn.

Bạch Tử Phi nhịn không được liền ngẩng đầu lên, nhìn lên không trung

Không trung ở âm quỷ ti vĩnh viễn đều là hắc ám, đỏ đậm.

Không có chút ánh sáng...

Nhưng khóe môi Bạch Tử Phi vẫn không nhịn được mà nhếch lên, nàng có lẽ đã nghe lời hắn, giờ phút này đang cùng Vân Tĩnh Thư thành thân. Nàng mặc gả y đỏ thắm nhất định sẽ rất xinh đẹp, kiều diễm. Nàng nhất định là tân nương xinh đẹp nhất thiên hạ, hắn thực mong có thể nhìn thấy nàng lúc này, cho dù nàng không phải là tân nương của hắn cũng mong chỉ cần liếc nhìn một cái...

“Đi mau!” Ngực tốt bất mãn, lại rộng to, kéo dây xích trong tay.

Bạch Tử Phi đau đớn, lão đảo đi về phía trước.

Máu lại nhỏ giọt theo mỗi bước chân của hắn.

Dọc theo đường đi, cứ vậy mà nghiêng ngả lão đảo, máu tươi nhỏ giọt cho tới tận liệt ngực.

Không biết đi được bao lâu, đau bao lâu, thiên hôn địa ám, máu chảy thành sông.

Bỗng nhiên trong đám quỷ hồn đang xếp hàng phía xa nổi lên một trận xô xao, bên cầu Nại Hà đột nhiên hiện lên u quang lục bích...

Các quỷ hồn kêu to, vội né sang một bên, đội ngũ vốn xếp hàng chỉnh tề trở nên lộn xộn, ngay cả quá canh của Mạnh Bà cũng bị ảnh hưởng. Mạnh Bà sợ hãi, muốn giữ lấy nồi canh vong hồn mà lại không có biện pháp.

Bên cầu Nại Hà loạn thành một đoàn.

Hai ngục tốt áp giải Bạch Tử Phi thấy vậy liền hét to “chết tiệt, ái dám quấy rối ở đây?”

“Nhanh đi hỗ trợ, để các quỷ hồn này chưa ăn canh Mạnh Bà đã qua cầu thì không ổn lắm”

Hai ngục tốt âm ty tay cầm thiết khóa, lập tức chạy về phía cầu Nại Hà.

Bạch Tử Phi chịu đau, không thể không chạy theo bọn họ.

Đến bên cầu, ngục tốt lớn giọng hỏi “là người nào to gan lớn mật dám náo loạn ở âm ty?”

“Những tiểu hồn này mau về xếp hàng, còn ở đây ồn ào, chẳng lẽ không muốn chuyển thế sao?” vừa nói vừa rút hoàn hồn tiên bên hông quất túi bụi vào nhóm hồn phách đang mất trật tự.

Vốn muốn cho các hồn phách trật tự trở lại ai ngờ lại làm cho loạn thêm.

Trong lúc nhất thời, bên cầu Nại Hà tiết thét chói tai, tiếng rên la, tiếng roi quất vang lên hỗn loạn.

Trong lúc hỗn loạn, một cơn gió lạnh thổi qua, tiếng gió phàn phật.

Bên cầu Nại Hà một chiếc khăn trắng như tuyết tung bay trên gió, trên khăn là dòng chữ được viết bằng máu đỏ tươi:

Người ta ước hẹn đến trăm năm. Nếu ai chín mươi bảy tuổi chết, bên cầu Nại Hà đợi ba năm.

Bạch Tử Phi bỗng nhiên đứng lại.

Mặc cho hai ngực tốt ra sức ổn định các quỹ hồn, mặc cho khóa hồn tiên cạ sát vào xương quai xanh làm hằn đau đến ứa nước mắt.

Máu chảy như suối nhưng hằn lại không biết đau.

Chỉ kinh ngạc ngây ngốc đứng yên một chỗ nhìn huyết khăn tung bay trong gió.

Hỗn loạn dần trật tự trở lại,

Bên cầu Nại Hà là một linh hồn mờ ảo mặc gả y đỏ như lửa, tay cầm bích u kiếm...người kia đứng bên cầu, nhìn hằn thân nhiên mỉm cười

Phốc ...

Bạch Tử Phi hộc máu, ngã xuống bên cầu.

Sơ Thất.

Hắn lại thấy nàng chết đi.

Nha đầu ngu ngốc nhất thiên hạ kia, vì nhìn thấy hắn bị phạt mà chấm dứt tính mạng của mình...

“Người có khỏe không?”

Linh hồn kia đi đến bên cạnh Bạch Tử Phi, muốn nâng hắn dậy.

Hai ngực tốt bồi rồi, tức giận kêu to “tiểu quỷ hồn, người vốn nên nghe lệnh mà chuyển thế đầu thai, sao còn ở đây làm loạn, mau về hàng đi, chúng ta sẽ không phạt người”

Ngôn Sơ Thất không để ý tới bọn họ, đưa tay đỡ Bạch Tử Phi lên, nào ngờ vừa nhìn thấy thì chấn động.

Trước ngực hắn máu đọng thành từng khối, vết máu đỏ tươi nhìn rất ghê người cũng làm cho người ta phải đau lòng, thậm chí bên khóe môi hay cười ngày nào cũng không ngừng trào máu tươi...

Ngôn Sơ Thất ôm lấy hắn “ Tử Phi, Bạch Tử Phi. Người tỉnh, mau tỉnh ah...người sao lại thành như vậy?”

Nữ tử vừa rồi còn uy phong凛冽, đứng bên cầu Nại Hà mỉm cười, giờ nhìn hắn bị trọng thương mà nước mắt rơi như mưa.

Bạch Tử Phi nghe nàng gọi tên hắn.

Cảm giác như mình đang nằm mơ, trong giấc mộng thấy được nụ cười của nàng, nghe được âm thanh của nàng, cảm giác được sự ấm áp của nàng... lại cảm thấy thực xa xôi, vĩnh viễn không thể nào gặp lại. Thế

nhưng huyết khăn tung bay trong gió, lời thơ trên khăn...còn có thân ảnh đứng bên cầu Nại Hà mỉm cười nhìn hắn...

Bạch Tử Phi lập tức mở mắt.

Thực sự nhìn thấy đôi mắt to tròn ngập nước của Ngôn Sơ Thất đang nhìn hắn.

Bạch Tử Phi nội tâm chấn động, suýt chút nữa là trào nước mắt, sợ hãi nắm lấy tay nàng “ nha đầu, người điên rồi”

Đúng vậy, nàng điên rồi!

Hiện tại nàng, rõ ràng chỉ là một linh hồn, giống như lúc ở Bàn Vân sơn nhưng vẫn luôn gắt gao ở bên cạnh hắn, muốn bảo hộ bình an cho hắn. Tuy nhiên lúc ở Bàn Vân sơn nàng chỉ là hồn phách rời thể, thân thể của nàng vẫn còn ở nhân gian, còn lúc này là âm quỷ ty, trừ phi người đã chết, hồn phách mới có thể tiến vào, nếu không thì ngay cả thượng tiên như Quân Mạc Ưc cũng không thể bén mảng.

Nha đầu Ngôn Sơ Thất có thể xuất hiện ở đây, như vậy...như vậy nàng nhất định đã không còn thân thể, là nàng...đã chết.

“Ta điên rồi? Ta cũng không biết.” Ngôn Sơ Thất nhìn hắn, hai mắt tỏa sáng “ ta chỉ biết ta muốn cứu người”

“Người làm thế nào để cứu ta?” Bạch Tử Phi nhìn nàng, trong lòng ngũ vị tạp trần, vừa đau lòng, vừa kinh hãi, lại có khổ sở, đau thương “ nha đầu ngốc này, đây là nơi nào chứ, cho dù người có vào, có năng lực thì đã thế nào? sao không chịu nghe lời ta nói, ở lại nhân gian, cùng Vân Tịnh Thư thành thân, vĩnh viễn...”

“Vĩnh viễn hạnh phúc, phải không?” Ngôn Sơ Thất chớp mắt nhìn hắn, lại chỉ gả y đỏ thắm trên người “ ta cũng đã nghe lời của người, nhưng

hạnh phúc hay bất hạnh thì chỉ có ta mới biết, ta nhất định phải cứu người. Người đã bị tiên giới trừ bỏ, ngoài ta thì còn ai có thể ở cạnh người?”

“Nhưng mà Sơ Thất” Bạch Tử Phi nắm tay nàng, nàng có biết mình hiện tại là gì không? không có thân thể, tương lai nàng chỉ có thể là một cô hồn lang thang mà thôi.

“Không có gì” Ngôn Sơ Thất vung tay lên “ người cũng được, tiên cũng thế, hồn cũng tốt, chỉ cần ở bên cạnh người, dù biến thành gì ta cũng không sợ”

Bạch Tử Phi trừng mắt nhìn Ngôn Sơ Thất, không biết nói gì chỉ có nước mắt thi nhau rơi xuống.

Nữ tử này, hẳn liều mạng muốn bảo hộ nàng bình an, nàng lại vì hăn mà từ bỏ tính mạng để tới cứu hăn. Mười lăm năm ở nhân gian lại cho hăn tình cảm mà tu hành một ngàn năm trăm năm cũng không có được.

Ân tình này làm cho hăn không thể mở miệng cũng không thể đổi mặt

“Tiểu hồn, mau trở về xếp hàng”

Hai ngực tốt âm ty thấy bọn họ ở cùng một chỗ thì tức giận không thôi, vung tay hung hăng kéo Bạch Tử Phi lại gần

“A” Bạch Tử Phi đau đến suýt phun máu.

Ngôn Sơ Thất nhanh chóng vung kiếm lên...

Răng rắc!

Hai tiếng giòn tan, bích u kiếm trong tay nàng đã chém đứt thiết liên vẫn chế trụ Bạch Tử Phi.

Hai ngực tốt mất đà, suýt chút nữa là té nhào, nhìn lại thì khóa hồn liên đã thành hai mảnh.

“Tiểu quỷ hồn, người dám phá hư khóa hồn liên, lá gan cũng quá lớn ah. Hôm nay các ông sẽ bắt người trở về, cho người trọn kiếp không được siêu sinh”. Hai ngực tốt thấy nàng càng ngày càng lớn gan, không chỉ đại náo cầu Nại Hà, còn dám chặt đứt khóa hồn liên thì tức giận đến phòng mang trợn má.

Ngôn Sơ Thất lập tức kéo Bạch Tử Phi “ chúng ta đi mau”

Bạch Tử Phi đã không còn tiên cốt, Ngôn Sơ Thất lại là một linh hồn, thân thể nhẹ bâng, phút chốc đã bay xa.

Bạch Tử Phi đau đến che ngực, có chút bối rối “ chúng ta đi đâu?”

“Đi nơi nào cũng được, chỉ cần chúng ta có thể ở cạnh nhau” Ngôn Sơ Thất huy bích u kiếm trong tay “ dù lên trời hay xuống địa ngục, chỉ cần chúng ta ở cạnh nhau, sinh tử không rời”

Âm hồn mới Ngôn Sơ Thất, tội tiên Bạch Tử Phi đại náo âm ty ngục, náo loạn cầu Nại Hà, tội không thể tha, lệnh cho các ngục ti toàn lực tróc nã, không được lưu tình, bắt bọn họ về chịu trừng phạt.

Lệnh truy nã Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất đã được ban hành khắp âm ty ngục, các ngục tốt tỏa đi bốn phương tám hướng, hận không thể lập tức bắt được hai kẻ to gan lớn mật kia. Nhất thời âm ty ngục vốn đã lạnh càng như vào mùa đông rét mướt, làm cho các hồn phách sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Ngôn Sơ Thất lôi kéo Bạch Tử Phi cứ thế chạy đi.

Bạch Tử Phi không còn là tiên, trên mình lại mang vết thương, máu lại chảy không ngừng, đau đớn vô cùng, cước bộ càng lúc càng chậm, được

một lúc thì té ngã trên đất.

“Tử Phi” Ngôn Sơ Thất vội vàng đỡ lấy hân “ người thế nào? có khỏe không?”

Bạch Tử Phi sắc mặt tái nhợt, không còn chút khí lực “ Sơ Thất, người đi đi...Nha đầu ngọc, người không cần lo cho ta, mau trở về nhân gian đi, có lẽ Quân Mạc Ưc còn có cách để cứu người, còn ở lại nơi này e là thân xác người đã lạnh, cho dù là thần tiên cũng không cứu”

“Không cần.” Ngôn Sơ Thất quật cường, căn môi không nghe lời hân

“Mau trở về đi” Bạch Tử Phi phất tay ra lệnh

“Không cần!” Ngôn Sơ Thất ương bướng đáp trả

“Người.”

“Người muốn nói đạo lý gì với ta? Sinh lão bệnh tử, lục đạo luân hồi? người vì cứu ta mà chịu trừng phạt, ta sao lại không thể vì người mà vứt bỏ thân xác?” Ngôn Sơ Thất nắm tay hân “ từ lúc gặp người, ta sao có thể sống cùng người khác? Chẳng qua chỉ thấy có lỗi với ơn sinh thành dưỡng dục của phụ thân mà thôi, nếu có thể, ta hi vọng kiếp sau sẽ bồi thường cho bọn họ. Ta từ bỏ hôn lễ, quyết tâm đi theo người thì sinh lão bệnh tử, lục đạo luân hồi gì đó, ta không màng tới. Chỉ cần ở cùng một chỗ với người, cho dù lên trời xuống đất hay đời đời kiếp kiếp ở âm ty địa ngục, ta cũng không sợ hãi, tuyệt không sống tạm bợ. Đừng đuổi ta đi nữa, có được không?”

Bạch Tử Phi nắm tay nàng, hai mắt phiếm hồng “ Sơ Thất, không phải ta muốn đuổi người đi, nhưng con đường của chúng ta không có tương lai, ở âm ty này, chúng ta có thể trốn đi đâu? Bọn họ cuối cùng cũng sẽ bắt được chúng ta...”

“Ta không sợ.” Ngôn Sơ Thất lắc đầu “liệt ngực thì sao, tra tấn thế nào ta cũng sẽ ở cùng một chỗ với người, cho dù chết, ta cũng muốn chết cùng người”

“Sơ Thất”

Bạch Tử Phi không nói nên lời.

Duyên nợ của nàng và hắn không thể nói hết thành lời, đây chính là duyên nợ cả đời của bọn họ.

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Đột nhiên phía sau vang lên tiếng quát to

“Tân hồn, tội tiên, các người trốn chỗ nào”

Không xong, nhóm ngục tốt âm ty đã đuổi tới nơi

Ngôn Sơ Thất vội vàng kéo Bạch Tử Phi “ người còn chạy được không?”

Sơ bảy vội vàng kéo Bạch Tử Phi, “Người còn được không?”

Bạch Tử Phi vội vàng gật gật đầu, “Đi mau!”

Ngôn Sơ Thất dìu Bạch Tử Phi, hai người lao đảo chạy về phía trước, âm phong quỷ ty đuổi theo không xa, cước bộ của truy binh cũng ngày càng gần. Hai người dù đang chạy trốn chết nhưng tâm vẫn thấy rất ấm áp, trong cuộc đời có những người không thể bỏ qua, dù là lên trời xuống đất, sinh tử luân hồi, chỉ cần được nắm tay hân thì liền tin thế gian rộng lớn cũng có chỗ cho bọn họ dung thân.

Hai người một đường bốn ba vẫn nắm chặt tay nhau, quyết không xa rời.

Không biết chạy bao lâu, tiếng đuổi theo phía sau ngày càng gần, cảm giác sắp rơi vào tay đám ngục tốt thì đột nhiên từ vách núi đen phía sau vọt ra một cánh tay, nắm lấy cổ áo Bạch Tử Phi lôi kéo

“Ca ca, bên này!”

Bạch Tử Phi giật mình, đi theo thanh âm vừa rồi là một khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp lộ ra sau núi đá, hắc thản nhiên cười để lộ hai cái răng nanh bé xíu.

Bạch Tử Phi kinh hãi “ Bạch Hân”

“Đúng vậy, chính là ta!” Bạch Hân cười tủm tỉm, hai mắt cong lên, bàn tay bé nhỏ mập mạp còn đặc ý vung lên “ mau đi theo ta, bọn họ sẽ không bắt được các ngươi”

Ngôn Sơ Thất sợ run, nàng không nhớ rõ Bạch Hân lắm, lúc nhỏ hắc thản thể suy yếu nên hiếm khi xuất hiện. Sau này Bạch Tử Phi lại thể thân cho hắc thản nên trong trí nhớ và ấn tượng của nàng đều là hình ảnh của Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi lại không thể nào quên được Bạch Hân, là nhờ hắc thản mà mình mới có thể ở lại nhân gian, nhưng cũng chính vì vậy mà tiểu tử đáng yêu này cho tới giờ vẫn còn là một cô hồn phiêu lãng ở âm phủ, không thể đầu thai chuyển thế. Bạch Tử Phi đối với Bạch Hân rất áy náy, nhìn hắc thản vừa kinh hỉ lại vừa thương tâm “ Bạch Hân, sao ngươi lại ở đây?”

“Trước tiên khoan nói tới chuyện này, mau cùng ta tới đây” Bạch Hân kéo tay áo Bạch Tử Phi, dẫn hắc thản và Ngôn Sơ Thất vào núi đá đen.

Núi đá đột nhiên mở ra.

Núi đá đen này giống như kết giới để tiến vào động khẩu, đi vào bên trong bọn họ mới phát hiện nơi này hoàn toàn khác biệt với âm ty địa phủ. Nơi này không có không gian đen đặc hắc ám, không có gió thét lạnh lùng, cũng không có người đuổi giết bọn họ mà trước mắt bọn họ là một biển hoa tuyệt đẹp, muôn hồng nghìn tía, đủ loại đủ màu nở rộ kiêu diễm...

Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất giật mình.

Bạch Hân nhìn biểu tình của bọn họ thì nhin không được mà cười rộ lên “ thế nào, nơi này xinh đẹp không?”

Bạch Tử Phi vừa băng bó vết thương vừa kinh ngạc hỏi “ đây là nơi nào? nơi âm ty sao còn có biển hoa?”

Bạch Hân cười tủm tỉm đáp “ nơi này là địa phương hạnh phúc nhất âm ty, tên là Hoa Vân Giả, là nơi những quỷ hồn sạch sẽ, thiện lương nhất mới có thể tới. Đến đây rồi thì mọi người có thể tận tình hưởng lạc cho đến khi nào đi đầu thai chuyển thế, ta đã ở đây suốt mười lăm năm, mỗi ngày đều làm bạn với bướm và hoa”

Những lời này càng làm Bạch Tử Phi thêm áy náy trong lòng, cúi đầu nói “ thực xin lỗi, Bạch Hân, đều là ta hại người”

Bạch Hân ly thế khi mới bảy tuổi, nhưng mấy năm qua đã làm cho hắn sớm trưởng thành, lắc đầu vỗ vai Bạch Tử Phi nói “ ta không có trách người, nếu không có khoảng thời gian ở lại đây, ta sẽ không hiểu được nhân sinh trân quý đến cỡ nào. Nếu ta còn có thể chuyển thế làm người, nhất định sẽ quý trọng, hảo hảo sống tốt”

Những lời này làm Bạch Tử Phi hai mắt hoe hoe đỏ.

Bạch Hân liếc mắt nhìn Ngôn Sơ Thất rồi lại nhìn sang Bạch Tử Phi “ thực ra ta mang các người tới đây cũng có lý do, Hoa Vân Giả là nơi thần tiên thượng giới thưởng cho các linh hồn tinh khiết thánh thiện, ở trong này ác quỷ âm ty không thể tới quấy rầy, hơn nữa còn có một thông đạo bí mật. Nếu có thể thông qua đó, nói không chừng có thể trở lại nhân gian”

“Thật sự?”

Bạch Tử Phi nghe tới đây thì mừng tới mức suýt nhảy lên

Hắn vẫn muốn đưa Ngôn Sơ Thất trở về, hi vọng nàng bình an hạnh phúc. Tuy rằng hiện tại muốn cùng nàng không xa không rời nhưng nếu có thể rời khỏi âm ty quay về nhân gian chẳng phải tốt hơn sao?

“Ân, là thật , thời gian trước có một tỷ tỷ mỹ lệ bị chặt đứt đôi cánh nói cho ta biết bí mật này. Nàng nói là một thần tiên trên trời nói cho nàng biết, chỉ cần có thể thông qua thì sẽ có thể trở về nhân gian”

Ngôn Sơ Thất nhin không được ngăn ra “ là Quân Mạc Ưc”

Ngày đó hắn đã nói hắn không có giết Điệp Lạc mà giúp nàng trừ bỏ yêu thân, chuyển kiếp đầu thai. Bây giờ xem ra lời đó không phải là giả, có lẽ tẩu tử đã thực sự bỏ được yêu thân, quay về nhân gian đoàn tụ cùng tam ca.

Tâm của Ngôn Sơ Thất như muốn nhảy nhót, mặt cũng tràn đầy hưng phấn

“Ca ca, tỷ tỷ, chúng ta đi thôi” Bạch Hân đề nghị.

Bạch Tử Phi cùng Ngôn Sơ Thất gật đầu, cùng nhau bước đi.

Hương hoa tràn ngập khắp nơi, cánh hoa theo bước chân của bọn họ mà rung động, ngẫu nhiên có một vài con bướm đen vỗ cánh bay lên.

Ngôn Sơ Thất nhin không được hỏi “ vì sao bướm nơi này đều có màu đen?”

Bạch Hân liền đáp “ âm ty vốn không thể có bướm, đây là bướm trên người tỷ tỷ xinh đẹp lần trước theo vào nhưng do gió âm ty mà dần dần trở thành màu đen. Thời gian càng lâu e rằng càng thêm đen”

Nơi này làm sao có thể trồng được hoa, gió lạnh thổi gào suốt đêm ngày, dù là điệp nhân xinh đẹp cuối cùng cũng trở thành bộ dạng hắc ám

âm u.

Bỗng nhiên ngay lúc đó có một con bướm rất đẹp, quạt đôi cánh trong suốt bay thoáng qua Ngôn Sơ Thất. Nàng nhìn thấy mừng rỡ kêu lên “ A, các người nhìn điệp nhân này đi, rất giống tẩu tử”

Ánh mắt của Ngôn Sơ Thất đuổi theo điệp nhân, nhin không được xoay người lại

Bạch Hân lập tức quát to một tiếng: “Không cần quay đầu lại!”

Nhưng đã muộn.

Biển hoa xinh đẹp biến mất, ánh sáng trên không trung cũng không còn, kết giới mà thần tiên lập ra đã bị phá bỏ. Từng trận gió lạnh ào ào thổi tới, không gian lập tức biến thành màu đỏ bầm u ám, bọn họ lại trở về âm ty lạnh băng như trước.

“Tân hồn Ngôn Sơ Thất, tội tiên Bạch Tử Phi, còn có trốn hồn Bạch Hân, bọn họ ở đây, mau bắt lấy bọn họ”

Không còn kết giới che chắn, đám ngục tốt âm ty rất nhanh đã phát hiện ra bọn họ.

“A nha, không tốt! Các người không biết, nơi này căn bản không thể quay đầu lại , bởi vì Hoa Vân Giản là nơi thần tiên lưu lại thông đạo bí mật ở âm ty, người đi qua đây nhất định phải nghĩa vô phản cố, một đường hướng thẳng về phía trước, dù ai gọi tên hay có bất kỳ chuyện gì cũng không được quay đầu lại. Chỉ cần vừa quay lại nghĩa là người vẫn lưu luyến âm ty quỷ ngục, là vĩnh viễn không thể về nhân gian” Bạch Hân hét lớn “ không hay rồi, bọn họ đã đuổi tới, chúng ta chạy mau”

Ngôn Sơ Thất không ngờ mình quay đầu lại một cái đã phá hủy đại sự, áy náy nói “ thực xin lỗi, là ta liên lụy người”

“Không cần nói như vậy, đi nhanh đi!” Bạch Hân cũng không có trách bọn họ, lôi kéo bọn họ chạy đi, thầm nghĩ phải mau tránh khỏi đám ngục tốt âm ty.

Nào ngờ vừa chạy được hai bước thì con bướm xinh đẹp lúc nãy đột nhiên bay đến trước mặt bọn họ, triển khai hai cánh, biến thành đại quỷ ty cao lớn.

“Các người không có trải qua khảo nghiệm, đã không thể trở về nhân gian, vẫn nên ở lại ngục ty chịu trừng phạt đi” Đại quỷ ty rống lên rồi lập tức vung tay, một quầng sáng nhanh chóng tấn công về phía bọn họ.

Ngôn Sơ Thất vội kéo Bạch Tử Phi né tránh.

Nhưng u bích kiếm trong tay nàng đã chạm vào quầng sáng kia, bàn tay lập tức truyền đến cảm giác đau đớn đến nỗi Ngôn Sơ Thất kêu thành tiếng “a”

Bạch Tử Phi liền hất kiếm trong tay nàng xuống

“Không nên dừng! Đó là huyền minh võng, tiên pháp ở trong này vô dụng, còn có thể làm hại mạng của người!”

Huyền Minh võng vẫn hung hăng chụp xuống bọn họ.

Bạch Hân vóc người nhỏ nhắn, muốn chạy trốn cũng bị chụp lại.

Bạch hân vóc dáng tiểu, còn muốn muốn chạy trốn đi, lại bị lập tức cái lồng vừa vạn.

Bạch Tử Phi trên người có thương tích, Ngôn Sơ Thất là một linh hồn càng không thể thoát được, cho nên cả ba đều bị tóm gọn.

Ngôn Sơ Thất nắm chặt tay Bạch Tử Phi, gắt gao cùng hấn ở cùng một chỗ.

Sống hay chết thì hần và nàng quyết không chia lìa.

Nhân sinh một đời, mệnh hay duyên cũng chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi.

Liệt hỏa địa ngục hừng hực

Sóng nhiệt cuộn cuộn đập vào mặt, cơ hồ muốn thiêu đốt tất cả.

Bạch Tử Phi lại bị khóa hồn liên xuyên qua xương quai xanh lần nữa, tiếp tục bị giải đến liệt ngục.

Ngôn Sơ Thất bị ngục tốt hung hăng chế trụ, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm Bạch Tử Phi. Nàng không giống nữ nhân bình thường, nàng không khóc, không nháo, không giãy dụa, nàng chỉ cắn chặt môi, ánh mắt không chớp luôn dõi theo hần.

Nhưng Ngôn Sơ Thất như vậy lại làm cho Bạch Tử Phi sợ hãi.

Hần biết tính nàng, nếu để nàng nhìn thấy hần bị tra tấn thì chắc chắn nàng sẽ cùng đám người này chém giết một hồi mới chịu. Nhưng mà âm quỷ ty đã xuất động cả Đại quỷ ty lợi hại nhất, ngay cả Quân Mạc Ưc cũng phải nhượng hần ba phần, huống chi là nàng chỉ là một linh hồn. Nếu nàng dám động thủ thì coi như chết chắc.

Cho nên không để ý đến ánh mắt của nàng, Bạch Tử Phi lên tiếng “Đại quỷ ty, việc này do ta mà ra, không liên quan tới nữ tử này, xin hãy buông tha cho nàng, để nàng quay về nhân gian đi”

Đám ngục tốt dùng khốn tiên thẳng trói hần lại, Đại quỷ ty trợn mắt nhìn hần “Bạch tội tiên, người cho là bây giờ người còn có tư cách đàm phán sao?”

“Đại ti, tội tiên không dám. Thỉnh đại ty cứ đem tất cả tội nghiệt trút lên đầu ta, buông tha cho nàng đi”

“Câm miệng!” Đại ti tức giận mắg “ nếu không phải vì người, nàng cũng không tự vẫ bỏ mình, nàng còn có sáu mươi năm dương thọ ah. Người đã làm rối loạn cân bằng nhân giới, còn dám ở đây cò kè mặc cả với ta?”

“Đại ti, tội tiên đã biết sai, chỉ cầu người buông tha nàng đi!” Bạch Tử Phi nóng lòng cầu tình.

Đại ti phi này phi thường bất mẫ đối với tiểu tiên gây rối loạn lục giới, càng không nghe lọt tai mấy lời cầu tình của hẫ. Ai ngờ còn chưa mở miệng đã nghe Ngôn Sơ Thất ở bên cạnh lên tiếng “ không cần tha cho ta”

“Sơ Thất” Bạch Tử Phi giậ mình

“Sống hay chết, chúng ta đều phải cùng một chỗ , không phải sao?” Ngôn Sơ Thất đứng nơi đầu gió, mái tóc đen dài phiêu dậ động lòng người. Nàng miệt thị lạnh lùng nhìn đại quý ty và nhóm ngực tốt, rồi lại đưa mắt về phía liệt ngực lửa cháy ngậ trời. Không biết bao nhiêu ác quỷ đan chịu cực hình, tiếng rên rĩ là khóc vang lan tràn...

Nàng vẫn thản nhiên mỉm cười

“Cho dù là dạng tra tấn gì, ta cũng sẽ không rời khỏi người” Ngôn Sơ Thất nhẹ giọng nói “ không có kiếp này còn có kiếp sau, chỉ cần chúng ta không phải chia là”

Nàng chậm rãi vươn tay với Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi dù đang bị trói vẫn cố nắm lấy tay nàng.

Sơ Thất ...Sơ Thất...làm cho hần luôn cảm động. Sơ Thất vì hần mà sinh tử không màng. Sơ Thất...Hần năm đó chỉ làm mất một khóa tiên đan nhưng lại chiếm được thứ quý giá nhất thế gian này.

Đại quý ty thấy bọn họ đến lúc này còn tình nồng ý mật thì càng thêm tức giận, vung tay lên quát to “ mau đem hần quăng vào biển lửa đi”

Đám ngục tốt dạn vang, hung hăng hất cánh tay của Ngôn Sơ Thất và Bạch Tử Phi ra rồi kéo hần đi.

Ngôn Sơ Thất sợ hãi kêu “ không”

Đúng lúc này bỗng vang lên tiếng kêu.

Tiếng kêu này như tiếng sói tru hổ gầm lại giống như tiếng hú của yêu quái. Tiếng kêu này vang vọng khắp âm quỷ ty, làm thiên địa biến sắc, đất rung núi chuyển, lửa liệt ngục đang cháy hừng hực cũng phải biến sắc... Giữa không trung hạ xuống một đoàn toàn thân màu ngân bạc, hai tai nhọn hoắt, cái đuôi thật dài...

“Úc ..” ngân mao hồ ly cầm đầu vung đuôi ra lệnh “ các huynh đệ, cần chúng cho ta, cần chết hết đi, đoạt tiên nhân cùng tiên tẩu của ta trở về”

Chúng hồ ly nghe lệnh, nhe nanh múa vuốt như ác lang lập tức tấn công đám ngục tốt và đại quý ty.

Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất ngẩn người.

Ngân mao hồ ly cầm đầu uy phong lẫm liệt kia rõ ràng chính là

“An hồ ly!” Bạch Tử Phi sợ hãi kêu thành tiếng.

An hồ ly phe phẩy cái đuôi màu bạc, nhảy đến bên cạnh hần, đám ngục tốt đang bị mấy trăm con hồ ly bao vây nên chẳng còn thì giờ để ngó ngang tới hần, vừa buông tay làm cho hần liền ngã xuống đất.

An hồ ly lo lắng hỏi “ tiên nhân, người có khỏe không?”

Bạch Tử Phi nhìn An hồ ly, giật mình “ Hoa hồ ly, người sao lại...sao lại tới đây? Còn dẫn theo nhiều...bạn bè như vậy?”

An hồ ly lắc lắc lỗ tai, không hồ nháo như ngày thường mà cực kỳ nghiêm túc “ tiên nhân gặp nạn, ta là tiên thú của người không thể nhắm mắt làm ngơ. Đây đều là gia tộc hồ ly của ta, tiếp theo còn có rất nhiều thành viên của Cửu Mạc sơn tới đây nữa, xà yêu, lang yêu, hổ yêu, sư yêu...tất cả đều kéo tới đây để cứu người”

Bạch Tử Phi không thể tin được, trừng to mắt “ Cửu..Cửu Mạc sơn? Hồ ly, người quay về đó, còn dẫn đám yêu quái khác tới đây?”

“Ta đã bại toàn bộ bọn chúng” An hồ ly ngẩng cao đầu, lỗ mũi cũng hếch lên trời, thoáng thấy trên cằm có vài vết thương “ hiện tại là đại vương của chúng, ta nói cái gì chúng cũng phải làm theo. Vì để cứu tiên nhân thì đã bại bọn chúng là cách nhanh nhất, chỉ cần có đám yêu quái Cửu Mạc sơn ở đây thì đừng nói là âm ty nho nhỏ này, cho dù là thần tiên hai giới cũng bị quật cho long trời lở đất”

Ngân mao toàn thân An hồ ly dựng đứng lên, thoát nhìn rất uy phong khí thế. Nó không còn là tiểu hồ ly trèo lên án thư hồ nháo khi trước nữa, vì để cứu tiên nhân, nó một mình quay về Cửu mạc sơn hiểm ác, thỏa hiệp với đám yêu quái ở đó, nếu nó đánh thắng bọn chúng thì tất cả phải nghe theo lời của nó. Vì thế An hồ ly đánh nhau giống như không cần mạng, dù bị thương cũng đã bại toàn bộ yêu quái ở Cửu Mạc sơn, trở thành vương nơi đó, bắt toàn bộ đám yêu quái phải nghe lệnh nó. Vì thế đám yêu quái mới theo nó tới đây công kích âm quỷ ty, chỉ để cứu Bạch Tử Phi trở về.

Bạch Tử Phi cùng Ngôn Sơ Thất bị An hồ ly dọa sợ rồi, bọn họ không ngờ trong một thời gian ngắn, An hồ ly vẫn ở trong ngực bọn họ hồ nháo đã trở nên kiên cường, mạnh mẽ như vậy. Nó còn có thể hiệu lệnh cho

nhiều yêu quái như vậy tấn công âm quỷ ty, làm cho nơi này long trời lở đất...

Bạch Tử Phi nhin không được gật gật đầu, “Nữ Hoa, không uống công ta nuôi dưỡng người thời gian qua”

“Lại gọi ta là Nữ Hoa” An hồ ly dậm chân “ người ta bây giờ là An Bang Định Thiên Hạ, Thần Công Cái Thế Độc Nhất Vô Nhị Anh Dũng Vô Địch Cửu Mạc sơn Đại Vương ah, không phải là Nữ Hoa”

Cái gì mà an bang định thiên hạ, hồ ly này muốn làm hoàng đế sao?

Bạch đại tiên nhân thật sự được hồ ly làm cho mở mang tầm mắt.

Ngôn Sơ Thất tiến lên sờ đầu An hồ ly.

Một cái sờ này làm cho tứ chi An hồ ly liền mềm nhũn, toàn thân xụi xuống, mỉm cười nhìn nàng “ vẫn là Sơ Thất tiểu thư tốt, sờ thật êm ái, lại thêm một lần nữa đi”

Phi, còn thêm lần nữa? Sơ Thất rõ ràng là của hắn, không phải của An hồ ly ah.

Bạch Tử Phi dù đang bị trói nhưng hai mắt đã tóe lửa.

Nhìn thấy một người một hồ sắp giường cung bặt kiếm với nhau, Ngôn Sơ Thất vội vàng lên tiếng “ hồ ly, nếu người tới cứu hắn thì mau cắt dây trói cho hắn đi, để những người đó đánh tới đây thì sẽ rất phiền”

Xa xa, một tên ngục tốt bị ít nhất bốn năm con hồ ly bám lấy, còn đại quỷ ty được chiếu cố nhiều hơn, tới mấy chục con bao quanh. Đám hồ ly con nào con đó đều mặt lộ hung quang, ngân mao dựng đứng, răng nanh trắng nhớn, há to miệng như chục căn người. Tuy rằng đại quỷ ty pháp lực kinh người, chỉ một cái vung tay lên là cả đám hồ ly phải ngã xuống nhưng

mà giống như lời An hồ ly nói, đám hồ ly ngã xuống thì có nhóm yêu quái khác tiến lên.

Yêu quái Cửu Mạc sơn cùng xông vào liệt ngục, làm cho âm quỷ ty loạn cào cào.

An hồ ly nhảy đến bên cạnh Bạch Tử Phi, nhe răng cắn dây trói trên người hắn “ không sao, tên nào dám đến đây sẽ bị đám tiểu yêu diệt trừ. Tiên nhân, Sơ Thất tiểu thư, chúng ta đi mau”

Khốn tiên thẳng cũng không chịu nổi răng hồ ly sắc bén, đứt thành từng mảnh, Ngôn Sơ Thất liền nâng Bạch Tử Phi dậy, muốn cùng nhau bỏ chạy.

Bạch Tử Phi đột nhiên nhớ tới một chuyện “ hồ ly, Bạch Hân cũng bị bọn chúng bắt đi, hắn là trốn hồn mười lăm năm trước, theo luật sẽ bị khiển trách, có thể sẽ bị rơi vào đạo súc vật. Ta thiếu nhân tình của hắn rất lớn nên mau giúp ta tìm hắn trở về, để hắn đến nhân gian đầu thai đi”

An hồ ly lo nghĩ, “Tiên nhân, ta chỉ có thể tìm được hắn, còn chuyện đầu thai thì người phải nhờ tới Thiên Quân đại thần ah”

Bạch Tử Phi gật đầu “ được, người đi tìm hắn trước đi, mang hồn phách của hắn đến đây”

An hồ ly huýt lên một tiếng đã có mấy con tiểu hồ ly chạy tới, nó thì thầm vài câu, chúng liền biến mất.

Bên kia trận chiến đã tới hồi gay cấn nhất.

Lúc thì nghe tiếng hồ ly kêu thảm thiết, khi thì là tiếng thét chói tai của đám ngục tốt., máu tươi, da thịt văng tứ tung, hai bên đều tổn thất nặng nề.

Không để bỏ lỡ thời cơ, An hồ ly hét lớn “ tiên nhân, chúng ta đi nhanh đi, chậm nữa là không kịp”

Bạch Tử Phi gật gật đầu.

Sơ bảy vội vàng đỡ lấy hắc, hai người mấy con hồ ly, nghiêng ngả lão đảo địa liền hướng liệt ngục bên ngoài chạy.

Đại quý ti bị một đám hồ ly cuốn lấy, nhưng vẫn thấy được hành tung của bọn họ, gầm lớn “ tội tiên, tội của ngươi không thể tha còn dám dung túng cho đám yêu quái tấn công âm quý ty, rối loạn sinh tử luân hồi, tội của ngươi chỉ có thể dùng lửa liệt ngục thiêu đốt mới đủ. Tội tiên, ngươi dám chạy ra khỏi đây thì chính là con đường chết”

“Đừng nghe hắc nói bậy! Tiên nhân, đi mau!” An hồ ly kéo ống tay áo Bạch Tử Phi.

Bạch Tử Phi dĩ nhiên không có đường lui.

Thực ra hắc căn bản không muốn như vậy. Hắc vốn định dùng bản thân mình chịu tra tấn, cởi bỏ tiên cốt, hi vọng ngày nào đó thiên đình nguôi giận thì hắc còn có con đường sống, có thể nhìn thấy người bên cạnh sống hạnh phúc, có thể nghe được tiếng cười của Ngôn Sơ Thất, nhìn nàng cùng Vân Tịnh Thư tiểu ngạo giang hồ. Như vậy dù hắc bị tra tấn đến cỡ nào cũng thấy đáng giá.

Nhưng mà những người bên cạnh hắc đều trọng tình trọng nghĩa.

Sơ Thất, An hồ ly. Có thể vì hắc mà từ bỏ tính mạng, còn dám tới âm quý ty làm loạn. Cho dù là tự vẫn, cho dù là thiên băng lửa liệt cũng muốn cứu cho được hắc.

Có người như vậy bên cạnh, là bất hạnh hay là hạnh phúc?

Hắn thực sự không muốn hại bọn họ, hắn thực sự muốn bọn họ sống bình an, hạnh phúc. Nhưng mà...vì sao lúc ở bên cạnh bọn họ, hắn cảm giác rất ấm áp, không đành lòng từ bỏ...

Cũng không kịp để suy nghĩ nữa rồi, đã không còn đường lui.

Hắn hiện tại chỉ có thể nắm chặt tay Ngôn Sơ Thất, theo An hồ ly chạy về phía trước.

Nhân thần tiên ma yêu hoặc quỷ, thiên địa rộng lớn, chắc chắn sẽ có chỗ để bọn họ dung thân.

Quyết định như vậy, Bạch Tử Phi liền chạy theo Ngôn Sơ Thất.

Bên ngoài liệt ngục là mây lửa môn cực lớn, chỉ cần ra khỏi nơi này là có thể thoát khỏi nơi u ám này, có thể tìm được đường đến nhân gian. An hồ ly đã chạy tới mây lửa môn trước, dùng hết sức để đẩy nó ra, nào ngờ An hồ ly vừa mới dùng lực đã nghe vang lên tiếng nổ thật lớn.

Oanh!

Ngọn lửa thật lớn theo ngoài cửa bùng lên.

An hồ ly né tránh không kịp, tức khắc đã bị phun trúng, văng lên không trung rồi ngã nhào ra ngoài.

“Hồ ly!” Ngôn Sơ Thất cả kinh hét lớn.

Mây lửa môn xôn xao một tiếng rồi bị đẩy ra, thân ảnh cao lớn của đại ti vương từ từ đi vào.

“Tội tiên, tử kỳ của người tới rồi” đại ti vương quát lớn, thanh âm như chuông đồng, vang vọng khắp liệt ngục...

Đại ti đang chiến đấu với đám hồ ly vội vàng hô lên “ đại ti vương, mau bắt lấy bọn họ, đám tiểu yêu này dám làm loạn âm quỷ ty”

Đại ti vương cực kỳ tức giận, giọng như sấm rền “ tội tiên, các người dám làm loạn ti ngục của ta, đảo tung trật tự, hiện giờ hướng sinh thai bị hỏng, bất tử chết tiệt, có thể sinh lại không sinh, nhân gian thần tiên giới đều đại loạn. Tình trạng này người phải chịu trách nhiệm, hôm nay đừng ai nghĩ có thể thoát khỏi âm quỷ ty của ta cũng đừng ai mong tái sinh. Để mạng lại đi”

Đại ti vương vung bàn tay to lên.

Bạch Tử Phi lập tức đẩy An hồ ly và Ngôn Sơ Thất ra

“Đi mau! Mang theo hồ ly đi mau!”

Sơ Thất hoảng hốt “ Tử Phi”

“Đừng lo cho ta, Đại ti vương rất lợi hại, các người đấu không lại hần đầu. Mau nghe ta, đi đi. Tất cả mọi người đi đi, đừng vì ta mà hi sinh thêm nữa. Đi mau” Bạch Tử Phi cũng rống giận.

Ngôn Sơ Thất đành trơ mắt nhìn hần bị bàn tay to lớn của đại ti vương kéo lấy, vết thương nơi ngực bị động, cơ hồ nghe được tiếng xương cốt cọ xát.

Sơ Thất thất thần “ không, không, không cần”

Đại ti vương bắt được Bạch Tử Phi, biểu tình phần nộ “ không tới lượt người nói cần hay không. Hôm nay, ai cũng không thoát khỏi âm quỷ ty của ta được.Tội tiên, coi như đem người khai đao trước đi”

Đại ti vương vung tay lên.

Thân thể yếu ớt của Bạch Tử Phi như lưu tinh, thẳng tắp bay về phía liệt hỏa đang cháy hừng hực...

Không có tiếng vang, cũng không có tia lửa bắn lên, cứ vậy mà chìm vào trong...Ngọn lửa phừng lên, căn nuốt quay cuồng.

An hồ ly bị bị quỷ lực của đại ti vương làm cho bị thương nhưng nhìn thấy Bạch Tử Phi bị ném vào liệt hỏa thì phần nộ gào lên “ tiên nhân, người dám giết tiên nhân, ta giết ngươi. Giết ngươi. Các yêu quái đâu, tấn công hă cho ta”

An hồ ly chỉ huy đám yêu quái ào lên tấn công đại ti vương.

Đại ti vương quỷ lực khôn cùng, đâu thèm để lũ tiểu yêu vào mắt, chỉ vung tay lên một cái, một trận lửa ập tới, đám hồ ly lập tức kêu la thảm thiết.

Ngôn Sơ Thất giật mình nhìn lửa cháy ngập trời.

Nàng không thể tin được những gì diễn ra trước mắt, nàng không dám tin Bạch Tử Phi...Nàng dùng tất cả tâm lực đi theo hă, tìm mọi cách để cứu hă, muốn cùng hă nắm tay, vậy mà hă mới đó đã bị ném vào biển lửa kia...

Biển lửa cuộn cuộn, khói đen ngập trời, dù là vật gì chỉ cần rơi vào đó thì nháy mắt liền bị hòa tan...

Hă...thế nhưng hă bị ném vào đó...hă...là người nàng yêu nhất.

Ngôn Sơ Thất nhìn biển lửa, đôi con ngươi trong suốt ngập tràn ánh đỏ.

Nàng đột nhiên nhắm mắt, không do dự lập tức nhảy vào biển lửa...

Xiêm y đỏ rực, ánh lửa của đỏ rực, lửa đỏ thiêu đốt hết thảy...

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 55

“Đã tới chậm.”

Quân Mạc Ưc cùng Vân Tịnh Thư đứng trên không trung ở liệt ngục.

Quân Mạc Ưc đã dùng hết khả năng mới có thể đem sinh hồn của Vân Tịnh Thư tới âm quỷ ty.

Ngôn Sơ Thất tự vận, Ngôn gia đại loạn, Ngôn lão gia cứ ôm thi thể nàng mà khóc không ngớt, sáu huynh đệ Ngôn gia muốn tìm người giúp nàng báo thù nhưng lại không biết ở nơi nào, Vân Tịnh Thư thì lặng yên, không nói tiếng nào.

Tình huống này, người không lên tiếng mới là đáng sợ nhất. Quân Mạc Ưc đứng hồi lâu, thấy hắc văn trầm mặc nhìn chăm chăm thân thể đã lạnh dần của Ngôn Sơ Thất, không mở miệng dù chỉ một từ. Cho tới khi đêm đến, ánh nến soi rõ khóa chu sa giữ mi tâm hắc đốm như huyết châu. Hắc đốm nhiên rút lưu tinh truy nguyệt kiếm đưa lên cổ, kiếm quang tỏa sáng trong đêm, Quân Mạc Ưc liền ngăn hãm lại.

Lại thêm một kẻ si tình gốc nghiệt.

Ngôn Sơ Thất vì Bạch Tử Phi mà tự vẫn bỏ mình, Vân Tịnh Thư lại muốn vì nàng mà quyên sinh sao?

“Người buông.” Vân Tịnh Thư biểu tình, phi thường bình tĩnh.

“Người muốn làm gì? Nàng đã chết, người cũng muốn đi theo sao?”
Quân Mạc Ước dè tay hẳn lại

“Sơ Thất đến đâu, ta sẽ theo tới đó” Vân Tịnh Thư ngữ khí thản nhiên mà kiên định

“Nơi nàng đến là âm quỷ ti” Quân Mạc Ước tức giận rống to “ là nơi có đến mà không có về, ngay cả ta cũng không có khả năng cứu được nàng, nếu người tới đó thì tính mạng còn chưa lo xong, làm sao có thể cứu được nàng”

“Ta không phải đi cứu nàng.” Vân Tịnh Thư trừng mắt “ta chỉ muốn đi cùng nàng, dù nàng có bất kỳ khó khăn gì, dù nàng gặp bất kỳ nguy hiểm nào, ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng, cùng nàng kề vai chiến đấu”

Quân Mạc Ước có chút khó hiểu, nghĩ nghĩ một hồi vẫn hảo tâm nhắc nhở “ người hẳn là biết Sơ Thất thích...Bạch tiểu tiên chứ?”

Vân Tịnh Thư mỉm cười, thản nhiên đáp “ ta biết”

“Biết người còn? !”

“Có đôi khi, không nhất định phải biến nàng thành nữ nhân của mình thì mới là hạnh phúc” Vân Tịnh Thư nhìn hẳn, chậm rãi nói “ chỉ cần có thể nhìn thấy nàng hạnh phúc thì đó cũng là một loại hạnh phúc, không phải sao? Thiên Quân”

Quân Mạc Ước càng thêm rối rắm.

Chuyện tình yêu ở thế gian sao mà phức tạp thế. Ngôn Sơ Tam và Diệp Lạc dù chuyển thế, dù xa cách ngàn năm, dù trở thành yêu quái cũng không thể quên tình yêu của mình. Ngôn Sơ Thất đối với Bạch Tử Phi dù biết ngăn cách bởi thiên quy, dù mất cả tính mạng cũng muốn đi theo hẳn.

Vân Tịnh Thư lại càng ngốc hơn, biết rõ người ta đã có người trong lòng, vẫn muốn đi cứu bọn họ, ngay cả tính mạng của mình cũng không cần.

Chữ tình này có bao nhiêu ma lực ah?

Vân Tịnh Thư hất tay Quân Mạc Ưc, lại huy kiếm lên

Quân Mạc Ưc vừa nhìn thấy kiếm quang tỏa sáng, không nghĩ gì mà mở miệng “ ta mang người xuống đó”

Vân Tịnh Thư sửng sốt.

Quân Mạc Ưc suýt chút nữa là tự vả miệng mình.

Xúc động là ma quỷ, quả không sao mà. Hắn thực sự không hiểu nổi mấy kẻ phạm nhân này, cả đám đều lấy tính mạng của mình là tiền đặt cược, âm quỷ ty kia cực kỳ khủng bố chứ có phải là hậu hoa viên nhà bọn họ đâu. Hắn dù có thể xuống đó nhưng lại trái với chức trách của Tuần Sở Thiên Quân, không hợp thiên quy, nếu để cấp trên phát hiện hắn dám dẫn sinh hồn xuống đó thì e rằng hắn cũng phải chịu trừng phạt như Bạch Tử Phi.

Nhưng mà...Quân Mạc Ưc nhú mào, quân con mẹ nó. Thần tiên yêu quỷ cũng đã loạn thành một đoàn rồi, phạm nhân cũng dám vứt bỏ tính mạng, không thèm đi đầu thai, hắn đường đường là một Tuần Sở Thiên Quân mà lại ham sống sợ chết sao? trừng phạt thì trừng phạt đi, hắn cũng không phải không thể gánh vác, chỉ cần nhìn thấy một đám ngốc tử này ở cùng một chỗ thì hết thấy đều đáng giá.

“Đi! Ta mang người xuống đó” Quân Mạc Ưc khởi động tiên pháp, mang theo sinh hồn của Vân Tịnh Thư đi xuống âm quỷ ty lạnh lẽo.

Tuy rằng hắn là thiên quân, có thể đi vào cũng không bị ngăn cản nhưng lần này lại mang theo sinh hồn, cho nên phải dùng tiên pháp để bảo

vệ hồn phách của hắn dù rời khỏi thân thể cũng không chết đi nhưng cũng không nắm chắc hoàn toàn, nếu bề trên biết được thì ngay cả hắn cũng không thoát khỏi trừng phạt

Thật vất vả hai người mới tìm được cửa vào âm quỷ ty, Quân Mạc Ưc và Vân Tịnh Thư một đường thẳng tới cầu Nại Hà, rồi liệt ngục, từ xa đã nghe tiếng đánh nhau, còn có yêu khí cực nồng.

“Nơi này sao lại có yêu?” Quân Mạc Ưc sửng sốt.

Vân Tịnh Thư chỉ một lòng mong gặp được Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất.

Hai người còn chưa xông vào liệt ngục thì đã thấy đại ti vương bước vào liệt ngục, rống giận đến rung chuyển cả đất trời, Vân Tịnh Thư lo lắng muốn xông vào.

Quân Mạc Ưc liền giữ hắn lại “ người muốn chết, đừng nói hiện tại người chỉ là sinh hồn, cho dù là tử hồn, gặp phải đại ti vương cũng phải đi đời nhà ma, ngay cả ta còn đánh không lại hắn, người xông vào thì chỉ có nước chết”

“Sơ Thất ở đâu?” Vân Tịnh Thư căn bản không nghe lọt tai mấy lời của Quân Mạc Ưc, còn trợn mắt với hắn.

Quân Mạc Ưc thực sự không hiểu nổi phàm nhân này, vì người khác mà ngay cả tính mạng của mình cũng không cần sao?

Nhưng nhìn thấy Vân Tịnh Thư trợn mắt, khóa chu sa trên trán như tỏa sáng thì hắn cũng hơi buông tay. Vân Tịnh Thư ở âm quỷ ty chẳng qua chỉ là một sinh hồn bé nhỏ, thế mà dám vọt thẳng là liệt ngục.

Quân Mạc Ưc lập tức bám theo hắn.

Đập vào mắt bọn họ lại là hình nảnh nữ tử mặc gả đỏ thẫm, tóc dài đen nhánh, phảng phất như sao sa, nhảy vào trong biển lửa.

Vân Tịnh Thư và Quân Mạc Ước cùng vươn tay, muốn níu giữ thân hình của nàng nhưng chỉ bắt được khoảng không.

Biển lửa nảy lên một tia lửa hoa rồi biến mất không thấy.

“Chúng ta. Đã tới chậm.” Quân Mạc Ước trừng mắt nhìn biển lửa.

Ngọn lửa hùng hực, cháy suốt mấy trăm năm, cách mấy trăm thước cũng thấy nóng vô cùng, cảm giác rất bỏng. Không dám nghĩ nếu nhảy vào đó thì sẽ đau đớn tới mức nào, nếu không lập tức chết đi mà bị lửa kia thiêu đốt thì đúng là đại cực hình.

Vân Tịnh Thư nhìn biển lửa hùng hực, hăn không lên tiếng cũng chẳng có biểu tình gì, chỉ chăm chú nhìn vào chỗ Ngôn Sơ Thất mới nhảy vào

Quân Mạc Ước vừa nhìn thấy biểu tình của hăn như vậy, liền biết trong lòng hăn đang miên man suy nghĩ.

Nam nhân này giống y như Ngôn Sơ Thất, dù làm chuyện gì cũng không khi nào nói trước. Nhưng mà tình cảnh vừa rồi quả là kinh thiên động địa, bất kỳ người nào cũng phải giật mình không thôi.

Hăn nhin không được lắc lắc tay Vân Tịnh Thư “ người đừng nghĩ nhiều, biển lửa này nếu đã ngã vào thì không có nổi lên, Bạch Tử Phi tuy không còn là thần tiên, không có tiên cốt nhưng có lẽ hăn sẽ không chết, còn Sơ Thất...chỉ sợ sống không được bao lâu. Chúng ta vẫn nên trở về, ta sẽ cầu xin sư phụ ta, may ra còn có thể cứu nàng một mạng”

Quân Mạc Ưc xoay người, muốn đi tìm viện binh bởi lẽ ngay cả hãn cũng không thể xông vào biển lửa.

Không ngờ Vân Tĩnh Thư không nhúc nhích mà còn đoạt lấy lưu tinh kiếm trong tay hãn.

“Thiên Quân, khi nào người gặp lại nàng, hãy giao cái này cho nàng”

Quân Mạc Ưc khó hiểu, tái kiến? mà gặp lại ai? Giao cho ai? Người này...

Ân? Quân mạc ỨC có chút khó hiểu, tái kiến nàng? Tái kiến ai? Phải giao cho ai? Người kia là muốn.

Quân Mạc Ưc còn chưa kịp phản ứng đã nghe một tiếng nổ vang lên.

Chu Sa công tử Vân Tĩnh Thư anh tuấn phi thường cứ vậy mà đi theo Ngôn Sơ Thất, nhảy vào biển lửa

“Vân Tĩnh Thư!” Quân Mạc Ưc không ngờ phàm nhân này có dũng khí tới vậy, không khỏi kêu to “ Vân Tĩnh Thư, người điên rồi, người là sinh hồn, đi vào chỉ có chết”

Người đã nhảy vào biển lửa thì làm sao còn nghe được tiếng hãn gọi.

Hỏa giống bùng lên như muôn ngàn đóa hoa nở rộ, sóng nhiệt lan tràn cơ hồ có thể nướng chín những người đứng gần. Cảm giác da thịt như bị xé rách, ánh lửa làm cho người ta muốn đui mù

Nhưng giữa biển lửa nóng hừng hực đó, ngay trung tâm lại trong suốt.

Vân Tĩnh Thư nhảy vào biển lửa, giống như được soi sáng, chỉ liếc mắt một cái đã thấy được Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất dưới đáy.

Bạch Tử Phi hình như đã hôn mê, Ngôn Sơ Thất gắt gao nắm chặt tay hắn, nhưng dù nàng lay thế nào hắn cũng không nhúc nhích.

Ngôn Sơ Thất cũng sắp không xong.

Miệng vết thương trên tay rất lớn, máu phun ra như mưa...

Vân Tịnh Thư đi về phía nàng, ôn lấy Ngôn Sơ Thất rồi giữ chặt cánh tay của Bạch Tử Phi.

Ngôn Sơ Thất giật mình, không ngờ Vân Tịnh Thư lại đang ở trước mặt.

Gương mặt anh tuấn, khí khái làm cho nữ tử nào nhìn thấy cũng phải động tâm.

Giờ phút này hắn ở dưới ánh lửa đỏ càng thêm yêu diễm, chu sa nơi mi tâm lóe sáng...dung nhan tuấn tú làm cho nam nhân khắp thiên hạ phải thất sắc.

Vân Tịnh Thư nhìn Ngôn Sơ Thất, rồi đột nhiên nhẹ hôn lên môi nàng.

Lửa cháy ngập trời.

Da thịt đau đớn như muốn nổ tung.

Nhưng đau đớn đó cũng không bằng một khắc kia hắn hôn lên môi nàng.

Đôi môi hắn nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, lại mang theo sự bi thương, tuyệt vọng.

Ngôn Sơ Thất không đẩy hắn ra. Nhưng Vân Tịnh Thư rất nhanh đã buông nàng ra.

Kéo tay Bạch Tử Phi, ôm lấy eo nàng, đau đớn hét to một tiếng “ đi”

Bạch Tử Phi đang hôn mê, tùy ý để hắn kéo đi mà Ngôn Sơ Thất cũng không phản đối, một đường đi thẳng.

Lửa vẫn cháy hùng hực cơ hồ có thể hòa tan vạn vật trong nháy mắt.

Vân Tĩnh Thư ôm Ngôn Sơ Thất, lôi kéo Bạch Tử Phi, dùng sức đưa bọn họ đến bên bờ biển lửa “ mau, đi mau đi”

Ngôn Sơ Thất bám lấy vách tường, liều mạng trèo lên.

Nào ngờ vách tường rất trơn, lại thêm những lưỡi lửa chực chờ để thiêu đốt...

Nàng không khỏi quay đầu lại hô: “Không được!”

“Không được cũng phải cố, nhanh lên đi” Vân Tĩnh Thư rống giận

Ngôn Sơ Thất dùng hết sức để đi lên nhưng không ngờ mới đặt được một chân thì không biết nước bên cạnh biển lửa là cái gì, lập tức bám chặt lấy chân nàng.

“A” Ngôn Sơ Thất kêu to một tiếng.

An hồ ly cũng vừa tới, không khỏi lo lắng “ cẩn thận, các người cẩn thận, có rất nhiều ác quỷ đang tiến tới đây”

Đám ác quỷ phát giác bọn họ có thể xông lên nên vội đến chen chân, thậm chí còn muốn dùng bọn họ làm bàn đạp để trèo lên. Ngôn Sơ Thất kiên trì bám vào vách tường nhưng cũng không cố được bao lâu nữa.

Vân Tĩnh Thư cũng rất nôn nóng, bất chấp đau đớn, vừa kéo Bạch Tử Phi vừa nâng Ngôn Sơ Thất, còn rống to “ đi mau”

Cơ hồ như dùng toàn bộ khí lực nâng đẩy Ngôn Sơ Thất và Bạch Tử Phi.

An hồ ly cũng tham gia hỗ trợ, há miệng cắn lấy cánh tay của Bạch Tử Phi.

Quân Mạc Ưc từ không trung nhảy xuống, một tay giữ chặt Ngôn Sơ Thất, một tay đỡ lấy Bạch Tử Phi, dùng hết sức bình sinh rút cuộc cũng kéo được bọn họ lên.

Ngay lúc đó Vân Tĩnh Thư đã bị rất nhiều ác quỷ quấn lấy mà hấn lại không còn chút khí lực nào. Lửa nóng gần như thiêu đốt sạch quần áo trên người hấn, toàn thân hấn chỉ chút vết thương, đau đớn như muốn cắn nuốt chút sức lực cuối cùng của hấn.

Ngôn Sơ Thất ở trên bờ, quay đầu gọi hấn “ Vân công tử”

Vân Tĩnh Thư vẫy tay với nàng, mỉm cười “ Sơ Thất...đáp ứng ta... hãy sống hạnh phúc”

“Vân công tử!” Sơ Thất la lên thất thanh

Vân Tĩnh Thư. Chậm rãi, chậm rãi, từ từ chìm xuống.

Gương mặt anh tuấn, nụ cười tao nhã mê người, đôi mắt hẹp dài tình thế, ánh mắt tràn ngập nhu tình không muốn xa rời, khóa chu sa giữa mi tâm...hấn vẫy tay với nàng lần cuối...

“Im miệng! Sao có thể ở bên đường phi lễ nữ tử”

Phụ thân, mẫu thân, người nhà, Vân môn. Từ nay về sau, tan thành mây khói.

“Chỉ cần có liên quan tới Sơ Thất thì có liên quan tới ta”

“Có ta ở đây, ai cũng đừng mong tới gần nàng”

“Ta chỉ là muốn đi cùng nàng. Nơi nào có Sơ Thất, nơi đó nhất định sẽ có ta, dù nàng có khó khăn gì, gặp bất kỳ nguy hiểm nào, ta đều ở bên cạnh nàng, cùng nàng chiến đấu”

“Có đôi khi, không phải nhất định đem nàng biến thành nữ nhân của mình mới là hạnh phúc. Chỉ cần nhìn nàng hạnh phúc thì đó cũng là hạnh phúc”

Rất nhiều chuyện hiện lên.

Hắn lạnh lùng, hắn suốt khí, hắn anh tuấn, hắn tiêu sái, hắn si tình, hắn nghĩa vô phản cố, hắn vì nữ nhân âu yếm nhất mà tình nguyện dâng ra tất cả, kể cả sinh mạng mình.

Giờ phút này, không có ai anh tuấn hơn hắn, không có ai cuồng dại hơn hắn cũng không có ai làm người khác cảm động hơn hắn.

Lửa vẫn cháy hừng hực, sóng nhiệt ngập trời.

Khỏa chu sa đỏ như máu lóe sáng trong ánh lửa rồi biến mất...chìm chìm...

“Vân. Tịnh Thư!”

Ngôn Sơ Thất che miệng, đau đớn khóc không thành tiếng.

Hồi phi yên diệt

Thời gian như đứng yên.

Quân Mạc Ưc trừng mắt nhìn biển lửa nuốt sống Vân Tịnh Thư, nhìn Bạch Tử Phi đang hôn mê bất tỉnh, nhìn Ngôn Sơ Thất lặng yên rơi lệ... bỗng nhiên cỗ lửa giận không biết từ đâu hừng hực thiêu đốt...

Thế giới này rốt cuộc là cái dạng gì???

Hiếu nhau không thể ở gần nhau, yêu nhau không đến được với nhau. Nhân thần tiên yêu ma đều có quy định cũng chính vì thế mà một người vô tội phải chết. Hãn biết hãn cũng có trách nhiệm của mình nhưng hãn lại không thể trơ mắt nhìn bằng hữu vì yêu, vì trách nhiệm mà mất đi tính mạng.

Thiên đình, trừng phạt liền trừng phạt đi, giáng tội liền giáng tội đi, cứ để cho một mình hãn gánh vác, không cần tra tấn một phạm nữ đáng thương, cũng đừng khiến trách một tiểu tiên nho nhỏ.

Quân Mạc Ưc đột nhiên đứng lên, rộng to với đại quý ti “ đủ rồi, rốt cuộc còn muốn tra tấn bọn họ tới mức nào nữa?”

Đại ti vương đã sớm biết Quân Mạc Ưc xuất hiện, mới rồi còn do dự “ Tuần Sử Thiên Quân, đây không phải là nơi người nên xuất hiện, người cũng biết đường đột xông vào âm quỷ ty, dù là thượng thần cũng bị trừng phạt”

Quân Mạc Ưc thẳng người đối diện với đại ti vương cao lớn, ánh mắt chưa từng lãnh khốc như vậy, tỏa sáng như là sao trên trời. Hãn híp mắt, lạnh lùng nhìn đại ti vương “ ta đã dám vào đây thì không sợ bị trừng phạt, hiện tại ta chỉ muốn nói một câu, có để ta dẫn bọn họ đi không, nếu không...”

“Người mơ tưởng!” Đại ti vương cũng không sợ hãn “ xem ra Tuần Sử Thiên Quân cũng quăng bỏ quy luật của sáu giới sang một bên. Được, hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo, hảo hảo thu thập một đám loạn thần phản hồn các người. Ta muốn cho các người biết, âm quỷ ty của ta vĩnh viễn chỉ có vào mà không có ra”

THẦN TIÊN NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ

Vi Lộ Thần Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Đại ti vương tức giận , dậm chân, cả âm quỷ ty lập tức rung chuyển như động đất.

Quân Mạc Ưc lạnh lùng nhìn hắc, giận như vậy chứ có hơn nữa hắc cũng không để vào mắt, khôi giáp lập tức phủ lên, khí giới cũng sẵn sàng trong tay.

Hắc không quay lại, ra lệnh cho An hồ ly “ mau thức tỉnh tiên nhân nhà ngươi, rồi đưa bọn họ tức tốc rời đi, nơi này để ta lo”

Đại ti vương và Quân Mạc Ưc đánh nhau,quỷ lực âm ty va chạm với thần lực tiên giới, thiên địa biến sắc, vũ trụ quay cuồng, hai cỗ lực lượng hùng mạnh đụng nhau thì khác nào sao chổi đụng địa cầu, tinh quang bốn phía, sóng nhiệt cuồn cuộn, lửa đỏ ngập trời...

Cả âm quỷ ti đều bị chấn động, tiếng la hét không ngừng.

An hồ ly lập tức cắn cổ áo Bạch Tử Phi, thầm niệm câu gì đó rồi đột nhiên cắn vào cánh tay hắc một cái.

Bạch Tử Phi bị đau, lại có hoàn hồn chú của An hồ ly nên lập tức tỉnh lại.

Hắc vốn là tiên thân, dù rơi vào biển lửa thì cũng chỉ là chịu tra tấn, chưa đến nỗi mất mạng nhưng toàn thân cũng đau đớn không thôi.

Vừa mở mắt đã thấy đất rung núi chuyển, sắc mặt đại biến, lập tức nắm tay Ngôn Sơ Thất

“Tuần Sử Thiên Quân! Hẳn sao lại tới đây? Đây...là không được phép”

Ngôn Sơ Thất hai mắt vẫn còn đắm lệ “ đã..đã không quan tâm tới việc được phép hay không nữa rồi..Vân công tử đã...đã...”

“Vân Tịnh Thư? Vân Tịnh Thư làm sao vậy? !” Bạch Tử Phi bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

An hồ ly ở bên cạnh chen vào “Vân công tử vì cứu tiên nhân và Sơ Thất tiểu thư mà rơi vào biển lửa, trọn đời không thể siêu sinh”

“Cái gì? !” Bạch Tử Phi quá sợ hãi, quay đầu nhìn về biển lửa cuộn cuộn

Ánh lửa vẫn bốc cao hùng hực, tiếng kêu la vẫn vang vọng từ trong đó nhưng đã không còn thấy được bóng dáng của người kia, không còn thấy được khóa chu sa tươi đẹp, không còn thấy được nụ cười lãnh đạm mà tao nhã...

Vân Tịnh Thư!

Cái tên hẳn đã từng cứu mạng nhưng vào thời điểm mấu chốt này lại dùng mạng của mình để đổi cho sự trở về của hẳn và Sơ Thất.

Bạch Tử Phi kinh ngạc không thôi, cũng đau lòng không thôi

Ngốc tử này, phàm nhân này, sinh hồn của hẳn biết rõ tới nơi này là chết lại ngu ngốc mà đi theo, giống y như Ngôn Sơ Thất, biết rõ là chết mà vẫn nhảy xuống. Điều này làm cho hẳn...hẳn lấy gì để đáp lại, hẳn làm sao mà đối mặt...

Bạch Tử Phi trừng mắt nhìn biển lửa khói lửa hừng hực, không nói nên lời.

An hồ ly nhìn thấy Ngôn Sơ Thất rơi lệ, Bạch Tử Phi ngấn người thì vội hối thúc “ tiên nhân, Sơ Thất tiểu thư, Thiên Quân đang đối phó với đại ti vương, chúng ta đừng nên bỏ lỡ cơ hội, mau chạy đi, nếu chậm trễ thì sẽ uổng phí công sức của Thiên Quân”

Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất lúc này mới thấy đây không phải là thời điểm sững sờ, quan trọng là phải chạy khỏi nơi quỷ quái này, nếu không sẽ phụ sự hi sinh của bằng hữu.

An hồ ly và Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất vội chạy đi.

Nhưng hai người ở trong biển lửa đã bị thương khá nặng, lúc này ngày cả Ngôn Sơ Thất cũng không còn khí lực, phải cùng Bạch Tử Phi dìu nhau, lảo đảo chạy ra ngoài.

Còn chưa được mấy bước thì đã thấy một thân ảnh cao lớn chắn trước mặt bọn họ, chính là đại quỷ ty âm hồn không tan

“Đám yêu nghiệt này, ai cũng đừng mong chạy ra khỏi âm quỷ ty” đại quỷ ty lạnh lùng rống lên, vung tay muốn bày ra thiên la địa võng

An hồ ly lập tức kêu lên với Bạch Tử Phi và Ngôn Sơ Thất “ mau tránh ra”

An hồ ly lập tức biến thành hình người, là một tiểu nam sinh tuấn tú, thân hình cân đối. Ngay lúc thiên la địa võng sắp bủa xuống, tiểu nam sinh liền niệm chú ngữ, một đạo ngân quang liền xuất hiện, phóng về phía thiên la địa võng, phá vỡ nó thành hai mảnh.

Đại quỷ ti lập tức kêu to: ” yêu hồ nho nhỏ mà dám tác oai tác quái ở đây, hôm nay ta nhất định phải thu thập ngươi”

“Có bản lĩnh thì mới nói đi” An hồ ly cũng không sợ hãi

Đại quý ty tức muốn học máu, rút nhuyễn tiên đen bóng thật dài bên hông ra, niệm chú ngữ rồi vung lên, hung hãn quất về phía An hồ ly

An hồ ly lanh tay lẹ mắt, vừa né tránh vừa đánh trả

Ngân quang và hắc khí quần lấy nhau, bất phân thắng bại.

Quân Mạc Ước và đại ti vương cũng đánh nhau đến hồi kịch liệt, chiêu thức phóng ra nhanh như chớp nhìn không rõ, cũng nghe không rõ chú ngữ mà bọn họ niệm, chỉ thấy thiên địa biến sắc, đất trời cha đảo, tinh mang hiện ra...Khí lực đó, pháp lực đó dường như xuyên phá âm quý ty, thẳng cho đến chín tầng trời.

Oanh

Phanh

Ánh lửa lóe lên, tinh mang bùng sáng, tiếng nổ oanh động

An hồ ly bắt đầu đuối sức, không cẩn thận bị trúng một roi của đại quý ty, lập tức văng ra xa đến trăm thước.

Bạch Tử Phi còn chút khí lực, vội vàng đỡ lấy nó

“Hồ ly!”

An hồ ly che ngực, một ngụm máu tươi liền phun ra.

Đại quý ti hung hăng địa trừng mắt bọn họ: “Đừng tưởng rằng các người có Tuần Sử Thiên Quân là có thể thoát khỏi liệt ngục này. Hôm nay nơi này sẽ là tử địa của các người. Sinh hồn hay là tử hồn, yêu quái hay là thần tiên, toàn bộ đều sẽ không có cơ hội trở về, chịu chết đi”

Không xong rồi

Có lẽ, bọn họ thực sự không còn hi vọng sống sót.

Nhưng bọn họ vĩnh viễn cũng không hối hận.

Đi vào nơi này, chịu nhiều tra tấn như vậy cũng là vị thân nhân, vì người trong lòng, vì bằng hữu

Thần tiên giới, yêu ma giới, âm quỷ giới, vĩnh viễn không tìm thấy thân tình.

Con người, phải chịu sinh ly tử biệt, phải vào lục đạo luân hồi, đời sống ngắn ngủi nhưng lại có được thứ đáng quý nhất.

Đó là tình.

Tình yêu, tình thân, tình bằng hữu.

Thần tiên trên trời không thể làm được, yêu quái cũng không thể có được. Thần tiên có trường sinh bất lão, âm quỷ ty nắm giữ linh hồn tương lai trong tay nhưng vĩnh viễn đều là chết. Năm giới luôn lạnh như băng, bọn họ không có thân tình, không có hữu tình càng không có tình yêu. Bọn họ cứ vậy mà sống dài lâu nhưng cô đơn, tịch mịch. Bọn họ không biết yêu thương người khác, không hiểu ràng buộc có tư vị gì.

Chỉ có nhân gian.

Nhân gian mới có chân ái.

Yêu người nhà của mình, yêu bằng hữu của mình, yêu người trong lòng mình.

Chữ tình mới chính là bảo vật đắt giá nhất. Một chữ tình có thể kích gọi tiềm năng to lớn ẩn sâu trong người phàm nhân. Vì tình, vì yêu, vì

người nhà, vì bằng hữu...cho dù hi sinh cả tính mạng, cho dù chịu bao nhiêu tra tấn khổ đau cũng cam tâm tình nguyện, không tiếc không hối.

Vì thế phàm nhân mới có thứ gọi là hạnh phúc.

Cũng chỉ có nhân gian mới là nơi ấm áp nhất.

Cho nên dù bi thương, tuyệt vọng thế nào, chỉ cần trong lòng có tình thì vẫn còn hi vọng.

Ngôn Sơ Thất đột nhiên dìu Bạch Tử Phi chậm rãi đứng lên.

Nàng nhẹ nhàng cầm ngọc bích kiếm, tay kia yên lặng nắm chặt tay Bạch Tử Phi

“Tử Phi, nếu chúng ta không hề có kiếp sau, người nhất định phải nhớ kỹ một câu”

Bạch Tử Phi cũng chậm rãi đứng lên, hẳn cũng cảm giác được không khí hào hùng mà bi thương lúc này

“Người phải nhớ kỹ. Ta yêu người.”

“Sơ Thất...”Bạch Tử Phi nắm tay nàng “ Sơ Thất, dù chưa tới lúc sinh tử, ta cũng muốn nói với người, dù chúng ta hóa thành mặt hồn, lòng...ta cũng sẽ...vĩnh viễn ở cùng một chỗ với người”

Nếu phải chết vậy thì chết chung một chỗ đi.

Trong lòng bọn họ đã sớm hiểu được điều này.

Ngôn Sơ Thất dừng cảm đón đầu đại quý ti, uy phong凛冽 “ đến đây đi, cho dù phải chết, chúng ta cũng muốn cùng người đồng quy vu tận”

Đại quý ti không ngờ bọn họ lại có phản ứng như vậy, đương nhiên càng thêm tức giận, trường tiên trong tay càng điên cuồng đánh về phía bọn họ.

“Muốn chết, ta sẽ thanh toán cho các người!”

Đầu kia, Quân Mạc Ưc cũng sắp không chống đỡ được đại ti vương.

Tuy trên trời hần là chiến thần nhưng còn chưa tới cấp bậc vương giả, còn đại ti tương là bậc vương giả chưởng quản một ti. Một chưởng phóng tới, Quân Mạc Ưc bị hất xa ngoài năm trượng, ngân bạch khôi giáp vỡ nứt, tia máu theo đó chảy xuống, nhỏ thành từng giọt, nhuộm đỏ chiến bào...

“Tuần Sử Thiên Quân, mau mau đầu hàng! Đừng tưởng rằng người là thiên quân, bốn vương sẽ thủ hạ lưu tình!”

“Đầu hàng? !” Quân Mạc Ưc cười lạnh “ bản thiên quân còn chưa từng nghe tới hai chữ này. Ta là chiến thần tiên giới, trước giờ chỉ biết đứng sinh không biết nằm chết. Muốn ta đầu hàng, trừ phi giết ta”

“Được, hay cho chiến thần người, hôm nay bốn vương sẽ tiễn người về châu trời” đại ti vương tức đến đỏ mắt.

Thiên lôi địa hỏa, thần lực quỷ lực!

Ngân quang lập tức che chắn trước người Quân Mạc Ưc nhưng hắc khí mà hần sắp đối đầu còn lớn hơn nhiều.

Không trung biến sắc.

Có lẽ đã đến hồi kết.

Quân Mạc Ưc lạnh lùng, đôi mắt sáng quắc, không hề có chút sợ hãi

Oanh ...

Phanh ...

Tia lửa tung tóe, đất rung núi chuyển, không gian biến sắc, tiếng nổ ầm ầm. Một đạo bạch quang chói mắt xẹt qua như tia chớp, cả âm quỷ ty sáng như ban ngày, hết thấy...hội phi yên diệt.

Ngôn Sơ Thất cảm giác mình đã ngủ rất lâu, ngay cả cánh tay cũng trở nên tê cứng, khẽ nhúc nhích thôi cũng thấy đau.

Hai mắt như mở không ra, cảm giác nặng nề như là có cái gì đặt lên trên.

Có lẽ nhân sinh thực sự chính là cảm giác như vậy, nếu không mở mắt, cứ vậy mà ngủ thì cả đời cũng sẽ trôi qua như thế. Nhưng con người luyện tiếu rời đi, không muốn rời đi, không phải sợ hãi đau đớn, không phải sợ chết, càng không sợ thế giới u ám tối đen kia mà vì thế gian còn có thứ, còn có người làm mình lưu luyến.

Đó chính là tình.

Trong giấc mộng, Ngôn Sơ Thất cảm giác hình như có người đã nói với nàng như vậy.

Đó là một lão nhân râu tóc trắng như tuyết, mặt mũi hiền lành, trên người có hào quang nhiều màu. Trên tay hắn là phát trần trắng như tuyết, xiêm y cũng một màu trắng, một làn gió thổi qua làm cho râu cùng áo choàng của hắn khẽ phiêu động, rất có bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Khi Ngôn Sơ Thất nhìn thấy hắn thì trong mộng trời đang đổ mưa

Mưa bụi nhạt nhòa nhưng lại đem phần tối đen, u ám và đầy huyết tinh kia tẩy rửa sạch sẽ

Nơi lão giả kia xuất hiện, không trung vốn một màu đỏ bầm lại đột nhiên hiện ra một đóa hoa sen đỏ. Hoa sen kia càng nở càng tươi đẹp, cho đến khi không trung hắc ám đều nhuộm màu hồng của tia nắng ban mai. Lão gia kia đã xuất hiện trong áng mây tía, phiêu dật kỳ ảo...

Ngôn Sơ Thất chăm chú nhìn hẳn.

Hắn cũng nhìn lại nàng, thản nhiên mỉm cười

“Đứa nhỏ, trải qua kiếp nạn này, người có hối hận không?” lão giả lên tiếng, thanh âm mềm nhẹ

Ngôn Sơ Thất dứt khoát lắc đầu “ không”

“Vì sao?” Lão giả truy vấn nói.

“Bởi vì ta đã có thứ quý giá nhất trong cuộc đời” nàng đặt tay lên ngực, ngay vị trí trái tim

“Nga, vật quý giá đó là gì vậy?”

“Là tâm. Bởi vì có trái tim cho nên mới có tình, có tình cho nên mới chân thành, có chân thành mới chiếm được càng nhiều chân tâm và hồi đáp”

Lão giả mỉm cười, gật đầu kiến thức của người quả không uổng công” lão giả phất phất trần trong tay “ một phen lịch kiếp này chính là định mệnh của các người, cứ tưởng Bạch Tử Phi không còn tiên mệnh sẽ đoạn tuyệt với tiên giới, nào ngờ chẳng qua hẳn hồng trần chưa dứt, nhân gian hữu tình. Thôi, thôi”

Lão giả hướng nàng vươn tay, “Các người vì Hỗn Thế đan mà gặp nhau, coi như việc này cũng vì nó mà ra. Ba viên đan dược này tặng cho

các người để hoàn hồn chuyển sang kiếp khác, từ nay về sau đời đời kiếp kiếp hạnh phúc bên nhau đi”

Ba mai khóa tiên đan đỏ như lửa bay đến trong lòng bàn tay của Ngôn Sơ Thất

Nàng cúi đầu, đang muốn nhìn xem ba khóa tiên đan lúc trước nàng từng nuốt vào là thế nào thì đột nhiên bị một cỗ lực lượng đẩy từ phía sau, còn chưa kịp liếc mắt nhìn lại thì đã thấy mình đang nằm trên giường gỗ cứng ngắc.

Ngôn Sơ Thất chớp chớp đôi mi, chậm rãi mở mắt.

Sương trắng đã tan. Trước mắt là cảnh đẹp như tranh vẽ.

Núi xanh xa xa, suối nước róc rách, chim hót líu lo.

Dưới thân có cảm giác nhẹ lay động, nhìn lại thì đúng là Kim Diệp thuyền đang nhẹ lay động trên mặt nước, chẳng lẽ bọn họ thực sự đang ở Lăng Cảnh khô?

Không, cảnh đẹp trước mắt tuy rằng động lòng người, mặt nước rất bằng phẳng, dòng chảy lại bắt nguồn từ xa...Đây là suối nước nhân gian.

Ngôn Sơ Thất hơi chuyển động thân mình, đau đến nhین không được nhẹ giọng rên “ôi”

Bên ngoài khoang thuyền lập tức vang lên tiếng hoan hô

“Sơ Thất tỉnh”

“Sơ Thất tiểu thư tỉnh”

Nháy mắt khoang thuyền đã xuất hiện hai thân ảnh.

Một nam nhân bạch y, trên áo còn có một chữ Bạch thêu bằng chỉ hồng, đang mỉm cười nhìn nàng. Người còn lại là một thiếu niên anh tuấn, vóc dáng cân đối, mái tóc màu bạc, chính là An hồ ly hóa thành.

Hai nam nhân một lớn một nhỏ đứng ngoài cửa thuyền, mặt mày tràn đầy kinh hãi “ Sơ Thất người tỉnh rồi, ta cứ nghĩ người sẽ chết”

“Ta nhớ người muốn chết, Sơ Thất tiểu thư, ôm một cái” An hồ ly giang tay nói

Bạch Tử Phi đã sớm chịu không nổi liền vùng tay chụp xuống đầu hắn “ nói hươu nói vượn gì đó. Nàng là Sơ Thất của ta, dựa vào cái gì mà cho người ôm”

Miệng thì cãi chân thì bước nhanh đến bên nàng.

Cửa thuyền nhỏ bị hai nam nhân tranh giành, cuối cùng cả hai đều tiến không được mà lui cũng không xong.

“ Người tránh ra, để ta đi vào”

“Ta không tránh, người mới phải tránh”

“An hồ ly!”

“Bạch Tử Phi!”

“Người, người tạo phản !”

“Tạo phản thì thế nào!”

Hai nam nhân lại bắt đầu khẩu chiến.

Đột nhiên ngân quang lóe lên, có người dùng tiên pháp xuyên qua hai bọn họ mà đi thẳng vào khoang thuyền.

Quân Mạc Ưc ngân bạch khôi giáp, mào kiếm mắt sáng lập tức xuất hiện trước mặt Ngôn Sơ Thất.

An hồ ly lập tức chỉ vào Quân Mạc Ưc kêu to: “Uy uy, hấn chen ngang!”

Bạch Tử Phi cũng lớn tiếng oán giận “ uy, Thiên Quân, người không được chơi xấu như vậy, đừng ý mình là thần tiên thì có quyền chen ngang, nếu ta có hoàn hồn tiên, nhất định sẽ giành được trước người”

Quân Mạc Ưc không thèm để ý đến bọn họ “ Sơ Thất, người tỉnh rồi”

Ngôn Sơ Thất gật đầu “ là người cứu chúng ta?”

“Không phải, ta không có năng lực lớn như vậy. Ta còn thiếu chút nữa là đồng quy vu tận với đại ti vương, làm sao cứu được các người. Cứu các người chính là người đã cho người ba khóa Hồn Thế đan”

Ngôn Sơ Thất nhớ tới lão giả trong giấc mộng “ đó là...”

“Huyền Thiên Đại Thần, thiên tôn của Bạch Tử Phi”

Ngôn Sơ Thất ngẩn người, hồi lâu mới “ nga” một tiếng.

Khó trách, khó trách người lại tiên phong đạo cốt như vậy; khó trách chỉ đảo phất trần nhẹ nhàng một cái liền đưa nàng trở về nhân gian; khó trách lại có thể thành nhiên mỉm cười nói ngàn vạn ân oán coi như là làn khói.

“Có một thứ là người ta ủy thác ta giao lại cho người” Quân Mạc Ưc nâng tay, đưa trường kiếm đến trước mặt Ngôn Sơ Thất.

Đó là chính là lưu tinh truy nguyệt kiếm, Ngôn Sơ Thất nhẹ nhàng tiếp nhận, chậm rãi rút ra khỏi vỏ, thân kiếm sáng loáng như gương lại có một giọt huyết châu đỏ đậm.

Hạt châu này rất quen thuộc.

Giống như khóa chu sa giữa mi tâm của hân.

Ngôn Sơ Thất cầm thanh kiếm, cảm giác như hân đêm đó tựa lên vai nàng, lạnh yêu chảy nước mắt...

Hân không để lại cho nàng một câu nói hay một biểu tình.

Chỉ có một thanh kiếm

Một giọt lệ.

Một giọt máu

Nhưng như vậy đã quá đủ.

Cho dù không thể gặp lại nhau, cho dù không thể ở bên nhau thì người kia vĩnh viễn vẫn sống trong lòng nàng.

Không gia trở nên yên tĩnh.

Nhưng khi Ngôn Sơ Thất chậm rãi buông chuôi kiếm xuống thì ngoài cửa thuyền lại vang lên tiếng cãi nhau “để ta đi vào”

“Ta trước!”

“Ta trước!”

“Nói bậy! Sơ Thất là của ta, dựa vào cái gì mà người tới trước”

Quân Mạc Ưc thoáng nhìn qua hai nam nhân đang kêu gào, có chút ý vị thâm trường nhìn Ngôn Sơ Thất, đôi mắt sắc bén híp lại, có chút hâm mộ “Sơ Thất, từ nay về sau các người đều là phàm nhân, cùng dắt tay nhau cho đến thiên trường địa cửu. Một trận kiếp nạn lại có kết quả như thế thật làm cho người ta hâm mộ. Ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ kết bạn với những

phàm nhân, càng không nghĩ sẽ có nhân duyên với các người đến thế. Có lẽ trước kia và Bạch Tử Phi giống nhau, đều là thần tiên cô đơn, tịch mịch. Trải qua lần này ta đã hiểu được nhiều điều. Ngôn Sơ Thất, người là một nữ tử rất đặc biệt. Ta nghĩ thế gian này sẽ có rất nhiều, rất nhiều nam nhân muốn lấy người làm thê tử. Ân ái tình cừ, giai phóng vu tâm; cùng sinh cùng tử, tái nan đồng cầu “

Ngôn Sơ Thất thản nhiên mỉm cười.

Đột nhiên cảm thấy Tuần Sử Thiên Quân này có chút tịch mịch, nhưng cũng có chút thăng hoa, có lẽ hẳn bây giờ không còn là thiên quân tịch mịch khi xưa nữa.

Quân Mạc Ưc trừng mắt nhìn Ngôn Sơ Thất hồi lâu, sắc mặt phiếm đỏ mới hỏi “ không biết Sơ Thất tiểu thư có tỷ muội gì không?”

“Sơ Thất không có tỷ muội, chỉ có ca ca Ngôn Sơ Tam, người đến Ngôn gia cưới hẳn đi” Bạch Tử Phi rốt cuộc cũng thoát khỏi An hồ ly mà lao vào khoang thuyền.

Mạc Quân Ưc giật mình, có chút xấu hổ trừng mắt nhìn hẳn.

Bạch Tử Phi không thèm để ý tới mấy người dư thừa, vội giang hai tay, chu miệng lao về phía Ngôn Sơ Thất

“Sơ Thất nương tử, ta tới rồi. Bây giờ ta không còn là thần tiên, chúng ta từ nay về sau mỗi ngày đều hôn hôn đi...”

“Ta, cũng, phải ——”

An hồ ly ở phía sau không cam lòng yếu thế la lên

“Cút” Bạch Tử Phi rống to.

Một người một hồ tranh nhau Ngôn Sơ Thất tiểu thư xinh đẹp, rốt cuộc ai mới có được cái ôm ấm áp của nàng? Xin mời đón xem Giang Hồ Phong Tình báo kỳ sau.

HOÀN

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 05](#)

[Chương 06](#)

[Chương 07](#)

[Chương 08](#)

[Chương 09](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)